

Дженифър Уайлг

**ОБИЧАЙ МЕ
МАРИЕТА**

ДЖЕНИФЪР УАЙЛД ОБИЧАЙ МЕ МАРИЕТА

Превод: Антон Даскалов

chitanka.info

Неотразимата Мариета не се съмнява в искреността на благородния Дерек Хоук. След мнимата му гибел тя е отвлечена от пиратите на Червения Ник и става робиня. Спасява я Джеръми Бонд — изтънчено конте най-големия донжуан в Ню Орлиънс. Но след хиляди прежеждия, душата на Мариета е все на кръстопът — кого да избере: Дерек или Джеръми. Верният избор се оказва най-голямото предизвикателство в живота ѝ.

ПЪРВА КНИГА ЛЮБОВНИКЪТ

Когато излязох навън, го видях да стои отново в края на улицата. Позата му беше умишлено небрежна. Беше пъхнал ръце в джобовете на дебелото си тъмносиньо палто. Спрях на стъпалата и се загледах в него. Той се обърна с гръб към мен и закрачи бавно към ъгъла. Почувствах тревожен трепет. Кой беше той? Защо наблюдаваше апартамента? Забелязах го поне десетина пъти през последните седмици. Беше висок и набит мъж с грубовато лице и рошава черна коса. Винаги носеше тъмни панталони и това дебело палто. Дори когато времето бе необичайно горещо за сезона.

Дерек се присмя на страха ми. Когато му описах мъжа и му споменах за опасенията си, той сви устни в онази неодобрителна усмивка, която познавах толкова добре.

— Скъпа ми Мариета — отвърна той, — съвсем естествено е младите мъже да се заглеждат в теб на улицата. Ти си много хубава. Дрехите, които носиш, също привличат погледите.

Последната му забележка ме вбеси. Не се съмнявах, че Дерек ме обича, но откакто напуснахме Начез и наехме къща в Ню Орлиънс, той се държеше малко хладно с мен. Знаех, че ме обича и ще се ожени за мен веднага щом се върнем в Англия. Но имах чувството, че не е забравил за връзките ми с Джеф и Хелмут и не ми е простил за стореното през тези вълнуващи години, по време на които бяхме разделени.

Дерек знаеше какво съм преживяла, докато не съм била с него. След като спечели делото за замъка в Англия и си възвърна имението Хоук, което си бяха присвоили неговият чичо и братовчедите му, той се върна в Америка, за да ме открие. Несъмнено ме обичаше. Леките съмнения, които имах напоследък, бяха напълно неоснователни.

Вдигнах полите си, за да избягна една локва и тръгнах по улицата. Тази сутрин валя много силно, но сега времето беше горещо, въпреки че небето беше мрачно и облачно. Въздухът беше задушен и със солен привкус. Миришеше на катран, на екзотични подправки и на плесен. Тези ухания не изчезват никога в Ню Орлиънс и са станали

част от него. Беше следобед и отвсякъде се носеше шум. От пазара се чуваха виковете на уличните продавачи. Грохот от колела се носеше над неравния паваж. Чуваше се и крясъкът на папагал, кацнал на люлка над един от балконите, ограден с парапет от ковано желязо. Движението и цветовете оживяваха града, обаче навсякъде цареше пълна отпуснатост. Доста необичайно. Може би горещината бе виновникът за това.

Със сигурност беше твърде топло за дебело тъмносиньо палто. Спрях за миг и се обърнах, за да погледна назад. Мъжът не се виждаше, но още ми се струваше, че някой ме наблюдава. Може би си въобразявам, казах си аз, но усещах с кожата си как две враждебни очи пронизват с поглед гърба ми. Все едно, че някой ме докосва. Намръщих се, свих на завоя и навлязох в лабиринта от разноцветните сергии на пазара. В леки дървени клетки кряскаха пилета. Закръглена жена в престилка и със синя кърпа на главата извика гневно, когато едно момченце се опита да открадне портокал от сергията ѝ. Силната миризма на риба бе почти непоносима.

Защо този човек ме гледаше така? Въпреки заяждането на Дерек за красотата и дрехите ми трябваше да си призная, че този мъж едва ли бе от хората, които обичат да се любуват на привлекателните жени от безопасно разстояние. От самото начало усещах, че от него се излъчва враждебност, сякаш... сякаш замисля нещо ужасно. Спрях се да огледам купчина манго и нарове. Вдигнах едно от тях и го разгледах непринудено. Престорих се, че съм изцяло погълната от пазаруването. Погледнах крадешком пътя, по който дойдох. Мъжът вървеше лениво подире ми. В момента се намираше близо до чувал с кафе на зърна. Гледаше ме навъсено. Пуснах мангото, подчиних се на внезапния си импулс и тръгнах решително към него.

Исках да го погледна в очите и да го питам защо ме преследва. Той май усети намерението ми, защото видимо се разтревожи. Обърна се рязко. Хукна покрай някакви сандъци със скариди и змиорки и изчезна. Спрях. Бях гневна и разочарована. Едно беше да застана лице в лице срещу някого, съвсем друго — да го преследвам по пазара. Искаше ми се да вярвам, че е просто джебчия, който търпеливо е търсил възможност да ми отмъкне чантичката, но това обяснение не ме задоволяваше. Джебчиите не дебнат дни наред без прекъсване потенциалните си жертви. Ако мъжът се занимаваше с грабежи, то в

града със сигурност се разхождаха далеч по-заможни на вид хора от мен.

— Ей, какво става? Притеснява ли ви нещо?

Обърнах се, за да видя човека, който ме заговори. Беше много висок. Тялото му бе мускулесто и без тлъстини, подчертано от модния светлосив костюм, скроен така, че да подчертава широките рамена и тънкия кръст на собственика си. Ботушите, които стигаха до коленете му, бяха от блестяща черна кожа. Жилетката му бе от черно-бял раиран атлаз, а под брадичката си бе увил яркосиньо копринено шалче. Очите му също бяха сини и гледаха дръзко — весели, насмешливи и искрящи. Хубавата му кестенява коса бе прекалено гъста и вълниста. Един щръкнал кичур се спускаше игриво над челото. Носът му бе леко извит. Пълната му розова уста беше прекалено голяма, но този недостатък само подчертаваше твърде хубавата му външност.

— Извинете? — попитах студено.

— Попитах ви дали нещо ви притеснява. Изглеждате съвсем отчаяна.

— Глупости!

— Дали пък не ви разтревожи онзи грубиян в дебелото палто, който допреди малко беше тук? Зяпаше ви доста безочливо. Не че го обвинявам, нали ме разбирате. Нищо чудно няма, че мъжете се заглеждат във вас.

— Извинете ме — отсякох рязко и го подминах.

Той тръгна бързо и бодро. Закрачи до мен като някое дружелюбно кученце, което е пораснало прекалено бързо. Спрях, обърнах се и го изгледах леденостудено. Отстъпи няколко крачки назад, като се преструваше на уплашен и ми се усмихна широко. Усмивката му бе непоносимо очарователна. Така приличаше на непослушно малко момче, което иска да се хареса.

— Позволявате ли ми да кажа нещо? — запита той.

— Струва ми се, че ще го кажете независимо дали ще ви позволя, или не.

— Просто искам да кажа, че имате най-хубавата коса, която съм виждал някога. Тя е като червено злато, великолепна е.

— Благодаря — отвърнах рязко.

— Не е само косата. Цялата сте много хубава.

— И аз ще бъда искрена с вас — заявих го аз. — Изобщо не ме интересуват думите ви. Вие сте много хубав и несъмнено много обаятелен, но допускате грешка.

— Мислите ли, че имам нещо предвид? Просто се опитвах да се държа галантно.

— Да, опитвайте се, и още как.

— Видях ви да стоите пред сергията. Забелязах, че онзи тип ви зяпа, а след това го видях да бяга, когато се приближихте към него. Мина ми през ума, че може да е решил да ви стори нещо лошо. Доста опасен изглеждаше този момък, да ви кажа, и лесно загуби самообладание. Изобщо не бих се изненадал, ако се окаже, че носи нож.

— Благодаря ви, че сте се загрижили толкова за мен — отговорих аз. — Но всичко това изобщо не ви засяга.

— Чудесно момиче като вас наистина не бива да се разхожда наоколо само — изрече той. — Градът е пълен с престъпници. Имате нужда от някой да ви пази. От защитник.

— В състояние съм и сама да се грижа за себе си.

— Съмнявам се в това, момиче — изрече той.

Гласът му изведнъж стана сериозен. Изгледах го по-внимателно. Шеговитите обноски и красотата му ме бяха заблудили. Под привлекателната външност се криеше твърдост, а в изопнатите му скули и извивката на устата се спотайваше едва забележима безжалостност. На вид беше тридесет, тридесет и пет годишен. Помислих си, че нищо чудно той да се окаже не по-малко опасен от човека, който беше избягал.

— Не съм проститутка — заявих му аз.

— Не съм допускарал и за миг, че сте такава.

— Ако търсите именно това, за което си мисля, без проблем ще си намерите някоя. В този квартал ги има доста.

— Знам.

— Така си и мислех — отвърнах му язвително аз.

На лицето му се появи особена полуусмивка. Ъгълчето на една от устните му се изви нагоре и наруши симетрията. Това бе и очарователно, и малко плашещо. Тъмносините му очи още гледаха насмешливо, но сега в тях се четеше твърдост. Смутих се. Непознатият очевидно избухваше лесно, а явно не бе доволен от находчивия ми

отговор. Вгледа се в мен за миг, като че ли възнамеряваше да ме разтърси здравата. След това твърдостта изчезна от очите му и той се отпусна. Цялото му обаяние се появи отново.

— Просто се опитах да ви бъде полезен, момиче.

— Благодаря ви. А сега ме извинете, но ще си вървя.

— Ще ви съпроводя, ако нямате нищо против.

— Имам.

— Съжалявам, но ще ви изпратя. Не ми хареса видът на онзи момък, нито пък как ви изглежда. Според мен пак ще почне да ви преследва.

— Един момент... — опитах се да протестирам.

— Виж какво, момиче, не искам да споря с теб. Защо просто не замълчиш. Ще те изпратя докъдето отиваш, а след това ще си вървя по пътя. Не се бой, няма да те отвлека. Никога не отвличам червеноси хубавици посред бял ден в центъра на пазара.

Не обърнах внимание на закачката му и тръгнах бързо покрай сергиите. Той се стрелна до мен с вбесяваща лекота. Вървеше бодро и с големи крачки. Краищата на сакото му се вееха.

— Всъщност винаги съм предпочитал брюнетките — довери ми той. — Имам предвид за изнасилване. И то слаби. Слабата брюнетка винаги е била най-подходящият обект за едно хубаво, възбуждащо отвличане.

— Съвсем не ви намирам за забавен, сър.

— Джеръми Бонд — каза той. — На вашите услуги.

Съумя да се поклони насмешливо и протегна ръка, както си ходеше. Бе прекалено дързък, разбира се, и твърде самонадеян. Несъмнено мистър Джеръми беше нахалник. Бях виждала твърде много мъже като него, докато работех в „Палас“ на Роулинс — самодоволни хубави безделници, които се препитаваха със своя ум и чар. Имаха морала на улични котараци и бяха напълно безскрупулни.

— Хайде да вървим по-бавно — предложи той. — Лесно се задъхвам. Заради цигарите. Луд съм по тях. Не съм в състояние да устоя на хубава цигара или на слаба брюнетка.

Усмихнах се неволно. Джеръми Бонд се засмя.

— Вие сте непоносим, мистър Бонд.

— А ти, момиче, се вземаш твърде насериозно. Знаеш само да се браниш. Малко закачливост никому няма да навреди. Едва се сдържам

да не си тръгна и да не те оставя на онзи нахалник, който те дебнеше.

— Точно това искам.

— За съжаление си твърде прелестна. Никога няма да си простя, ако не се убедя с очите си, че си стигнала здрава и читава за там, закъдето си тръгнала.

До гуша ми дойде да го слушам. Спрях и го изгледах студено и презрително. Бяхме прекосили пазара и се намирахме на една тясна улица. И от двете ѝ страни имаше ред магазини. Един точилар на ножове и колата му бяха препречили тротоара. Две пълни госпожи чакаха търпеливо, докато той точеше остриетата на техните ножици. Джеръми Бонд пхна ръцете си в джобовете на панталоните си и се загледа в мен. Беше наклонил глава на една страна. Раменете му бяха леко прегърбени. Онзи кичур хубава кестенява коса прикриваше напълно едната му вежда. Другата се вдигаше очаквателно.

— Имаш и хубави очи — сподели ми той. — Тъмно, тъмносини, като сапфири. Трябва да ти призная, момиче, че вече съм влюбен до уши в теб.

— Мистър Бонд, ако незабавно не си отидете и не спрете да ми досаждате, ще изпищя с всичка сила.

— Само да си посмяла, момиче, и ще те ударя с юмрук по лицето. Ударът на дясната ми ръка е страшно силен и може да повали и най-опасния противник.

— Ама вие май наистина ще ме ударите!

— Разбира се, че ще те ударя — призна си той откровено. — А сега, след като се разбрахме, защо не покажеш, че оценяваш галантността ми. Каж ми името си.

— Предпочитам да не ви го казвам.

Тръгнах по улицата, за да заобиколя точиларя и неговите клиенти. Джеръми Бонд закрачи до мен. Да си призная, това ми достави истинско облекчение. Мисълта за мъжа в тъмносиньото палто ме тревожеше много повече, отколкото ми се искаше да призная.

— Няма ли да ми го кажеш? — запита той.

— Категорично не!

— Нека да позная тогава. Обзалагам се, че то е... — Той спря и вдигна главата си отново. — Кларинда — заяви той. — Ти изглеждаш така, сякаш се казваш Кларинда или може би Петиция. Прав ли съм?

— Изобщо не сте на прав път.

На улицата се появи с грохот една голяма кола. Бях толкова погълната от разговора, че я забелязах в последния момент. Джеръми Бонд възкликна, сграбчи ме за раменете и ме дръпна обратно на тротоара.

— Боже мой, момиче! Ти наистина не бива да излизаш навън сама! За малко да те прегази онзи проклет глупак!

— Ако не ме безпокояхте, нямаше да съм толкова разсеяна! — отвърнах язвително.

Потреперих видимо. Прииска ми се да заплача. Ако не ме беше издърпал от пътя, сега да съм окървавен смазан труп. Коленете ми омекнаха. Джеръми Бонд разбра как се чувствам и ме хвана за ръцете. Сега ме държеше нежно. Смръщи вежди. Хубавите му сини очи се изпълниха със загриженост.

— Виж какво, момиче — каза той. — Съжалявам.

— Аз... аз също съжалявам. Защо не ме оставите сега?

— Сигурна ли си, че си добре?

Кимнах. Въпреки че ме пусна, той явно бе готов да ме сграбчи отново, ако му се стори, че ми прилошава. Очите му ме гледаха нежно и сякаш надничаха право в душата ми. Може и да беше дързък и безжалостен негодник, но усещах инстинктивно, че Джеръми Бонд разбира жените по-добре и ги обича по-дълбоко от всички мъже, които съм срещала досега. Да, Дерек ме обичаше, а и Джеф Роулинс ме бе обичал с цялото си сърце и душа, но нито един от тях не бе показвал такава мила загриженост, каквато показваше този непознат.

— Благодаря — казах аз.

— Боя се, че грешката е моя. Аз ви безпокоях.

— Винаги ли задиряте непознатите жени толкова... толкова напористо?

— Рядко — отвърна той. — Всъщност обикновено поведението ми е образцово и доставям истинско удоволствие на неомъжените жени. Между другото къде отиваме?

— При мадам Люсил.

— О, най-добрата шивачка в Ню Орлиънс е ушила най-разкошните рокли на Помпадур.

Изненадах се.

— Вие познавате Люсил?

— Плащал съм ѝ някоя и друга сметка — отвърна той безгрижно.

Напълно възможно е да ѝ е плащал сметки, помислих си аз.

Мъж като Джеръми Бонд несъмнено е имал любовница, някое прекрасно и изключително скъпо струващо създание със замечтани очи и кадифена светлокафява кожа, някоя от пищните кварталонки, особено харесвани от контетата в Ню Орлиънс. Тези хубави и елегантни дами предпочитат пред всички други ателието на Люсил. Тя шиеше дрехите на Корин. Корин... Запитах се какво ли е станало с тази изискана красавица с трагична участ, която Джеф обичаше почти толкова силно, колкото и мен. Джеф. Ню Орлиънс бе изпълнен със спомени за него. Ще се радвам, когато напуснем най-сетне този град.

— Кой е той? — запита Джеръми Бонд.

— Страхувам се, че не разбирам за какво говорите.

— Мъжът. Онзи, за когото си мислеше преди малко.

Втренчих се ужасено в него. Джеръми Бонд се усмихна.

— Не, момиче, не чета мисли. Но за миг очите ти се изпълниха с любов и чувство на загуба. Когато една прекрасна жена гледа така, причината винаги е някой мъж.

Не отговорих. Неговата способност да разбира жените ме обърка, а не възнамерявах да обсъждам Джеф Роулинс с него. Пресякохме обляния от слънцето площад. Листата на дърветата хвърляха бледи синьо-виолетови сенки над прашните тухлени стени.

— Ателието на Люсил е точно на ъгъла — казах аз.

— Ще те изпратя до вратата, момиче.

— Щом настоявате.

Изминахме мълчаливо остатъка от пътя и спряхме пред магазина. Една великолепно облечена блондинка отвори вратата и слезе по стъпалата. Розовите ѝ копринени поли прошумолиха съблазнително. Тя спря за миг, за да си оправи белите ръкавици, които ѝ стигаха до лактите, и изгледа нехайно Бонд. Той я премери дръзко с поглед. Присвитите му сини очи потъмняха, докато я преценяваше. Аз пристъпвах нетърпеливо на място, докато блондинката мина покрай нас, хвърляйки последен предизвикателен поглед към Бонд.

— По-добре побързайте, за да не я изпуснете — заявих студено.

— Не е моят тип — отговори той. — И освен това ти вече ме направи сляп за красотата на другите жени.

— Няма ли да престанете?

— Говоря съвсем сериозно, момиче.

Той се засмя. Наистина изглеждаше необикновено очарователен с тези широки и равни скули и с дълбоката трапчинка на брадичката. Пълните устни и леко извитият нос му придаваха известна съблазнителност, като отнемаха излишната красота от лицето и го правеха далеч по-интересно. Висок, мъжествен, несъмнено привлекателен, той имаше онзи нехаен вид, на който повечето жени не могат да устоят. Опасен мъж, помислих си аз.

— Благодаря ви, че ме придружихте, мистър Бонд.

— Удоволствието е мое, момиче. Да те изчакам ли?

— Категорично не!

— Онзи момък в палтото изобщо не ми хареса. Нищо чудно да се опита да те нападне на връщане.

— Много се съмнявам в това.

— Кога ще те видя пак? — попита той.

— Никога — отвърнах аз.

— Грешеш, момиче.

— Живея с друг мъж, мистър Бонд. Ще се женим.

— Винаги съм обичал съперничеството — довери ми той.

До гуша ми беше дошло от мистър Джеръми Бонд. Хвърлих му един изпепеляващ поглед.

— Нямате и най-малкия шанс за успех — заявих му аз.

— Ще те притежавам, момиче. Почакай малко, и ще видиш.

Не виждах какъвто и да е смисъл да отговарям на тези безсрамни думи. Повдигнах скромно полите и влязох в ателието. Затворих вратата след себе си. Люсил надзърна от задната стая, за да види кой е дошъл. Погледнах през стъклото на вратата и видях Джеръми Бонд да стои пред стъпалата и да се усмихва с широката си дяволита усмивка. След миг той поклати глава, пхна ръцете си пак в джобовете и забърза в обратна посока по улицата с големите си енергични крачки. Реших, че ако побърза, ще успее да догони блондинката.

Люсил излезе припряно от стаята си за работа. Сивата ѝ коса се крепеше едва-едва на главата, бузите ѝ бяха силно начервени, гранатовите ѝ обици се люлееха. Беше облякла обичайната си черна рокля от тафта. Дългите ръкави покриваха китките ѝ. Люсил бе интелигентна, хитра и алчна. Тя беше майстор в професията си. Създаваше великолепни рокли на шокиращо високи цени. Беше и една от най-големите клюкарки в града.

— О — възкликна тя и надникна над рамото ми. — Виждам, че вече си срещнала прочутия мистър Бонд. Това бе неизбежно, скъпа моя. Ти си много хубава, а той е голям ценител на красотата.

Изпънах гърба си и се престорих, че съм обидена. Люсил се усмихна. Тъй като беше хитра и обичаше да си пъха носа в чуждите работи, тя знаеше, че слухът, който е готова да разкаже, ме интересува. Но аз си придадох безучастен и нехаен вид.

— Готова ли е роклята? — попитах.

— Има нужда от последна проба, скъпа. Искам да съм сигурна, че корсажът ти приляга точно. Познаваш ли го?

— Мистър Бонд ми се натрапи на улицата. Бе изключително дързък. Казах му мнението си по въпроса.

— На повечето жени страшно много би им харесало той да им се натрапи — уведоми ме тя. — Бонд има скандална репутация заради отношението си към дамите, скъпа. Те май не получават кой знае колко внимание от него. Отнася се ужасно с тях — изискана вечеря и няколко дреболии за подарък. След това ги вкарва набързо и за кратко в спалнята си и после се втурва да завоюва новата си жертва. Жанин Деверо изпи отрова, след като той я изостави. Семейство Деверо качи на кораб за Париж бедното момиче. Чух, че е влязла в манастир.

— Колко жалко — казах аз. — Да идем в пробната. Искам да сложа роклята тази вечер. Дерек ще ме води да вечеряме навън.

— О, хубавият лорд Хоук. А той ожени ли се вече за теб?

— Знаеш много добре, че не е — отвърнах рязко. — Казах ти, че смятаме да се оженим в Англия. Дерек иска сватбата да се състои в

семејната църква в Хоукхаус. Такава е традицията.

Люсил направи гримаса.

— Традиция — отсече, — каква глупост. Ако той имаше поне малко разум, трябваше да се ожени за теб в Начез веднага щом ти се оправи от онези ужасни събития.

— Той обясни защо изчаква. Аз се съгласих с обяснението му. Смятам, че традиционната сватба ще бъде прекрасна.

— Сватбата си е сватба, скъпа — отвърна тя, докато влизаше в елегантната пробна. — Ако бях на твое място, щях да настоявам да сключим брак възможно най-бързо. Иначе нямаше да ме свърта на едно място от неспокойство.

— Но не си на мое място — отсякох аз.

Люсил забърбори отново.

— И кога ще заминете за Англия?

— Веднага щом той успее да уреди места за двама ни на някой кораб. Това е изключително трудно, Люсил. Тази ужасна революция, която бушува на Изток, направи изключително скъпо и трудно постижимо пътуването за Англия. Всички искат да се върнат в Англия, тъй като се страхуват, че военният конфликт ще засегне и тази част на страната. Това е повече от вероятно.

— Това, което става там, изобщо не ни засяга. Ама и тези американци! Толкова са непокорни и неблагодарни. Не че англичаните са по-добри, съвсем не. Той опитва ли да намери свободна каюта?

— През последните няколко седмици само това прави. Имаше да урежда някои неща в Ню Орлиънс — имоти за продан, объркани дела, които трябва да приведе в ред — но вече е приключил. Веднага щом успеем да си намерим каюта в някой кораб, ще напуснем Ню Орлиънс. Вече съм ти казвала всичко това, Люсил.

— И ти дойде при мен за своя чеиз, миличка. Ти беше практически гола, когато дойде от Начез. Всичките ти прекрасни дрехи бяха изгорели в огъня.

— Да, така е — съгласих се аз.

— Такава трагедия. И убиха твоя мъж, макар че, доколкото разбирам, това е било най-доброто, което е можело да ти се случи.

— Не искам да обсъждам това, Люсил — казах аз. Ядосах се. Не желяех да обсъждам миналото. Разбира се, Люсил знаеше всичко. Тя ми шиеше роклите по времето, когато живеех с Джеф и работех в

„Палас“. Беше посветена и в най-съкровени тайни на бурното ми минало. Но въпреки че си пъхаше носа в чуждите работи и си падаше по клюките, тя беше най-добрата шивачка в страната. Новите дрехи, които ми уши, бяха поразително хубави, а последната рокля беше *pièce de resistance*^[1].

— Ще ти кажа нещо за твоя хубав Хоук, скъпа моя. Той си плаща сметките. Изпратих му списък със сметки последния вторник. Плати ги до една същия следобед. Не бих могла да кажа същото за повечето си клиенти. Твоят мистър Роулинс губеше чувство за срам, когато ставаше дума за сметки. Налагаше ми се да настоявам по няколко пъти.

— Люсил...

— Обаче беше очарователен, тъй очарователен. Не искам да кажа, че е очарователно да те притежава мъж като него. Спомняш ли си златистата рокля, скъпа моя?

— Спомням си я, Люсил.

— Със сигурност това е най-хубавата рокля, която съмшила някога. Когато твоят хубав лорд те види в червената... Ето я! — възкликна тя и продължи да бърбори шумно. — Не ми е приятно, че няма да имам възможност да те обличам за в бъдеще, скъпа.

— Никога няма да намеря в Англия толкова талантива шивачка като теб — казах ѝ аз. — Горя от нетърпение да пробвам новата рокля, Люсил.

— Тя е точно това, което ти трябва. Тя е моят шедьовър. Ти се съблечи, скъпа, а аз ще отида да я донеса.

Люсил се засуети. Гранатовите ѝ обици се залюляха, черната тафта се надипли. Свалих си роклята и застанах по фуста пред тройното огледало. Започнах да се изучавам така, сякаш женското отражение в огледалото принадлежеше на някоя непозната. Скулите ми бяха високи и аристократични, носът — изящно оформен, устните — пълни и розови, но сапфиреносините ми очи гледаха тъжно и мъдро. Това бяха очи на жена, видяла твърде много и изпитала големи мъки. Нищо от момичето в мен не бе останало. Беше се появила една зрялост, която се дължеше несъмнено на житейския ми опит.

Прокарах пръсти през гъстите червени кичури, които се спускаха по рамената ми. Прекрасна ли съм? Да, мъжете мислят така. Висока и стройна съм, фигурата ми е великолепна. Бялата копринена фуста прилепва към пълните ми гърди и обвива плътно тънкия ми кръст.

Полата ми има формата на камбана поради издигащите се нагоре редове от пухкави бели дантелени волани. Мъжете ме смятат за привлекателна. Открай време е така. Съзнавам, че това е колкото проклятие, толкова и божи дар. Ако лорд Робърт Малори не ме бе пожелал, ако не ме бе взел против волята ми преди шест години, сега вероятно щях да съм гувернантка, която учи децата на другите жени да четат и пишат, както и да се държат добре в обществото.

Отдавна не си бях спомняла за Робърт Малори. Когато отказах да му стана отстъпчивата любовница, която той искаше, той и жена му подхвърлиха няколко изумруда в багажа ми и ме обвиниха, че съм крадла. Осъдиха ме и ме докараха на кораб в Америка като робиня прислужница по договор, за да ме купи онзи, който предложи най-високата цена на търга. Дерек Хоук ме купи, за да ме „спаси“ от Джеф Роулинс, който искал да ме продаде на един публичен дом и да извлече хубава печалба. Джеф... той самият ме купи, когато Дерек ме изгони, но така и не се реши да ми даде документа за освобождаването ми. Накъса го на малки парченца и ги хвърли във въздуха. Така ми подари свободата. Обичаше ме с такава страст, каквато малко жени познават, и това в крайна сметка го погуби.

Питам се, дали някога ще си простя за това, което се случи на Джеф. Не бях в състояние да го обичам така, както той ме обичаше.

Продължих да си спомням за Дерек Хоук и когато Дерек се върна в живота ми, почти не му се съпротивлявах. Джеф ни завари заедно и извика на дуел Дерек. Колко добре си спомням онзи ужасен ден, мъглата, дъбовете, ужасните трясъци на изстрелите.

Държах в обятията си Джеф. Мразех се, докато животът го напускаше, и се усмихвах през сълзи, докато той ми се обясняваше в любов за последен път.

И Дерек ме мразеше. Разсърди ми се заради това, че станах причина той да отнеме живота на друг човек. Настрои се срещу мен и ме изостави. А аз реших твърдо да оцелея и се омъжих в Начез за Хелмут Шнайдер. Това бе най-голямата грешка в живота ми. Шнайдер се оказа звяр и садист, който се ожени за мен само за да осигури прикритие за кръвосмесителната връзка със собствената му сестра. Когато помогнах на бедното момиче да се измъкне от лапите му, той полудя и се опита да ми отмъсти по ужасен начин. Спаси ме единствено намесата на Дерек.

Той се бе завърнал заради мен. Да, мразеше ме, или поне бе смятал така известно време, но скоро открил, че не може да живее без мен. Твърдеше, че съм в кръвта му и че без триумфа от спечелването ми имението Хоук, което той си бе възвърнал от чичо си и братовчедите, не означава нищо за него. Беше се завърнал в Америка, за да ме открие... И сега най-сетне, след толкова дълго време, двамата бяхме заедно. Обичах го с цялото си сърце и душа, както в началото. Знаех, че и той ме обича по същия начин. Дерек беше студен, сдържан и мрачен. Вярно е, че не показваше любовта си така открито, както го правеха Джеф и другите мъже. Независимо от това се обичахме и нашата любов ни свързваше завинаги един с друг.

Няма никакви съмнения, че ще се ожени за мен. Разбирах причините за отлагането. Приемах ги. Официалната сватбена церемония в Хоукхаус ще направи дори още по-устойчива нашата връзка. Ако аз понякога изпитвах съмнения относно неговите намерения, това просто показваше, че не го разбирам. Ясно ми бе защо иска да изчака да изречем нашите клетви по традиционен начин. Съвсем скоро ще бъда лейди Хоук, а междувременно ние живеехме заедно и споделяхме взаимната си любов. Бъдещето беше наше. Съмненията и страховете, които ме измъчваха, откакто подновихме връзката си, бяха чиста глупост.

Освен това отлагането ми даде възможност да подбера подходящ чеиз. Когато стана лейди Хоук, ще блестя в дрехи, подхождащи на новото ми положение. Люсил се бе погрижила за това. Въздъхнах и пригладих назад един заблуден бакъреночервен кичур от слепоочието си. Всичко ще бъде наред. Преживях много беди и нещастия през последните шест години, но всичко това бе зад гърба ми. Най-накрая бях открила любовта и нищо нямаше да се изпречи помежду ни.

— Тези момичета! — възкликна Люсил, когато влезе в стаята. — Знаят само да бърбят, да се кикотят и въобще не си гледат работата. Трябва да им стоя постоянно над главите. Ето я, скъпа. Хайде да я облечеш. Великолепна е! Просто великолепна, това може би е най-хубавото ми творение.

Роклята бе от хубав тъмночервен брокат и бе украсена цялата с цветни мотиви от още по-тъмночервена коприна. Широката пола се спускаше над половин дузина червени дантелени фусти. Корсажът с неговите бухнали ръкави бе изрязан предизвикателно ниско. Люсил ми

помогна да облека разкошното ѝ творение, закопча го отзад и след това отстъпи настрана, за да огледа делото си, като кимаше енергично през цялото време.

— Да, да, точно така! Дрехата, кройката, каква изискана простота. Червените дантелени волани, които исках, щяха да я развалят. Ти беше права, когато ми каза да ги махна, скъпа. Винаги си имала усет. Хубава тъмночервена бродерия, никакви волани, никакви панделки. Мислех си дали... но не, скъпа, ще ти го призная. Дали червеното отива на твоята коса? Цветът е съвършен, а ти властваш над роклята, скъпа. Такава великолепна дреха ще затъмни всички други жени, бъди сигурна.

— Ушила си я прекрасно, Люсил.

— Помпадур би я харесала, но никога нямаше да я носи. Трябваше да я обличам в светли цветове — бледозелено и розово, в най-меките нюанси на светловиолетовото, в най-светлите разцветки на сивото. Тя съвсем не беше толкова хубава, колкото си ти, скъпа. Помпадур никога не е била красавица, нали разбираш, но имаше чар. Кралят бе напълно заплепен от нея. Във Франция нямаше мъж, който да не е готов да продаде душата си за една нощ с нея.

Люсил обичаше да бърби за своето познанство с кралската фаворитка. Търпеливо понесох няколкото минути със скандални разкрития, докато тя дърпаше полата и я приглаждаше около кръста, като оглеждаше критично как ми стои. Най-накрая остана доволна, отстъпи назад и въздъхна.

— Съвършена е! — обяви тя. — Ушила съм ти пелерина, която да ѝ подхожда. Тъмночервено кадифе, подплатено със светлочервена коприна. Знам, че не си я поръчвала, скъпа, но роклята просто си плаче за една подходяща пелерина, а лорд Хоук вече е платил за нея. Ти ще поискаш да си прибереш назад косата, може би ще пуснеш да висят няколко къдрици, но никакви пера, никакви украшения по главата не трябва да отвличат вниманието от роклята.

Захвана се да я разкопчава откъм гърба.

— Той също винаги си плаща навреме сметките — каза тя.

— За кого говориш?

— За твоя мистър Бонд. Доста пъти е идвал тук по работа. Имаше едно хубаво създаване на име Терез. Кожата ѝ бе с цвят на магнолия, устните ѝ пълни и розови, а очите ѝ — черни като мастило и

много чаровни. Настани я да живее в един луксозен апартамент. Беше много влюбен в нея. Определено я обличаше добре.

— Не отвърнах на думите ѝ. Казах си, че изобщо не се интересувам от мистър Джеръми Бонд.

— За съжаление тя се оказа лекомислена. Възмутително невярна. Твоят мистър Бонд я заварил в леглото с едно хубаво младо конте. Младежът нямал и двадесет години. Скъпа, те са били голи в леглото, когато той влязъл в спалнята. Вдигнал вежди и им казал да продължават спокойно. Както сигурно си представяш, младежът се смутил. Сграбчил дрехите си и се изнизал светкавично бързо навън. Малцина смеят да стават врагове на Бонд, нали разбираш. Той има страшен удар с десницата и дяволски добре се бие с пистолет и сабя, както сигурно знаеш.

— Не знам абсолютно нищо за него.

— Както и да е, Тереза почнала да пици и да плаче. Изскочила от кревата и се опитала да се хвърли в обятията му. Скъпа, той я ударил! Няколко дена имала синини под очите! След това взел ножици и разрязал на късчета всичките рокли, които ѝ беше купил. С типичното си хладнокръвие унищожил всичките хубави дрехи, докато тя ридаела и протестирала.

— Явно мистър Бонд не обича да му пресичат пътя.

— Малко мъже обичат това, скъпа. Бонд срещнал случайно младежа след няколко нощи в една от игралните зали. Онзи, разбира се, се изплашил. Страх го било, че Бонд ще почне да го преследва, но Бонд само му се усмихнал с онази своя крива усмивка и купил питие на момчето. Казал му, че има добър вкус, поне що се отнася до жените. Трябва да признаеш, че човекът има стил.

— А на мен пък ми изглежда истински негодник.

— О, той е точно такъв, скъпа. Това е част от обаянието му. Всяка жена харесва негодниците, а той не се преструва, че е нещо друго. Половината жени в Ню Орлиънс са влюбени в него. Казват, че той произлиза от едно от най-знатните семейства в Англия. Говори се, че го е опозорил преди години, а са го прогонили и от армията.

— Как се издържа?

— Играе страшно много на комар и доколкото знам, се занимава малко и с контрабанда. Но главният му източник на печалби идва от загадъчни източници. Предполагам, че е наемник. Изглежда, че когато

някой желае да му се свърши работа, която е опасна, се обръща към твоя мистър Бонд.

— Той не е моят мистър Бонд, Люсил. Аз дори не го познавам.

— Жалко — каза тя.

— Той дори не знае името ми — добавих аз.

— Ще го узнае — увери ме Люсил. — Когато сърцето на Джеръми Бонд го тласка към някоя жена, той тръгва подире ѝ. Явно сърцето му го тласка към теб, скъпа. Твоят хубав лорд Хоук ще си има съперник.

Свалих великолепната пурпурночервена рокля и ѝ я подадох.

— Джеръми Бонд изобщо не ме интересува — заявих ѝ аз.

— Ти си жена, скъпа. Разбира се, че го харесваш. Не се е родила жената, която да не харесва мъж като него. Той е хубав, обаятелен, елегантен, от знатен произход — значи ще ти допадне много.

— Глупости.

— Ако бях двадесет години по-млада — или може би двадесет и пет — самата аз бих го преследвала. Това е много опасно, разбира се, защото мъже като него винаги създават неприятности на жените. Това е част от техния чар.

Тя въздъхна, докато си припомняше миналото, и напусна стаята, преметнала роклята на ръката си. Почнах да се обличам. Ядосах се от всички тези приказки за Джеръми Бонд. Не се интересувах от него. Този мъж бе глупав, той бе един самодоволен и арогантен негодник. Признавам си, че все пак се заинтригувах от това, което Люсил ми разказа за него. След малко влязох в стаята с готовите модели. Скоро Люсил дойде при мен.

— Веднага ще отнесат роклята и пелерината у вас — съобщи ми тя.

— Благодаря ти, Люсил.

— За мен е удоволствие да те обличам, скъпа. Ще ми липсваш.

— Искаш да кажеш, че ще ти липсват поръчките — закачих я аз.

— Това също — призна тя. — Човек трябва някак да свързва двата края, но най-вече ще ми липсва приятелството с теб. Жени като теб се срещат рядко, Мариета. Ти притежаваш онова необикновено качество, което имат малко жени. То е нещо повече от красота, нещо повече от женски чар. Ти привличаш приключенията и буйните страсти. Животът ти никога няма да бъде спокоен и безгрижен, скъпа.

Винаги ще живееш в разгара на страстите, както всъщност си бе досега.

— С това е приключено — заявих аз спокойно. — Сега, когато Дерек и аз сме заедно, възнамерявам да живея кротко-кротко.

Люсил се усмихна. Очевидно не ми вярваше, но не продължи да спори. Приглади отново косата си и оправи едната от двете гранатови обици.

— Докараха ли ти пътническия сандък? — запита тя.

— Пътнически сандък?

— Миналата седмица. Онзи, който го караше, мъжът в тъмносиньото палто.

Спрях да дишам. В мен се събуди тревожен трепет. С мъка запазих самообладание.

— Никой не е носил у нас пътнически сандък.

Люсил изглеждаше озадачена.

— Този мъж нахлу тук доста нахално — каза тя. — Съобщи, че трябва да достави един пътнически сандък на лорд Дерек Хоук, а е загубил адреса му. Видял те да излизаш от магазина — каза ми, че си била с лорд Хоук, когато той купил сандъка — и ме помоли да му дам адреса. Аз... надявам се, че всичко е наред.

С голямо усилие си придадох незаинтересован вид.

— Сигурно е станала някаква грешка.

— Надявам се, че не го е откарал на погрешен адрес — каза Люсил. — Човек не бива да разчита на тези хамали. Имаше една пратка кадифе, скъпа, възможно най-хубаво кадифе, и няколко тона дантела. Докараха ги направо от Франция и представяш ли си, откарали ги на мадам Риналдо! Тя действително се опита да си ги присвои.

— Случват се такива неща.

— Трябва да ти призная, че много се изплаших, когато този мъж влезе. Един такъв груб на вид, нисък, с гъсти вежди, нечестни кафяви очи и дебели устни, извити нагоре в ъгълчетата. Много ме стресна. Помислих, че е решил да ме ограби, но се държа най-учтиво. Такъв беше и помощникът му.

— Значи имаше... още един?

— Момък на не повече от двадесет и пет-шест години, рус гигант в кожен жакет. Хубав, макар и донякъде грубоват. Дадох им адреса.

Мъжът в тъмносиньото палто ми благодари и кимна. После си отидоха. Не си ли получила сандъка?

— Той... може би са го докарали вече. Трябва да си тръгвам вече, Люсил.

— Ще имаш роклята и пелерината след един-два часа. Ще бъдат доставени на правилния адрес, уверявам те, иначе ще набия момчето. Ела да ме видиш, преди да потеглиш за Англия, скъпа.

— Ще дойда — обещах аз.

Люсил ме хвана за ръцете, стисна ги и ме изпрати до вратата. Тафтената ѝ пола шумолеше. Часовникът над вратата тиктакаше весело. Излязох навън, като се мъчех да потисна тревогата си. Преди две седмици за пръв път видях мъжа в тъмносиньото палто, но едва през миналата седмица забелязах, че той скита около дома ни. Сигурно ме е проследил до магазина на Люсил, а после е научил адреса от нея, като ѝ разказал приказката за пътническия сандък. Той знаеше къде живеея. Той... той имаше съучастник. Те замисляха нещо лошо. Усецах това дълбоко в душата си. Дерек може и да не го беше грижа, но аз бях готова да изпадна в паника.

Тръгнах бързо по улицата, потънала дълбоко в мисли. Кои бяха те? Какво искаха? Свих на завоя и закрачих напосоки по тясната улица, която водеше към пазара. Горях от нетърпение да се завърна и да кажа на Дерек какво ми е разказала Люсил. Не забелязах мъжа, докато едва не се блъснах в него. Той стоеше облегнат на стената и ме наблюдаваше. Когато се приближих, той се изправи, стъпи на тротоара и ми препречи пътя.

— Здравей, красавице — изрече той дрезгаво. — Закъде си се забързала толкова?

Спрях. Кръвта ми сякаш се вледени. Той бе висок, мускулист и рус. Носеше кожен жакет.

---

[1] Piece de resistance — напълно неотразима, не може да ѝ се устои. — Бел.прев. ↑

3

Интуицията ми подсказваше, че трябва да остана спокойна, хладнокръвна и сдържана. Знаех, че не трябва да му позволявам да забележи страха, който ме обземаше. Той беше толкова як и мощен, че колената ми се подгънаха предателски. Сърцето ми заби силно. Съумях някак да остана гордо изправена. Втренчих се в него с поглед, който се надявах да изглежда спокоен. Той отвърна с тъмните си подигравателни очи. Върхът на езика му се движеше бавно по долната му устна.

— Наистина бързам — казах аз.

В гласа ми се усещаше съвсем лек трепет. Искаше ми се сърцето ми да спре да бие толкова силно и вълните от страх да изчезнат. Навън съм, посред бял ден, казах си аз. Нищо не може да ми се случи тук на улицата. Има толкова много хора, които ще чуят виковете ми за помощ и ще се отзоват. Виждах зад него в края на улицата минавачите, които вървяха по пресечката. Всичко, което трябваше да направя, бе да изпищя. Знаех, че веднага ще ми се притече на помощ цяла тълпа.

— Дръпнете се да мина — казах рязко.

— Не се държите много приятелски, а? — подхвърли той дръзко.

— Да — отсякох аз.

— Знаех си, че ще се държиш надменно. Смяташ се за твърде важна и силна, за да говориш с хора като Уил Харт. Така се казвам — Уил Харт. Знам коя си, знам всичко за теб.

— Нима?

— Следяхме те. Аз и Бърт. Бърт ми каза да стоя настрана от теб, но аз, аз трябваше да те видя отблизо. Наистина си привлекателно момиче.

— Кой... кой е Бърт?

— Това не те засяга.

— Той... той носи ли тъмносиньо палто?

— Не казвам.

Уил Харт се намръщи. Стисна здраво широките си тънки устни и ги изви към ъгълчетата. Беше на около двадесет и пет години, към два

метра висок. Чертите на лицето му, макар и грубовати, не бяха грозни. Широки скули, голям, добре оформен, нос. Тежки клепачи закриваха наполовина очите му, а гъстите тъмни вежди бяха извити и се разширяваха в ъглите. Русата му коса имаше цвета на тъмен мед.

Запомних всички тези детайли, за да съм в състояние да го опиша по-късно. Ръцете му бяха много едри, грамадни и загорели. Имаха големи пръсти, които бяха способни на всякакви жестокости. Цялото му тяло излъчваше агресивност и сякаш загатваше за бруталната сила и склонността към насилие, които той едва сдържаше.

— Ти си много хладнокръвна — изрече той. Пресипналият му глас наподобяваше дразнещо ръмжене, което идваше дълбоко от гърдите му. — Много момичета нямат нищо против да си поговорят с мен. На повечето от тях им харесва, че имат възможност да си побъбрят с Уил Харт.

— Сигурна съм в това — отвърнах аз.

— На повечето от тях им харесвам такъв, какъвто съм.

— И на мен така ми се струва, Уил.

Заставих се да говоря с весел и кокетен глас. Убедих се, че не се намирам в истинска опасност. Реших да измъкна колкото е възможно повече информация от него. Имах чувството, че това няма да се окаже трудно. Човекът очевидно бе женкар, груб и невеж донжуан, обсебен от мисълта за женска плът. Очевидно бе, че се гордее със своята мъжественост и хубав външен вид. Не се и съмнявах, че безброй сервитьорки и разпуснати продавачки са се влюбвали до уши в тези огромни ръце и широки рамена и са разпалвали неговата суетност подобно на много роби, които подхранват самочувствието на някой жесток и деспотичен паша.

Тонът ми го изненада. Все още намръщен, сега той ме разглеждаше с очи, станали внезапно подозрителни. Аз отвърнах смело на погледа му и проявих интерес, какъвто в действителност не изпитвах. Внимавах да не прекалявам. Трябваше да продължа да свиря на струните на тази арогантна мъжка суета, но не трябваше да го дразня. Той не биваше да заподозре истинските ми намерения. Отпуснах се и позволих на една лека усмивка да се появи върху устните ми, докато пригладях кичур бакъреночервена коса.

— Струва ми се, че и аз ти харесвам — изръмжа той.

— Не ставайте глупав — отвърнах аз дръзко. Гласът ми нарочно прозвуча неубедително.

— Да, ти наистина ме харесваш.

Уил Харт кимна с усмивка. Той бе убеден, че неговата мъжка привлекателност е постигнала обичайния си ефект. Помислих си, че е поразително лесно да си играеш с мъже като Уил Харт. Всяка що-годе умна жена с поне малко чар би могла да го накара да ѝ се подчинява за всичко за нула време. Разбира се, имаше и малко риск, особено ако не искаше да се съобрази с всички негови желания. Но аз бих поела този риск.

— Май онзи анемичен аристократ не го бива достатъчно като мъж, за да задоволи момиче като теб.

— Как... как смеете. Махайте се незабавно или ще викам!

— Няма да гъкнеш, момиче.

Загледах го престорено предизвикателно. След това позволих на очите си да смекчат погледа си, когато се взрях в широките му рамена, тънкия кръст и изпъкналата издутинка в дъното на панталоните му. Всичко, което трябваше да направя сега, бе грижливо и умело да го подмамня в капана си. Не изпитвах абсолютно никакви угризения на съвестта, когато прибягнах до такава безчестна тактика. Твърдо бях решила да узная защо той и тайнственият Бърт ме следяха.

— Смятам, че проклетият богаташ, с когото живееш, няма това, от което момиче като теб се нуждае.

— А вие смятате, че имате това, от което се нуждае.

— Да-а — отвърна той и кимна. — Имам, и артисва.

— Сигурен ли сте?

— Ясна си ми, момиче. Бърт ми каза, че ти съвсем не си такава важна и курназ, на каквато се преструваш. Каза, че ти си една истинска проститутка по душа. Била си работила в игрална зала. Бас държа, че мъжете са залагали наляво и надясно, а много от парите си ги прибирала ти.

— Много бърка вашият Бърт!

— Не бърка. Той знае всичко за теб и за оня паралия, дето спиш с него.

— О, така ли?

— Бърт знае всичко за вас двамата.

— И защo се интересува от нас? Да не е решил да ограби апартамента ни?

Уил Харт се засмя грубо и подигравателно.

— Бърт и аз не сме балами — изръмжа той, — не си губим времето с такива дреболии. Виж какво, момиче, не сме решили да нахлуваме у вас.

— О, разбрах — заявих аз кокетно, — вие сте решили да ме отвлечете и да ме държите в плен, за да получите откуп. Така е, нали? Смятате, че лорд Хоук е извънредно богат и ще плати цяло състояние, за да ме върнете жива и здрава обратно при него.

— Няма да кажа нищо повече. Бърт ще полудее от гняв, ако разбере, че изобщо съм разговарял с тебе.

— Страхуваш ли се от него?

— От никого не се страхувам! Бърт е шефът на тази част от работата, но не е толкова тъп, че да се спречква с Уил Харт. Искан да те огледам хубаво, преди да почнем, и те видях.

— Струва ми се, че харесваш това, което виждаш.

— Да, харесва ми.

— Може би ще успеем... да си поговорим.

— Говоренето не е това, за което си мисля, момиче.

— Това... може би ще успеем да уредим и него.

Той кимна. Тъмните му очи блеснаха от страст. Устните му се разтвориха. Почувствах, че самоувереността ми започва да спада. Наистина играех опасна игра. Дали ще успея да я изкарам докрай? Знаех, че трябва да бягам толкова бързо, колкото ми държат краката, но бях узнала твърде малко. Сигурна бях, че ако се заема както трябва с него, ще накарам Уил Харт да разкрие още повече. Реших да предложа да отидем до една от кръчмите на крайбрежието и да го накарам да изпие няколко големи бири. Ще флиртувам и ще се преструвам, че го желая. След като разбере това, което искам да узная, ще се оттегля бързо.

— Аз... съм много жадна — казах аз.

— И на мен ми се пие, момиче.

— Защо да не пийнем, мистър Харт... Уил.

— Това няма да хареса на Бърт.

— Сигурна съм, че няма да му хареса — потвърдих аз.

— Знаеш ли какво? Изобщо не ме е грижа. Ще пийнем, момиче, а след това смятам да ти дам това, за което страстно жадуваш.

— Невъзможно е да го направим в апартамента — казах аз бързо.

— Не съм и мислел за там. Мислех да те отведа в стаите на горния етаж. Е, не са кой знае колко хубави. Леглата нямат атлазени покривки, няма и луксозни завеси, но ти няма и да имаш време да оглеждаш обзавеждането.

Гласът му бе плътен. Тежките увиснали клепачи почти скриваха тъмните му очи. Този мъж бе глупак, беше като глина в ръцете ми, но същевременно и изключително опасен звяр. Да продължавам ли тази игра? Да поема ли този риск? За миг изпитах ужасен страх, а след това се заставих да бъда твърда. Много по-лесно ще е да се изправя срещу явна опасност, отколкото срещу неясната призрачна заплаха, която усещах, откакто забелязах за пръв път мъжа в тъмносиньото палто. Ще има цяла тълпа други хора в кръчмата и той няма да има и най-малкия шанс да ме отведе в една от „стаите“ на горния етаж.

— Аз... аз наистина не смятам, че трябва да се качвам горе — казах аз.

— Не се преструвай на скромна, момиче.

— Не това е причината. Виж, ти си много привлекателен... много интересен. Винаги съм си падала по добре сложени руси мъже, но какво ще стане, ако лорд Хоук разбере? Ще ме изхвърли навън.

— Няма да разбере. Че кой ще му каже?

— Не съм спокойна.

— Не се безпокой за твоя богаташ, момиче. Аз и Бърт скоро ще се погрижим за него.

— Ами...

Аз се поколебах. Изглеждах изключително убедителна, докато размислях над думите му. На Харт сигурно му се струваше, че го смятам за сексуално неустоим, че безразсъдно желая да обгърна с длани мощния му гръб и да се наслажда на силата в мощните му ръце, но вероятно забелязваше и че се боя от Дерек. Според него Дерек символизираше богатството, хубавите дрехи и изисканите мебели. И макар че не изпитвам угризения на съвестта от своята невярност, със сигурност не желая да рискувам да загубя разкошното си кътче. Успях съвсем лесно да го убедя да повярва във всичко това. Всяка жена се превръща в свършена актриса, когато си има работа с мъже. Харт

вярваше, че аз съм елегантна проститутка, обсебена от мисълта за себе си като него. Реших да играя тази роля до последния момент, за да осъществя намерението си.

— Май трябва да те поубеждавам малко — изръмжа той.

— Може би ще успеем да се срещнем по-късно. Наистина не смятам, че това е добра идея точно сега, Уил. Трябва... да обмислим предварително всичко. Ти... ти наистина имаш прекрасни ръце. Толкова са силни. Искане ми се да ги усетя...

— Ще ти хареса, като ти стиснат гърдите — изръмжа той.

— Аз...

— Момиче, ще ти доставя такова удоволствие, каквото не си изпитвала преди. Ще те накарам да се гърчиш, да викаш и да молиш за още. Няма да поискаш да се върнеш при твоя проклет богаташ, след като прекараш малко с мен. Ще ме молиш да останеш при мен!

— Свикнала съм с разкоша, Уил.

— И аз знам откъде да намирам мангизи, момиче. Мислиш, че не знам как да спечеля куп пари. Искане ли по хубавото ти вратле да висят бижута? Ще те затрупам с бижута.

— Думите ти звучат... много съблазнително.

— Още щом те видях, момиче, разбрах какво искам, разбрах какво трябва да притежавам. Бърт те посочи на мен. Криехме се зад едни храсти, а ти и твоят паралия се разхождахте бавно. „Ето ги, каза Бърт, това са лорд Хоук и жената.“ И инструментът ми щръкна нагоре и започна да пулсира, а аз се заех да кроя планове.

— Ти... си ме желал.

— Ти носеше жълта рокля, която прилепваше плътно около кръста ти и наполовина излагаше на показ гърдите ти. Полите ти се вееха от ветреца като жълти корабни платна. И косата ти се вееше, а ти се облягаше на ръката му. Заклех се, че скоро ще се облягаш на моята ръка.

— Аз съм изключително... поласкана.

— На момиче като теб му трябва истински мъж.

— Прав си — прошепнах дрезгаво аз.

Сложих ръката си върху неговата. Изглеждах размекната и изпълнена с желание за подчинение, напълно завладяна от мъжествения му чар и изгаряща от нетърпение да опитам силата му. Очите ми вече блестяха от възхищение и уж бях готова да отхвърля

всяка предпазливост. В усмивката на Харт се четеше свирепо задоволство. Той пак облиза долната си устна. Издутината в панталоните му нарасна. Разбрах, че ще бъде изключително трудно да го накарам да седне спокойно да пием някъде, докато през цялото време мислите му са насочени към стаята на горния етаж и към насладите, които тя обещава. Въздъгнах и отстъпих назад, като го гледах с копнеж в очите и изглеждах готова да му осигуря тези наслади. Той си пое дълбоко дъх. Гърдите му се издуха.

— Май и ти като мен изгаряш от мерак — изръмжа той.

— Още съм... нервна. Ще трябва първо... да пийна нещо.

— Ще си изпиеш бирата, момиче, но първо ще ти демонстрирам малко от това, дето Уил Харт ще направи за теб.

Той ме сграбчи, обви с едната си ръка кръста ми, а с другата рамената ми, притегли ме към себе си и ме прегърна толкова страстно, че се уплаших, да не би да ме пречупи на две. Наведе главата си, блъсна устата си в моята и ме зацелува брутално и ненаситно. Аз треперех отвътре, но потиснах първоначалния си порив да ритам и драскам. Съумях някак да го изтърпя, да се отпусна и да нагодя тялото си към мощните му гърди и бедра. Успях да се престоря поне на покорна, макар и да не отговорих с готовност на „ласките“ му. Стори ми се, че ще се задуша и ще загубя съзнание, докато той разтваряше насила устните ми и промъкваше неумолимо езика си в устата ми. В главата ми прозвуча звън. Последва го дрънчене, което ставаше все по-силно и по-силно. В този момент чух мощен вик.

— Пусни тази жена!

Уил Харт ме дръпна рязко от себе си и ме блъсна толкова грубо към стената, че ми спря дъхът. Все още зашеметена и със замаяна глава, видях Джеръми Бонд да тича по улицата към нас. Краят на седефеносивия му жакет се вееше зад него. Дългата му кестенява коса също се вееше и се спускаше отвсякъде от главата му в един луд вихър. Уил Харт се стресна и разяри. Ноздрите му пламнаха. Сви ръцете си в свирепи юмруци и разтвори широко крака в очакване на врага си. Бонд връхлетя върху него. Той се движеше по-бързо. Скочи във въздуха и се нахвърли върху Харт. Нанесе му толкова силен удар, че и двамата се строполиха на земята. Чу се тъп звук. Харт се стовари по гръб, а Бонд се озова върху него.

— Не! — извиках аз.

Никой от двамата не ме чу. Те се бореха, заплетени в страховит възел. Краката им ритяха, ръцете нанасяха удари напосоки, телата се търкаляха. Ту Харт беше отгоре, ту Бонд, който бе вкопчил ръце в косата на врага си, докато блъскаше главата му в паважа. След всяко блъсване се чуваше ужасяващ тъп звук. Харт изрева и се надигна, отхвърли Бонд настрана и се изправи на крака като разярен бик. Бонд обви ръце около краката на Харт и го накара да се строполи отново, и пак се сборичкаха, преплетени в кълбо от размахващи се крайници. Сумтяха, удряха, търкаляха се ту насам, ту натам.

Затворих очи и затаих дъх. Черни криле запърхаха в главата ми и заплашваха да помрачат съзнанието ми. За миг залитнах в зашеметяващата празнота и се облегнах на стената с мисълта, да извикам за помощ. След това отворих очи, изправих се и отметнах бакъреночервената коса от лицето си. Още не се бях свестила напълно. Раменете ме боляха на мястото, където се бях блъснала в неравните тухли. Почувствах се така, сякаш някой ме е ударил по гърба с як железен лост. За миг се задъхах. Опитах се да се съсредоточа, като междуременно се вслушвах в глухото хрущене.

Сега и двамата се бяха изправили. И двамата едва се държаха на краката си, дишаха тежко и се зъбеха един на друг. От една дълбока рана над дясната вежда на Харт се стичаше кръв. На лявата скула на Бонд имаше синина. Харт изрева и замахна във въздуха. Грамадният му юмрук се устреми към главата на Бонд. Бонд се наведе бързо, хукна назад, завъртя се и скочи върху гърба на Харт, обви с ръка шията му, падна на колене и го повлече към земята. Харт издаде клокочещ звук и се счепка яростно с него. Лицето му придоби ужасяващо розов цвят, докато Бонд го притискаше, явно твърдо решил да изкара въздуха на противника си и да го удуши. Харт сграбчи като с менгеме китката на Бонд и се опита да отстрани ръката му, докато го блъскаше ожесточено в гърдите с лакътя на лявата си ръка. Убийствената хватка моментално се разхлаби, Харт премести нагоре лявата си ръка, сграбчи косата на Бонд и я дръпна с всичка сила.

Бонд го пусна и се праметна над Харт като акробат. Приземи се умело върху паважа на ръцете и краката си, изправи се със скок и се хвърли напред, за да нанесе безжалостен удар върху главата на Харт, докато зашеметеният и все още дишащ трудно мъж се мъчеше да се изправи на крака. Харт падна по гръб и се просна на паважа, а Бонд

скочи върху корема му. Сви колене отстрани на бедрата на Харт и го стиснаха за гърлото. Палците му притиснаха смъртоносно мекото и уязвимо място под адамовата ябълка. Очите на Харт за малко не изхвъркнаха от орбитите си. Той вече нямаше сили да отхвърли от себе си Бонд.

— Пусни го! — извиках аз. — Ще го убиеш!

— Млък! — изкрещя Бонд.

— Джеръми Бонд, пусни го!

Бонд продължи да го стиска още няколко секунди. Светлосините му очи блестяха силно, а зъбите му се оголиха. След това го пусна. Стана и отстъпи крачка назад. Дишаше тежко. Гърдите му се вдигаха и спускаха. В очите му още проблясваше желание за убийство. Харт хриптеше и кашляше. Ужасни гъргорещи звуци избликваха от натъртеното му, по чудо оцеляло, гърло. След малко той успя да се вдигне на лакти. Почервенялото му лице постепенно започна да възвръща естествения си цвят.

— Ставай! — нареди Бонд.

— За малко да го убиеш!

— Млъкни, Мариета.

Учудих се как е успял да научи името ми, но се безпокоях твърде много за Харт, за да мисля за това точно сега. Харт разтърси няколко пъти главата си, за да се свести. След това се изправи бавно. Явно го болеше. Беше толкова слаб, че едва се държеше на крака. Дрехите му висяха на парцали. По него се виждаше кръв.

— Добре ли сте? — прошепнах аз.

Харт не ми обърна внимание. Беше се втренчил в Бонд с тъмните си заплашителни очи.

— Ще запомня това — изръмжа той.

— Запомни го, момко.

— Ще си платиш, Бонд. Да, знам името ти, чух я да го казва. Ще съжаляваш.

Бонд протегна едната си ръка и най-безочливо се престори, че тя трепери.

Харт отпусна устата си надолу. Желаете най-безразсъдно пак да се сбие с него, но предпазливостта му го възпря. След миг той се обърна към мен и ме изгледа с отровно кафявите си очи.

— И ти ще съжаляваш, момиче. Само ме подвеждаше, изобщо не смяташе да ми позволиш да спя с теб. Само се опитваше да ме накараш да говоря и ме правеше на глупак. Никоя жена няма да измами Уил Харт.

Джеръми Бонд сведе глава. Косата му падна над веждите. Той се придвижи бавно към Харт със стиснати юмруци. Беше готов да ги размаха отново. Харт отстъпи назад. Явно не беше в състояние да се бие повече.

— Махай се, момче — каза Бонд. Гласът му бе заплашителен. — Махай се, и то бързо, ако не искаш да ти отнема безполезния живот.

За миг Харт ни изгледа кръвнишки и двамата. След това се обърна и закрачи мъчително по улицата, като видимо накуцваше. Бонд го проследи с поглед до мига, когато Харт сви на завоя и изчезна от погледа му. След това въздъхна тежко, отстрани непокорните кестеняви кичури от очите си и ме погледна. Палтото му беше съдрано. Видът му беше окаян, разранен и окъсан.

— Е? — запита той.

— Вие развалихте всичко! — изрекох рязко аз.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Топеше се като восък в ръцете ми! Правеше именно това, което аз исках! Ако не се бяхте появили, щеше да ми разкрие всичко!

— Исусе!

— Но не, вие трябваше да връхлетите като... като някакъв обезумял рицар на бял кон и да развалите всичките ми планове!

— Не вярвам на ушите си. Защо не ми благодариш?

— Никой не ви е молил да се месите!

— Видях един едър тип да те мачка като полудял звяр. Значи от мен се очакваше да продължа да се шляя и да не се намесвам. Всъщност какво си въобразяваш, че правеше, а, момиче?

— Това изобщо не те засяга!

— Само да си посмяла да ми говориш така! Ще ти ударя такъв шамар, че ушите ти ще звънят една седмица.

— Посегни към мен и ще ти отхапя ръката!

— Господи, ти си страхотна!

— А ти ми приличаш на мърляв циганин! Косата ти е мокра и стърчи навсякъде от главата ти. Дрехите ти са мръсни и скъсани.

— Значи аз съм виновен за това, а?

— Просто ме остави намира, мистър Бонд. Остави ме намира.

— Нямам намерение да те оставям. Смятам да стоя плътно до теб, докато не видя с очите си, че си се прибрала благополучно вкъщи. Както е тръгнало, ще предизвикаш кървав побой още преди да изминеш две пресечки.

— Няма да вървиш никъде с мен. Ако толкова...

Светлосините му очи блеснаха. Той застана пред мен, сграбчи ме за рамената и ме разтърсва в продължение на цели две минути. Разтърсваше ме толкова яростно, че главата ми се разлюля, а косата ми се разроши на всички страни. Когато ме пусна, аз изпъшках, но не посмях да се нахвърля върху него, колкото и да ми се искаше. Щеше ми се и да крещя. Въобще не бях сигурна, че няма да заплача.

— Ти не си джентълмен — заявих аз неуверено.

— Оправи си косата, за бога. Приличаш на вещица.

— Върви по дяволите.

— Великолепна вещица, признавам. Добре ли си?

— А сега, моля те, остави ме намира.

— Какво ставаше тук?

— Казах ти вече. Това не те засяга.

— Искаш ли пак да те разтърся?

— Да не си посмял... простак такъв.

Джеръми Бонд се усмихна. Явно се зарадва, че го наричам простак. Усмивката му бе направо ослепителна. Изпълни ме необичайно странно веселие, неудържимо, озадачаващо чувство, което необикновено много приличаше на радост. Оправих си косата, изтръсках полата и си нагласих корсажа. Малко по малко се овладях. Бонд нагласи шалчето, приглади си жилетката и очисти калта от лактите на жакета си.

— Костюмът ми е съсипан — отбеляза той.

— Ще се погрижа да получиш нов! — отсякох аз.

— Не съм позволявал на жена да ми купува дрехите от... май от двадесет и пет годишен. Щом им разрешиш да ти купуват дрехите и да ти плащат наема, те почват да мислят, че им принадлежиш. Сега — продължи той — ще ми разкажеш ли какво ставаше тук, или ще трябва да изтръгвам насила думите ти от устата?

— Той беше... той е съучастник на мъжа в тъмносиньото палто, мъжа, когото ти видя да ме следи на пазара. Сигурна съм, че замислят

нещо — нещо ужасно. Той ме смяташе за много... привлекателна и аз реших да се възползвам и да го накарам да ми разкаже какво са намислили.

Джеръми Бонд поклати глава. Беше смаян.

— Исусе — повтори той.

— Уверявам ви, мистър Бонд, напълно бях наясно какво правя.

— Смяташе ли да преспиш с този тип?

— Разбира се, че не! Възнамерявах да го отведа в кръчма и...

— И да го напоиш с алкохол и да го накараш да ти избърбори всичко, а след това си мислела просто да се измъкнеш незабелязано оттам и весело да се прибереш вкъщи.

— Именно това възнамерявах да сторя.

— По дяволите тези глупави, лекомислени, тъпи и идиотски идеи! Не виждаше ли, че този простак е истинско животно?

— Знам как да се справям с такива като него, мистър Бонд. Имам огромен опит с мъжете — с всякакви мъже.

— Изобщо не се съмнявам в това.

— Не ми харесват намеците ви, мистър Бонд.

— Не ти се смее, а би трябвало. Ако не се бях появил навреме, този бизон щеше да си поиграе хубаво с теб в най-близката уличка.

— Аз го контролирах напълно.

— Как пък не. Не смятам да споря с теб. Хайде тръгвай. Ще те отведа вкъщи и ако смяташ да ми създаваш неприятности, каквото май ти е намерението, да знаеш, че ще те шамаросам.

— Много сте галантен — подметнах язвително.

Той ме сграбчи за китката и закрачи енергично по улицата, като ме принуди да се препъвам зад него. Всеки път, когато се опитвах да се измъкна, той ме дръпваше рязко. Аз се препъвах. Токчетата ми потропваха нервно по паважа. Щом стигнахме оживената пресечка, спря и зачака каруците и файтоните да отминат мястото за пресичане. Минувачите ни гледаха с любопитство, но това изобщо не смущаваше Бонд.

— Защо не ме пуснете? — казах аз.

— Ще се държиш ли прилично?

Кимнах. Съвсем не бях толкова гневна, колкото трябваше да бъда. Имаше нещо в него, което правеше невъзможно желанието да му се сърдиш наистина. Несъмнено той бе негодник, но в него имаше

някаква привлекателност, която караше нещо да танцува от радост вътре в мен. Дали наистина е позволявал на жените да го издържат, когато е бил по-млад? Сигурно е бил много хубав младеж, помислих си аз, с тази трапчинка на брадичката, тези широки скули, тези дяволски сини очи и чудновато извитите му вежди. Много жени, особено по-възрастните, вероятно не са имали нищо против да плащат сметките му.

— Ще се погрижа да получите нов костюм.

— Не, няма да го направиш, момиче.

Пресякохме улицата и след малко пак навлязохме в пазара. Отвсякъде ни заобикаляха цветове и суетня. Бонд се разхождаше бавно със своите големи крачки. Пръстите му обвиха леко лакътя ми. Струваше ми се, че се намирам в удивителна сигурност и безопасност. Дори не си направих труд да се огледам за човека в тъмносиньото палто. В действителност почти бях забравила за него. Докато минавахме покрай един сандък с ябълки, Бонд спря и ги огледа внимателно. Най-накрая избра една много голяма и много червена и подхвърли монета на пълната, лепеноруса жена, която стоеше зад сандъка.

— Благодаря, миличък — каза тя.

— Твоите ябълки са най-хубавите в града — каза ѝ той и я удостои с една от своите усмивки.

— Дай, миличък, дай да ти я избърша.

Той се усмихна, когато продавачката му я върна и я погъделичка под пълната ѝ брадичка. Жената направо светна от радост. Готова бе на всичко заради него. Помислих си, че трябва да има закон срещу такъв възмутителен чар. Леко се ядосах от това, че не ми купи ябълка. Бонд загриза шумно съкровището си, докато се движехме през пазара и минавахме покрай подноси с лъскави черни змиорки, лавици, отрупани с благоуханни подправки, и каруци, натоварени догоре с пъстри цветя. Бъбривите гласове се сливаха във весела какофония.

— Да завием тук — казах аз.

— Зная пътя — съобщи ми той.

— Как е възможно?

— Люсил ми каза къде живееш, момиче. Каза ми как се казваш, разказа ми и едно друго за теб.

— Проклета да е!

— Не обвинявай Люсил. Нали виждаш, умея да се оправям с жените. Знам как да ги накарам да ми разкажат всичко.

Оставих последните думи да преминат покрай ушите ми. Разхождахме се бавно покрай хубави градини, оградени със стени, покрай натруфени и романтични балкони с ковани парапети, които украсяваха като гирлянди тухлените къщи зад себе си. Долавях мириса на мимозата, азалията и бугенвилията, които се разпростираха по бледосивите стени. Цветовете им бяха избуяли в пурпурночервено. Мараня от знойния пек висеше над града. Горещината бе лека и ни обгръщаше плътно. Сякаш удряше нежно кожата на хората. След малко спряхме пред широки порти от ковано желязо, които водеха към двора на сградата, където се бяхме установили аз и Дерек.

— Ето че пристигнахме здрави и читави — каза Бонд.

— Да — отвърнах спокойно.

— Беше ми много интересно, момиче.

Той се усмихна. Този път усмивката му бе лека и замислена. Сините му очи сияеха от нежност, докато се взираха в моите. Нежността му бе съвсем искрена и аз се стреснах. Как е възможно да изпитва такива чувства към мен? Как е възможно да желая да посегна и да докосна леко скулата му там, където тя бе натъртена? Мъжете рядко проявяваха нежност към мен и никога не го бяха правили така открито, както Бонд сега. Може би се страхуваха да бъдат нежни. Почувствах, че Бонд е съвсем сигурен в умението си да владее чувствата си и затова им дава външна изява.

— Това натъртване е... ужасно неприятно — казах аз.

— Скоро ще изчезне.

— Вие се биехте твърде ожесточено, съвсем не като джентълмен.

— А кой казва, че съм джентълмен?

— Реших, че сте участвали в доста побоища.

— Доста много, наистина — призна той. — И съм ги спечелил всичките.

— И сега вече... вече не се държите като избухлив човек.

— Не се държа така, освен когато не ми се налага, момиче. Обикновено съм най-приветливият и най-кроткият момък, с когото би искала да се срещнеш — или по-точно, когото би искала да прегърнеш. Чудесен компаньон съм за студена зимна нощ, когато навън бушува буря, а вътре гори огън. Една жена, която познавах, твърди, че съм най-

подходящият за прегръдки мъж, когото познава, а тя познаваше немалко мъже.

Не отговорих. Бонд пристъпи крачка напред към мен.

— Жената има нужда някой да я прегръща постоянно — каза той с тих и мелодичен глас. — Тя има нужда някой да я притиска леко, да я гали и милва. Нуждае се от някой мъж, който да докосва нежно ухото ѝ и да ѝ нашепва мили и глупави думи, които да я карат да светва цялата и да се протяга като котка. И на теб ти трябва това, Мариета.

— Аз...

— Ти си много напрегната, неуверена и нервна.

— Много грешите, мистър Бонд.

— Познавам жените, момиче. Ще ми е приятно да те прегърна.

— Много сте нахален.

— Желая те, Мариета.

— Вие... вие дори не ме познавате.

— Познавам те достатъчно. Зная, че желая да те прегръщам и да те защитавам и да сменя напрежението от теб. Ти си прекрасна жена, Мариета, може би най-прекрасната от всички, които съм виждал. Искам да те накарам да се почувстваш прекрасна.

— Мистър Бонд, ако Люсил е говорила с вас чак толкова непринудено, без съмнение ви е съобщила, че живея с лорд Дерек Хоук и че възнамеряваме да се оженим веднага щом пристигнем в Англия.

— Да — каза той мързеливо, — разказа ми.

— Влюбена съм до уши в него.

— Той не е подходящ мъж за теб, момиче.

— Откъде знаете?

— Защото не си щастлива.

— Невъзможно е да знаете дали съм...

— Влюбената жена, която е и обичана, излъчва щастие с очите, с бузите, с устните си, носи го като ореол, който всеки забелязва.

— Глупости.

— Говоря истината, момиче.

— Аз... вие стигнахте твърде далеч. Защо не си потърсите някоя друга. Предлагам ви да намерите онази блондинка в розовата коприна, която излезе от Люсил.

— Вече я намерих — призна той. — Тя се казва Хелън. Има разкошна къща. Мъжът, който я издържа, е шестдесетгодишен и я

посещава само във вторник и четвъртък.

— Явно не си губите времето!

— Рядко го правя — довери ми той.

— Сбогом, мистър Бонд.

— Ще се видим пак, момиче.

— Не разчитайте на това!

Отворих портите и после ги затръшнах след себе си. Те изгърмяха звънко — заключителен акорд на нашата среща. За миг Джеръми Бонд остана неподвижен на паважа. Стоеше там с усмивка на уста, а един хубав кестеняв кичур падна косо над веждите му. В градината цъфтяха ярки цветя, фонтанът пръскаше тихо, водата се изливаше от един малък бял мраморен басейн в друг по-голям под него. Закръглен, покрит с мъх купидон се бе настанил на върха. Бонд погледна към мен. Бе наперен, самоуверен и решителен. След това кимна и си тръгна.

Останах няколко минути в градината. Бях объркана, смутена и изпълнена със смесени чувства. Длъжна бях да кажа на Дерек за случилото се. Запитах се какво да кажа... и какво точно да премълча.

Дерек още не се бе прибрал, когато влязох най-сетне в апартамента. Испитах силно облекчение. Роклята ми беше изцапана, косата — разрошена. Вероятно и лицето ми беше мръсно. Той със сигурност ще почне да ме разпитва, ако ме види в такова състояние, а аз смятах да разкажа историята от изгодна за мен гледна точка. Знаех, че е излязъл навън по работа и най-вероятно няма да се върне до пет часа. Това ще ми осигури достатъчно време, за да се овладее и да си приведа в ред мислите... и чувствата.

Къпах се дълго в много гореща вода. Измих си и косата. Водата ми действаше невероятно отпускащо и ѝ се наслаждавах. Испитвах голямо удоволствие от топлината и от аромата на сапуна. Сега се бях успокоила и напълно се владеех. Вече не се чувствах обърквана от бурята от чувства, които Джеръми Бонд вдигна дълбоко в душата ми.

Този мъж беше изключително привлекателен. Всяка жена би се поддала на обаянието му, но съзнавах отлично, че това не означава абсолютно нищо. Очевидно е безотговорен и е преживял какво ли не. Нямах намерение да си губя времето в мисли по него. Измъкнах се от ваната, увих се с голяма хавлия и почнах да се бърша. Меката тъкан галеше кожата ми. Уил Харт и мъжът в тъмносиньото палто ми се струваха герои от някой кошмар. Харт бе казал, че не са замисляли да ни обират, нито пък възнамеряват да ме отвлекат. Въпреки че той не го спомена, останах с впечатлението, че не аз съм тяхната цел, а те ще си имат работа само с Дерек. „Не се безпокой за твоя богаташ, момиче, каза Харт, аз и Бърт скоро ще се погрижим за него.“

Какви бяха намеренията им? Изругах Джеръми Бонд за това, че изникна ненадейно пред нас в най-неподходящия момент. Ако не беше дошъл, щях да науча много повече. Той беше покварен и брутален звяр, но аз бях хитра и умна. Тези мои оръжия бяха повече от достатъчни в сблъсъка с грубата сила. Джеръми Бонд вероятно знаеше много за жените, но аз пък знаех много за мъжете, за всеки тип мъже. Неволята ми бе дала това познание. Нерядко в миналото бях оцелявала благодарение на него.

Докато си бършех косата, си спомних за Джек, якия, необразован моряк, към когото се бях обърнала за помощ по време на моето пътуване през океана към колониите като робиня прислужница по договор. Ако не се нуждаех от закрилата му, никога нямаше да постъпя така. Той бе млад, весел и простоват. Грижеше се добре за мен и се отнасяше към мен като със скъпоценна играчка. Изнасяше ми тайно допълнителна храна и ми помагаше да понеса невероятно жалките и нечовешки условия на живот на борда на кораба.

Косата ми вече бе суха и аз се пъгнах в тънка памучна фуста с дълбоко изрязано деколте и много широка пола, нагиздена с волани. След това приседнах до тоалетната масичка, за да среща стърчащите навсякъде бакъреночервени кичури. Никога нямаше да забравя Джек Рийд и добрината му. Никога нямаше да забравя нито Джеф, нито Хелмут Шнайдер, нито лорд Робърт Малори. Никога нямаше да забравя младия Брус Тревелиан. Той беше толкова внимателен и чувствителен, толкова влюбен в мен, нито пък ужасните братя Бренан, които ме отвлякоха в Трейс и ме бяха завързали като коза. Надявах се да примамят Джеф и да го погубят.

Толкова много мъже... но имаше само един, който беше от значение. Мъжът, който ме купи, плати за мен и ме отведе в онази занемарена плантация в Каролина. Мъжът, който все още владееше тялото и душата ми. Любовта ми към него бе такава част от мен, каквато бяха кръвта, плътта и костите ми. Тя течеше в мен, пееше във вените ми. Понякога беше толкова безразсъдна, че ме плашеше.

Не беше лесно за една жена да обича мъж като Дерек Хоук. Той бе мрачен и сдържан. Често се държеше студено. Постоянно беше замислен. Контролираше умело всичките си чувства и почти не показваше любовта си и чувството си за хумор. Беше хладнокръвен и безстрастен. Трудно бе да стигнеш до сърцето му зад тази ледена стена на външна резервираност, но все пак се поддаваше на порива на буйните страсти. Поддаваше се и на сексуалния порив, който при него бе толкова мощен, че едва не го водеше до самоунищожаване. Когато се любеше с мен, го правеше възхитително гневно. Едва ли не сякаш се презира заради тази необходимост да се освободи от част от себе си. Като че ли презираше и мен заради това, че подклаждах тези огньовете, спотаени дълбоко в него. Най-накрая, след като свършеше, издигаше отново онази стена на ледена резервираност.

Върнах се мислено в онзи ден в Начез, когато се разхождах бавно в градината зад кръчмата. Най-сетне се бях възстановила от безумната нощ, когато Хелмут се опита да ме убие и загина по време на този опит. Бях се замислила дълбоко, изпълнена с неясна тъга, докато крачех бавно покрай цветните лехи. Беше късен следобед. Небето беше светло. На хоризонта се появиха жълти петна, докато слънцето постепенно залязваше.

Дерек беше дошъл да ме вземе. Беше строен, хубав и строг. Изглеждаше съвсем като английски аристократ в съвършено ушитите си черни панталони и редингот. Сивите му очи гледаха сериозно и бяха изпълнени със загриженост към мен. Все още бяха сериозни, докато той ми разказваше, че се е влюбил в мен от пръв поглед.

— Загубих доста време, докато го разбера — изрече той мрачно, — и още се съпротивлявам на тази мисъл. Дори и след като се върнах в Англия, спечелих делото си и си върнах наследството, не ликувах от радост. Без теб всичко това не означаваше нищо. Върнах се заради теб, защото се чувствах длъжен да го сторя. Животът без теб е лишен от смисъл.

След това ме взе в обятията си, целуна ме страстно и настойчиво, но едновременно с това и удивително нежно. Когато вдигнах глава, видях любовта да блести в очите му. Ледената стена беше изчезнала.

— Никога няма да те пусна — прошепна той. — Приключихме веднъж завинаги с миналото, Мариета. Бъдещето е наше — за нас двамата.

Тези думи ме изпълниха с радост и ми донесоха истинска утеха. Жадувах да забравя миналото, да заровя завинаги в паметта си тези години на вълнения и страдания и заедно с Дерек да прекрача в яркото слънчево бъдеще. Но знаех, че той няма да забрави. Няма да забрави онези дни в Каролина, когато му бях робиня-прислужница по договор и причиних разорението му, като помогнах на Адам и Каси да избягат. Не беше в състояние да забрави годините, през които живях с Джеф Роулинс и катастрофалния ми брак с Хелмут. Миналото още беше тук и се издигаше като невидима бариера помежду ни. Той ме обичаше. Беше се върнал в Америка, за да ме възвърне. Но сега, когато най-сетне му принадлежах, неясно защо той беше недоволен.

Дълбоко в душата си усещах защо се държи така. Да, той ме обича, но ме обича въпреки волята си. Любовта му към мен се дължи

на вътрешен импулс, който се намираще извън неговия контрол, подобно на моята обич към него. Усещах, че той ще се чувства далеч по-щастлив, ако успее да ме забрави и ако бъде в състояние да си избере за жена спокойно, сдържано и непорочно английско момиче.

Аз имах добро възпитание и можех да се държа хладнокръвно, сдържано и аристократично като всяка друга розоволика и руса госпожица. Имах и синя кръв, защото баща ми беше дук Стентът, но майка ми беше барманка в „Червения лъв“. Поради вродения му снобизъм, който така и не му се удаде да преодолее, Дерек не бе в състояние да забрави това. Не можеше да забрави, че съм незаконородена и което бе по-лошо, че потеклото ми съвсем не е чистокръвно.

Приемах смело това положение на нещата. Дерек не желаше да ме обича, но беше влюбен в мен, а аз възнамерявах да му докажа, че заслужавам любовта му. Веднъж да се оженим и да заживеем в Хоукхаус, и ще го накарам да се гордее с мен. Ще бъда жена, чието главна грижа ще бъде неговото удобство и щастие, защото ще го накарам да се чувства щастлив.

Ще ми трябва доста време, но ще успея да счупя тази ледена стена и ще пусна на свобода неспокойния затворник, който се крие зад нея. Зад тази стена живееше човек, който се страхуваше да се държи нежно и обичливо, боеше се да изостави защитните валове и да допусне някой друг да докосне сърцето му. Някога, отдавна, бе отдал цялото си сърце на жена на име Алис. Беше се оженил за нея. Тя му изневерявала, без да подбира. Това го озлобило към всички жени и го накарало да се пази от чувствата, които изпитвал някога към нея. Коварството на чичото и братовчедите му още повече го бе ожесточило и го бе превърнало в този студен, циничен и често жесток човек, когото за пръв път срещнах в Каролина. Но още тогава усещах, че това не е истинският Дерек Хоук. Рядко успях да зърна истинския Дерек, и то само в тези малко на брой случаи, когато той премахваше стената около себе си.

Наистина не беше лесно да обичаш мъж като Дерек, но той беше единственият човек на света, който разпалваше нежна лудост в мен.

Въздъгнах дълбоко и оставих четката. Сега косата ми се спускаше на хубави блестящи вълни. Беше тъмна и червеникавозлатиста. Вгледах се в отражението си.

„Влюбената жена, която е обичана, излъчва щастието с очите си, с бузите си, с устните си, каза Джеръми Бонд, носи го като невидим ореол, който всеки забелязва.“

Какво знаеше той за това? Внезапно станах, пристъпих към гардероба и извадих тънък бял памучен пенъоар. Дългите му бухнали ръкави имаха дантелени волани на китките. Широката пола също се разширяваше на няколкото реда волани. Привързах широк жълт пояс около кръста си и влязох в просторната дневна. Слънчеви лъчи преминаваха през неостъклените прозорци и рисуваха неясни златистожълти шарки върху бледия розово-син килим и усилваха сенките, които вече пълзяха по стените с мекия цвят на слонова кост.

Слънчевите лъчи докосваха кристалните висулки на полилея и проблясваха във вазата от шлифован кристал с розите, които бях набрала тази сутрин в градината. Къщата бе разточително обзаведена. Украсата ѝ бе пищна и бляскава, но Дерек имаше достатъчно пари, за да си позволи да наеме такова място.

Чух стъпки отвън. Излязох в антрето, чиито стени бяха покрити с бледожълта коприна. Вратата се отвори. Вътре влезе Дерек, който носеше голяма златистобяла кутия с елегантния печат на Люсил. Приближих се до него. Той направи гримаса.

— Май си решила да ме разориш — отбеляза той и посочи кутията. — Срецнах момчето, което разнася покупките, вън пред вратите. Съдържанието на кутията сигурно е страшно скъпо.

— Така е — признах аз.

Дерек влезе в дневната и сложи кутията на една от ниските махагонови маси, които заграждаха от двата края тапицирания с бледорозово кадифе диван. В действителност не ми се сърдеше. Ако имаше нещо, за което Дерек не се заяждаше, това бяха парите. Окуражаваше ме да харча колкото искам.

— Поредната рокля ли е? — запита той.

Кимнах утвърдително.

— Знаеш много добре, че я заслужавам, Дерек.

— Добре, заслужаваш я. — Изрече го много неохотно.

— Бях много зает този следобед, а на всичко отгоре и надеждите ми рухнаха, Мариета. Наистина не съм в настроение да си приказвам закачливо с теб.

— Наистина си сприхав — отбелязах аз. — Още ли не си намерил кораб?

— Все още няма кораб — отвърна язвително той. — Тези проклети въстаници са блокирали всичко. Хората се страхуват, че военният сблъсък ще се прехвърли и тук и се тревожат много. Пътуването до Англия струва скъпо. Твърде малко кораби тръгват за там и местата в тях са изкупени до последното още отпреди няколко месеца.

— Колко още ни се налага да останем в Ню Орлиънс?

— Не знам точно. Има един кораб, който ще замине след две седмици. „Синия слон“ — доста нелепо име за кораб. Той е огромен, отстрани е покрит със синя боя, която се лющи, но изглежда доста устойчив. Ще бъде претъпкан с изплашени роялисти от Начез.

— Смяташ ли, че ще успееш да наемеш каюта?

— Да. Един момък продава мястото си на онзи, който предложи най-много пари.

— Ти си наддавал? — запитах аз.

Дерек кимна и се приближи към махагоновия бюфет, за да си сипе бренди от кристалната гарафа. Беше напрегнат, обезсърчен и в много лошо настроение. Сивите му очи бяха мрачни, а устните му — плътно стиснати. Между извитите му вежди се бе появила дълбока бръчка. Открай време беше нетърпелив. Гореше от нетърпение да приключи делата си, нетърпелив бе и с хората, които бяха по-неточни от него. Наля си от течността в чашата и отпи голяма глътка.

— Разбира се, че наддадох — сопна се той. — Изгарям от нетърпение да се измъкна, колкото е възможно по-бързо, от града като теб, Мариета. Титлата ми изисква да съм в Англия.

— Може би ще успеем да отпътуваме със „Синия слон“. Аз пък смятам името за очарователно — голям син слон, който се плъзга тромаво по вълните. Не се мръщи така, Дерек. Не обичам да гледам как се мръщиш.

Дерек отпи още една глътка от брендито. Елегантните му, ушити в Лондон, дрехи подчертаваха някак си само външността му на безскрупулен авантюрист, която той винаги бе имал. Най-много от всичко приличаше на хубав пират аристократ, който хладнокръвно обмисля следващия безмилостен грабеж.

— Роклята е наистина великолепна — изрекох весело аз. — Люсил надмина себе си. Тя е от червен бродат, в много хубав оттенък. Зная, че не обичаш да нося червено, Дерек, един господ знае защо, но щом ме видиш в нея, ще ти хареса много. Смятам да я нося тази вечер.

— Не ме интересуват дрехите ти, Мариета.

— Понякога си мисля, че се гордееш с тежкия си характер.

— Не, Мариета — изрече той търпеливо, — не се гордея с него. Не ми доставя особено удоволствие да се държа така, но нямам намерение да се превръщам в раболепен Ромео, което ти явно желаш.

— Нямах да ми харесва, ако ти се умилкваше пред мен!

— Сладките приказки под балкона не са типични за мен — каза той. — Никога не съм бил романтик, Мариета. Никога не съм изказват чувствата си открито. Не знам защо жените искат постоянно да ги уверяваш, че ги обичаш. Отлично знаеш какви чувства имам към теб. Нямах да съм тук, ако не те обичах.

— Не там е въпросът.

Той ме погледна гневно и свали редингота и шалчето си.

— Предпочитам да бях останал с теб вкъщи — отговори той — Да се любя с теб... Да се любя с теб е по-приятно, отколкото да се пазаря с купувачи, които очакват да спечелят много от мен. Харесва ми да се любя с теб. Всъщност иска ми се да го направим веднага на дивана.

— Добре, Дерек, но има нещо, което трябва да ти кажа.

— Кажи ми го по-късно!

— Искам да ти го кажа сега. Ужасно важно е. Виж какво, днес се случи нещо и... аз се тревожа.

Той се намръщи отново и си наля още една чаша бренди. Стоеше прав, облегал до бюфета. Гледаше ме със спокойните си сиви очи. Поех си дълбоко дъх и след това му разказах какво стана днес. Почнах с мъжа в тъмносиньото палто, който вървеше подире ми на пазара, после се прехвърлих на срещата с Уил Харт, която стана, след като напуснах ателието на Люсил. Предварително бях решила, че няма да е разумно да му споменавам за Джеръми Бонд.

Изражението на лицето на Дерек не се промени ни най-малко. Слушаше със спокоен и невъзмутим поглед. Изглеждаше така незаинтересован, както, ако му разказвах някоя клюка, която съм чула

в шивашкото ателие. Не очаквах чак толкова голямо безразличие от негова страна.

— Страхувам се, Дерек.

— Не се бой. Зная как да се пазя, Мариета. В състояние съм да опазя и теб, макар че явно съм бил небрежен досега. Повече няма да излизаш сама. Няма да напускаш тази къща, освен ако аз не те придружавам. Човекът се казва Харт. Така ли?

— Уил Харт. Другият мъж се казва Бърт. Той ми каза. Познаваш ли го?

Той поклати глава.

— Интересно кои ли са те.

— Може би двама недоволни престъпници, които искат да уредят стари сметки. Срещал съм много такива, докато бях контрабандист. Боя се, че невинаги проявявах търпение към тях. Държах се строго и бях много взискателен. Очаквах и от хората, които работеха под мое ръководство, да се придържат към правилата. Възможно е Харт и онзи другият да са ми служили някога и досега да ми имат зъб. Никога не обръщах внимание на имената по онова време.

— Искам да вземеш пистолет, Дерек, и да го носиш постоянно в себе си.

Дерек изпи второто си бренди и остави чашата. Скръсти ръце на гърдите и се вгледа в мен с неразгадаемо изражение на лицето. Той действително изглеждаше застрашителен с лъскавата си черна коса и ясно очертаните си черти на лицето, което сега бе неподвижно като на статуя. Казах си, че всеки престъпник ще премисли два пъти, преди да се опита да го нападне, но това беше доста слаба утеха.

— Обичам те — изрекох спокойно аз. — Ако нещо ти се случи, аз...

— Нищо няма да ми се случи — прекъсна ме той. — Не мисли повече за това, Мариета.

Вдигна очи и погледна към изящния позлатен бронзов часовник на лавицата.

— Минава шест — каза той. — Много е късно за любовна среща на дивана. Искам да се изкъпя, а доколкото те познавам, скъпа, ще ти трябват поне два часа, за да се нагласиш както трябва.

Излезе нехайно от стаята. Имах нужда от Дерек. Копнеех да се притисна в него и да почувствам силата на ръцете му и топлината на

тялото му. Копнеех за удобство и сигурност. Той вероятно знаеше това. Не трябваше да излиза. Втренчих се в дългия, тапициран с плюш, розов кадифен диван и си спомних какво можехме да правим на него. Много съжалявах, че не изчаках с разказа си за Уил Харт.

Дерек беше поръчал карета за осем часа. В седем и половина той влезе в спалнята с нетърпелив блясък в очите. Погледът му пламна от недоволство, когато видя, че съм още по пеньоар. Той, разбира се, беше облечен от главата до петите за вечеря навън.

Носеше хубави черни ботуши, превъзходно ушити черни панталони и редингот, лъскаво черно копринено шалче и жилетка от тежка стоманеносива коприна на тесни черни райета. Изглеждаше строг, официален и смайващо хубав, въпреки че се бе намръщил.

— Мразя да чакам — отсече той.

— Имаме още половин час — казах весело. — Няма нужда да се вълнуваш излишно, Дерек. Ей сега ще стана готова. Вече се гримирах и си направих прическата, както виждаш. Остава ми само да си облека роклята.

— Ако не си готова до двадесет и пет минути, ще изляза без теб. Гладен съм.

Усмигнах се, когато той отиде гневно в дневната и си запали цигара. Долавях ароматния мирис на дима от хубавия тютюн.

Махнах пеньоара и си облякох фустата, която Люсил бе ушила в комплект с роклята, финият корсаж от червена коприна пристягаше приятно гърдите ми и се прилепваше към кръста. Широките шумолящи червени поли се спускаха великолепно надолу във формата на камбана. Дори само белъто ме караше да се чувствам като кралица. Полите се вдигаха и се носеха плавно във въздуха сякаш бяха лека копринена музика. Не устоях на изкушението и се завъртях грациозно пред голямото огледало.

Почти неохотно си нахлузих роклята отгоре, закопчах я отзад, пригладих я надолу по кръста и разстлах твърде хубавите тъмночервени пали от брокат над фустите. Ако преди се бях чувствала като кралица, то сега се чувствах още повече като такава. Не, не като кралица. Кралицата беше длъжна да бъде величествена и официална и постоянно да внимава да се държи достойно. Чувствах се като

великата любовница, омагьосващо пленителна куртизанка, която завладява сърцата на кралиците и докарва до отчаяние кралиците.

Кога по-рано се бях чувствала толкова красива? Много, много отдавна. Може би това бе тогава, когато за последен път носех златистата бална рокля, която Люсил уши за танците в „Палас“.

Затворих очи за миг и си пожелах да забравя страшното минало. Бъдещето беше единственото, което сега имаше значение, бъдещето ми с Дерек. Пристъпих към леглото, за да измъкна пелерината от нейното гнездо от мека хартия и именно тогава открих ръкавиците, които Люсил бе оставила в кутията като по-късна добавка. Дългите ръкавици бяха от червено кадифе, червено като онова с бродираните цветя. Застанах отново пред огледалото и си ги сложих.

Роклята имаше дръзко голямо деколте. Гърдите ми се притискаха в дрехата и се показваха над нея. Широките полуразтворени ръкави се спускаха надолу и оголваха напълно рамената ми. Яркия и прекрасен червен цвят на роклята караше косата ми да изглежда още по-бакъреночервена и по-тъмна и създаваше драматичен контраст със сапфиреносините ми очи. Съзнавах, че никога не съм изглеждала позашеметяващо и не съм предизвиквала по-силно желание у мъжете. Затова влязох с върховна самоувереност в дневната и спрях вътре, за да се насладя на реакцията на Дерек.

Той се облягаше на камината. Стискаше цигарата между зъбите си с кисело изражение на лицето. Вдигна очи. Извади цигарата от устата си и се загледа в мен със сивите си очи, които постепенно потъмняха от желание. Хвърли цигарата в камината. Очите му не се откъсваха от мен. Виждах го как се бори със себе си и се опитва да овладее силната страст, която тлееше в него.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — запитах весело.

— През живота си не съм виждал по-хубава жена.

Гласът му бе дълбок. Сивите му очи бяха потъмнели, но сега желанието бе изчезнало, а на негово място се беше появило непреклонно неодобрение.

— Лю... Люсил се е справила чудесно с работата си — казах аз.

— Наистина.

— На Помпадур щеше да ѝ хареса тази рокля, каза тя. Нали знаеш, тя е обличала мадам Помпадур. Тази рокля ме кара да се чувствам... много обаятелна и женствена.

— Носи я и ѝ се радвай тази вечер — каза той. — Никога повече няма да я носиш.

— Разбира се, че ще я нося пак. Тя струва цяло състояние.

— Това е рокля за проститутка. Така е направена, че да накара всеки мъж, който те види в нея, да пожелае да те вкара веднага в леглото. Именно това исках да направя преди малко. Колкото и да е елегантна, колкото и да е скъпа, това е рокля за проститутка.

Бузите ми пламнаха от гняв.

— Веднага ще я съблека!

Дерек хвърли поглед на часовника.

— Няма време — отбеляза той. — Никога няма да те отведе така облечена в приличен ресторант, но този на Деймън едва ли е възможно да се счита за такъв. Иди да си вземеш пелерината.

— Никога не си ме водил в приличен ресторант, Дерек. Винаги ходим в този на Деймън. Срамуваш ли се от мен? Така ли е?

— Ти си твърде неразумно създание — изрече той спокойно.

— Аз пък мисля, че не съм. Струва ми се, че разбирам прекрасно всичко. Ето защо още не сме се оженили. В действителност ти не искаш да се ожениш за мен.

Дерек въздъхна уморено, влезе в спалнята и се върна с дългата пелерина от червено кадифе. Захвана се да я нагласява на рамената ми. Отхвърлих я. Той се намръщи гневно, хвана ме за ръцете и ме дръпна назад. Стоях безизразна и мълчах, докато той поставяше меките разкошни гънки на рамената ми и посягаше отпред, за да я завърже на врата ми. Часовникът удари осем часа. Чух как каретата спира отпред.

— Няма да дойда, Дерек.

— Ще дойдеш — изрече той строго.

— Не искам да идвам.

Гневът ми бе укрепнал и бе леденостуден. Добре, ще ида. Ако не отида доброволно, той е напълно способен да ме извлече насила от дома ни. Предпочетох да запазя достойнството, което ми бе останало.

Никой от нас не проговори отново, докато каретата се движеше през лабиринта от тесни улици, които ставаха все по-претъпкани от хора, докато приближавахме ресторанта. Дерек седеше с ръце на колената. На лунната светлина, която проникваше през прозореца, разглеждах тези дълги, прекрасно оформени, ръце, които познавах толкова добре. Ръце, които понякога ме стискаха грубо и силно, а друг

път ме галеха леко, а връхчетата на пръстите им докосваха тялото ми така, сякаш се наслаждаваха на повърхността на атлаз. Лунната светлина проблясваше върху пръстена с печат, който той носеше на лявата си ръка. Не снемаше този пръстен, откакто се върна от Англия. Такава ожесточена битка бе водил, за да го придобие. Той беше сребърен и много, много стар. Металът беше потъмнял. На върха на малкия сребърен кръг бе вграден умело черен ястреб от оникс.

Пръстенът беше предаван от поколение на поколение и беше символ за неговото високо положение и на мястото му в света. Беше символ на всичко, което означаваше името Хоук в елитния свят на английската аристокрация. Носеше го с гордост. Украшението му напомняше постоянно за това, кой е. Дерек жадуваше от все сърце да стане част от този свят, беше прекарал години в борба за своето право да принадлежи към него и да носи пръстена. Дълбоко в душата си съзнавах, че аз никога няма да принадлежа на този свят, или поне не наистина. Да, мога да се приспособя, в състояние съм да спечеля символично приемане и дори възхищение, но винаги ще бъда външен човек, никога няма да стана една от тях. Дерек също знаеше това. В гнева си бях налучкала истината, която нито един от нас двамата не би могъл да отрече: Дерек не искаше да се ожени за мен. Най-сетне се сблъсках открито с истинското положение на нещата.

Той ме обича и ще изпълнява задълженията, които е поел към мен, но не иска да се жени за мен. Сигурно ме обича, но винаги тайно ще се чувства обиден от факта, че моята кръв не е толкова синя, колкото неговата, а моят произход е неясен и уязвим. Вероятно ще го направя щастлив — със сигурност ще го направя щастлив, но обидата винаги ще остане, независимо от това, колко се опитва да я потисне. Малко по-рано този следобед, докато го чаках, си мислех друго. Рисувах си възторжена картина на нашето бъдеще, но сега, когато каретата спираше пред ярко осветения вход, вече не се мъчех да се самозаблуждавам.

Дерек слезе и ми подаде ръка, да ми помогне да стъпя долу. Хвана ме здраво за ръката и ме притегли към себе си. Тъмночервените ми поли зашумоляха, докато излизах навън. Лекият ветреца изду пелерината ми. Дерек заговори с ясен и категоричен глас на кочияша и се зае да го инструктира. След това ме придружи до елегантното и обаятелно в сребристосиво и синьо фойе на най-скъпия и прочут

ресторант в Ню Орлиънс, в който нито една „добре възпитана“ жена не би и помислила да влезе. Сне пелерината ми, свали и своята и ги остави на гардероба. Лицето му бе напълно неподвижно, докато ме водеше към широкия дъгообразен проход към главната зала.

Заведението на Деймън бе въплъщение на съдържаната елегантност. Нямахше излишно великолепие, нито пък външен блясък или плюш в изобилие. Стените бяха тапицирани със светлосива коприна. Завесите, които закриваха прозорците, бяха от тъмносиньо кадифе над сребристо сукно. Подобни завеси обрамчваха по-малките проходи, които водеха към „частните“ стаи, където джентълменът имаше възможност да вечеря на спокойствие със спътника си. Изящни бели колони поддържаха светлия небесносин таван, полилеите бяха отрупани с кристални висулки, които отразяваха мека светлина със сребристо виолетови проблясъци. Главната зала беше невероятно просторна и имаше формата на окръжност. Редовните посетители вечеряха на маси, покрити със снежнобели покривки и седяха в хубави столове от палисандрово дърво. Музиката свиреше тихо. Обстановката беше дискретна и действаше успокояващо. Чуваше се само звъntenето на порцелановите и кристалните съдове и приглушеният шум от тихи гласове.

Цареше атмосфера на изключително рафинирана и дискретна греховност. Беше едва доловима като скъп парфюм. Макар че често пристигаха сами мъже или на групи, тук не се допускаха жени, които нямаха мъж за придружител. Жените, които вечеряха тук, бяха най-красивите в Ню Орлиънс. Те бяха разкошно облечени и с хубави прически. Светлината на свещите подчертаваше очертанията на гладките им лица с цвят на магнолия и проблясваше в тъмните обиграни очи. Тези жени живееха в разкошно обзаведени апартаменти, подобни на онзи, който споделях с Дерек. Покровителите им плащаха скъпо за привилегията да се показват с тях в заведението на Деймън. В тези кръгове любовницата на мъжа беше високо ценено притежание, не по-малко важно за репутацията му от къщата, на която той беше собственик, каретата, в която се возеше, и чистокръвните жребци, които издържаше.

Докато главният келнер ни водеше към нашата маса, усещах, че жените ме гледат с грижливо прикривана враждебност, а мъжете се взират в мен с явно възхищение. Дерек ми помогна да се настаня на

стола си. Лицето му още бе безизразно. Чувствах се гола и изложена на показ. Толкова уязвима се усещах сега в роклята, която допреди съвсем малко ми бе доставила такава радост. Разбрах, че не се различавам по нищо от другите жени, които отпиваха шампанско и чоплеха своя фазан. Без брачна халка на пръста, по нищо не се различавах от тях. Живеех на гърба на мъж и изцяло зависех от неговата щедрост. Досега това не ме безпокоеше. Не бях помисляла за тази страна на моето положение. Сега се почувствах обидена от това, че Дерек ме води тук нощ подир нощ и ме излага на погледите на светските мъже и завистливите жени.

— Шампанско? — попита той.

— Не искам.

— Пак ли ще се мусиш?

— Не се муся, Дерек. Бясна съм.

— Заради роклята ли?

— Заради това, което намекна.

— Не те нарекох проститутка. Казах, че това е рокля за проститутка.

— Караш ме да се чувствам като такава.

— Това е нелепо — изрече той студено, докато изучаваше менюто. — Предлагам да поръчаме стриди и фазан. Аспержи със сос. След това лимонов сладолед. И шампанско.

Той затвори менюто и ме погледна.

— Ти ще станеш моя жена, Мариета, а една лейди Хоук трябва да се облича в рокли, които съответстват на положението ѝ.

— Аз още не съм лейди Хоук.

— Така е. Знаеш защо.

— Зная какво ти ми каза. Каза, че искаш да се оженим в параклиса на Хоукхаус. Ако... ако наистина ме обичаше, това нямаше да има значение. Отдавна да си се оженил за мен, още преди да напуснем Начез.

— Съмняваш ли се в намеренията ми?

— Не се съмнявах... досега.

— А сега след някакъв глупав спор смяташ, че изобщо не искам да се ожения за теб. Смяташ, че искам да те запазя като моя любовница. Нали така? Това не е разумно, Мариета. Знаеш какви чувства изпитвам към теб.

— Нима?

— По дяволите, разбира се, че ги знаеш много добре — отсече той. — Ако очакваш да ти се кълна във вечна любов непрекъснато много ще се разочароваш. Обичам те, по дяволите. Да пием шампанско.

Той ми тикна чашата в ръка. Сивите му очи блестяха разярено. Наистина се бе разгневил. Замълчах си, тъй като прецених, че ще е неразумно да продължа да споря. Сведох очи и залюлях чашата с шампанско. Загледах се в миниатюрните златисти мехурчета, които се появяваха на повърхността с леко шептене. Дерек изпи няколко чаши. Когато ни донесоха ястията, яде с голям апетит. Аз едва докосвах храната, понякога я прехвърлях от едната страна на другата. Нямах настроение да ям. Келнерът вдигна чиниите ни и донесе лимонов сладолед в малки сребърни купички.

— Не исках да те обиждам, Мариета — изрече Дерек уморено.

— Зная, че не искаше. Никога не си искал.

— Много си чувствителна.

— Ако съм чувствителна, то е, защото положението ми е уязвимо. Не съм ти законна жена. В момента не се различавам по нищо от тези кварталонки. Чувствам се твърде несигурна.

— Всичко ще се промени съвсем скоро, Мариета.

— Знам. Не искам да ти изглеждам безразсъдна, Дерек, но бяхме разделени твърде дълго. Твърде много неща се случиха междуременно. Сега се страхувам, че ще се случи нещо друго. Два пъти вече те губих. Няма да понеса да те загубя отново.

— Няма да ме загубиш.

Гневът му беше изчезнал и въпреки че обноските му едва ли можеха да бъдат наречени нежни, сега се държеше по-отстъпчиво. Гласът му бе тих. Очите му сезираха в моите и гледаха твърдо. Светлината на свещите като че ли излъскваше слабото му хубаво лице, полираше скулите му и рисуваше неясни сенки под тях. Лъскавата му коса блестеше в тъмносини и черни оттенъци.

— Исках да ти доставя удоволствие — казах аз.

— Знам, Мариета.

— Исках да изглеждам прекрасна заради теб.

Друг мъж би ми казал, че съм прекрасна и че не ми трябва нова рокля, която да подчертае красотата ми. Би ми казал, че винаги ще

бъда красива и ще блестя като ярка звезда, дори ако нося дрипи. Друг мъж би взел ръката ми и би я погалил нежно, би се извинил за грубостта си и би премахнал напрежението помежду ни с приятни и успокояващи думи. Дерек само се намръщи и ми каза да си изям лимоновия сладолед, преди да се е разтопил, но той си беше такъв, а аз не желяех друг мъж.

— Надявам се да получим каюти на „Синия слон“ — заявих аз.

— Съвсем скоро ще разберем.

— Завръщането в Англия ще бъде изключително преживяване за мен. Напуснах я при... при крайно неблагоприятни обстоятелства. Бях окована във вериги като крадла, осъдена на четиринадесет години робство. А ще се върна като твоя бъдеща жена. Животът е изпълнен с ирония.

Дерек си изяде десерта. Келнерът дойде на нашата маса със сребърен кафеник и отля от изпускащата пара ароматна течност в изящни, почти прозрачни, порцеланови чаши. Лимоновият ми сладолед наистина се бе разтопил. Кимнах на келнера и му дадох знак да отнесе купичката.

— В действителност не се чувствам англичанка — продължих аз спокойно. — Струва ми се, че не принадлежа на Англия. Кой знае защо, имам чувството, че принадлежа на Америка. Постепенно обикнах тази страна.

Дерек вдигна вежди.

— Предполагам, че ще поискаш да идеш на Север и да се присъединиш към въстаниците.

— Те наистина имат от какво да се оплакват, Дерек.

— Може би е така, но насилието и кръвопролитие не са подходящият начин да се решават проблемите. Въстанието скоро ще бъде потушено и редът ще бъде възстановен.

— Англия... английското правосъдие понякога е много сурово. Имам основание да го твърдя.

— Мислех, че гориш от нетърпение да се върнеш.

— Така е, но заради теб. Изгарям от нетърпение да ти стана жена, изгарям от нетърпение да започнем заедно нов живот, но ако не ставаше дума за това... — аз се поколебах. — Ако ти ми беше казал, че ще се установим за постоянно в Америка, нямаше да имам желание да видя пак Англия.

— Англия е моят дом.

— А твоят дом е мой дом — казах му аз.

Дерек сякаш не ме чуваше. Настръхна и се втренчи към някого в залата със сивите си очи, които изведнъж загледаха враждебно. Стреснах се и се обърнах, за да видя коя е причината за внезапната промяна в него. Затаих дъх и усетих, че бузите ми се обагрят в червено. В ресторанта на Деймън току-що бе влязъл Джеръми Бонд заедно с една разкошна блондинка. Това бе същата хубавица, която бе излязла от Люсил този следобед. Той ни забеляза. Каза нещо на блондинката и се насочи към нас с големи енергични крачки. Жената се намръщи и последва салонния управител до масата, която се намираще в другата част на залата.

Помъчих се да овладее дишането си и да укротя паниката, която ме обзе. Не бях казала на Дерек за Бонд. Ако Дерек узнае, че вече съм се срещала с него, ще разбере, че не съм му казала всичко. Ще се запита защо съм постъпила така. Направих отчаяно усилие да изглеждам естествена, вдигнах чашата с кафето към устните си и я оставих. Чашата издрънча в чинийката, но Дерек не забеляза това. Очите му не се откъсваха от Бонд, който се приближаваше все по-наблизо и най-сетне стигна до нашата маса. На лицето му имаше присмехулна усмивка.

— Здравей, Хоук — каза той. — Отдавна не сме се виждали.

Дерек кимна рязко.

— Здравей, Бонд — отговори той.

— Видях те да седиш тук и реших да се отбия, за да те поздравя.

Той ме изгледа и отново насочи вниманието си към Дерек.

— Длъжен съм да ти призная, че се справяш добре, Хоук. Последния път, когато те видях, караше каруца с бъчвичка контрабанден ром през едно блато и крещеше на другите да я държат да не падне.

Дерек не отговори. Очите му потъмняха и загледаха враждебно.

— Приятно ми е да видя, че си се издигнал в обществото — продължи весело Бонд. — Всъщност няма ли да ме представиш на твоята хубава дама?

Дерек само го изгледа. Бонд се засмя.

— Не искаш? Не се шегувам с теб, стари момко, но ако аз вечерях с такава поразителна красавица, нямаше да се стеснявам да я

представя на някой друг мъж.

Той ме погледна отново. Светлите му сини очи гледаха палаво. Носеше безукорно ушити черни панталони, редингот и бяла атлазена жилетка, бродирана с черни копринени цветя, елегантно бяло копринено шалче, което се увиваше под брадичката му. Помолих му се наум да не издава тайната ми. Бонд разбираше колко неудобно се чувствам и се досещаше за причините. Сините му очи ме погледнаха закачливо. Той сякаш целият бе изпълнен със смях и лудории.

— Е — изрече той, — май ще е по-добре да си ида. Приятно ми бе да те видя, Хоук. Приятно ми бе да видя и теб — добави той и ми кимна весело.

Остави ни и се върна при блондинката, която бе изоставил толкова безцеремонно преди малко. През време на целия разговор Дерек беше стискал ръба на масата така, сякаш бе готов да скочи на крака и да почне да крачи неудържимо напред-назад. Щом видя отдалечаващата се фигура на Бонд, разхлаби пръсти. Очите му все още гледаха враждебно. Отпих от кафето си. Изпитвах облекчение, но все още треперех от това кратко посещение. Дерек не се обърна към мен, преди Бонд да седне на мястото си. До този момент се съвзех напълно.

— Познаваш ли го? — запитах нехайно.

— Познавал съм го през по-голямата част от живота си — всъщност откакто и двамата бяхме деца. Имението на неговото семейство граничи с нашето. Мразехме се и тогава, мразим се и сега. Джержми Бонд има ужасно лоша репутация. Винаги е бил такъв.

— Той изглежда... много очарователен.

— Повечето хора го смятаха за очарователен и винаги съжаляваха след това.

Отпих още глътка от кафето.

— Доколкото разбрах, и той се е занимавал с контрабанда — казах аз.

— Твърде много са дейностите, с които той не се е занимавал — отвърна язвително Дерек. — Изхвърлиха го от Оксфорд и го изгониха позорно от армията. Пропиля си парите на комар и по жени. Напусна опозорен Англия. Семейството му се отказа от него. През последните десет години води рискования живот на картоиграч, контрабандист и наемник.

— Наемник? Значи се бие за пари?

— Известно време водеше своя собствена банда главорези. Биеха се с индианците. Отблъскваха от крайбрежието пиратите. Сражаваше се срещу всеки, чийто врагове можеха да си позволят да платят необходимата сума.

— Това звучи доста зловещо.

— Това е истинското лице на Бонд. Елегантните му и безгрижни обноски са измамили доста хора. Той е твърд като стомана и е напълно безстрашен и безжалостен. Възхищавам се на смелостта му и трябва да призная, че в повечето случаи се е сражавал за справедлива кауза, но е напълно непочтителен и съвсем безотговорен. Не се подчинява на други правила, освен на своите и отказва да приема заповеди.

Изпих кафето. Внимавах да не проявявам много голям интерес.

— Изглежда, че вие двамата не сте си допаднали особено докато сте се занимавали с контрабанда — забелязах аз.

— Пиратите ни създаваха неприятности. Криеха се в блатата, изчакваха ни да минем и ни крадяха стоките. Много хора загинаха. Наехме за охрана Бонд и неговите хора.

— И?

— Пиратите повече не ни създаваха проблеми — призна той кратко.

— Мисля, че трябва да си му благодарен за това.

— Бонд и хората му не са по-добри от пиратите. Изобщо не спазват дисциплина. Бяха най-шумната банда разбойници, която някога съм срещал. Веднага щом разгромихме пиратите, той създаде своя верига контрабандисти, които ни станаха преки конкуренти. Задигна ми някои от най-важните хора и едва не ми провали бизнеса.

Помислих си, че Бонд е проявил голяма предприемчивост, но знаех, че ще постъпя неразумно, ако го изрека на глас. Сякаш виждах как Дерек влиза в сблъсък с непочтителен негодник като Бонд. Дерек бе толкова строг и почтен и никога не забравяше своя произход, дълга си и приличието. Дерек се държеше много сериозно. Съмнявах се, че в Бонд има и капка сериозност. Несъмнено той беше разбойник, но колкото и да бе безжалостен, не вярвах, че е подлец в душата си. Дори Дерек оцени високо храбростта му.

— Свърши ли? — запита Дерек.

Кимнах и бутнах настрани чашата с кафето.

— По-добре да вървим тогава. Ако остана още тук, ще ида там и ще му забия един юмрук по лицето.

— Наистина го мразиш, нали?

Дерек не отговори. Плати сметката и ме поведе към фоайето. Сивите му очи бяха безизразни. Хората отново ме гледаха вторачено, докато минавах в пищната червена рокля, но този път не обърнах внимание на погледите им. Всъщност доста се надявах Джеръми Бонд да се взира в мен. Дерек не ценеше роклята, но съзнавах отлично, че Бонд ще оцени достойнствата ѝ. Устоях на порива да погледна към неговата маса и хванах под ръка Дерек. Чувствах се много по-добре отпреди.

Щом излязохме във фоайето, предната врата се отвори и вътре влезе набит мъж с гъста руса коса. Беше среден на ръст и официално облечен. Лицето му бе червендалесто, а сините му очи гледаха приятелски. Свали пелерината и я остави на гардероба. Усмихна се на служителя, след това се обърна и ни видя. Устните му се разтвориха от изненада.

— Хоук! — възкликна той.

Усмихна се отново. Очите му блеснаха от удоволствие. Забърза и стисна сърдечно ръката на Дерек. Дерек наистина се зарадва, като го видя. Двата си разтърсиха ръцете. След това Дерек ни запозна. Мъжът се казваше Стивън Хауърд. Беше на малко повече от четиридесет години. Привлекателното му лице бе набраздено от приятни бръчки.

— Не знаех, че се намираш в Ню Орлиънс — отбеляза Дерек.

— Нито пък аз за теб — отвърна Хауърд. — Ти изчезна след процеса. Никой не знаеше какво се е случило с теб.

— Имах работа тук.

— И аз. Политика. Интриги. Животът на дипломата никога не е лесен. Надяваме се да осигурим лоялността и помощта на тази област, но се страхувам от това, че хората тук изпитват неочаквано силна симпатия към бунтовниците. Откога си тук?

— Откакто свърши процесът.

— А аз пристигнах само преди няколко седмици. Трябва да ти кажа нещо. Ако през цялото това време си бил в Америка, сигурно не си чул нищо за чичо си.

Дерек изведнъж настръхна.

— Какво е станало с него?

— Значи не знаеш. Той почина. От сърце. Това стана само няколко дена, след като той загуби процеса. Братовчедът ти Роджър твърди, че ти си виновен. Този момък е невероятно озлобен. Вдига шум по целия Лондон. Заклел се е, че ще... — Хауърд замълча, щом усети, че се държи нетактично. — Виж, хайде да поговорим по-късно — каза той.

— Искам да чуя това още сега — заяви Дерек. — Насаме. Ще идем в някоя от стаите и ще ми разкажеш всичко, докато вечеряш.

— Твоята... хубава годеница ще се разстрои от думите ми.

— Ще я изпратя вкъщи. Мариета, портиерът ще повика каретата ни. Кочияшът ще те откара до вратата. Всичко ще бъде наред.

— Но...

Дерек отиде да донесе пелерината ми и ме загърна в нея.

— Не знам колко ще се забавя — изрече той рязко. — Не ме чакай.

Хауърд, изглежда, се почувства неудобно от грубостта на Дерек. Усмихна ми се извиняващо. Двамата поеха към прохода и ме оставиха сама. Разстроих се и се почувствах изоставена. Какво е казал братовчед му Роджър? За какво се е заклел? Изпитвах ужасна тревога. Чувствах се обидена заради това, че Дерек ме изостави така, сякаш... сякаш съм някакъв багаж. Защо не си уговори среща и не се види по-късно с Хауърд? Защо поне не ме изпрати до вкъщи и след това да се върне в ресторанта?

Две двойки се появиха отвън. Мъжете изгледаха на по петдесетата години, среброкоси и разкошно облечени. Жените бяха пищни, хубави креолки с тъмнокафяв цвят на лицето и блестящи кафяви очи. Едната бе облечена в кадифе с цвят на слонова кост, другата в светла златиста коприна. Парфюмът им изпълни въздуха. Той бе екзотичен и с аромат на мускус. И четиримата ме изгледаха с любопитство. Несъмнено се запитаха какво правя тук сама. Явно изгледах разтревожена. Влязоха в ресторанта, а тежката миризма на парфюма остана във въздуха. Служителят на гардероба също ме изгледа с любопитство. Очите му сякаш казваха, че жени без придружител не стоят дълго във фойето на Деймън. Така не се правеше.

Излязох намръщена навън и заговорих с портиера. Той отиде да повика каретата. Бях гневна, разстроена и изпълнена с множество смесени чувства. Предадох на Дерек всичко за Уил Харт и човека в неудобното тъмносиньо палто и той ми каза да не излизам повече сама навън. А ето че сега ме изпрати навън през нощта, без да се колебае, без дори за миг да се досети, че е възможно да ме грози някаква опасност. Ами ако Харт и неговият съучастник са ни проследили до заведението на Деймън? Ами ако точно сега стоят навън в сенките и ме гледат и дебнат? Портиерът се забави твърде дълго. Започнах да изпитвам истинска тревога, когато вратата се отвори зад мен и някой пристъпи отзад.

— О, ето те и теб — каза Джеръми Бонд. — Страхувах се, че ще те изпусна. Готова ли си да тръгваме?

Той носеше дълга, прекрасно ушита, черна пелерина на черти от тежка бяла коприна. Красивата дреха се спускаше от рамената му на хубави гънки, които се влачеха по земята. Усмихна се очарователно, сякаш цялата ни среща бе предварително уговорена. Изпитах голямо облекчение, обаче нямах намерение да му позволя да го забележи. Изгледах го невъзмутимо и със студенина, която съвсем не изпитвах към него.

— И къде точно си мислите, че ще отидем? — запитах аз.

— Разбира се, че ще те отведе в дома ти. Невъзможно е да скиташ сама по Ню Орлиънс, особено нощем. Всякакви отрепки бродят след залез-слънце.

— Портиерът отиде да докара нашата карета. Ще бъда в пълна безопасност в нея, мистър Бонд. Лорд Хоук ще се разтревожи много, ако...

— Проклет невъзпитан тип, да те остави така. Видях го да се връща с един набит рус мъж и забелязах, че влизат в една от частните стаи. Помислих естествено, че той ще излезе и ще се върне обратно след една-две минути. Остана вътре. Досетих се, че сигурно те е оставил да си вървиш сама вкъщи.

— Той и мистър Хауърд имат да обсъждат важни дела.

— Проклети да са важните дела. Само един истински дръвник би те изоставил така, особено след случилото се този следобед. Разказа му всичко, нали?

— Разказах му... повечето неща.

— Обаче не си му разказала за мен. Изплаши се до смърт, че ще спомена за случката, когато дойдох до масата. Добре видях паниката в хубавите ти сини очи.

— Каретата ще се появи всеки момент...

— Да вървим пеша — предложи той. — Нощта е великолепна.

— Всякакви отрепки бродят наоколо — напомних му аз.

— Ти си в безопасност с мен, момиче — увери ме той. — Пътят не е дълъг, само няколко пресечки. Разходката ще ти хареса.

— Мистър Бонд, ще ми посочите ли поне една разумна причина, да ви разреши да ме изпратите до вкъщи?

— О, ще направя нещо повече. Ще ти посоча няколко причини. Първата е, че съм симпатичен момък и приятна компания. Втората, разтревожена си и ти трябва нечие рамо, на което да си изплаче мъката. Моето е много широко и съвсем подходящо. Третата е, че ти живееш с Хоук, а аз съм израснал заедно с него. Ще имаш възможност да използваш женските си хитрини, за да измъкнеш информация от мен.

— Ами Хелън? — запитах аз.

— Виждам, че си спомняш името ѝ.

— Спомних си го — съгласих се сухо.

— Хелън е в състояние да се грижи за себе си. Ти, скъпа, не си способна на това.

— Значи просто излезе и я остави на масата?

Джеръми Бонд кимна с усмивка.

— Сигурно съм я разстроил малко — призна той. — Не постъпих като джентълмен, но тя знаеше, че не съм джентълмен, когато се съгласи да излезе с мен. Доколкото познавам Хелън, тя ще си намери някой, който да ѝ плати вечерята.

— Ти си ужасен.

Той кимна отново и пхна ръце в джобовете си. Изглеждаше нелепо хубав и самонадеян. Портиерът се върна най-сетне. Каретата спря. Съобщих на кочияша, че няма да имам нужда от него. Джеръми Бонд ме хвана за ръката и двамата тръгнахме по улицата. Нощта бе изпълнена с благоухания и бе гореща, но не и неприятна. Небето беше тъмночервено и мъгливо. По него проблясваха звезди, които едва се виждаха иззад мъглата. Бонд нагоди дългите си енергични крачки към моите. Усещах топлината на неговото тяло и силата в ръката му, която бе обгърнала здраво моята.

— Винаги ли се отнасяте толкова зле с жените? — попитах аз.

— Така, както се отнесох с Хелън ли? Обикновено, да. Те неизменно се връщат отново за още. Предполагам, че това се дължи на дяволския ми чар.

— Мисля, че никога досега не съм познавала толкова безочлив и надут мъж — заявих доста неучтиво.

— Крайно време бе да излезеш с мен, момиче. Не ти харесва да си мрачен и потиснат тип като Хоук. Ще ти се да е някой, който ще те накара да се усмихваш и да се чувстваш на седмото небе от радост, когато се събуждаш сутрин.

— Съвсем щастлива съм с Дерек.

— Съмнявам се в това, момиче. Много се съмнявам.

— Влюбена съм в него.

— Наистина ли? В строг и намусен мъж като Дерек?

— Много го обичам.

Джеръми Бонд поклати глава от удивление.

— Забележително — каза той.

— Той... той винаги ли е бил толкова сериозен?

— Винаги. Дори като момче. Беше високомерен, официален и винаги се мръщеше. Взимаше се много насериозно и никога не знаеше как да се отпусне и да си прекара добре времето. Той беше Хоук, нали разбираш, и трябваше да живее съобразно изискванията на името си. Образцовият син. Няма да повярваш какви обноски имаше. Беше високомерен и официален. Никога не вършеше щуротии и не изпадаше в беда.

— А ти май винаги си изпадал в беда.

— Винаги. И семейство Бонд бяха аристократични, ужасно аристократични. Нашата кръв е не по-малко синя. Всички очакваха, че никога няма да забравя това. Да не забравя, че сме по-висши от обикновените хора. Семейството искаше да благоговее пред фамилното име и да живея, като се съобразявам с него. Сочеха ми младия господар Хоук като модел за поведение. Той никога не се биеше със селянчетата. Той никога не оставяше кални следи с обувките си в хола и никога не слагаше жаби в леглото на домашния си учител. Никога не изливаше вода от прозореца на втория етаж върху главите на нищо неподозиращите гости. Боя се, че бях непоправим.

— Не се и съмнявам в това.

— Открих, че животът на английската аристокрация е непоносимо скучен и твърде самодоволен, за да подхожда на човек като мен. Семейството отдавна е вдигнало ръце от мен. Всъщност изгониха ме безцеремонно.

— Все едно ли ти е?

— Признавам си, че това малко нарани гордостта ми, но в действителност ми беше все едно. Нали разбираш, никога не съм виждал майка си. Тя е умряла, когато съм се родил. Баща ми беше студен човек, а мащехата ми — истински ужас. По-големият ми брат бе ужасен педант. Винаги ме мъреше и критикуваше. Разбира се, той беше русокосото момче, което трябваше да наследи всичко. Дано да му приседне на проклетника!

Имаше съвсем лека следа от горчивина в гласа му, но усетих, че отричането на семейството му от него го е наранило далеч по-дълбоко, отколкото той искаше да признае дори пред себе си. Тръгнахме по друга улица с отмерена крачка. Чувахме тихите гласове и смеха, който се носеше от балконите. Някой свиреше на китара и подрънкваше тихо на нея. Въздухът бе изпълнен с тежки аромати. Няколко проститутки се мотаеха пред входовете и ни гледаха, докато отминавахме. Вееха си с палмови ветрила. Те бяха изящни и лениви създания, които до голяма степен създаваха своеобразния чар на квартала.

— Теб са те изхвърлили и от армията — казах аз.

— Виждам, че Хоук ти е наговорил доста работи за мен. Да, изгониха ме позорно. Войнишкият живот ме ограничаваше твърде много, имаше безброй правила и разпоредби. Обичам сам да си създавам правилата.

— Забелязвам.

— Каза ли ти, че съм негодник?

— Повече или по-малко — отвърнах аз.

— Вероятно съм такъв — изрече спокойно Бонд. — Винаги всички са твърдели, че съм негодник. В края на краищата започнах да им вярвам — аз все пак имам добро сърце.

— О, нима?

— Това, което ми трябва, е подходяща жена, която да ме превъзпита.

— Не й завиждам на задачата.

— О, тази задача ще й достави голямо удоволствие — увери ме той, — а ще бъде и отлично възнаградена.

Отминахме още две пресечки и завихме още веднъж. Поехме по една ярко осветена и оживена улица, която бе пълна с кафенета и кръчми. Всякакви карети трополяха по паважа, а по тротоарите се движеха тълпи от пешеходци — весели млади чиновници в евтини

рединготи, които се преструваха на контета и заглеждаха хубавите момичета в купени на старо премени, които през деня работеха зад тезгясите, яки хамали, които работеха на доковете, моряци от цял свят. Музика свиреше високо, но почти не се чуваше от силните крясъци и грубите гласове, които празнуваха свободата от делничните грижи. Миришеше на бира, пот, на пудра за лице, на риба, сол и кисело зеле. Във въздуха се долавяше весело, жизнерадостно настроение.

— Искаш ли да спрем за по една бира? — предложи Бонд.

— Аз... мисля, че не искам.

— Самият аз бих пийнал една, но май не сме облечени подходящо за това място.

— Никога не съм идвала на тези улици. Безопасно ли е тук?

— Все едно, че се намираш вкъщи. От време на време има караници, но без сбивания. Хората идват тук, за да се позабавляват малко. Истинският порок се среща надолу, близо до крайбрежието. Там има сбивания с ножове, стрелби. Там банди упойват и записват насила за моряци яките момчета. Отвличат нищо неподозиращи жени и ги откарват в южноамериканските бордеи.

— Наистина ли се случват такива неща?

— Искаш да знаеш дали има бели роби? Разбира се, че има. Когато не правят набези и не потопяват търговски кораби или не нападат крайбрежни селища, или не устройват засада на контрабандистите по блатата, Червения Ник и хората му се занимават с крайно доходната търговия с жени. Отвличат ги и ги продават в Каракас, Рио де Жанейро и други подобни места.

— Това звучи доста страшничко.

— Повечето жени са мексиканки. Тях ги отвличат от селата, но доста много са от Ню Орлиънс. Червения Ник поддържа редовни контакти с разбойници, които го снабдяват с жени. Той продава повечето от тях. Запазва за хората си най-хубавите от тях. Държи ги на един остров крепост край брега на Тексас.

— Той пират ли е?

— Най-известният пират по крайбрежието. Самото име Червения Ник всява ужас в сърцата на властите. Те знаят за острова. Имат много добра представа къде е разположен той, но им трябва цяла флотилия кораби, за да го превземат. Обикновено просто се опитват да не му се изпречат на пътя.

— Срещал ли си го някога?

Бонд поклати глава.

— Натъквал съм се на някои от хората му преди време. Това бяха банда главорези, които се криеха в блатата и тормозеха контрабандистите с постоянните си нападения. Бяха не повече от двайсет или трийсет на брой. Аз, ъ-ъ, помогнах на контрабандистите да се избавят от тях, но те представляваха само една шайка от армията на Червения Ник. Той сигурно командва над триста души.

— Явно знаеш доста за него.

— Постарах се да науча всичко възможно за него. Той произлиза от Шотландия. Там се родил и израснал в Единбург. Получил добро възпитание, доколкото разбрах. Казва се Никълъс Лайън, а го наричат Червения Ник заради косата му. Убил човек в Шотландия, когато бил на шестнайсет и го осъдили на обесване. Избягал, като убил двама стражи по време на процеса. Избягал по море. Когато минал тридесетте, вече имал собствен кораб. После организираше свой собствен флот и насочил пиратската си дейност към крайбрежието.

Трима пияни моряци излязоха със залитане от кръчмата пред нас, като си разменяха закачки и се хилеха. Джеръми Бонд ме дръпна настрана, докато те се препъваха към нас. Хубаво русо момиче в избеляла розова рокля и дрипава тъмнорозова дантела около врата повика по име един от моряците и хукна към него с широка усмивка на устните си. Дългите ѝ лъскави обици се разлюляха.

— Колко си смешен! — извика тя и го хвана под ръка. Той я прегърна силно. Развълнувах се при вида на тези двама младежи, които бяха толкова весели и безгрижни. Бонд сякаш прочете мислите ми.

— Не си имала много такива преживявания през живота си, нали?

— За какво говориш?

— За силен алкохол. За веселие.

— Нямах време за такива неща — изрекох спокойно аз. — Животът ми не беше лесен, мистър Бонд.

— Знаем, момиче.

— Люсил ти разказа за мен, нали?

Той кимна.

— Няма да има много веселие и за в бъдеще, не и ако останеш с Дерек Хоук. Ти не си за този начин на живот, който той възнамерява да води в Англия, момиче.

— Откъде знаеш? — попитах аз.

— Познавам Хоук. Познавам и теб.

— Изобщо не ме познаваш — отвърнах язвително аз. — Не трябваше да се съгласявам да ме изпращаш до вкъщи — продължих аз. — Трябваше да взема каретата. Наистина си ужасно нахален!

— А ти си ужасно раздражителна. Знаеш, че казвам истината. Дълбоко в душата си знаеш, че съм прав.

— Не знам нищо такова!

Гласът ми бе надменен и прозвуча високомерно. Издърпах ръката си от неговата. Прииска ми се да имах карета, за да го оставя сам още сега. Загледах се в минаващите покрай нас коли. Надявах се да откроя някоя празна, която да наема. Бонд се засмя. Крачеше до мен. Елегантната му пелерина се издуваше и се вееше като тъмни, очертани с коприна, криле. Тежък кестеняв кичур беше паднал на челото му и се спусна надолу, като едва не закри едното му дяволито синьо око. Преструвах се, че не го забелязвам. Когато стигнахме края на улицата, той ме сграбчи за китката и я стисна силно, когато опитах да се освободя.

— Оттук — изрече той. — Ще минем през пазара. Така е по-бързо.

— Пусни ме.

— Обещаваш ли да се държиш прилично?

Не пожелах да отговоря. Той ми изви силно китката. Още се усмихваше. Ахнах от болка.

— Обещаваш ли? — повтори той.

— Боли ме!

— Още не те боли наистина. Ако го исках, сега щеше да викаш от болка.

— Да не си посмял!

Бонд се изкиска и ми пусна китката. Разтърпках я и го изгледах гневно.

— Не си решила да ми удариш шамар, нали? — запита той.

— С удоволствие бих го направила!

— Гледай да не опитваш!

Не виждах причини да му отговарям. Наистина исках да му ударя шамар. Исках да го ударя силно, но същевременно ми идеше да се засмея. Това ме изненада. Невъзможно бе човек да му се сърди наистина — или поне за повече от минута. Малкото момче, което бе вършило с удоволствие всякакви лудории, още не бе пораснало, въпреки че бе станало голям и безжалостен мъж. Чарът му бе почти неустоим. Привлекателността му бе много, много опасна.

— Ще станем ли приятели? — попита той.

— Определено не — отвърнах рязко аз. — Държах се доста дръзко и допуснах да ме въвлечеш в това положение, но ще се измъкна с достойнство от него. Разрешавам ти да ме придружиш до края на пътя.

Той вдигна вежди.

— Разрешаваш ми? Наистина ли?

— В края на краищата май ще ти ударя един шамар!

Той се засмя и ме поведе по улицата към слабо осветения лабиринт на пазара. Само няколко сергии работеха още. Земята бе застлана с изцапани зелени листа и изгнили моркови, откъснати цветя и парчета хартия. Тук-там горяха факли, но по-голямата част от района бе потънала в сянка. Празните сергии бяха закрити през нощта.

Усетих миризмата на печени фъстъци. Една негърка обикаляше уморено от една сергия на друга. Навеждаше се, за да вземе всяко парче от плодовете или зеленчуците, което още става за ядене, и го пускаше в кошницата си. Джеръми Бонд се намръщи силно. Извади пачка банкноти от джоба си и я пхна в ръцете на жената. Тя го погледна с уморените си кафяви очи, които се изпълниха с удивление. Бонд ме хвана за ръката и ме поведе бързо нататък, преди жената да успее да му благодари.

— Мразя това! — възкликна той. — Ако проклетите робовладелци са решили да освободят робите си, защо поне не им осигурят някакви средства за препитание? Понякога ненавиждам събратята си.

Известно време крачихме мълчаливо. Бонд кипеше от гняв, но в края на краищата се успокои. Подминахме чували с кафе на зърна. Зърната проблясваха в наситено червено-кафяво на мъждукащата светлина на факлите.

— Много хубаво постъпи преди малко — изрекох тихо. — Такива неща ти правят впечатление, нали?

— Много неща ми правят впечатление — отговори той. — Това изненадва ли те?

— Съвсем не.

— Не понасям несправедливостите. Прекарал съм голяма част от съзнателния си живот в борба с тях по един или друг начин.

— Дерек ми каза... каза ми, че си наемник.

— Сигурен съм, че ти е казал. Така е. Продавах услугите си на боец или на убиец, ако така ти харесва повече, но никога не съм преследвал, който и да е човек или група от хора, които да не са били лоши и които да не са заслужавали да бъдат унищожени.

— Не сте длъжен да се оправдавате пред мен, мистър Бонд.

— Просто исках да уточня фактите. Не бих искал да си мислиш, че действително съм хладнокръвният убиец, за какъвто Хоук несъмнено ме е изкарал.

— Не е намеквал такова нещо. Каза, че се възхищава от смелостта ти. Каза, че повечето ти битки си ги водил в името на добра кауза.

— Наистина ли? Мислех, че ме ненавижда.

— Ненавижда те — отвърнах аз, — но винаги е бил справедлив.

Минахме под прохода. Излязохме от пазара и поехме по една дълга и тясна галерия, която бе изпълнена със синьо-черни сенки. Стъпките ни отекваха по паважа. Изобщо не ми дойде наум да се изплаша, не и щом бях с Джеръми Бонд. Чувствах се в пълна безопасност. Не се бях сецала за Харт и приятеля му, откакто излязохме от ресторанта на Деймън. Излязохме от галерията и тръгнахме по улицата зад нея. На всеки ъгъл светеха фенери. Случайна карета мина бавно покрай нас.

— Много хора ли си убил? — попитах аз.

— Цели тълпи — отвърна той закачливо. — Армията ме обучи добре. Там придобих всякакви умения, преди да ме изгонят позорно. Всъщност военното обучение е единственото, на което се научих. От Оксфорд не си спомням нищо друго, освен как да мамя на карти. Това също ми свърши добра работа.

— Ти не си дори наполовина толкова лош, колкото се преструваш, че си.

— О, лош съм, момиче. Не се съмнявай. Майките постоянно предупреждават дъщерите си да внимават с мен. Това, разбира се, само подтиква девойките да се интересуват повече от мен. Нищо не усилва мъжката привлекателност така, както славата на порочен тип.

— Люсил ми разказа какво правиш с жените и каква е репутацията ти сред тях.

— Трябва да си напомня да ѝ благодаря — каза той. — Това, че си се изплашила от мен, ми дава определено преимущество.

— Мистър Бонд...

— Ако ме наречеш още веднъж мистър Бонд, ще ти извия ръката отново. Викай ми Джеръми.

— Не те познавам достатъчно, за да се обръщам така към теб.

— И престани да се държиш като някоя госпожица.

— Наистина, мистър...

Той ме изгледа заплашително.

— Не съм някаква си госпожичка — заявих аз любезно. — Не понасям жените, които се държат престорено скромно.

— Точно така се държиш, по дяволите — настоя той. — Защо просто не признаеш, че ме харесваш. Възможно е да мислиш само за Дерек Хоук, възможно е дори да си вярваш, че го обичаш, но пожела да легнеш с мен още щом ме видя за пръв път този следобед.

— Много... много бъркаш, ако мислиш така!

— Защо не го признаеш? Няма нищо унижително в това.

— Влюбена съм в Дерек.

— Но ти се ще да спиш с мен.

— Не искам да споря.

— Няма смисъл да спориш. И двамата знаем, че казвам истината.

Преди това беше пуснал ръката ми. Сега пъкна ръце в джобовете, прегърби рамена напред и закрачи бавно. Хубавата му пелерина се изду и се развя леко. Той наистина бърка, казах си аз. Да, наистина го смятах за привлекателен, но не ми беше минавало и през ум да спя с него. Самонадеяността му нямаше граници. Твърде много жени го бяха отрупвали с внимание и го бяха разглезили непоправимо. Заради тях той високомерно предполагаше, че всяка срещната жена го смята за неотразим. Е, да, но ето че се бе появила една, която не беше на това мнение. Нямах желание да спя с никого другого, освен с Дерек.

— Сърдиш ли ми се? — запита той.

— Ни най-малко — отвърнах студено.

— Сърдиш се. Отгатвам лесно...

— Не си струва да се сърдя заради твоите глупости.

— Това не са глупости, Мариета. Това е истината. Аз съм много искрен човек. Надявам се, че и ти ще бъдеш искрена.

— Ти се надяваш да ме спечелиш лесно. Надяваше се мислеше си, че като ми предложиш закрилата си, ще ти бъда толкова благодарна, че ще се хвърля в обятията ти, когато ми свирнеш.

— Права си.

— Казах ти днес следобеда — само си губиш времето.

Джеръми Бонд се засмя с ръце в джобовете си. Раменете му се прегърбиха, а кичурът се люлееше на челото му, докато той пристъпваше до мен с енергичните си крачки. Изобщо не се смути от надмения ми и резервиран тон. Разстроих се и се ядосах, но същевременно се чувствах прекрасно, чувствах се възхитително жива, сякаш бях изпила до дъно дванайсет чаши с шампанско, а не една. Стори ми се, че нещо пее в душата ми и композира весела музика, която се усеща, но не се чува. Нощта беше прекрасна. Въздухът бе изпълнен с благоухания. Червената коприна милваше нежно кожата ми.

Бонд не направи опит да поднови разговора. Като че ли бе потънал в мислите си. Усмивката още не бе напуснала широката му голяма уста. Вървахме по улицата към дома ми. Минавахме покрай сивите стени, които бяха отрупани с бугенвилия. Балконите зад тях не се виждаха от тъмнината. Лунната светлина озаряваше кованото желязо. Зад завесите на прозорците светеха лампи, чиято светлина рисуваше неясни златистожълти квадрати в нощта. Ню Орлиънс омайваше хората най-силно вечер. Тогава бе зноен, романтичен и изпълнен с ленив чар, който омагьосваше всички сетива. Знаех, че този град ще ми липсва. Бях изпитала тук много тъга, но и невероятно щастие, каквото не бях преживявала по-рано.

Гневът и раздразнението бяха изчезнали, а на мястото на онази весела музика се бе появила замечтаност, която сякаш се бе промъкнала незабелязано из цялото ми тяло. Бонд мълчеше и наблюдаваше внимателно лицето ми, когато застанахме пред портите. Не изпитвах враждебност към него. Чувствах се удивително отпусната, сякаш вече не се владеех, сякаш се бях упоила от ароматен парфюм от

рози и ме приспиваха тихите нощни шумове, които се носеха от градините. Пътят беше дълъг, а денят изпълнен със събития и аз се бях уморила. Толкова бях уморена, че не почнах да протестирам, когато той ме докосна по бузата и я погали нежно с връхчетата на пръстите.

— Ти си прекрасна — каза той. — Ти си най-прелестната жена, която съм виждал някога. Наистина го мисля, Мариета.

Гласът му бе съвсем тих и в него се долавяше дрезгава нотка, сякаш думите се появяваха от някакво много дълбоко място в него. Вперих поглед в него. Лицето му се виждаше отлично на лунната светлина. Очите му бяха полуотворени. Сега изглеждаха тъмносини и гледаха многозначително. Изпращаха послание, което бе невъзможно да не прочета и разбера. Пак видях отблизо голямата му, прекрасно оформена, уста, леко извития нос и широките равни скули с изопната еластична кожа по тях. Не го бях срещала досега. Едва го познавах, но усещах някак си, че го разбирам далеч по-добре от който и да било друг мъж. Усещах, че и той ме разбира така, както никой друг мъж не ме е разбирал.

— Благодаря ти, Джеръми — изрекох аз тихо.

— Най-сетне ме нарече така. Май не трябваше да ти извивам ръката.

— Името ти е прекрасно.

— Когато твоите устни го произнасят. Когато те го изричат, звучи като музика.

— Аз... трябва да се прибирам.

Той кимна бавно. Отвори портите и ме въведе в двора. Обраслият с мъх бял мраморен фонтан изливаше и пръскаше вода и изпълваше градината с тих и успокояващ звук. Полите ми прошумоляха, докато прекосяхахме вътрешния двор. Спряхме близо до фонтана. Няколко светулки подхвърчаха безцелно покрай орловите нокти, които се бяха покатерили по дървените решетки близо до стената. Блещукащите им светлостлатисти светлини подчертаваха мрачността на това място. Центърът на двора, където бяхме застанали, се къпеше в неясна лунна светлина, която посребряваше всичко, до което се докосваше. Трепнах, въпреки че нощта бе гореща. Като че ли бях загубила контрол над себе си и сънувах прекрасен сън. Това ме тревожеше, много ме тревожеше.

— Обичам те — каза той.

— Не. Не биваше да казваш това.

— Обичам те, Мариета.

— Не ме обичаш. Искаш да преспииш с мен. Разбирам това. Разбирам, че те привличам физически, но любовта — любовта няма нищо общо с това.

— Любовта е изцяло свързана с това.

— Не говори така — прошепнах аз.

— Боиш ли се?

— Обичам Дерек. И той ме обича.

— Вече те е изоставял един път. Продал те е на друг мъж. Да, узнах и за това. Невъзможно е да те обича мъжът, който ти е сторил това. Това не е начинът, по който ти заслужаваш да бъдеш обичана.

— Моля те, не казвай нищо повече.

Джеръми Бонд ме погледна. Наклони леко главата си на една страна. Устните му се разтвориха. Потреперих пак, когато той се приближи и развърза пелерината ми. Тя падна на земята с тихо прошумоляване. Той сложи ръце върху голите ми рамена и ме притегли към себе си. Затворих очи, докато устните му докосваха леко извивката на врата ми, бузите ми, клепките ми и най-накрая се спряха. Той започна да обсипва лицето ми с милувки и да го притиска много нежно и приятно. Обви едната си ръка около рамената ми и ме притегли още по-близо до себе си. Сякаш се разтопих в него. Другата му ръка обвиваше кръста ми и ме притискаше към него, докато топлите му и твърди устни продължаваха да нахлуват в моите. Сега вече бяха настойчиви и нетърпеливо очакваха да му отвърна. Съпротивлявах се отчаяно на самата себе си. Той издаде нисък стон в шията ми и ме зацелува, докато аз сякаш се замаях и забравих за чувството, което се разпалваше леко в мен.

Той отдръпна устата си и отстъпи назад. Още ме прегръщаше и гледаше право в очите ми. Поклатих глава и му се замолих да ме пусне. Замолих му се наум. Той свали ръката си от кръста ми и ме хвана за ръцете. Отстрани ме от себе си и започна да ме изучава с поглед настоятелно така, сякаш разглеждаше великолепно и безценно произведение на изкуството.

— Изречи го на глас — заповяда той нежно. — Изречи на глас, че не ме желаеш така, както аз те желая.

— Недей — помолих му се аз.

— Не знам как се случи. Знаех, че това ще стане някой ден. Знаех, че ще се влюбиш в мен. Желая те.

— Не.

— Желая те сега. Желая те утре. Желая те завинаги.

— Ти... тези думи... не искаш да кажеш...

— Не се отричам от никоя от тях. Никога не съм ги изричал преди на жена. Смяташ, че се опитвам да те съблазня — да, така е, признавам го — защото се нуждая от теб, Мариета, защото те обичам.

Ниският мелодичен глас сякаш идваше отдалеч, като че ли сънувах. Този мъж, този миг. Тази магия вътре в мен — всичко това беше част от съня. Знаех, че е невъзможно всичко това да е реално. Невъзможно бе той да изрича тези думи. Невъзможно бе да усещам тази топлина, която се разгаряше вътре в мен — сладка, пламтяща болка, която се разливаше по тялото ми и изискваше някой да я облекчи и премахне. Чувствах се слаба, много слаба. Бих рухнала на земята, ако не ме държаха толкова здраво мощните му ръце. Пръстите ме стискаха безжалостно и се впиваха в тялото ми. Още бях замаяна. Изплаших се, че ще припадна. Вгледах се в очите му, които бяха потъмнели от желание, но продължаваха да бъдат изпълнени с нежност и благоговение.

— Ето, че се случи — каза той. — Няма смисъл да го отричаме.

— Не.

— Обичай ме.

— Не... невъзможно е.

Той ме притисна към себе си и ме целуна пак. Устните му галеха моите през един продължителен и прекрасен миг, който като че ли продължи цяла вечност. Но свърши твърде скоро и ме остави сама с мъчителната празнота в мен. Той ме обърна и застана съвсем близо зад гърба ми. Обви с едната си ръка кръста ми и обгърна с другата шията ми. Наведе се напред и отпусна брадичката си върху рамото ми. Бузата му докосна моята. Опитах да се изтръгна, но той ме улови бързо. Ръката му докосна вдлъбнатината на гърлото ми. Потърка бузата си в моята, като шепнеше любовна молитва. Едва дишах. Разгарящите се страсти в мен заплашваха да ме унищожат напълно. Помолих се този сън да свърши. Искаше ми се да си възвърна здравия разум, докато Бонд ме прегръщаше и галеше, като шепнеше онази молитва, която нямаше думи, а само чувства.

— Не — прошепнах аз. — Не, Джеръми.

— Обичай ме, Мариета.

— Обичам Дерек...

— Обичай мен.

Затворих очи и се напрегнах. Успях някак да сподавя страстите, които се разгаряха в мен. Отказах се от тях и ги затворих дълбоко в душата си. Отново стоях уверено на краката си и бях хладнокръвна и неподвижна. Цялата топлина се изпари от мен. На нейно място се появи решителност. Бях спечелила битката в себе си при крайно неблагоприятни условия. Той веднага усети промяната в мен. Изправи се, свали ръката си от шията ми и пусна кръста ми. Аз се обърках и застанах с лице срещу него. Взирах се хладнокръвно в очите му, макар и с невероятни усилия на волята. Искаше ми се да докосна извития му нос и да погая дълбоката трапчинка на брадичката му. Искаше ми се ръцете му да ме прегърнат отново, жадувах за неговата топлина, сила и прекрасна закрила.

— Върви си — казах аз.

— Ти ме желаете, Мариета.

— Желая единствено Дерек.

— Ти чувстваш...

— Аз съм човек — изрекох аз студено. — Да, почувствах нещо. Тялото ми откликна на твоите ласки. Нищо повече. Въпреки че обичам Дерек, не съм неподатлива на въздействието на устните, прегръдките и топлината. Откликнах на докосването, не на мъжа.

— Не ти вярвам — заяви той.

— Вярвай, в каквото искаш, мистър Бонд.

Той стоеше на няколко крачки от мен. Беше скръстил ръце на гърдите и разкراчил широко крака. Самонадеяният непочтителен хаймана като че ли никога не бе съществувал. Мъжът, който стоеше насреща, бе улегнал и внушителен, а хубавото му лице имаше толкова сериозно изражение, че будеше тревога. Очите, които обикновено бяха закачливи, сега гледаха мрачно. Създадените за усмивка устни се бяха стиснали решително и образуваха права линия, която се спускаше към ъгълчетата. Все едно, че никога не се бе усмихвал. Все едно, че никога досега не бе подхвърлял закачка. Това беше някакъв друг Джеръми Бонд. Той ми бе наистина непознат.

— Държа на думите си, Мариета. Влюбен съм в теб.

— Принадлежа на друг мъж.

— Той не те заслужава. Няма да те притежава, не и щом аз съм се заел с теб.

— Моля ви, вървете си, мистър Бонд.

— Утре сутринта трябва да напусна Ню Орлиънс по работа. Не знам колко време няма да съм тук. Дано работата да ми отнеме само няколко дена. Когато се върна, ще пожелаея да те видя пак. Искам да те отведа от него. Няма да се омъжиш за Дерек Хоук. Ще се омъжиш за мен.

Гласът му звучеше невъзмутимо и прозаично. Стори ми се, че наистина мисли това, което казва. Погледна ме. Искаше да каже още нещо, но реши да не го прави. След миг се намръщи силно и се наведе, за да вдигне червената ми кадифена пелерина от мястото, където бе паднала. Нагласи я грижливо и невъзмутимо на рамената ми и тръгна решително към портите. Отвори ги, излезе навън и ги затвори зад себе си. Чувах шумните му гневни стъпки по паважа, докато той вървеше по улицата, и изпитах някакво чувство, което трябва да е било облекчение. Сигурно бе облекчение. Невъзможно бе да съм разочарована. Не бях сигурна какво чувство изпитвам и не смеех да го изследвам по-продължително време. Той си бе отишъл.

Знаех, че този сън ще ме преследва още дълго време.

Стивън Хауърд се изненада, когато разбра, че аз, а не Дерек, съм изпратила съобщение до неговия хотел. Когато забеляза, че съм сама, видимо се обърка и явно изпита известно неудобство.

Усмихнах се вътрешно, докато го въвеждах в дневната. Хауърд беше едър, сърдечен и доста привлекателен с тъмнорусата си коса, любезно лице и доброжелателни сини очи. Очевидно се чувстваше неловко, когато се намираше в компанията на жени, особено пък на привлекателни жени. Дали не мислеше, че съм го подмамила тук, за да го съблазня?

Последва ме в дневната така, сякаш влизаше в сладък капан.

Изисканото облекло просто подчертаваше онова топло и уютно усещане, което той сякаш излъчваше. Вече го бях харесала много, но виждах, че ще ми бъде доста трудно да го накарам да се чувства като у дома си.

— Няма ли да седнете, мистър Хауърд? — поканих го аз.

— Добре... ъ-ъ... не знам, мисис... ъ-ъ, не знам как да ви наричам — изрече отчаяно той.

— Казвайте ми Мариета.

— Предпочитам да не ви наричам така — призна той.

— Тогава мис Денвър — предложих аз. Преди да стана лейди Хоук, по закон трябваше да се казвам мисис Шнайдер, но никога не използвах това име.

— Мис Денвър, аз... ъ-ъ... не разбирам съвсем какво става. Момчето донесе бележка в моя хотел. То ме помоли да дойда веднага. Под бележката имаше подпис — Хоук.

— Подправих подписа му — казах аз.

— Вие сте го подправили?

Стивън Хауърд беше ужасен. Той огледа смутено стаята така, сякаш търсеше начин да избяга. Веселият му характер и непрактичността му ми се сториха много приятни. От изражението му личеше, че смята за способна на всичко жената, която подправя мъжките подписи. Усмихнах се пак от удоволствие. Несъмнено ме

смяташе за чаровно и порочно създание, чиито постъпки се диктуват от неясни подбуди, въпреки че днес носех обикновена рокля от коприна с цвят на топаз. Роклята ми придаваше скромен вид, макар и да бе с голямо деколте.

— Дерек говори с голямо възхищение за вас, когато се върна вкъщи сутринта — изрекох любезно. — Аз... ами, трябва да призная, че наистина имах причина, когато ви подмавих да дойдете тук, мистър Хауърд.

— Така ли? — Страхът му нарасна.

— Ще бъда искрена с вас. Както знаете, Дерек и аз ще се оженим веднага щом пристигнем в Англия. Обичам го много и аз... наистина много желая да му бъда добра жена.

Хауърд сметна това за чудесно. Започна да се отпуска.

— Срещата съм се с доста от неговите приятели, мистър Хауърд, и веднага усетих, че ще се окажете симпатичен. Дерек каза, че вие сте един от най-добродушните хора, които той познава, и сте един от най-честните му приятели.

Лъжех възмутително. Дерек не беше казал нищо подобно. Когато го разпитах за Хауърд и техния разговор в частната стая в заведението на Деймън, той ме прекъсна бързо и ми заяви, че това не ме засяга. Оттогава беше мрачен и необщителен. Разбрах, че разговорът го е разстроил далеч повече, отколкото му се искаше да признае. Тъй като не успях да измъкна никаква информация от Дерек, реших да си пробвам късмета с Хауърд.

— Искате да ви помогна по някакъв начин? — запита той.

Кимнах утвърдително.

— Дерек ще ми се разгневи ужасно, ако узнае за това — казах аз. Този път казах истината докрай. — Но си мислех, че вие и аз ще успеем да си поговорим малко. Седнете, мистър Хауърд. Мислех си, че няма да ви затрудни много, ако ми разкажете нещо за... ох, ами за другите му приятели например, може би нещо за семейството му. Толкова малко знам за живота му в Англия.

— Разбирам — каза той с видимо облекчение.

— Чувствам се ужасно от това, че ви измавих по този начин. Постъпих твърде лошо, като подправих подписа на Дерек. Но усещах, че ще ме разберете.

Стивън Хауърд може би имаше малко опит в отношенията с жените, но беше галантен по природа и сметна за много приятна възможността да ми бъде полезен. Той се усмихна сърдечно и седна на стола, който му посочих. Налях му бренди и той го прие с благодарност. Сега вече се беше успокоил напълно и най-после дръзна да ме погледне с открито възхищение. Настаних се на дивана и разстлах проблясващата ми топазена пола. Посветих следващите няколко минути на вежливи и ласкателни въпроси за работата, после за имението му.

— Предполагам, че се познавате с Дерек от деца.

— Почти не се познавахме по онова време. Аз съм десет години по-стар, нали разбирате. Когато посетих Хоукхаус като млад мъж, той бе в юношеска възраст. Беше много високомерен и студен младеж, който се готвеше за дипломатическа кариера. Срецнахме се в Лондон точно преди започването на процеса. Аз следях развоя му с голям интерес.

— Той беше ужасно изпитание за него — казах аз и се престорих, че знам много повече, отколкото знаех в действителност.

— Тежко беше — съгласи се Хауърд, — но справедливостта възтържествува. Казвам това с удоволствие. Чичо му безспорно беше простак, а двамата му синове не са кой знае колко по-добри. Младият Робърт все още буди надежди. Той навърши току-що тридесетте и доколкото разбрах, сега е на работа в Източноиндийската компания и трупта планини от пари в Бомбай. Роджър, разбира се, е съвсем различен случай.

Стивън Хауърд прокара ръка през гъстата си руса коса и се намръщи силно. На челото му се появиха бръчки. Сините му очи загледаха строго и неодобрително, когато се сети за Роджър Хоук. Затаих дъх и настръгнах. Сърцето ми учести биенето си. През цялото време водех разговора в тази насока. Умело насочвах госта ми, без той да се усети, а ето че сега трябваше да внимавам още повече. Хауърд бе наистина почтен човек. Знаех, че ако дори само заподозре, че Дерек не е обсъждал този въпрос с мен, веднага ще смени темата на разговора.

— Искате ли още бренди, мистър Хауърд? — попитах аз.

— Нямам нищо против — отвърна той. — Хубаво бренди, не лошо от това, в нашата изба.

— Дерек беше... много разстроен, когато се прибра вкъщи.

— Има си хас да не е разстроен. Неговият братовчед Роджър се закле, че ще си отмъсти. Закле се, че ще се върне в Хоукхаус и ще носи фамилия пръстен дори ако това е последното нещо, което ще извърши през живота си. Не крие от никого какви са намеренията му. Самият аз го чух да говори за това една нощ при Алмак. Не бяха минали и три дена от смъртта на баща му. През живота си не съм виждал такава студена ярост. Този човек е опасен.

— Дерек явно не мисли така. Наистина се разстрои, но каза, че това са само приказки.

— Никой не бива да пренебрегва такива приказки. Несъмнено Хоук е законният наследник. Това бе установено веднъж завинаги в съда, но ако му се случи нещо, братовчед му Роджър е следващият по ред. Роджър заяви, че ще види Хоук в гроба. Той обвинява Дерек за смъртта на баща си, нали разбирате. Твърди, че Дерек е причинил смъртта му, като го е принудил да напусне Хоукхаус.

Побиха ме студени тръпки. Скръстих ръце. Все още гледах към двора, но вече не го виждах, защото потръпвах от ужас. Обхвана ме страшно предчувствие. За миг си помислих, че ще припадна. Отвсякъде нахлуха черни сенки, които заплашваха да ме погълнат. Мигът отмина и си заповядах да се обърна. Насилих се да прекося стаята и да подредя отново няколко цветя в една кристална ваза.

— Дерек твърди, че няма защо да се тревожим — казах аз. Изненадах се от това, колко спокойно звучи гласът ми. — Той не вярва, че братовчед му Роджър действително замисля нещо.

— Не бих разчитал на това. Роджър Хоук навярно е най-безскрупулният човек, когото съм срещал някога. Той е студен като лед и твърд като стомана. Уверявам ви, че не искам да ми бъде враг.

— Как изглежда той? — попитах нехайно.

— Много висок, малко по-висок от Хоук и съвсем слаб. В лицето прилича на Хоук, но чертите му са по-груби и по-студени. Бузите му са хлътнали, устните — тънки, а погледът на сивите му очи те пронизва като с нож. През повечето време носи перука, напудрена по френски маниер. Облича се по френската мода. Кой знае защо, всички тези ненужни украшения, и труфила го правят да изглежда още по-заплашителен.

— Женен ли е?

— Беше женен. Жена му почина. Някои твърдят, че я е отровил. Но около човек като Роджър Хоук винаги има някакви слухове. Той прекарва доста от времето си в Париж. Има приятели във френския двор. Струва ми се, че сега е там. Скоро, след като вдигна целия този шум при Алмак, той изчезна някъде.

— Напуснал е Лондон?

— Очевидно. Уверявам ви, че ще липсва на малцина. — Хауърд поклати глава и отпи още малко от брендите.

Сега вече се владеех и бях спокойна, но видях в огледалото от другата страна на стаята, че бузите ми са бледи, а сините ми очи са потъмнели силно. Стивън Хауърд изпи докрай брендите си и остави чашата. В този момент часовникът от позлатен бронз удари пет. Той вдигна очи изненадано. След това стана бързо.

— Виж ти, не знаех, че е станало толкова късно. Имам много важна среща в седем. Трябва да се върна веднага в хотела. Каретата ме чака на улицата.

— Радвам се, че дойдохте, мистър Хауърд.

— Надявам се, че съм ви бил полезен.

— Дори не подозирате колко полезен ми бяхте — отвърнах аз.

— Трябва да наминете при сестра ми Бела, когато пристигнете в Англия — заговори той, докато го изпращах до антрето. — Уверен съм, че ще се харесате взаимно.

Отворих вратата пред него.

— С нетърпение очаквам срещата с нея.

Хауърд се поколеба за миг пред входа и ме погледна дружелюбно със сините си очи. На устните му се появи сърдечна усмивка, а след това той улови ръката ми с двете си ръце.

— Трябва да ви кажа нещо, скъпа — каза той. — Наистина се надявам, че няма да се засегнете. Когато ви видях онази нощ в... ъ-ъ... онази червена рокля, която биеше толкова на очи, реших, че имам възражения срещу вас.

— О, така ли?

— Помислих си, че сте много хубава и очарователна, но сметнах, че Хоук сигурно не е на себе си, щом иска да се ожени за вас и да ви заведе в Англия. Аз... ами, помислих си, че той само флиртува с вас и ви разправя всякакви глупости, за да се чувствате щастлива.

— А сега? — попитах аз.

— Сега си мисля, че Хоук наистина е щастливец. Завиждам му.

Той ми стисна ръката и се усмихна отново. Ако и другите приятели на Дерек проявяват към мен същата любезност и съчувствие като Стивън Хауърд, изобщо няма да имам трудности, когато стана лейди Хоук, помислих си аз, но знаех, че хора като него се срещат рядко. За миг сложих свободната си ръка върху неговата буза и му благодарих мислено. Той пусна ръката ми и леко объркан, приглади реверите на редингота си.

— Довиждане, мис Денвър.

— Надявам се да ви видя пак — казах аз.

Той кимна и тръгна към портите. Затворих вратата и се върнах в дневната. Вледеняващата картина започваше да се оформя в съзнанието ми. Липсващите фрагменти малко по малко бавно заеха местата си. Спомних си мъжа в тъмносиньото палто, който се казваше Бърт и наблюдаваше от две седмици апартамента и вървеше по петите ми, когато излизах. Спомних си и за Уил Харт. Започнах да мисля за Роджър Хоук. Представих си го ясно — висок, слаб и смъртоносен, изискано облечен в хубави брокатови и дантелени труфила, как обмисля хладнокръвно да проведе своето отмъщение. Всички фрагменти от картината сега бяха налице и до последния бяха заели точното си място. Виждах ясно картината. Разбрах плана и мотивите, които го пораждаха.

Опитах се да не изпадам в паника. Чрез паниката нямаше да постигна нищо. Тревогата ме обзе внезапно. Беше толкова силна, че трябваше да сграбча завесата, за да не падна. Коленете ми омекнаха и заплашваха да се огънат. Сега беше пет и половина. Колко време беше изминало? Вече беше пет и половина, а той не се беше завърнат... Ами ако се е случило нещо? Прогоних насила тази мисъл от съзнанието си, отчаяно се хванах за сламката, която излъчваше спокойствие, докато вълните на паниката ме заливаха отново.

Ако аз се бях досетила за това, то и Дерек си го беше представил. Сигурно и той е съединил всички фрагменти на картината като мен и ще вземе предпазни мерки, за да осигури безопасността си. Нямаше защо да се тревожа. Напомнях си това непрестанно, докато най-сетне повярвах в него. Дерек умее да се пази като всеки друг мъж, дори по-добре от мнозина.

Той знаеше. Вероятно знаеше много повече от мен. Не бе обсъдил това с мен, защото искаше да ми спести тревогите. Когато му разказах за мъжа в тъмносиньото палто и за срещата ми с Харт, той ме слушаше с невъзмутимо безразличие и положи всички усилия да възпре тревогите ми, като се преструваше, че това не му прави никакво впечатление. Тогава се разсърдих и разстроих. Искеше ми се да го наругая. Сега желяех само да го прегърна.

Излязох от дневната и съзнателно си намерих занимания, с които да си отвлека вниманието. Извадих ризите на Дерек и се заех да ги сгъвам отново. Почистих обувките му. Подредих моите дрехи. Изтече един час и слънцето почна да залязва. Дворът се изпълни с тъмна оранжево златиста светлина, а сенките се покатериха по стените. Проникнаха и вътре и аз запалих свещите във всяка стая. Свърших си работата, която имах да върша. Апартаментът ми заприлича на разкошен затвор. Стените сякаш ме обграждаха отвсякъде. Не издържах повече. Излязох в двора и се помъчих да забравя за малко тревожните мисли. Дворът вече беше почти тъмен. Проблясващите бели керемиди едва се виждаха под дебелите сенки, а фонтанът представляваше бяло неясно очертание. Тъмносивото небе придобиваше пурпурен оттенък, но бледите звезди още не блестяха по него. Една карета се появи с тропот на улицата. Спря. Заля ме вълна на облекчение. То беше толкова силно, че едва не ми се зави свят. Железните порти се отвориха, а каретата отмина по улицата. Дерек затвори портите и ме погледна с неприкрита изненада.

— Слава богу — прошепнах аз.

— Мариета? Добре ли си? Станало ли е нещо?

Поклатих глава. Още бях замаяна от облекчението. Спуснах се към него и го прегърнах, притиснах се към него. Той отново се изненада, но съвсем не бе недоволен. Обгърна ме с ръце и ме притегли към себе си.

— Какво има? — попита той.

— Аз... толкова спокойна се чувствам сега.

— Безпокоиш ли се за нещо?

— Тревожих се за теб.

— Ето че се върнах. Здрав и читав. По-добре ли си?

Кимнах, без да отмествам глава от рамото му. Ръцете му бяха много силни. В прегръдките му се чувствах в истинска безопасност.

Дерек беше висок, здрав и едър. Вече никога повече няма да го изпусна от поглед, никога. Той въздъхна и ме погали така, както възрастен гали дете. Съвсем не се държеше резервирано. Ледената стена около него за миг се бе стопила. След това разхлаби прегръдката си, прегърна рамената ми и ме поведе покрай фонтана към антрето.

— Наистина се почувствах добре дошъл — отбеляза той, след като затвори вратата.

— Доста дълго време те нямаше.

— Бледа си, Мариета. Трепериш. Тревожеше ли се?

Кимнах, а Дерек заразглежда лицето ми. Бяхме влезли в дневната. Ръцете му стояха леко на рамената ми. Сивите му очи бяха изпълнени със загриженост. Хубавото му лице, обикновено строго, сега беше нежно. Откога не ме е гледал така? От толкова много седмици. Не беше ме гледал така от онзи късен следобед в Начез, когато бяхме в градините зад кръчмата и стояхме на ръба на стръмнината. Той вдигна едната си ръка и ме докосна по шията. Пръстите му нежно я обхванаха. Дерек наклони главата ми назад, наведе се и ме целуна леко по устните, съвсем леко. Още треперех.

— Тук съм — каза той. — Тук съм. Всичко е наред.

— Мислех...

— Зная какво си мислила.

— Аз... зная всичко за братовчед ти, Дерек.

— Така ли?

Той се дръпна назад. Свали пелерината си и я провеси на стола. Беше много елегантен. Изобщо не ми изглеждаше смутен. Като че ли бе в много добро настроение. Рядко го бях виждала такъв.

— Стивън Хауърд намина насам този следобед — казах аз.

— Така ли?

— Аз... изпратих да го повикат, Дерек. Трябваше да разбере какво става. Трябваше.

— Значи си изпратила да повикат Стивън Хауърд и си го подмамила да ти разкаже за нашия разговор при Деймън?

— Зная, че си послужих с измама, но ти нямаше да ми кажеш и...

— Не исках да се тревожиш, Мариета.

— Сега разбирам. Разбирам всичко.

— Стараех се да те защитя от ненужни тревоги. Не беше нужно да се тревожиш и безпокоиш за мен. Заподозрях, че става нещо още когато ми разказа за човека с палтото, а след като ми описа срещата си с Уил Харт, вече бях сигурен.

— Смятам, че братовчед ти...

— Сигурен съм, че това са негови наемници.

— Дерек...

— Няма защо да се тревожиш, Мариета.

Той вдигна полите на редингота си и ми показа дръжката на дълъг пистолет, който изглеждаше смъртоносен. Извади го, прегледа го с безизразно изражение и го остави настрана. Потреперих. Дерек въздъхна. Изглеждаше по-скоро ленив, отколкото гневен.

— Не ми каза за пистолета.

— Аз те обичам, Мариета. Когато обичаш някого, го закриляш. Защищаваш го. Ти потрепери едва сега, когато извадих оръжието. Ако знаеше, че го нося, отдавна да си се разболяла от тревога. Бях зает с работа до късно. Държах се студено. Нищо чудно да съм ти се струвал груб.

— Аз... бях...

— Мислеше си, че съм си променил намерението и няма да се ожения за теб. Мислеше си, че съм започнал да съжалявам за това, че съм се върнал в Америка заради теб. Не ми е лесно да давам израз на любовта си, Мариета. Не съм човек на излиянията. Но наистина те обичам.

— Никога не съм се съмнявала в това.

Той вдигна удивено вежди.

— Нима? — запита той. Гласът му прозвуча почти закачливо.

— Може би се съмнявах малко. Ти се държа... много лошо с мен, когато влязох тук в червената рокля.

— Искаше ми се да те съборя на пода и да те изнасиля. С мъка се удържах. Разбрах, че всеки мъж, който те види в тази рокля, ще почувства как същата неудържима страст се развихря в него. Това ме разяри. Мисълта за друг мъж, който те докосва, ме изпълни с гняв.

— Толкова студено се отнесе с мен. Едва не ме изблъска навън от ресторанта на Деймън. Заболя ме.

— Забелязвам. Много пъти съм ти причинявал болка. Но никога не е било нарочно. Несъмнено и в бъдеще ще ти причинявам болка.

Често се държа студено с теб. Знаеше това от самото начало.

— Обичам те, въпреки всичко.

На лицето на Дерек се появи смутена усмивка. Той хвърли поглед към часовника.

— Май трябва да помислим за вечеря — каза той. — Ще излезем навън. Не при Деймън. Ще отидем в някой от „приличните“ ресторанти, за които ти спомена през онази нощ. Ако порядъчните дами и техните порядъчни мъже се обидят от това, че виждат натрапница като теб в тяхното общество, толкова по-зле за тях. Ако ми се стори, че на някой от мъжете му се иска да те обиди, ще му счупя зъбите.

— Обичам те, когато ми говориш така.

— О? И как се държа?

— Закачлив. Нежен. Достъпен.

— Точно сега се чувствам невероятно достъпен — каза той и ме погледна с тъмносивите си очи, които бяха полузакрити от клепачите. — Роклята, която носиш, не е аленочервена и не те разгохва наполовина; но е твърде предизвикателна. Косата ти блести като бакъреночервен пламък. За съжаление се налага да излезем да вечеряме навън.

— Не се налага. Имаме сирене и хляб. Ще ти отрежа и малко наденица. Имаме бяло вино и плодове.

— Но на теб ти се иска да отидем в порядъчен ресторант.

— Не се чувствам... кой знае колко порядъчна тази вечер.

— Така ли?

Поклатих глава. Ъгълчетата на устата му се вдигнаха в нова смутена усмивка, когато той ме погледна. В мен се надигна сладко като мед очакване, сладка болка, която нарастваше бавно.

— Ще се погрижа добре за теб.

— Винаги си го правила — каза той и ме претегли по-близо до себе си. — Лъскаше ми обувките. Переше ми ризите. Печеше пайове с праскови. Спомняш ли си пайовете?

— Спомням си ги.

— Ти беше съблазнителна. Омагьосваше ме, а аз се съпротивлявах на чара ти. Търсех подходящ повод да те нашибам с пръчка. Искаше ми се да те презирам. Но не успях, колкото и да се опитвах.

— Знам.

Обърна ме с гръб към себе си и ме целуна лениво и бавно. Вкуси с наслада от устните ми така, както познавач вкухва от най-хубавото и рядко вино. Твърдите му горещи устни разтвориха моите. Прилепих се до него. Тежкият атлас се плъзгаше под пръстите ми. Той ме целуваше отново, и отново, а болката нарастваше и проникваше бавно по цялото ми тяло, докато стана почти непоносима. Чувствах се слаба и безсилна, сякаш бях загубила волята си. Той ме поведе към центъра на стаята така, сякаш бях инвалид. Спря, хвана ме за ръцете и ме погледна със сънливи и страстни очи.

— Бузите ти пламтят — отбеляза той.

— Много е горещо. Огънят...

— Носиш прекалено много дрехи.

Усетих, че корсажът ми се разхлабва, а топазената коприна постепенно се смъква от гърдите ми и пада надолу. Гърдите ми се опряха в нежния бял копринен корсаж на фустата Дерек смъкна бавно роклята на пода. Излязох треперееща от копринената окръжност. Сега той стоеше пред мен. Усмиваше се лениво. Закачи с палци тънките презрамки на фустата ми и ги дръпна силно нагоре. Коприната се хлъзна над гърдите ми. Беше студена и причиняваше болка на набъбналите ми зърна. След това гърдите ми се освободиха и той се наведе, за да ги целуне.

Хванах го за косата и го дръпнах. Той целуна набъбналите розови зърна и смъкна фустата. Затворих очи, отметнах назад глава, разпилях косата си зад мен като водопад от бакъреночервени вълни. Той ме съблече докрай и ме зацелува навсякъде. Целуваше ме непрестанно. Най-накрая ме вдигна на ръце, отнесе ме на постелята пред огнището и ме остави на атлазената покривка. Дерек застана над мен с широко разтворени крака и ме загледа, опрял ръце на бедрата си.

— Прекрасна си — изрече той дрезгаво.

— Заради теб.

— Винаги трябва да изглеждаш така.

— Да — прошепнах аз.

Халатът се свлече безшумно на пода зад него. На светлината на огъня тялото му изглеждаше бронзово, високо, слабо и с прекрасни мускули.

— Сега — каза той.

Опря коленете си от двете страни на бедрата ми. Сведе глава. Очите му бяха станали още по-тъмни. Блестяха от желание. Устните му се разтвориха. Бяха широки, розови и се приближаваха все по-близо до моите. Затворих очи и го прегърнах. Той постепенно се спусна надолу и се нагласи върху мен. Устата му държеше в плен моята и сподави писъка, който се надигна в гърлото ми, когато той влезе в мен, ние станавме едно и заиграхме древния танц.

Музиката на нашата любовна игра беше шумна и хубава. Ритъмът ѝ улови и двама ни. Задвижи ни заедно. Тялото се разтвори, за да приеме другото тяло. Телата ни се галеха, милваха и изпълваха. Появяваха се прекрасни нови усещания. Танцувахме заедно, свързани в съвършена връзка. Постепенно нежността се превръщаше в гняв, а понякога танцът преминаваше в битка, яростна битка. Треперехме заедно на ръба на пропастта. Борехме се, прегръщяхме се, клатушкахме се и паднахме най-накрая. Хвърлихме се в празнота от разкъсваща всичко забрава.

По-късно, много по-късно, той стана, за да хвърли ново дърво в огъня. Станах и обвих около себе си атлазената покривка. Той въздъхна тежко и си сложи халата. Лицето му сякаш хлътна. Леки бледолилави сенки се бяха появили под очите му. Отиде да донесе подноса с храната, сложи го върху сламеника и се отпусна тежко до мен. Изяде хляба, наденицата и сиренето, а аз си взех малко грозде. Всъщност не бях гладна. Облегнах се назад, увих покривката около гърдите си и го загледах как се храни.

— Колко е хубаво — казах аз. — Чувствам се много уютно, сякаш се намирам в пълна безопасност.

— Ти си в безопасност, Мариета.

— Тези ужасни мъже. Твоят братовчед...

— Сигурен съм, че братовчед ми ги е наел, за да ме премахне и да стане наследник. Несъмнено той е наясно, че ако се случи нещо с мен в Америка, няма да има разследване. Няма да посмее да предприеме нещо в Англия, а ние ще заминем за Англия утре през нощта.

Така се изненадах, че едва успях да проговоря:

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Преместили са датата на заминаването на „Синия слон“ — каза той. — Тръгва утре в полунощ. Отвориха днес пликите със

залозите. Моят беше най-висок. Всичко е уредено.

— Още не ми се вярва.

— И на мен не ми се вярва — отвърна Дерек. — Всичко, свързано с това отплуване, ме дразнеше и обезсърчаваше. Бях под голямо напрежение през последните няколко седмици. Изкарвах си го на теб.

— Разбрах това през повечето време.

Той се загледа в огъня, и пак се замисли дълбоко. Хубавото му лице беше полузасенчено. Сложих ръка на рамото му и го погалих по тила. Той като че ли не усети това. Взираше се в пламъците, без да ги вижда.

— Не ме изоставяй — изрекох тихо.

Той се обърна с лице към мен. Беше изненадан.

— Да те изоставя?

— Не... не ме дръж настрана. Не вдигай отново тази стена около себе си.

— Каква стена?

— Дори не съзнаваш какво правиш, нали?

— Явно не — отвърна той.

— Ти ме гониш от себе си, Дерек. Понякога се чувствам съвсем сама, въпреки че си до мен. Ти се оттегляш в себе си. Изоставяш ме и не мога да стигна до теб.

— Съжалявам, Мариета. Жалко, че не съм мъжът на мечтите ти.

— Ти си мъжът на мечтите ми. Толкова се радвам, че заминаваме. Щастлива съм, че най-сетне ще тръгнем за Англия. Ще се почувствам много по-добре, след като се оженим.

— Тази мисъл те безпокои, нали?

— Така е. Признавам. През живота ми рядко съм се радвала на сигурност, Дерек. Брачната халка ще промени всичко.

— Толкова много ли значи за теб халката?

Не отговорих. Той въздъхна и ме притегли грубо в обятията си. Притисна ме към гърдите си и се вгледа в очите ми. След това поклати обезсърчено глава. Само се преструваше. Усмихна се, свали пръстена си с печата и го сложи на пръста ми. Разбира се, той бе твърде широк и ми стоеше хлабаво. Свих пръста си. Жестът му докосна някакви струни дълбоко в душата ми. Толкова се развълнувах, че с мъка успях да сдържа сълзите си.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той.

— Не трябваше да правиш това.

— Искаше пръстен, и ето. Ще го носиш, докато получиш златен.

Ще трябва да сложиш канап около него, за да ти стои както трябва.

Ако го загубиш, ще те удуша.

— Няма да го загубя.

— А аз няма да те изоставя — каза той. — Всъщност имам нещо съвсем различно наум.

— О?

— Мисля, че е време да празнуваме.

— Да пием виното.

Той ме положи на сламеника и промени положението си така, че да се опира на мен. Устните му се намираха само на няколко сантиметра от моите.

— По-късно — прошепна той.

Нямах намерение да споря.

Подредихме куфарите и ги изпратихме предварително на кораба. Къщата изглеждаше необичайно оголена след изчезването на всички следи от нашето присъствие. Дерек беше уредил всичко с пълната намръщена жена, която ни го беше дала под наем.

Часовникът от позлатен бронз върху покривката удари половин час. Сега беше десет и половина. Знаех, че каретата ще пристигне всеки момент. Нервничех и горях от нетърпение да потеглим, а Дерек беше напълно спокоен и почти невъзмутим. Лицето му бе безизразно, а обноските му — сдържани. Прекрасните часове на интимност, които преживяхме вчера, все едно, че никога не се бяха случили. Ако пръстенът не се намираше на пръста ми щях да предположа, че съм си измислила всичко. Бях навила малко канап откъм вътрешната му страна и сега той ми прилепваше плътно. Гледах го и си спомнях за миналата нощ. Казах си, че последната нощ е само генерална репетиция на това, което ще настъпи щом пристигнем в Англия и се установим в Хоукхаус. Тогава най-сетне напрежението помежду ни ще изчезне.

— Не се измъчвай толкова — каза ми той. — Имаме много време. Само за няколко минути ще пристигнем на пристанището.

— Не се самоизмъчвам. Просто съм нервна. Няма как да не съм.

През целия ден бях неспокойна и се измъчвах от неясно опасение, което не бях в състояние да определя точно. Дерек ме беше уверил, че не ни грозят още опасности, но не се чувствах напълно сигурна. Нямах да се почувствам в пълна безопасност, преди корабът да се отдели от пристанището и да потегли на път.

— Защо не идва тази карета? — възкликнах аз.

— Ще дойде. Поръчах я за десет и половина.

— Вече минава десет и половина. Ами ако закъснеем?

— Няма да закъснеем, Мариета.

Спокойствието му ме вбесяваше. Той стоеше до лавицата, скръстил ръце на гърдите си. Приблжих се до огледалото, за да се огледам за последен път. Разресах косата си. Тя проблесна в най-

хубавите си тъмнобакърени оттенъци и падна на рамената ми на гъсти и тежки вълни. Роклята ми беше от разкошен тюркоазен брокат на тесни райета в царско синьо. Бухналите ръкави се спускаха от рамената. Деколтетото беше изрязано благоприлично високо. Полата във форма на камбана плътно прилепваше около кръста ми и се разстилаше над половин дузина фусти в царско син цвят. Тя беше едно от най-хубавите творения на Люсил. Не беше твърде официална за пътуването. Беше точно типът рокля, която една дама може да носи като всекидневна дреха в своята приемна зала.

— Ето я и каретата. Сложи си пелерината. Ще ида да угася свещите.

Излязохме. Дерек заключи вратата, остави ключа върху рамката на вратата и ме поведе покрай фонтана.

Точно когато той отваряше портите, си спомних внезапно за Джеръми Бонд. Когато се върне в Ню Орлиънс, вече ще съм на път за Англия. Дали ще намине насам, за да се опита да ме види? Как ли ще реагира, когато разбере, че вече ме няма? Дали наистина говореше сериозно онези глупави и безразсъдни думи, които изрече онази нощ, когато ме изпрати пеш до вкъщи? Разбира се, че не. Цялото му държание беше безсмислено, а и самият той беше един нелеп до абсурдност човек. Никога няма да разбере, че съм напуснала града. Никога няма да направи опит да ме види отново. Вероятно дори не си спомня името ми.

Дерек ми помогна да се кача на каретата и се настани до мен. Затвори вратата и почука по покрива. Миг по-късно вече бяхме на път. Мъглата беше гъста и приличаше на непрозрачна сивкавобяла завеса, която от време на време се въртеше и вдигаше, за да разкрие пред погледа някоя улична лампа, част от стена или проход, който води към нечий двор. Бръмченето на колелетата и тропотът от копитата на конете звучеше неописуемо зловещо и отекваше в гъстите и подвижни стени на мъглата. Хванах ръката на Дерек и я стиснах силно. Той сграбчи пръстите ми и задържа ръката ми в скута си.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той.

— Малко по-добре. Не знам защо съм толкова нервна.

— И двамата сме напрегнати, Мариета.

— Дерек, ти каза, че братовчед ти няма да посмее да ти стори зло, щом се озовем в Англия, но... наистина ли смяташ, че вече не ни

грозят никакви опасности?

— Няма да рискува да предприеме нещо в Англия, не и след всички приказки, които е наговорил и след заплахите, които е отправил. Единствената му надежда беше да се отърве от мен, но нае некадърен човек да му свърши работата.

— Те бяха двама.

— Може да е сключил сделка в Лондон с по-възрастния от двамата мъже и да му е обещал огромна сума, ако се върне в Англия с доказателство за смъртта ми. Щом пристигнал в Ню Орлиънс, човекът е наел за помощник Харт. И двамата са несръчни глупаци. Спотайват се наоколо и само дебнат за удобна възможност да ме нападнат, но вече е твърде късно.

— Братовчед ти сигурно те мрази и в червата.

— Винаги ме е мразел — отвърна Дерек, — а сега, след като спечелих наследството си по право, има още повече причини да ме мрази. Сигурно ще се сблъскам с него в близките дни — продължи той, — това е неизбежно. Но когато стане, ще бъдем един срещу друг посред бял ден.

Той пусна ръката ми и потъна отново в мислите си. Аз се облегнах на възглавницата и се загледах в мъглата. Тук тя като че ли не бе много гъста — вдигаше се и се разделяше, разтваряше се широко, за да разкрие ред дървени стъпала, няколко светлини, ъгъла на някой голям магазин. Намирахме се близо до пристанището. Вятърът, който духаше над водата, раздираше мъглата. Каретата се клатушкаше силно. Строполих се на пода. Дерек ме хвана за рамената, дръпна ме назад и ме държа, докато каретата продължаваше да се блъска в неравния път. След няколко минути кочияшът забави ход и после спря. Дерек ме пусна. Виждах през прозореца гъстите парцали мъгла, които се вдигаха и спускаха и разкриваха пред погледа ми огромни купчини от сандъци, намотани въжета и един люлеещ се корабен корпус. Едва ги осветяваха три или четири фенера, които се полюшваха от вятъра.

— Ще си поговоря хубаво с този тип! — отсече Дерек. — Как така ще препуска толкова безразсъдно?

Намръщи се, изскочи навън и ми помогна да слеза. Вятърът веднага поде пелерината ми и я опъна мощно назад. Дерек затръшна вратичката на каретата и понечи да я заобиколи, за да се скара на кочияша. Едва бе изминал три или четири крачки, когато кочияшът

размаха лудо юздите и изкрещя на конете. Каретата потегли с ужасяваща скорост. Една студена ръка сякаш ме стисна за гърлото.

— Дерек! — прошепнах дрезгаво.

— Запази спокойствие — нареди той.

— Това е клопка. Кочияшът... той... сигурно и той участва. Корабът не заминава никъде. Не се виждат никакви хора. Онези двамата са уредили всичко. Подкупили са капитана да ти каже, че корабът е...

— Млъкни!

Изминаха няколко секунди. Бях се вцепенила от ужас. Мъглата се вдигаше, разтваряше и въртеше като призракен воал. Водата се плискаше в дървото, а дървото скърцаше в отговор. Тези шумове усилваха някак си зловещото мълчание, което се спускаше над пристанището в този късен час. Фенерите се люлееха и пръскаха мъждукаща жълта светлина над кошовите и навитите въжета. Огромният стар кораб с лющещия се син корпус се клатушкаше леко над водата и се блъскаше в пристанището. Наистина приличаше на уморен син слон. Различавах в мъглата няколко други закотвени наблизко кораби, които бяха обвити в мрак като „Синия слон“. Високите им мачти се издигаха като стъбла на дървета в гора.

Чу се шумно тракане и звук от счупено стъкло. Единият от фенерите угасна. Някой го бе замерил с камък. С пистолет в ръка Дерек ми направи знак с ръка да се движа зад него. Изминаха още няколко секунди. Само звуците на плискаща се вода и на скърцащо дърво нарушаваха тежката тишина. Те бяха някъде там. Криеха се зад сандъците или се свиваха зад балите памук, гледаха ни и чакаха. Префуча нов камък. Още един фенер угасна. Оставаха само два източника на светлина, които се люшкаха. Сенките се увеличиха. Мъглата се разпръскваше и разнасяше. Танцуваше призракен танц около нас.

— Какво да правим? — прошепнах аз.

— Ще се измъкнем — каза Дерек. Гласът му беше ужасяващо спокоен. — Стой зад мен, Мариета.

Почна да се отдалечава малко по малко от „Синия слон“. Стремеше се да заеме позиция край кея и до водата. Следвах го. Сърцето ми биеше лудо, а коленете ми бяха толкова омекнали, че си помислих, че всеки момент ще се спъна и ще падна. Изминахме

десетина метра, после — двадесет, и преминахме под един от оцелелите фенери, който пръскаше неясна жълто-оранжева светлина. Зад гърба ни остана „Синия слон“. Беше тъмно, съвсем тъмно. Отвсякъде имаше плътни сенки. Водата се плискаше шумно. Мъглата се движеше. Отпред имаше още един фенер. Той бе на поне петдесет ярда. Запътихме се бавно към него.

И двамата чухме шума от стъпките. Тътреци се стъпки, които отекваха шумно. Звукът от тях се чуваше отвсякъде. Пред нас ли бяха онези двамата? Или зад нас? Дали не ни преследват отляво, като прибъгват от едно прикритие към друго? Нямаше как да преценя. Дерек вдигна ръка и ми направи знак да спра. Застанахме напълно неподвижно в мрака и се вслушахме в него. И те спряха. Къде бяха? Отдалеч се чу шум от дрезгав смях и музика. Кръчмите по крайбрежието не се намираха много далеч от нас. Ако успеем да стигнем до тях, около нас ще има светлини, стотици хора и сигурност. Знаех, че точно това има предвид Дерек. Ужасът ми бе толкова силен, че надминаваше всяка възможна граница. Необичайна вцепененост обхвана тялото ми. Така се вледених, че се чувствах почти спокойна.

Над водата задуха режещ вятър. Той се зае да разкъсва мъглата, да я вдига и да я прогонва оттук. Съзрях лицето на Дерек. Кожата му се бе опънала. Беше стиснал здраво устни, а очите му бяха нащрек. Не изпускаше пистолета от ръката си. Кимна и ми даде знак, че трябва да продължим.

Напредвахме бавно и предпазливо. Дерек беше целият нащрек. Стискаше здраво пистолета. Беше готов да стреля. Музиката и смехът се чуваха по-наблизо. В далечината имаше светлилки... Лунната светлина започваше да изчезва и да става все по-неясна и по-неясна. Изчезна в мига, когато един облак затули луната. Мракът беше пълен. Плътен черен саван обви всичко. Наблюдавах сенките и забелязах, че една от тях помръдва. Тя бе тъмна и тромава. Отдели се от другите и се насочи тихомълком към нас. Изпищях. Дерек се завъртя бързо и видя сянката. Изблъска ме грубо настрани. Блъсна ме толкова силно, че аз залитнах, олюлях се несигурно назад и накрая паднах.

Дерек вдигна пистолета, за да стреля, но преди да успее да го стори, сянката се хвърли напред, стовари се върху него и избягна пистолета от ръката му. Двамата се вкопчиха един в друг и притиснаха

яростно тялото си към това на противника. Отстрани изглеждаше, че са свързани в смъртоносна прегръдка. Изправих се на колене.

Едва дишах. Сърцето ми отново заби силно. Косата ми се разпиля над лицето ми. Облакът, който скри луната, отмина. Лунната светлина отново озари всичко. Виждах ги ясно. Нападателят беше онзи набит мъж в огромното тъмносино палто. Той държеше здраво Дерек за кръста и сковаваше действията на ръцете му. Дерек го риташе по пищяла и успя да се освободи. Замахна силно с юмрук и нанесе удар в стомаха на човека. След това го удари право в челюстта. Мъжът се сви от болка. Вторият удар го просна на земята. Той се изтърси със силен трясък на дъските отзад. Дерек се наведе над него и го сграбчи за шията. Мъжът се метна към него. Започна да нанася удари и да се бори. Събори на земята Дерек и се претърколи върху него.

В този миг забелязах пистолета. Беше се плъзнал настрани и беше паднал на кея. Намираше се само на няколко крачки от мястото, където бях коленичила. Бях се натъртила и едва дишах. Съмнявах се, че ще успея да се изправя на крака, но знаех, че трябва да се добера до пистолета. Запълзях към него, но след това някой ме блъсна безмилостно и паднах на земята. Вдигнах глава точно навреме, за да видя как Уил Харт посяга и вдига пистолета. Застана прав с разтворени крака. Загледа ожесточения двубой. По устните му заигра усмивка.

Изстенах и се изправих на ръце и колене. Харт се обърна и ме погледна. Усмивката на лицето му стана похотлива. Дойде при мен и ме сграбчи за косата. Дръпна ме силно и ме изправи на крака. Изпищях от болка. Той напрегна силните си мускули и сподави писъка ми. Черни крила се спуснаха и връхлетяха върху съзнанието ми. Едва не ми прилоша.

— Очаквах това — прошепна той, опрял устни на ухото ми. — Отдавна очаквах това.

Опитах се да проговоря. Не успях. Харт ме стисна още по-силно. Ръката му се изви и ме притисна. Кръвта нахлу стремглаво в главата ми. Затворих очи. Стори ми се, че ще умра. Помислих, че ще строши гърлото ми всеки момент. Болката беше неопикуема... Пред клепките ми се завъртяха червени и оранжеви светлини. Попаднах в черна дупка. Подех отчаяна борба за малко въздух и за живота си. Харт се изкиска и отслаби хватката си. Поех жадно малко въздух. Задигнах

тежко с отворени уста и се закашлях. Той продължи да се киска. Явно се наслаждаваше от това, че съм в негова власт и изпитвам болка.

— Бъди добро момиче — изрече той тихо. — Дръж се добре и ще ти позволя да видиш как Бърт ще пререже гърлото на твоя богаташ. Бърт има нож.

В този миг и Дерек, и мъжът в тъмносиньото палто стояха на колене на около десет ярда от нас. И двамата изглеждаха зашеметени. Изправиха се с усилие на крака. Бърт бръкна в дясната част на палтото си и извади нож. Мъжът се втурна към Дерек. Дерек отскочи настрана, за да избегне смъртоносното оръжие, което мина само на сантиметър от него. Той се завъртя силно, сграбчи китката на Бърт и я изви силно. Бърт изрева и изпусна ножа. Харт изпъшка от отчаяние.

— Проклет глупак — каза той, — проклет надут глупак. Май ще трябва аз самият да се разправя с твоя богаташ.

Дерек изви силно ръката на Бърт между плешките на рамената си. Бърт изрева от болка и се помъчи да се освободи.

Вдигна се, прехвърли ръката си напред и хвана несръчно главата на Дерек. И двамата паднаха с трясък върху дъските и се изпуснаха един друг. Бърт опита да се изправи. Дерек го хвана за краката и го дръпна силно назад. Главата на Бърт се удари с трясък в земята. Дерек се изправи зашеметен, залитна и разтърси главата си, за да се свести. Бърт простена и посегна към ножа си, който му беше почти под ръката. Дерек ритна ножа и го бутна във водата.

Харт се изкиска отново и изви пак ръката си здраво около врата ми. Вдигна свободната си ръка. Държеше пистолета в ръката си. После натисна спусъка. Чух трясъка от изстрела и забелязах голям оранжев пламък и кълбо дим. Дерек се хвана за гърдите си и политна назад. После се препъна, подхлъзна се на ръба на кея и падна. Чух силен плясък и изпищях отново. Звукът се изтръгна от натъртеното ми гърло и разцепи въздуха. Светът като че ли се завъртя около мен. Въртеше все по-бързо и по-бързо. Най-накрая милостива тъмнина обви съзнанието ми и не видях нищо повече.

— По дяволите, пръстенът! Проклетият пръстен. Няма да ни даде и един счупен пенс, ако не му донесем проклетия пръстен!

Думите се чуваха отнякъде много далеч. Не се долавяха ясно. Звучаха така, сякаш сънувах ужасен сън. Отворих очи. Всичко наоколо бе замъглено и ми се струваше черно, сребристо и синьо. Изминаха

няколко секунди, преди да се съвзема и да се досетя къде се намирам. Оказа се, че седя облегната на една бала с памук. Харт и съучастникът му се намираха на няколко крачки от мен. Лицето на Бърт бе натъртено. Сега то се кривеше от гняв, докато Харт гледаше самодоволно и подигравателно.

— Ти почти оплеска работата, братко — заяви той. — Ако не му бях взел пистолета, отдавна да ти е пръснал тъпия мозък.

— Ти оплеска всичко! — изрече с провлечен глас Бърт. — Хубаво, застреля го. Богаташът падна във водата с проклетия пръстен на пръста си. Сега един от нас ще трябва да се гмурне, да го намери и да измъкне пръстена от пръста му, ако вече не е отплувал в морето!

— Не вдигай такава врява, братко. Пръстенът е у мен. Онази женска го носеше на пръста си. Свалих го оттам. Никой от нас няма да се мокри тази вечер.

— Дай ми го! — заповяда Бърт.

— В джоба ми е. Там е на сигурно място.

— Трябва да убием и момичето — каза Бърт.

Харт поклати глава.

— Имам планове за нея — заяви той. — Големи планове.

— Да я убием — настоя Бърт. — Може да ни разпознае и двамата.

— Няма да има възможност да ни разпознае — каза Харт.

— Искаш да я задържиш за себе си?

— Да, мисля да се позабавлявам малко с нея, а след това тя ще ми докара хубава печалба. Червения Ник ще плати цяло състояние за такава момиче. Ще плати двойно повече от обикновено.

Чувах ясно думите, но те ми изглеждаха напълно нереални. Не беше възможно всичко това да се случи в действителност. Не бях жива. Невъзможно е да съм оцеляла. Знаех, че съм мъртва и се радвах, защото нямаше повече причини да живея. Бях мъртва. Трябваше да съм мъртва. Вратът ме болеше ужасно, както и рамената, но не усещах болка. Не бях в състояние да усещам каквото и да е. Втрених се в двамата мъже и се вслушах в гласовете им, но нито един от тях не беше действителен. Запитах се дали не съм в ада.

Харт се усмихна, облиза си устните и насочи пистолета към гърдите на Бърт.

— В мен е пръстенът, Бърт. При мен е и момичето. Защо да ги делия с теб?

— Уил! Не прави това! Не ме мами! Не и мен, твоя другар!

— Боя се, че точно това ще направя, Бърт.

— Та нали аз уредих всичко! Аз се споразумях с него в Лондон! Аз подготвих всичко, платих на капитана един куп пари, за да каже на Хоук, че е получил каюта и че корабът ще замине в полунощ. Аз те вкарах в тази игра! Благодарение на мен си сега тук, защото сме стари познайници. Имах нужда от помощ и исках именно със стария ми приятел да си поделим печалбата!

— Да... — съгласи се Харт. — Май си направил грешка, Бърт.

Той натисна спусъка. Бърт изкрещя. В очите му се появи нотка на удивление, когато се хвана за гърдите, а кръвта бликна между пръстите му. Докато охкаше, кръвта му изтичаше. След това очите му се изцъклиха и той се строполи с лицето напред. Ръцете му паднаха немощно пред него. Харт отстъпи назад, духна в цевта на пистолета и се изкиска отново.

Да, наистина се намирах в ада и мъжът в кожения жакет бе сатаната. Хванах се за балата с памук и се вдигнах нагоре. Изправих се, но краката ми се бяха вцепениш. Цялото ми тяло се бе парализирало. Не усещах нищо.

— Ти и аз наистина ще си прекараме добре времето — каза той.

Изгледах го спокойно и хладнокръвно. Косата му беше руса и рошава. Кой би помислил, че сатаната е русокос? Вдигнах ръка, сякаш исках да докосна тази гъста руса коса и забелязах съвсем отчетливо как ноктите ми одраскват бузата му и я разкървавяват.

Сатаната изрева от болка, отскочи назад и сви огромната си ръка в юмрук. Видях, че юмрукът се носи към мен във въздуха. Усетих нещо подобно на болка, но разбира се, нищо не ме болеше. Приех с благодарност мрака, който ме погълна.

Беше тъмно. Съвсем тъмно. Пластове гъст черен мрак ме обвиваха. Плувах бавно в мрака. Пластовете започнаха да изчезват. Носех се плавно, но не можех да си мърдам ръцете. Нещо ме държеше здраво. То бе грубо и се впиваше силно в китките ми. Затрудняваше все повече плуването ми, но независимо от това продължавах да се нося нагоре, да прекосявам пластове тъмнина. Имах чувството, че в устата ми има памук, който я е изпълва и държи езика ми неподвижен.

Опитах се да се избавя от ужасния вкус на памука, но не успях. Помъчих се да раздвижа ръце, като загреба с тях настрани, но не успях да направя и това. Помислих си, че ако скоро не изляза на повърхността, ще се удавя.

Вече плувах така, сякаш съм си загубила разума. Гмурнах се напред. Черните пластове се разтваряха бързо. Наоколо ставаше все по-светло. Вече беше сивкавочерно, ето че стана тъмносиво и вече не беше черно. Отворих очи и видях пламъка от една свещ в стаята. Примигнах и се опитах да приседна, но не успях. Бях просната на един тесен креват. В устата ми имаше кърпа, а китките ми бяха завързани за краката на леглото. Стаята беше малка. Таванът се спускаше ниско надолу. Влагата беше образувала кафеникави кръгове на светлокафявите стени. Отблъскващ зелен килим покриваше пода. Беше се износил с течение на времето.

След миг се впуснах в борба и се опитах да освободя китките си. Грубият коноп се връзваше в кожата ми и ме стягаше силно, докато се дърпах. Веднага разбрах, че е невъзможно да се освободя сама. Излязох от шока и вече не бях вцепенена, но не изпаднах в паника. Знаех какво се е случило. Още усещах болка в челюстта. Вероятно беше натъртена. Уил Харт ме е повалил в безсъзнание, донесъл ме е в тази стая и ме е завързал здраво.

Не се интересувах какво ще ми се случи. Нямахме за какво да живея. Харт ще се възползва от мен. Ако не ме убие, възнамерявах да се самоубия при първа възможност. Не исках да продължавам да живея с тази болка в душата си, тази ужасна болка, която превръщаше всеки миг в непоносима агония. Горещо желях да ме бяха убили заедно с Дерек. Отчаяно се молах Харт да ме убие, когато се върне и се възползва от мен, за да задоволи похотта си. Къде ли се намира той? Откога ли съм тук? Час? Два? Или по-дълго?

И какво от това? Вече нищо нямаше значение. Вятърът духаше свирепо около стряхата. Отнякъде отдолу се чуваха звуците на шумна музика. Чуваха се и пресипнали, недодялани гласове и пронизителен женски смях. Звукът беше неясен и глух. Вратите се затръшнаха, чу се висок крясък и шум от счупването. Намирах се в таванската стая над една от кръчмите по крайбрежието или над някой бордей. Нямахме значение къде съм. Никакво значение.

Времето отминаваше. Най-накрая чух шум от стъпки на двама души, които се качваха нагоре по дървените стъпала. Шумът като че ли приближаваше. След това вратата се отвори и един неясен лъч светлина нахлу в стаята. Видях да влизат двама души.

— Стой така една минутка — изрече дрезгаво Харт. — Ще запаля нова свещ. Имам тук една в чекмеджето на масата.

— Не се притеснявай от нея — каза той и кимна към мен, без да ме поглежда. — Нищо от това, което тя чуе, няма да има възможност да го повтори пред другото или поне не пред някой, който да е опасен за теб.

Мъжът бе висок, слаб и хубав и имаше студено изражение на лицето. Носеше напудрена бяла перука. За около миг се обърна, за да ми хвърли един поглед. Леденостудените му сиви очи не показваха и най-малкия признак на интерес към мен. Носеше черни лачени обувки с ниски токове и сребърни катарамии. Бели копринени чорапи покриваха прасците му. Панталоните до колената му и дългополия му редингот бяха от светлосин атлаз. От китките му се спускаше дантела. От врата му също падаше дантела като водопад от волани. Бялата му коса правеше чертите на лицето му да изглеждат още по-груби. Тези черти ми бяха познати, дори прекалено познати, но бяха много по-груби от тези на братовчед му.

Значи в края на краищата Роджър Хоук не беше заминал за Париж. Беше дошъл в Ню Орлиънс, за да се убеди, че злодеите ще се справят както трябва с възложената им задача. Той подсмръкна презрително и вдигна една дантелена носна кърпичка към носа си.

— Побързай, момче — изрече той рязко. — Достатъчно лошо е, че ми се налага да се срещам с теб тук, в този възмутително ранен час. Не искам да се задуша от вонята.

— Пръстенът е тук. Ето го.

Хоук взе пръстена и го огледа с безизразно лице. После го пусна в джоба си.

— Сигурен ли си, че той е мъртъв?

— О, да, разбира се, че е мъртъв. Сега храни рибите.

— Къде е човекът, когото наех да го убие?

— Бърт ли? Той... ъ-ъ... имаше някои неприятности и не успя да пристигне навреме. Каза ми да дойда вместо него.

— Разбирам — отвърна Хоук.

Той извади пачка банкноти и се зае да ги брой спокойно. Светлината на свещта къпеше това студено и хубаво лице, полираше грубите му скули и очертаваше сенките под тях.

— Какво си решил да правиш с тази жена? — попита той.

— Имам планове за нея.

— Убий я — каза Хоук. — Убий я още сега.

Гласът му беше напълно безчувствен. Все едно, че току-що каза на Харт да смаже някоя буболечка или да убие комар. След онзи пръв мигновен поглед дори не ме бе погледнал отново. Сякаш бях част от обзавеждането на стаята. Връчи парите на Харт и пак вдигна дантелената носна кърпичка към ноздрите си и ги набръчка.

— Хайде, момче — нареди Хоук. — Обичам работата да се върши докрай.

— Работата ще бъде свършена докрай. Казах ви, че тя няма да проговори. Щом свърша да се забавлявам с нея, ще я продам с голяма печалба. Червения Ник ще плати луди пари. Той купува момичета и ги откарва с корабите си в чужбина, за да ги препродаде изгодно на собствениците на скъпите публични домове.

Думите му явно не харесаха на Роджър Хоук. Сивите му очи придобиха стоманен оттенък и загледаха твърдо. Устата му се превърна в тънка линия. Харт се намръщи, но упорито продължаваше да настоява на своето. Той беше свиреп, злобен и със здраво телосложение. Изглеждаше като някакъв нафукан младок в сравнение с Хоук. Имах чувството, че по-високият мъж е в състояние да го пречупи на две, без дори да измачка елегантния си редингот. Двамата се изгледаха продължително. После Хоук направи гримаса.

— Много добре — изрече той сухо.

— Хората на Червения Ник вече са в града и събират момичета. След по-малко от седмица ще ги отведат през блатата до някое подходящо място. След месец тя ще се озове в някой бордей в Каракас. Там никой няма да се интересува от нещо друго, освен от задника ѝ.

— А ако стане нещо, Харт, ако тя се измъкне...

— Няма да избяга. Ще остане тук, в стаята, докато хората на червения Ник не дойдат да я отведат в блатата.

— Ако стане някакъв фал, ще ти прережа гърлото.

— Ей, заплашвате ли ме?

— О, изобщо не те заплашвам — отвърна Хоук. — Казвам ти какво ще ти се случи, ако се провалиш.

Гласът му беше студен. Лицето му беше напълно безизразно. Харт пребледня леко. Роджър Хоук вдигна дантелата към ноздрите си още веднъж. Мирис на парфюм се разнесе из стаята. След това кимна рязко и излезе от стаята. Великолепният му редингот прошумоля. Харт стоеше прав. Беше свил ръцете си в юмруци. Бузите му още бяха бледи, докато се вслушваше в стъпките, които се спускаха по стълбите. Намръщи се още веднъж, когато звукът заглъхна и натъпка парите в джоба си. Обърна се към мен и ме погледна за пръв път, откакто бе влязъл в стаята. После забрави за Роджър Хоук. Виждах го как забравя, как мислеше само за едно. Облиза долната си устна. Кафявите му очи станаха дори още по-тъмни, докато се изпълваха със свирепа страст.

Необикновено спокойствие ме обзе, докато го гледах. Болката се оттегли. Прогоних я навътре в душата си. Сега не беше време за скръб. Сега беше време да покажа силата и устойчивостта си. Преди няколко минути нямаше защо да продължавам да живея, преди няколко минути исках да умра. Сега вече имаше защо да живея и възнамерявах да оцелея. Ще намеря начин и ще оцелея и някой ден ще си отмъстя на мъжа с напудрената перука и елегантните френски дрехи. Докато Уил Харт откопчаваше колана си, дадох тази клетва дълбоко в душата си. Бях твърдо решена да я спазя.

ВТОРА КНИГА
ПИРАТЪТ

Повечето жени крачеха като в унес, докато си пробивахме с мъка път през блатото. Бяха апатични и изглеждаха зашеметени. Някои от тях плачеха, но момичето, което се препъваше до мен, като че ли бе тръгнало на излет. То беше дребно и жизнено. Имаше дълга червеникавокестенява коса. Очите ѝ бяха с цвят на лешник. Бяха по-скоро зелени, отколкото кафяви. Малката ѝ розова уста беше безспорно дяволита. Скулите ѝ бяха обсипани със светли и очарователни златисти лунички. Помислих си, че е невъзможно тя да е на повече от осемнайсет години, но очите ѝ бяха изпълнени с житейския опит на далеч по-възрастна жена.

— Не се страхувам от проклетите пирати — довери ми тя словоохотливо. — Боя се от алигаторите. По блатата е пълно с тях. Има и змии.

Тя потрепери доста театрално, хвана се за кръста и се огледа наоколо с насмешливите си и нервни очи. Палавницата наистина се забавляваше. Сметнах това за поразително, като се има предвид обстоятелствата. Розовата памучна дреха, която носеше тя, може и да е била някога подходяща за приеми, но сега беше скъсана и изцапана — бухнали ръкави, голямо деколте.

— Казвам се Емелин, скъпа — изрече тя. — Емелин Джоунс, ама как звучи само, нали. Майка ми беше францужойка, а баща ми — англичанин. Емелин звучи много превзето, но това се дължи на майка ми. Казвай ми Ем, скъпа, всичките ми приятели правят така, а аз си мисля, че нищо не ни пречи да станем приятелки.

— А аз съм Мариета Денвър.

— Знаех си, че името ти ще звучи така. Разбрах това в мига, в който те видях. Това изящно аристократично лице и тази рокля! Тюркоазен и царско син брокат, царскосини фусты — сигурно са стрували цяло състояние. Веднага разпознах качеството. Изглежда така, сякаш я е ушила Люсил.

— Познаваш ли Люсил?

— Знам за нея, скъпа. Момиче като мен няма особени възможности да ходи в ателиета като нейното, не и преди да си е намерило богат покровител. А аз никога не съм имала какъвто и да е покровител: нито богат, нито беден. Налагаше ми се да взимам каквото мога, откакто станах на тринайсет години. Обикновено се радвах и на пенитата, и на най-жалките дрехи.

— Издържала си се сама от тринайсет годишна?

Емелин Джоунс кимна. Дългите ѝ червеникавокафяви къдрици подскочиха.

— Баща ми умря, когато бях на дванайсет. Майка ми се омъжи отново. Мъжът ѝ беше на четирийсет и две години и си падаше по крехка млада плът. Аз бях ужасно крехка и млада. Той имаше двама сина. Единият бе на осемнайсет, другият — на двайсет и три години, те също си падаха по невръстните девойчета. Нямах си представа колко пъти са ме изнасилвали, скъпа. Реших, че щом така и така си разтварям три пъти краката нощем, то мога да получавам и пари за това вместо побоища. Джеймс, по-старият син, обичаше да ме налага, след като сме прекарвали заедно.

— Ужас.

— Разбира се, майка ми знаеше какво става. Не я беше грижа. Винаги ме е мразила. Не знам защо. Както и да е, една нощ Джеймс едва не ме уби. Сграбчих един касапски нож и го прободох в рамото. Не го убих, макар че ми се искаше. И докато той още кървеше като заклано прасе, грабнах няколко дрехи и избягах навън. Отидох направо в Ню Орлиънс. Живеехме в Бътън Руж, когато избягах.

— Сигурно си се чувствала ужасно — казах аз.

— Не беше много приятно, скъпа, бъди сигурна, но постъпих както трябва. Вече бях независима, нали разбираш. Никога не съм имала сводник и не заработих в някой от публичните домове. Не обичам да се подчинявам на никого. Знаех си, че хората на Червения Ник ще ме отвлекат всеки момент. Беше неизбежно.

— Не изглеждаш много разстроена — отбелязах аз.

— Опитвам се да виждам нещата от добрата им страна, скъпа. Реших, че няма да е кой знае колко по-лошо в сравнение с това, което вече съм преживяла. Ню Орлиънс е страшно място за момиче като мен, което живее само. Тук има прекалено много изискани къщи за удоволствие. Прекалено много страхотни креолки работят в

луксозните си апартаменти. Момиче като мен, с този вирнат нос и тези проклетни лунички, трябва да си пробва късмета по крайбрежието. Никак не е лесно да си изкарваш там хляба, уверявам те.

— Още не разбирам защо си толкова щастлива.

— Имам планове, скъпа. Няма да работя в никой публичен дом в Южна Америка, обещавам ти. Червения Ник задържа най-хубавите от групата, за да обслужват неговите хора на острова. Две или три от всяка партида остават и аз имам намерение да бъде една от тях. Възнамерявам да си намеря някой високопоставен пират или може би някой от помощниците му и ще го омагьосам. Ще бъда много сладка и мила. Той ще ме отрупа с бижута. Когато събера достатъчно бижута, ще избягам от острова и ще се върна на континента като богата жена.

— Изглеждаш много самоуверена.

— Едно момиче днес трябва да бъде много самоуверено, скъпа — отвърна Ем. — О, и аз мога да рева, да пъшкам и да се държа глупаво като онази надута блондинка Надин. Ето я там. Онази високата и мършавата не е спряла да плаче и да приказва, че е от едно от най-добрите семейства. Но каква полза от това? Смятам да се справя по възможно най-добрия начин.

— Възхищавам ти се.

— Само ми се иска да нямаше толкова много алигатори. Виждаш ли онзи дънер ей там? На мен ми се струва ужасно подозрителен. Може да е дънер, но може да е и алигатор.

— Покрит е с кора — казах аз. — По него има счупени клони.

— Човек никога не може да е напълно сигурен, скъпа... Те пък ми приличат на змии.

Едва не се усмигнах. Момичето ми действаше ободряващо със своята веселост, а през последната седмица бях имала твърде малко поводи за веселие. Харт ме държа пет дни в стаята си, преди да ме продаде на пиратите. Два дена пътувахме. Напуснахме града в пет закрити карети. Изоставихме каретите вчера сутринта, за да потеглим на път през блатата. В групата бяхме седемнайсет жени. Само шест мъже ни пазеха. Изглеждаха свирепи на вид. Бяха тежковъоръжени с ножове, пистолети и къси закривени саби. Караха ни напред като стадо добитък. Пиратът, който беше техен началник, носеше голям камшик и го използваше безмилостно, когато някоя от жените се спънеше или не ходеше достатъчно бързо.

— Добре, че поне не ни оковаха — отбеляза Ем. — Но се досещам, че според тях тук няма нужда от окови. Всяко момиче ще постъпи много глупаво, ако се опита да избяга от това блато, което е пълно с алигатори и змии. А и всеки от тези главорези ще изстреля куршум право в сърцето на момичето, което наистина посмее да опита. Радвам се, че вървя днес до теб, скъпа. Вчера ме бяха сложили до Надин. Едва не полудях от нейния рев и вой.

— Ей там! — изрева един от пиратите. — Затваряй си устата!

— Гледай си работата — отвърна му дръзко тя.

Пиратът се намръщи заплашително и сложи ръка върху приклада на оръжието си. Той беше висок и едър дебелак с рошава черна коса и свирепи сини очи. На едната страна на лицето му имаше белег. Ем му се оплези. Той я изгледа продължително, а след това се ухили похотливо. Тя му изпрати целувка.

— С този няма да си имам никакви проблеми — обеща тя. — Той ме харесва. Взе ме за през нощта. Всъщност взе ме три пъти. Не беше толкова лошо за момиче, което няма нищо против грубите и прости мъже. Е, да, запълних му времето, но получих няколко глътки ром в знак на благодарност. Струва ми се, че ще поиска да ме яхне пак, когато се разположим на лагер довечера.

Предишната нощ всеки от пиратите си избра по една жена и се възползва от нея, когато не му беше ред да стои на пост. Аз извадих късмет. Никой от тях не ме хареса... Мършавата блондинка, която се казваше Надин, изпищя от ужас, когато един от мъжете я събори на одеялото си. Тя се съпротивляваше с всичка сила и пищеше непрекъснато. Най-накрая на пирата му се наложи да я набие свирепо и да ѝ запуши устата. Другите пирати се смяха гръмогласно, докато събратът им усмиряваше опърничавата блондинка.

— Както и да е — продължи Ем, — реших, че две глави мислят по-добре от една. Реших, че ние двете ще имаме по-големи шансове да оцелеем, ако станем приятелки и си помагаме една на друга. В мига, в който видях великолепните ти високи скули и прекрасната ти бакъреночервена коса, разбрах, че и ти няма да отидеш в Южна Америка. Няма да се изненадам, ако Червения Ник реши да те задържи за себе си.

— Смяташ ли, че това е възможно? — попитах аз.

— Сигурна съм в това, скъпа. И аз не изглеждам зле и може да извадя същия късмет. Имам хубави очи и коса. Закръглена съм, където трябва. Освен това съм и смела. Мъжете обичат смелите. Изглеждам по-добре от повечето грозотии, които те са събрали, но ти... — Ем поклати глава. Червеникавокафявите ѝ къдрици подскочиха. — Ти изглеждаш като кралица, скъпа. Толкова си хубава, че трябва да те намразя до смърт.

— Радвам се, че не ме мразиш, Ем.

— Толкова си спокойна и така хладнокръвно приемаш всичко. Не се разрева нито веднъж. Не се оплака. Не показва и най-малкия признак на страх. Това ми харесва. Веднага го забелязах. И тя ще оцелее, казах си аз. Тя е не само хубава, но и умна. Ако имаш малко мозък, ще се сприятелиш с нея, казах си аз. Затова реших да застана близо до теб, когато потеглихме на път тази сутрин.

— И сега сме приятелки — казах аз и стиснах ръката ѝ.

Продължихме да се промъкваме с мъка по влажната блатиста земя. Избягвахме зловеция сив мъх, който висеше от кипарисите. Заобикаляхме отдалеч и дебелите корени и пълзящите растения, които често обграждаха блатата със застояла зелена вода. Птиците кряскаха и се разпитаха уплашено, когато се приближавахме. Веднъж един голям зеленикавосив дънер се изправи и разтърси опашката си. След това отвори челюсти и ни разкри редове остри като бръснач зъби. Ем ме стисна здраво за ръката и едва не ми счупи пръстите. Алигаторът вдигна особен шум — нещо средно между съскане и ръмжене. После се хлъзна назад във високата кафява трева. Малко по-късно чухме как създаването се гмурна във водата.

А навсякъде около нас имаше вода. Тя ни вдъхваше ужас и вонеше неприятно. Беше покрита с дебел килим от мъхеста зелена пяна. Отделни късчета здрава земя бяха пръснати из нея. И от двете ни страни имаше опасни райони с подвижни пясъци. Само онзи, който познаваше добре блатата, прекосява без проблеми коварния лабиринт. Сега разбрах защо контрабандистите и пиратите използват блатата за нечестивата си търговия. На някои места кипарисите и другите дървета растяха толкова нагъсто и бяха така окичени с мъх и лиани, че едва успяхме да се промъкнем през тях. Често ни се налагаше да газим до коляно в кална кафеникава вода. Шестимата пирати ни караха

напред с псувни и блъсканици. Когато някоя жена изостанеше, усещаше удар с бич по рамото си.

Най-накрая излязохме на малко сечище, което беше покрито с изсъхнала трева и паднали дънери. Пиратът с камшика ни нареди да спрем. Една жена се стовари с благодарност на земята върху дънерите. Ем изгледа с подозрение дънерите и ритна предпазливо един от тях, преди да седне на него. Седнах до нея. Пиратите започнаха да разпределят храната и водата.

— Крайно време беше! — каза язвително Ем, когато един от тях спря пред нас с манерка и чувал, пълен с жито и сушено говеждо.

— Млък, повлекано! — изръмжа той.

— О, той е очарователен — каза тя, — наистина има хубави рамена.

Пиратът я погледна отново с неприкрит интерес. Той беше един тромав здравеняк. Ем му се усмихна игриво и примигна с клепки към него.

— Хайде, скъпи — подмаза му се тя, — дай ни още малко жито и още едно парче говеждо. Не искаш да гладуваме, напиги?

— Как се казваш, повлекано?

— Емелин, скъпи, но ти ми казвай Ем.

— Защо не съм те забелязал досега?

— Беше твърде зает да се заглеждаш по онази мършава Надин. Видях, че прекара с нея последната нощ. Обещавам ти, че аз няма да пиция. Честна дума, наистина ще ми хареса да съм с теб — винаги съм си падала по широките рамена.

Докато тя говореше, той изсипваше постоянно жито в скута ѝ. Накрая ѝ хвърли едно допълнително парче сушено говеждо. Ем се усмихна игриво. Флиртуваше най-безсрамно с мъжа пред себе си. Пиратът в пурпурната риза, който я бе взел със себе си предишната нощ, дойде с наперена походка. Сините му очи гледаха враждебно. Белегът на бузата му розовееше ярко.

— Махай се, Добс! — нареди той. — Тази е моя.

— Така ли? — изрече подигравателно Добс. — Разкарай се, Джинти, или ще ти забия един нож в гърлото.

Джинти удари силно Добс и изръмжа гневно. Добс се препъна и изпусна чувала с храната. Двамата почнаха да се налагат яростно. Счепкаха се, а трима от другите пирати ги разделиха. Ем се бе

настанила на дънера с ангелско изражение на лицето. По време на боя тя събра още жито, завърза го в носната си кърпичка и го скри незабелязано в един таен джоб на полата си. О, да, тя наистина ще оцелее. И аз се радвах от все сърце, че ѝ станах приятелка.

— Разбра ли какво имам предвид? — каза тя, докато пиратите се отдалечаваха. — В мен има нещо особено, което те всички харесват. Онзи Джинти беше готов да убива заради мен, а Добс ще изпълни всичко, което му кажа. Тези са дребни рибици, скъпа, сводници. Дори не живеят на острова. Важните хора ще се намират на кораба, на който ще се качим. Смятам да си хвана някой от главните лейтенанти на Червения Ник и да го накарам да полудее по мене.

— Не се и съмнявам, че ще успееш.

— А ти, скъпа, ти си от прекалено висока класа за тези простаци. Твърде царствена и изискана си, за да ги привлечеш. Те не се възбуждат от твоя тип красота. Забелязах, че нито един от тях не ти досаждаше снощи. Съмнявам се, че ще те тревожат и тази вечер. Но когато Червения Ник те види, всичко ще се промени. За него казват, че е образован човек. Казват, че има вкус и разбира от хубаво облекло, вино и жени.

— Така ли?

— Чувала съм, че той бил много представителен. Много висок и слаб. Косата му била с цвета на бакър, а очите му приличали на син лед. Той бил хладнокръвен и безмилостен убиец, който ще те хвърли в леглото веднага, щом те види. Определено си падал по хубавите жени.

— Къде си чула всичко това?

— Ще чуеш много за Червения Ник на крайбрежието. Вземи малко от това говеждо и го скрий. Имаш ли джоб на полата? Не? Скрый го тогава в корсажа — ето, ще ти го увия в парче от фустата ми. След няколко часа ще се радваш, че имаш допълнителна храна.

Ем откъсна част от волана на фустата си, уви говеждото в него и ми го подаде. Пъхнах го между гърдите си. Добс се върна наперено, за да си вземе чувала, който беше изпуснал, но не и преди Ем да измъкне още няколко шепи сушено жито. Тя се усмихна приветливо и го погледна възхитено с ангелските си очи. Той се намръщи, подаде ѝ манерка с вода и се отдалечи, за да раздаде храна на други жени. Удари вбесено шамар на Надин, когато тя го помоли за още.

— Онази няма да издържи до сутринта — отбеляза Ем и ми посочи Надин. — Тъпа е като гъска. Може и да не съм чела много книга — спрях да ходя на училище, когато бях на десет години, но се научих да се грижа за себе си в опасни ситуации. Едно момиче трябва да ги знае тези неща.

— Знам, Ем. И аз самата съм изпадала в опасни ситуации.

— И аз подозирах нещо такова, скъпа. Може и да изглеждаш като херцогиня и да говориш с изискан акцент, но си личи, че си преживявала и по-лоши времена. Веднага забелязах това. Видях го в очите ти. Не знам как се е случило така, че си се забъркала в тази каша. Няма да любопитствам, скъпа, ще си гледам работата, но имам чувството, че е замесен някой мъж.

— Права си, Ем — отвърнах спокойно аз.

Ем посегна и ме хвана за ръката. Стисна я окуражаващо.

— Не се тревожи — каза ми тя. — Сега сме изпаднали в доста лошо положение, не отричам. А и тепърва ще стане още по-страшно. Но ти и аз, Мариета, ще се държим заедно и ще оцелеем.

Кимнах и ѝ стиснах ръката в отговор. Това жизнерадостно улично врабче с неговата окъсана розова рокля ми напомняше много за Ейнджи, момичето, което дойде в Америка с мен на затворническия кораб. Ейнджи също беше жизнерадостна, имаше лице на ангел и речник, който би накарал хамалин да се изчерви.

Бях научила много от нея и тези уроци ми бяха свършили добра работа през следващите години.

— Първото, което трябва да направим, е да се уверим, че ще останем на острова и няма да заминем за някой от онези публични домове. Смятам, че това не е кой знае какъв проблем — добави тя.

— Ставайте, повлекани!

Главният пират плесна с камшика. Той беше рус гигант с черна превръзка над окото. Беше увил едно доста мръсно синьо парче плат около главата си. Казваше се Куинс. Размахваше камшика властно и ожесточено. На устните му се появяваше садистична усмивка, докато бичуваше някоя от жените по рамената.

— Виж го само — каза Ем и потръпна. — Кръвта ми се вледенява, като го гледам. Внимавай много с него, скъпа.

— Ще внимавам.

— Побързайте! — изрева Куинс. — Мърдайте!

Добс и Джинти събраха манерките и ни строиха отново. Една закръглена брюнетка с кафяви очи и синя рокля видя змия, която се плъзгаше към нея по тревата. Изпищя, спъна се в един дънер и се изтърси тежко по корем. Куинс я удари силно. Сграбчи я за косата и я изправи на крака. Момичето беше изпаднало в шок и трепереше неудържимо. Куинс ѝ удари шамар и я блъсна в редицата. Поехме по пътя си през гъстата горичка от кипарисови дървета. По необходимост се движехме бавно. Често се спъвахме в заплетени корени.

Зловещият сив испански мъх висеше надолу и ни докосваше леко по бузите. Рояци насекоми изпълваха въздуха. Комарите кацаха върху нас и ни докосваха леко и едва забележимо. Но това докосване бързо се превръщаше в остра болка. Кипарисите се разрешиха. Вече вървахме покрай зелено езеро със застояла вода. На калния бряг лежаха зеленикавосиви дънери, които често се размърдваха и се хлъзгаха във водата. Ем стисна здраво ръката ми. Наблюдаваше доста разтревожено алигаторите. След като се отдалечихме от езерото, тръгнахме през друга гъста гора. Лианите висяха като коварни примки. Земята беше влажна и блатиста. Комарите още не ни бяха изоставили, но скоро се научихме да не им обръщаме внимание, така както се научихме да не обръщаме внимание на ужасиите, зловонни миризми.

Бяхме вървели може би три часа, когато Куинс ни изкрещя да спрем. Гората беше изчезнала. Намирахме се на ръба на ново водно пространство. То не беше нито езеро, нито река, а по-скоро една разпростряла се на всички страни зелена вода, осеяна тук-таме с малки островчета, покрити с дървета. Пиратите изтеглиха три големи и плоски дървени лодки изпод храсталаците и ни наредиха да се качим в тях. Куинс пляскаше с камшика си във въздуха и го стоварваше върху рамената на всяка жена, която според него се движеше твърде бавно.

— Тази част от пътуването няма да ми хареса — довери ми Ем. — Никога не съм имала доверие на лодките, скъпа, а тези ми се струват пробити.

— По-живо! — крещеше Куинс.

Ем и аз се качихме на една от лодките и седнахме на дървените дъски по средата. Мършавата блондинка, която се казваше Надин, се качи след нас заедно с пълничката брюнетка и още две жени. Едната беше уплашена негърка на не повече от четиринайсет години, другата беше момиче със светлокестенява коса и небесносини очи, които

изглеждаха напълно безизразни. Тя още беше в шок. Добс се покатери с мъка в предната част на лодката. Мъкнеше със себе си дълъг и тесен прът. Друг пират на име Тримейн застана отзад и се зае да ни отгласква от брега с подобен прът.

— Внимавай, скъпи — каза му Ем, — нали не искаш да ни преобърнеш. Тези води са пълни с алигатори.

Тримейн само й се намръщи. Той беше доста по-млад от другите мъже. Със сигурност не беше на повече от двадесет и пет. Беше висок, мускулист момък с тъмнокафяви очи и руса коса. Отпред стоеше Добс, който действаше умело със своя прът.

— Колко дълбока е водата? — запита Ем.

— Не повече от човешки бой — отвърна с повлечен глас Тримейн. — Спокойно, момиче, няма да се намокрим.

— Ако падна, ще ме спасиш ли? Не умея да плувам.

Тримейн се преструваше, че не я забелязва, но виждах, че й хвърля погледи крадешком, докато той и Добс ни насочваха към един от островите. Надин отметна назад светлорусите кичури от бузите си. Оправи небесносинята пола от брокат и разкри дантелената си фуста отдолу. Въпреки че дрехите й сега бяха мръсни и доста окъсани, забелязах, че са ушити в Париж. Момичето имаше ясно очертано слабо лице и светлозелени очи. Розовата му уста беше пълна и нацупена. Надин говореше с френски акцент.

— Къде ни водят? — възкликна тя.

— Далеч, далеч оттук — съобщи й Ем. — Не се вълнувай толкова, Надин. Ще преобърнеш лодката.

— Но аз не съм от вас! Баща ми е аристократ. Той ще плати цяло състояние, за да ме върне обратно вкъщи! Не съм като вас! Не съм проститутка!

— Нима? — каза Ем. — Май ме лъжеш. Ако си толкова важна, какво си правила на крайбрежието?

— Ходих да видя един приятел. Той... така се случи, че той се намираше в една от онези ужасни кръчми там. Помолих го да намери по-хубава квартира. Казах му, че няма да продължа да идвам там.

— Обзалагам се, че татко ти не е знаел нищо за твоите посещения при приятеля ти, скъпа. Ако има нещо сигурно в тази история, то е, че ти си лицемерка. Аз поне съм почтена проститутка, скъпа. Басирам се, че дори не си взимала пари.

Надин я изгледа враждебно, огледа се неспокойно и си захапа долната устна. Пълничката брюнетка още трепереше. Хванах я за ръката и я стиснах нежно. Ръцете на момичето бяха груби и червени. Досетих се, че е била миячка на чинии. Момичето беше яко и необразовано. Явно бе дошла в Ню Орлиънс от село. Разбрах, че се казва Беси. Бях почти сигурна, че е била девствена, когато са я отвлекли. Продължаваше да си спомня за преживяния ужас.

Добс и Тримейн ни прекараха покрай още един остров. След това насочиха лодката през един тесен отвор между дърветата. Водата наоколо се простираше на не повече от двайсети пет фута. Калните брегове бяха близо до нас. Короните на дърветата образуваха мъхест балдахин над главите ни. Светлината тук беше неясна. Само няколко бледи лъча слънчева светлина успяваха да проникнат през клоните. Птици, каквито не бях виждала досега, кряскаха. Мъхът се носеше във въздуха като гъст дим. Продължихме надолу по водния тунел поне един час, преди да се отклоним и да тръгнем по друг. Едната лодка беше пред нас, другата ни следваше плътно отзад.

Завладя ме някакво особено спокойствие. Вече не чувах експлозията от гърмежа и не виждах облачето дим и ужасната оранжева линия. Вече не виждах как човекът, когото обичах, залита назад и пада от кея във водата. Вече не чувствах болката, която правеше живота ми непоносим. Всички спомени потънаха някъде дълбоко в мен. Знаех, че ще останат там до края на живота ми. Може би някой ден ще си позволя да си спомня всичко и да преживея скръбта отново. Може би някой ден дори ще имам възможността да си позволя да извикам от мъка, но този лукс ще трябва да почака. Сега в душата ми нямаше място за нищо друго, освен за стоманената решимост да оцелея и да си отмъстя на Роджър Хоук.

През цялото време в мен нарастваше твърда решителност и укрепвах вътрешно. И преди бях оцелявала в ужасни ситуации. Ще оцелея и в тази. Вече бях намерила полезен съюзник в лицето на Ем. Първата ми цел, както и на нея, бе да не ме натоварят на кораб за Южна Америка. Наистина животът на острова ще бъде тежък, но това бе по-добрата алтернатива. Много по-лесно ще ни бъде да избягаме оттук, особено ако успеем да накараме похитителите ни да повярват, че сме се примирили със съдбата и възнамеряваме да правим само това, което ни кажат. Не се и съмнявах, че Ем ще омагьоса мъжа, когото си

избере за покровител, но ще съумея ли аз да пленя прословутия Червен Ник? Със сигурност нямаше да му докарам толкова пари, колкото Харт очакваше, а никой от тези мъже не бе проявил и най-малкия признак на интерес към мен. Те предпочитаха закръглената Беси и слабата и надменна Надин. Ем спомена, че красотата ми е твърде изискана, за да допадне на тези мъже. Ще допадне ли на Червения Ник? Ако не, ще имам големи неприятности.

— Дори не мисли за това — каза Ем.

— Да не мисля за какво?

— За провал, скъпа. Седиш си една такава мълчалива и замислена. Забелязах преди малко неувереност в очите ти. Смяташ, че той може и да не те хареса. Това не е възможно, скъпа. В мига, в който те види, ще лапне по тебе.

— За какво си приказвате вие двете? — запита троснато Надин.

— Не те засяга.

— Май кроите някакви планове. И двете си мислите, че сте много умни. Мислите си, че ще избягате. Няма никакъв шанс да успеете. Когато онзи Червен Ник разбере коя съм, веднага ще ме пусне на свобода. Татко ще го възнагради хубаво.

— Мечтай си, скъпа. Скоро ще си разтвориш мършавите крака, за да те прекара една тълпа господа, които не говорят английски. Те хич няма да се интересуват кой е татко ти. Ако имат малко мозък, първо, ще ти нахлупят една торба на главата.

— Кучка!

Ем не обърна внимание на обидата. Надин се намуси сърдито. Устата ѝ се сви злобно. Светлозелените ѝ очи се изпълниха с враждебност. Мъжете караха с прътове лодките по водния тунел и по морето от вълниста сиво-кафява трева. Тук водата беше дълбока не повече от два или три фуга. Точно пред нас, може би на четвърт миля, се простираше до хоризонта ивица твърда земя. Тя беше гъсто обраснала. Високи палми се издигаха над другите дървета. След малко стигнахме до нея. Добс и Тримейн изскочиха навън, извлякоха лодката от водата и ни заповядаха да слезем. Скоро след това тръгнахме. Пробивахме си с мъка път между дърветата. Ужасното зловоние изчезна. Във въздуха се усещаше лека миризма на сол. Земята под краката ни беше твърда. Блатата останаха зад гърба ни.

Спряхме за малко. Добс и Джинти ни дадоха няколко манерки и ни позволиха само по една малка глътка. Използвах случая, за да дам на Беси едно от парчетата изсушено говеждо, които бях скрила. Тя го прие мълчаливо. Очите ѝ гледаха безучастно. Въпреки че се опитах да направя това незабележимо, Надин видя, че давам храната на момичето и се втурна, за да ме издаде на Куинс. Очевидно се надяваше, че така ще спечели благоразположението му. За награда получи силен шамар по устата. Очаквах Куинс да се появи при мен с камшика си. Той дори не се обърна, за да погледне към нас. Явно си мислеше за съвсем друго.

— Така ѝ се пада — каза Ем и застана до мен. — Надин е голяма мръсница, нали? Ако има нещо, което мразя повече от лицемерите, това са проклетите доносници. О, да, тя ще си получи заслуженото. Това е неизбежно.

— И ти ще си получиш заслуженото — каза ѝ Тримейн.

Нито една от нас не бе забелязала мускулестия млад пират, който стоеше наблизко. Пребледнях, когато се сетих, че ме е видял да давам храна на Беси. Стоеше пред нас с ръце на кръста и не ми обръщаше никакво внимание. Виждаше само Ем. Очите му бяха пълни със страст. Беше се поддавал на очарователната ѝ разпуснатост.

— Така ли? — каза тя.

— Тази вечер — натърти той.

— Ще трябва да се биеш с Добс и Джинти, скъпи. И двамата претендират за мен.

— Никой от тях няма да посмее да се заяжда с мен, момиче. Аз съм вторият в командването след Червения Ник.

— Ти ли?

— Стоя над тези простаци. Наистина Куинс размахва камшика, но аз съм този, който има истинската власт. Ако не ми хареса нещо, само трябва да кажа една дума на Червения Ник. Той нямаше досега късмет с тези кервани с жени. Мъжете губеха твърде много жени по пътя. Този път ме изпрати с тях, за да наглеждам всичко и да му докладвам после.

— Значи живееш на острова?

— Живея точно отдясно на Червения Ник.

— Колко очарователно — отбеляза Ем.

— Забрави за Добс и Джинти, момиче... Тази вечер ще бъдеш на одеялото с мен.

— Ще те чакам с нетърпение, скъпи.

Тримейн се отдалечи бавно. Широките му рамена изпъкваха ясно под плътно прилепналата блуза на сини и сиви ивици. Блажена усмивка се появи на малката розова уста на Ем. Лешниковите ѝ очи пламнаха ентузиазирано.

— Ето че стана — каза тя. — Той съвсем не изглежда зле. Лицето му е хубаво. Очите му са много кафяви, а тялото му е великолепно. Няма какво повече да искам. След тази вечер той няма да позволи да ме откарат на кораб в Рио.

Куинс плесна с камшика и ни нареди да се строим пак в колона. Продължихме пътешествието си. Светлината постепенно залязваше и придобиваше смътен розов оттенък. Миризмата на сол ставаше по-силна. Долавяше се все по-ясно и ни действаше невероятно освежително. Палмовите листа плющяха шумно над нас. Ходехме много по-бързо отпреди, защото земята беше твърда. Застилаха я корени и лиани, които не пречеа да вървим. Крачихме така може би половин час, преди светлината да стане тъмнооранжева и слънцето да почне да залязва бързо. Светлината почти изчезна, когато чух ревът на вълните да се спуска с трясък над пясъка. Беше паднал мрак, когато се промъкнахме през последния ред дървета и излязохме на широката крайбрежна ивица.

— Слава богу, всичко свърши — каза Ем. — Няма повече алигатори. Сега ще трябва да се страхуваме само от акулите. Чух, че те живеят по тези води. Питам се дали излизат понякога на брега.

— Съмнявам се, Ем.

— Кой знае. Те са ужасно хитри и коварни.

Повечето жени паднаха на пясъка от изтощение. Пиратите събраха няколко плаващи дървета и запалиха три огъня, които скоро се разгоряха. Раздадоха ни храна и вода. Храната този път беше особено малко. Ем и аз се радвахме, че сме успели да скрием предварително някакви запаси. За съжаление те скоро щяха да свършат, тъй като ги споделяхме с Беси и младата негърка, която се беше свила до нас. Тя се казваше Кори. Красотата ѝ беше крехка и деликатна. Огньовете угаснаха един подир друг, след като пиратите подбраха партньорите си за през нощта. Тримейн потупа Ем по рамото и с кимване ѝ посочи

мястото под една палма. Надин се втурна с писъци към дърветата, когато Добс се приближи до нея. Той се спусна и я настигна. Стисна я здраво за шията и я повлече назад.

Никой не обезпокои мен, Беси и Кори. Треперехме силно под тежките одеяла, които пиратите ни подхвърлиха, тъй като нощта беше студена, а вятърът, който се носеше над водата, беше леденостуден и духаше неспирно. Беси плачеше насън. Кори продължаваше да трепери. Най-накрая успях да заспя въпреки шума от вълните и зловещите звуци от съвкупяванията, които от време на време се прекъсваха от писъци. Когато се събудих, на хоризонта се виждаше неясна златиста ивица. Ем ме разтърсваше за рамената. Седнах и си разтърках очите. Всички други още спяха. Някои от пиратите хъркаха.

— Узнах всичко за Червения Ник — прошепна тя. — Той си има жена. Тя се казва Мария, но чуй най-важното, скъпа. Тя му е омръзнала. Държала се високомерно и си придавала много важност. Това ми каза Майкъл.

— Майкъл ли?

— Майкъл Тримейн, скъпа. А ти за кого мислиш, че говоря? Той ми каза, че Червения Ник й търси подходяща заместничка. О, скъпа, виж! Кораб! Ей там, на хоризонта. Виждаш ли го?

Тя ми посочи. Златистата ивица се увеличаваше и обсипваше водата с петънца от танцуваща светлина. Корабът се приближаваше на нейния фон. Никоя от нас не продумваше. Скоро видяхме флага, който се издигаше горе на най-високата мачта. Той беше съвсем черен, а вятърът го развяваше. Успяхме да различим доста ясно изрисуваните на него череп и кръстосани кости. Корабът забави ход и се заплъзга по инерция по вълните, докато не пуснаха долу котвата. Спуснаха във водата няколко лодки. Червения Ник беше дошъл да си прибере стоката.

Тримейн се събуди, забеляза кораба и приближаващите лодки и веднага вдигна другите пирати. Изведнъж почна да се държи далеч по-властно отпреди. Заповедите му бяха резки и категорични. Дори Куинс побърза да им се подчини. Ранната утринна светлина проблясваше ярко и прогонваше бледорозовата зора. Събудиха и другите жени. Подредиха ни в не съвсем права редица. Беси гледаше упорито напред. В очите ѝ не се забелязваше признак на разум. До мен трепереше Кори. Хванах я за ръка. Надин се реши енергично и не обръщаше внимание на нищо друго. Сигурно се контеше така, за да се хареса на новопристигналите. Трите лодки подскачаха по повърхността на водата и идваха все по-близо до нас.

— Всичко ще бъде наред, Кори — изрекох аз.

— Страхувам се, миз Мариета. — Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Ние всички се страхуваме.

— Моята господарка миз Хенриета не беше доволна от мен. Не ѝ харесваха прическите, които ѝ правех. Каза на миста Бък да ме продаде и той ме продаде на лошите хора. Един от тях ме обезчести. Кървях страшно много. Те ще ме пратят в някое лошо място, за да ми правят същото и други мъже.

— Може би няма, Кори. Бъди... бъди смела.

— Ще се опитам, миз Мариета, но се страхувам много.

Когато само няколко метра деляха лодките от сушата, мъжете скочиха от тях, хванаха дългите въжета, които бяха завързани за предната част, и закрачиха с мъка към брега, като влачеха лодките зад себе си. Бяха шестима на брой. Един от тях, мрачен гигант с катраненочерна коса и заострен нос като човка, се приближи до Тримейн. Свирепите му сиви очи се вторачиха в нас с отвращение.

— Тази партида хич не лови окото, Майк — изръмжа недоволно той.

— Някои от тях не изглеждат чак толкова зле — отвърна Тримейн.

— Сигурно имаш предвид онази в розовото, на която гърдите ѝ се показват навън. Тя ще ни докара доста пари.

— Не е за продан.

— Искаш да я задържиш за себе си ли?

Тримейн кимна. Пиратът със заострения нос закрачи бавно покрай редицата от жени. Оглеждаше всяка от нас с кисело изражение. От лявото му ухо висеше златна обица. Спря пред Надин, хвана я за брадичката и огледа главата ѝ от ляво на дясно.

— В Рио си падат по мършавите — обяви той. — Щом се изкъпе и облече в нова рокля, тази ще изглежда доста съблазнително. Ще ни докара сто лири. Колко плати за нея, Куинс?

— Нищо — отвърна рязко Куинс. — Хванахме я, когато излизаше от стаята на любовника си. Запушихме ѝ устата и я измъкнахме през задните стълби.

— Ами другите?

— Платих петдесет лири за малката негърка. Двеста и петдесет за онази червенокосата. Харт поиска петстотин. Сто за онази в жълтото, един от нашите хора ни я достави. Останалите си ги отвлякохме сами.

— Значи си похарчил общо четиристотин лири. Твърде много е. Няма да изкараме повече от една-две хиляди от продажбата на цялата партида, а печалбата ще стане още по-малка, ако Майк реши да задържи онази с големите гърди.

— Направихме всичко възможно — почна да протестира Куинс.

— Това твое всичко съвсем не стига, Куинс. Ако ми дойдеш още една такава жалка сбирщина като тази, ти и твоите хора се връщате на греблата. Червения Ник никак няма да се зарадва, когато види тези грозотии.

— Вече не е лесно както преди, Дрейпър. Харт и другите вече не ни снабдяват със стока.

Дрейпър се обърна към Тримейн.

— Ти какво мислиш, Майк?

— Куинс и хората му познават блатата като петте си пръста. Те не са за изхвърляне, Дрейпър. Куинс малко прекалява с камшика, а хората му понякога са доста груби с момичетата, но този път не загубиха нито едно по пътя. Червения Ник няма да се зарадва, като ги види, но не смятам, че дори той ще успее да подобри положението.

Ако сложим нови хора да вършат тази работа, ще бродят до края на живота си из блатата, докато се мъчат да намерят пътя.

— Това ли ще кажеш на Червения Ник?

Тримейн кимна. Дрейпър не беше особено доволен, но сигурно не искаше да спори с втория в командването след Червения Ник. Вместо това ритна пясъка с върха на ботуша си, продължи да върви покрай редицата и да ни оглежда отблизо. Спря пред мен. Отвърнах хладнокръвно на свирепия му поглед.

— Да даде двеста и петдесет лири за тази! — изръмжа той. — Куинс сигурно е полудял! Прилича на проклета аристократка и е леденостудена. Никой няма да се нареди на опашка за нея.

— В нея има нещо — заяви категорично Тримейн.

— Не го виждам — отвърна му язвително Дрейпър. — Хайде да ги отведем на лодките и да ги качим на кораба. Ник не иска да се задържа дълго по тези места.

Натовариха ни като стадо по лодките. Кори седна от едната ми страна, а Ем от другата. Беси и още две жени се настаниха на дъската с лице към нас. Един едър пират бутна лодката и се качи вътре. Хвана се за веслата и загреба към кораба. Кори ридаеше. Прегърнах я и тя отпусна глава върху рамото ми. Трепереше цялата. Лодката се клатушкаше несигурно и подскачаше по вълните. Пиратът гребеше енергично. Големите му мускули се издуваха. Беси се взираше във водата, стискаше синята си пола с пръсти, дърпаше я силно и я късаше, без да съзнава какво върши.

— Добре ли си, скъпа? — попита Ем.

— Добре съм, Ем. Безпокоя се за другите. Жалко, че не е възможно да направим нещо за тях.

— Знам как се чувстваш, скъпа. Ние сме жилави. Ще се справим с положението. Това бедно дете до теб... та то е съвсем беззащитно.

— Трябва да ѝ помогнем, Ем. Поне на Кори е възможно да помогнем.

— Не знам как ще ѝ помогнем, скъпа. Ще извадим голям късмет, ако отървем собствените си кожи.

— Няма да разрешим да я откарат в Южна Америка.

— Ще измислим нещо.

Прегърнах още по-силно треперещото момиче и погалих късите черни къдрици, които покриваха главата ѝ като къдрава шапка.

Спомних си за Каси, хубавата робиня негърка; на която помогнах да избяга на свобода заедно с мъжа ѝ Адам. Не знаех как ще успея да го постигна, но бях сигурна, че ще помогна и на това момиче. Лодката почти стигна кораба. Взех твърдото решение да я защита.

— Спри да плачеш, Кори — изрекох тихо. — Седни. Избърши си очите.

Кори ми се подчини и направи смел опит да си изтрие сълзите. Една от лодките пред нас вече стигна до кораба. Жените се изкачваха по въжена подвижна стълба. Мускулестите пирати ги изтегляха на палубата. Ем ме смушка с лакът и ми посочи нещо. Отляво на нас, може би на сто и петдесет ярда оттук, се показаха две големи сиви перки. Те описваха бавно кръгове.

— Акули — каза тя. — Казах ти, че тези води са пълни с тях.

Ем, Кори и Беси, полумъртви от страх, успяха да се изкачат по люлеещата се стълбичка над акулите.

Хванах се за едно от стъпалцата и сложих крака си на следващото и се вдигнах нагоре. Въжето беше грапаво и ми дращеше дланите. Стълбата се люшкеше напред-назад, удряше се в корпуса и едва не ме накара да се пусна. Нищо чудно, че Кори се ужаси толкова, помислих си аз и стъпих на ново стъпалце. С крайчеца на окото си видях, че акулите се движат в кръг. Телата им едва се виждаха от този ъгъл. Те бяха дълга, гладки и се движеха отпуснато точно под повърхността. Изобщо нямаше смисъл да ги гледам. Долепих се до въжетата и си пожелах да се кача на ново стъпало, на още едно и ето че най-сетне стъпих на върха. Двама пирати ме хванаха за китките и ме вдигнаха над перилото. Едва не откъснаха ръцете ми от ставите им.

— Върви там при другите! — изрева единият от тях. Другите жени се бяха струпали заедно близо до една камара бъчви с барут. Надин пак си оправяше полите и се причесваше. Отмяташе назад светлорусите си къдри от слабото си лице с остри черти. Беси стоеше отстрани и се взираше във водата. Ем бе прегърнала Кори през кръста. Хубавите кафяви очи на Кори се изпълниха с облекчение, когато ме видя да се приближавам.

Другите жени се присъединиха една по една към нас. Над главите ни плющяха здравите конопени платна, прищракваха от вятъра и караха кораба да се люшка бавно от едната си страна на другата. Палубата се навеждаше надолу. Въжетата висяха от мачтите като

заплетено кълбо от тежки лиани. Един пират без риза стоеше в гнездото на наблюдателницата и се взираше в хоризонта, за да следи за появата на други кораби. „Морският лъв“ беше огромен и тежковъоръжен с двадесет оръдия, по десет от всяка страна. Корабът беше елегантен и блестеше с месинговите си украшения и полирания махагон.

— Бива си го, нали? — каза Ем. — Това бил един от най-хубавите кораби в испанския флот, преди Червения Ник да го превземе и един от най-бързите.

Брегът ни се струваше много отдалечен, мястото на лагера ни едва се виждаше. Куинс и хората му вече бяха потеглили назад през блатата. Мъжете на „Морския лъв“ бяха също толкова свирепи и мрачни на вид, но изглеждаха много по-чисти, а дрехите им не бяха така скъсани и изцапани. Дрейпър дойде при нас и застана с ръце на хълбоците. Ръкавите на зелената му риза плющяха от силния вятър.

— Какво й става на негърката? — отсече той.

— Добре е — каза Ем. — Само е разстроена.

— Червения Ник не обича хленченето. Не обича и нахалниците. Всяка повлекана, която си отвори устата, докато той я оглежда, ще яде бой. Запомнете това!

— Тихо, скъпа — каза Ем на Кори. — Господи, не съм виждала такива сълзи. Дръж това и ги избърши! Така е по-добре. Мариета и аз ще се погрижим за теб, но не бива да плачеш повече!

— Много... много се страхувам. Няма да плача повече, миз Ем. Обещавам.

— Стройте се, повлекани! — нареди Дрейпър. — Идва капитанът!

Тримейн се качи по стълбите откъм офицерските каюти. Той беше млад и мускулист. Изглеждаше ужасно строг. Следваше го един много висок и слаб мъж, който бе на около трийсет и пет години. Никълъс Лайън носеше чифт ботуши до коленете от черна кожа, излъскана до силен блясък. Токовете му прищракваха, докато прекосяваше палубата. Черните му панталони бяха плътно прилепнали, докато кафявата риза му стоеше свободно и се издуваше леко над пояса му. Тя беше от чиста коприна, тежка и блестяща и отворена при врата. Имаше цвят на вино. Не носеше нито къса закривена сабя, нито нож или пистолет. Лицето му беше безизразно, но

независимо от това той вдъхваше далеч повече ужас от който и да било друг пират. От него се излъчваше свирепа безмилостност, която вледеняваше кръвта ми.

— Ето ги — каза Тримейн. — Седемнайсет на брой.

Леко намръщване в знак на неудоволствие изкриви веждата на Червения Ник. Той още не си бе дал труд да ни хвърли един поглед.

— Толкова малко?

— Куинс и момчетата му твърдят, че похищаването на жени вече не е толкова лесно, както преди, а и техните хора не ги снабдяват с много момчета. И тези не са много грозни, особено онази там, червенокосата...

— Сам ще преценя, Тримейн.

Гласът му беше съвършено равен, но в него имаше груба металическа нотка, която го правеше да звучи като стоманен. Той тръгна бавно, за да ни огледа. Кафявата коприна плющеше по кръста и китките му. Движеше се с увереността и ленивата грация на пантера. Беше гъвкав и високомерен. Стегнатото му тяло излъчваше мощ и енергия. Докато се движеше бавно покрай редицата и разглеждаше всяка от нас без ни най-малък признак на интерес, аз изучавах лицето му. То не беше хубаво. Твърде слабо и изопнато бе, но безспорно имаше нещо омагьосващо, което се излъчваше от острите и жестоки черти на лицето му.

Устните му бяха тънки, носът — малко дълъг, и се разширяваше при ноздрите. Очите му бяха светлосини и пронизващи. Те не знаеха що е милост. Тежки клепачи ги закриваха наполовина. Тъмните бакъренокафяви вежди се извиваха в остра дъга отгоре. Те изглеждаха сатанински и се разширяваха по краищата. Кожата му беше доста загоряла. Косата му беше тъмна и червеникавокафява, с цвят на потъмнял бакър.

Пиратът спираше за малко пред всяка от нас. Пронизващите му очи ни оглеждаха от горе до долу, спираха се на всичко и не издаваха нищо. Тънките му устни се вдигнаха в едното ъгълче в почти недоловим знак на неодобрение, докато оглеждаше Беси. След това продължи огледа си. Разгледа Кори и Ем и най-накрая спря пред мен. Стоях съвършено спокойна и гледах право напред хладнокръвно. В действителност се вълнувах силно. Сърцето ми биеше учестено. Усетих инстинктивно, че ще направя голяма грешка, ако се опитам да

привлека интереса му по някой от обичайните начини. Никълъс Лайън не беше мъжът, който ще се впечатли от подкупваща усмивка или от сладникав израз.

Бях много мръсна. Косата ми беше разчорлена. По лицето ми вероятно имаше кални ивици. Роклята ми беше мръсна и скъсана. Дали ще види какво се крие под калта и разчорлените коси? Може би ще ме сметне за твърде горда и сдържана. Нищо чудно да предпочита съвсем друг тип жени. Дали не си го въобразих, или той се поколеба за миг, преди да продължи да върви покрай редицата? Дали очите му не се забавиха за няколко секунди, докато оглеждаше лицето и тялото ми? Не се ли появи лека искрица на интерес в леденосините им дълбини? Нямахме как да бъда сигурна. Не дръзвах да се надявам. Той продължи и свърши огледа си с Надин, която стоеше в края на редицата. Когато той се обърна тя посегна и го дръпна за ръката.

— Само за минутка, капитане — казатя, — има нещо, което трябва да знаете. Нали разбирате, станала е грешка. Аз не съм като другите. Аз... казвам се Надин Дюжарден. Баща ми е Раул Дюжарден. Сигурна съм, че сте чували за него. Той е много важна личност и е много богат. Ще ви заплати огромно възнаграждение, ако ме върнете здрава и читава. Сигурна съм, че вашите хора не са искали да направят такава грешка. Зная, че татко ще ви разбере и няма да ви създаде никакви неприятности. Просто ме оставете на брега с някого от хората си. Той ще ме върне в Ню Орлиънс и татко ще му даде парите.

— Свети Иисусе Христе! — прошепна Ем.

Никълъс Лайън стоеше съвсем спокойно. Очите му се насочиха към ръката, която го задържаше. Надин се усмихна и примигна. Сега се преструваше на кокетка. Неприкрито флиртуваше с него.

— Очевадно сте интелигентен мъж — продължи тя — и джентълмен и не сте като тази паплач тук. Зная, че ще постъпите разумно. Само ме върнете, и всичко ще ви бъде простено, обещавам ви.

Той вдигна очите си и я погледна за миг. Взря се в глуповатата ѝ усмивка и игривите ѝ очи. След това освободи ръката си и направи крачка назад. Надин продължаваше да се усмихва, дори когато той сви ръката си в юмрук и замахна. Нанесе такъв страхотен удар по зъбите ѝ, че тя прелетя назад поне десет фута, преди да се стовари на палубата. Беше изпаднала в пълно безсъзнание още преди главата ѝ да се блъсне

в твърдата дървена повърхност. Няколко жени изпищяха, а Ем се втурна напред, падна на колене и прегърна момичето.

— Да пукнеш дано! — изкрещя тя. — Тя наистина е проклета глупачка, но не трябваше да я убиваш. Та тя не диша! О, диша, но едва-едва! Чуваш ли ме, Надин? Можеш ли да си отвориш очите? Тя е почти мъртва. Сигурно си ѝ строшил проклетата челюст!

Това беше проява на невероятна смелост. Ем мразеше Надин и всичко, което тя въплъщаваше, но вродената ѝ склонност към съчувствие беше много по-силна от неприязънта ѝ. Тя застана мигновено на страната на момичето, без дори за миг да помисли дали това ще ѝ навреди, или не. Сега гледаше разярено пирата с блеснали от гняв очи. Внезапно на кораба се възцари тишина. Хората на Червения Ник се вцепениха от изненада от безразсъдната постъпка на Ем. Думите ѝ ги слисаха още повече. Тримейн целият бе пребледнял. Взираше се в нея с широко отворена уста от удивление. Надин се размърда в ръцете на Ем и застана. Ем я притисна към себе си и я погали по косата.

— Ще се оправиш — изрече тя. — Можеш ли да си отваряш челюстта? Слава богу. Помислих, че е счупена. Ах, ти, бедна малка глупачке!

Тя помогна на момичето да се изправи и я поведе бавно назад към групата жени. Надин плачеше беззвучно. Сълзите се стичаха по бузите ѝ на мокри и блестящи ручейчета. Червения Ник не беше помръднал. Изражението на лицето му не се бе променило. Въздухът беше зареден с напрежение. Дрейпър реагира пръв. Втурна се напред и сграбчи грубо Ем за ръката.

— Десет удара с камшик? — попита той. — Или двасет?

— Двасет ще свършат работа — изрече сухо Червения Ник. — Завържи я за мачтата. И другите ще се научат на добро държание, докато гледат наказанието.

— Чакайте малко — почна да протестира Тримейн. — Виж какво, капитане, жените бяха под голямо напрежение напоследък и затова вършат глупости. Тази — той изблъска настрана Дрейпър и хвана Ем — е важна за мен. Не искам да ябият с камшик. Сам ще я накажа.

Червения Ник вдигна едната си сатанинска вежда. Явно се изненада от намесата на своя пръв заместник. Майкъл Тримейн облиза

с език долната си устна. Събираше смелост за следващите си думи.

— Ще я отведа долу в моята каюта и ще я затворя там. Така ще я набия, че дълго ще помни. — Сграбчи Ем за косата, дръпна главата ѝ назад и се вгледа в очите ѝ със свирепост и заплашително изражение. — Ще се погрижа тя да се научи да се държи както трябва.

— На нея ѝ трябва един хубав бой! — изрече с провлечен глас Дрейпър.

— Млъкни, Дрейпър!

Червения Ник се поколеба за миг, докато наблюдаваше спокойно двамата мъже, които изглеждаше, че ще се сбият всеки момент. Дрейпър се беше намръщил. Сивите му очи блестяха враждебно. Тримейн бе обвинил с пръсти шията на Ем и я прегръщаше закрилнически. Дясната му ръка държеше здраво дръжката на ножа. От изражението на лицето му личеше, че е готов да го извади, ако Дрейпър продължи да настоява. Другите мъже зачакаха с нетърпение да видят какво ще стане. Сигурно се надяваха да станат свидетели на хубава битка, преди да се върнат към задълженията си.

— Искаш ли тази жена, Тримейн? — попита Червения Ник.

Тримейн кимна и придърпа още по-близо до себе си Ем. Червения Ник се намръщи. Това, което ставаше, очевидно не му харесваше, но той желаше да възнагради своя човек за добрата служба.

— Много добре — изрече той. — Засега ще отложим боя. Очаквам да я възпиташ както трябва, Тримейн. Ще те държа лично отговорен за нейното поведение.

В този миг чух тих монотонен звук и се обърнах. Беси клатеше глава и си тананикаше. След това се втурна към перилата толкова стремително, че изненада всички. Един пират скочи пред нея и се опита да я улови. Тя го блъсна изненадващо силно и го събори на палубата. Мъжете изкрещяха и хукнаха към нея, но Беси скочи горе на перилото, преди някой от тях да успее да я достигне. За миг застана там неподвижно. Приличаше на пълен тронав въжеиграч. Тъмната ѝ коса се вееше. Сините ѝ поли плющяха. После скочи във водата.

Няколко жени изпищяха. Мъжете се долепиха до перилото. И аз понечих да пристъпя напред, но Тримейн пусна Ем, хвана ме за ръката и ме спря. Поклати глава. Тъмните му очи ми казваха, че няма никаква надежда някой да я спаси. Кори зариде. Побиха ме тръпки на ужас.

Беси изскочи на повърхността, замята лудо ръце и се опита да заплува. Ем ме стисна за ръката, когато Беси се потопи отново. Двете акули, които видяхме преди малко, се плъзнаха лениво към нея. Дългите им сиво-бели тела се виждаха ясно под обляната от слънцето повърхност. Беси се появи отново. Косата се прилепваше плътно към лицето ѝ.

Акулите обикаляха мързеливо в кръг. Едната от тях се плъзна напред, за да проучи жертвата. Побутна я почти игриво и заобикаля отново, докато другата акула се завъртя над нея и нехайно захапа крака на жената. Водата почервеня. Беси изкрещя пронизително. Това беше оглушителен вик от болка, който свърши с ужасно бълбукане, когато тя потъна под водата. Акулите се заматаха неистово. Водата се разпени бурно. Стана ярко, яркочервена. Всичко свърши много бързо. Огромните създания изчезнаха. Пурпурното петно се увеличи, порозовя и избледня. След това водата отново стана синя и проблесна на лъчите на слънцето. Беси сякаш никога не бе съществувала. Три от жените бяха припаднали.

— Вдигайте котвата — изрече сухо Никълъс Лайън. — Много се забавихме тук.

Палубата се изпълни с движение, когато пиратите се върнаха бързо към задълженията си. Вдигнаха котвата, опънаха въжетата и се изкатериха по мачтите, за да нагласят платната. Платната заплющиха и уловиха вятъра. Корабът се разлюля и се задвижи. Червения Ник пое бавно към мястото, където стояхме. Дрейпър и още един от мъжете изправяха на крака припадналите жени, като ги свестяваха със силни плесници. Тримейн си спомни за обещанието си и сграбчи пак косата на Ем. Сви ръцете си в юмруци и ги размаха пред лицето ѝ със заплашителен блясък в тъмните си очи, който беше твърде убедителен.

— Май ще се справиш с нея, а, Тримейн? — запита капитанът.

— О, да, ще се справя. Ще я посиня цялата от бой до довечера.

— Забавлявай се — каза Червения Ник.

Тримейн пусна косата на Ем, стисна я за китката и я повлече към стълбите, които водеха надолу към офицерските каюти. Капитанът се загледа за миг в тях, а после се обърна към мен. Не сведох очи. Отвърнах спокойно на погледа му. Не гледах нито дръзко, нито уплашено.

— Дрейпър, отведи долу тези жени — нареди Червения Ник. Очите му не се отделяха от моите. — Без тази — добави той.

Дрейпър изрева няколко заповеди. Притекоха му се на помощ четириима мъже. Струпаха в стадо жените и ги изблъскаха грубо към един мрачен и тесен отвор в другия край на кораба. Кори ми хвърли отчаян поглед, когато един от пиратите я задърпа. Никълъс Лайън и аз останахме един срещу друг, докато моряците търкаха наоколо и си крещяха един на друг с дрезгави гласове и докато големите платна плющяха на вятъра, а корабът се носеше по водите със забележителна бързина. Стоях напълно неподвижна. Бях много по-спокойна, отколкото трябваше да бъда. Той скръсти ръце на гърдите си. Тежката му кафява коприна се димпеше и се развяваше тихо. Пронизващите му сини очи ме разсъбличаха бавно, а след това ме приканиха да реагирам някак...

— След два дни „Морският лъв“ ще се срещне с друг кораб — съобщи ми той. — Ще прехвърлим жените на онзи кораб и ще ги изпратим на нашите агенти в Бразилия. „Морският лъв“ ще се завърне на моя остров.

Не отговорих. Продължих да го гледам хладнокръвно и спокойно.

— Твоята малка приятелка, по която Тримейн се е увлякъл толкова, ще остане на борда. Сега тя е негова собственост. Подарих му я.

— Вие сте много щедър. Сигурна съм, че той ще оцени жеста ви.

— Как се казваш?

— Мариета Денвър.

— Говориш с изискан глас. Аристократка ли си?

— Възпитаха ме като такава. Преди пет години ме откараха в Америка като робиня по присъда.

— Какво беше престъплението ти?

— Обвиниха ме, че съм откраднала една изумрудена огърлица.

— От аристократ?

— Работех като гувернантка в лондонския дом на лорд Робърт Малори. Когато отказах да му стана любовница, той подхвърли огърлицата на жена си в куфара ми, повика полицаите на Боу Стрийт и обяви, че съм откраднала бижутата му.

— Ти, разбира се, беше невинна.

— Разбира се — потвърдих аз.

— Ти си много умна жена. Радвам се да чуя, че си крадла, а не изискана дама. Мразя аристокрацията. Мразя всичко, което те въплъщават. Ако имаше синя кръв, щях да те изпратя с другите жени, без да се колебая и без да съжалявам ни най-малко.

— А щом не съм аристократка?

— Може би ще реша да те взема с мен на острова.

Ако той очакваше да изразя явно облекчение, сигурно се бе разочаровал. Не показах никакво вълнение. Това го разтревожи. Тънките му устни се свиха. Ноздрите му се разшириха. Знаех, че поемам голям риск, но знаех също и че едно благодарно и смирено създание ще го отегчава и ще разбуди в него най-долните му инстинкти. Никълъс Лайън имаше явното намерение да ме отведе в каютата и да се люби с мен. Нямаше как да му попреча да направи това. Но ако изиграя добре ролята си сега, ще успея да го убедя да не ме изпраща в Южна Америка с другите жени. Ако искам да спечеля, трябва да събудя не само страстта, но и интереса му. Инстинктът ми нашепваше, че мъж като Лайън смята съпротивата и студеното безразличие за далеч по-интригуващи от смирената покорност.

— Предпочитам да отида в Бразилия с другите — казах аз.

Това наистина го изненада.

— Предпочиташ да си в някой бордей, а не в леглото ми?

— Предпочитам бордея — отвърнах аз.

— Необикновено дръзка си, мис Денвър. И много храбра. Видя с очите си какво се случи на мършавата блондинка.

— Нима смятате, че се страхувам? — Гласът ми звучеше напълно спокойно. — През последната седмица видях толкова жестокости, че те вече не ми правят впечатление. Каквото и да ми сторите сега, няма да промени решението ми.

— Така ли?

— Ще отида при другите, капитане.

Обърнах се и тръгнах невъзмутимо към другия край на кораба. Никълъс Лайън направи три големи крачки, сграбчи китката ми и я изви болезнено. С другата си ръка ме хвана за лакътя. Притисна ръката ми между плешките ми и я изви още повече. Натискаше я толкова силно, че ми се наложи да си прехапя устната, за да не изпищя. Задържа ме пред себе си, и пак дръпна рязко нагоре ръката ми. Така ме принуди да тръгна към стълбите. Когато опитах да му окажа

съпротива, той отново дръпна силно ръката ми и ме накара да изкрещя въпреки всичките ми усилия. Бутна ме надолу по стълбите. Озовах се в дълъг тесен коридор. От двете му страни имаше врати. Продължих да се съпротивлявам. Бях длъжна да го направя.

Една елегантна махагонова врата беше леко открената в края на коридора. Никълъс Лайън я отвори с трясък и ме вкара в просторна, разкошно обзаведена, стая. Пусна ръката ми и ме блъсна така, че се проснах на земята. Приземих се на ръцете и колената си върху луксозен златист килим. Приседнах на колене, пригладих косата си и се обърнах към мъжа, който стоеше на вратата.

— В една от съседните стаи ще намериш сапун и вода — каза ми той. — Измий се. Изтъркай се както трябва. В една от раклите има цяла колекция от рокли. Сложи си една. Ще се върна след малко. Искам да ме чакаш... и да ме желаеш.

— А ако не го сторя?

— Ще те накарам да съжаляваш, че си се родила.

Обърна се и затръшна вратата зад себе си. Стъпките му се отдалечиха по коридора. Изправих се и си разтърках ръката. Тя ме болеше толкова, че едва я мърдах. Болката нямаше никакво значение. Единственото, което имаше значение, бе, че бях спечелила първата схватка, въпреки че той дори не забеляза това. Реших твърдо да спечеля и втората.

Каютата на Червения Ник наистина беше изискана. Стените на главната стая бяха облицовани с тъмен махагон, който блестеше с хубавата си патина. Изящно оцветени пергаментови географски карти висяха в украсени златни рамки. Имаше едно огромно бюро, маса за хранене и няколко стола. Великолепен глобус със златисти букви стоеше в ъгъла на махагонова стойка. Над масата бе окачен полилей. Висулките звънтяха тихо, докато корабът се движеше.

Влязох в една от съседните стаи. Тя беше много по-малка. Очевидно тук се обличаше Червения Ник. Дрехите му висяха в един огромен дъбов гардероб. Цяла колекция великолепни оръжия бяха подредени така, сякаш бяха някакви произведения на изкуството.

Най-нахално се заех да разглеждам дрехите му — рединготите от хубав брокат, ризите от тежка коприна и тесните панталони. Никълъс Лайън си живееше добре. Падаше си по хубави дрехи. Дрехите ми разказаха много за него, също както и колекцията от оръжия. Да убие, беше нищо за него, но чистотата и красивите предмети значеха твърде много. Нищо чудно, че бе пожелал да се изтъркам старателно.

Зад големия параван с коралови, тюркоазни и черни шарки на сребристорив фон намерих голяма порцеланова вана, пълна с чиста вода, която още вдигаше пара. На масата до нея бяха струпани кърпи, сапун и гъби за търкане. Свалих мръсните си дрехи и влязох във водата. Извих гръб и изпъшках от удоволствие, когато водата ме обля отвсякъде. Тя беше гореща и ме обгръщаше ласкаво. Подейства ми невероятно отпускащо. Сапунът ухаеше на мускус. Изхабих цялото парче сапун. Търках се, плаках се, и пак се търках. Наслаждавах се на гъстата и изобилна пяна. Прекарах почти час във ваната. Три пъти си измих косите. Когато излязох навън, се чувствах като нова и възхитително чиста.

Избърсах се с една от големите и меки хавлии. С друга си подсуших косата. След това си облякох жълто-кафяв пенъоар и влязох в третата стая. Златистият килим милваше босите ми крака. Спалнята беше по-голяма от стаята за преобличане, но не толкова просторна,

колкото кабинетът. Централно място в нея заемаше едно огромно махагоново легло с балдахин и с пердета от тъмен, бродиран и златист брокат. Покривката беше от хубав тъмножълт атлаз. Отстрани имаше тоалетна масичка.

На стената бяха облепени три големи ракли, украсени с дърворезба. Тъкмо се готвех да проуча съдържанието им, когато се отвори вратата откъм коридора. Извърнах се и се стреснах, когато видях Ем да влиза на пръсти в стаята. Очите ѝ гледаха дяволито.

— Тук съм — възкликнах аз.

Ем подскочи и сложи ръка на сърцето си.

— Боже мой, скъпа, как ме изплаши!

— Какво правиш тук? Ако те завари...

— Няма да ме завари, скъпа. Той и Майкъл са горе на палубата и правят... ами, каквото имат там да правят капитанът и неговият пръв помощник. Чух го, когато те доведе тук. Щом разбрах, че няма никой наоколо, реших да намина при теб. Господи, колко са хубави тези стаи, нали? Стаята на Майкъл е доста по-малка.

— Той... наби ли те?

— Наплеска ме отзад — каза Ем и се усмихна като някое палаво момиченце, — но това беше само едно доста приятно встъпление към това, което последва. А то бе още по-приятно. Разбира се, той е свиреп звяр и е прост до мозъка на костите си, но повярвай ми, скъпа, към мен са се отнасяли далеч по-зле. Поне е млад и хубав и, смея да добавя, силен като бик.

— Май се е влюбил до уши в теб.

— Така е. Да знаеш само как ми се нахвърли. За малко не ми строши челюстта. Действа, без да му мисли много. Тези мъже са опасни. Успях да се справя с него. Имам опит. Виждам, че си се къпала.

— В онази стая има вана, пълна с вода.

— Ако имах време, и аз бих се топнала вътре, но не смея да се застоявам много тук. Майкъл наистина ще ме набие, ако ме завари тук, а капитанът несъмнено ще нареди да ми ударят петдесет камшика. Той е страшен, нали?

— Много.

— Откровено си признавам, че кръвта ми се смръзва само като го видя. Ще успееш ли да се справиш с него?

— Смятам, че да. Но няма да е лесно.

— Не ти завиждам, скъпа. Тримейн е сладко мече в сравнение с Червения Ник, а хората му са една банда кутрета. А този, ако не му хареса как изглеждаш сутрин, ще те заколи и ще стъпи на тялото ти, докато отива да закусва.

— Съвсем права си.

— Ще те вземе ли на острова? — попита тя.

— Още не е решил.

— Но ти ще го убедиш, нали?

Кимнах утвърдително.

— Заявих му, че предпочитам да отида в Бразилия с другите жени. Наложих му се да ме докара насила тук.

— Умно — възкликна Ем, — много умно. Мъж като него не смята, че си струва да взема това, което може да получи без борба. Ще трябва да те изнасили, а ти ще му се съпротивляваш отчаяно.

— Отначало.

— Ти ще го изиграеш точно така, както трябва, скъпа. Сигурна съм, че ще успееш. Обаче трябва да внимаваш много.

— И аз така мисля.

Ем оправи единия от ръкавите на скъсаната си розова рокля. От лицето ѝ изчезна дяволитото и палаво изражение. Очите ѝ, които обикновено гледаха весело, сега станаха сериозни и се изпълниха с дълбока загриженост. Тя наистина понякога бърбореше и лудуваше като някое лекомислено момиченце, но Господ я бе дарил и с голяма интелигентност. Ем беше жилава и проникателна. Сега стоеше срещу мен с ръце на хълбоците. Беше се намръщила. Над носа ѝ се бе появила малка бръчка.

— На много опасно местенце сме попаднали, скъпа. Ще трябва да напрегнем всичките си сили и да бъдем големи куражлийки, за да се измъкнем оттук. Не мога да забравя онази идиотка Надин. Едва не загина поради глупостта си.

— Много смело постъпи, Ем, като се хвърли да я защитаваш така.

— Не знам какво ми стана. Сигурно не съм била на себе си. Побърканата малка глупачка напълно си заслужаваше боя, но все пак... — Ем поклати глава. — Не можем да помогнем нито на нея, нито на Беси. Никога няма да забравя как я изядоха акулите.

— И аз ще я помня винаги.

— Час по-скоро трябва да я забравим. Трябва да мислим само как да спасим кожата — на нас двете и на Кори. Не разполагаме с много време. Майкъл ми каза, че ще прехвърлят останалите жени на друг кораб след няколко дена. Трябва да измислим нещо дотогава.

— Знам.

— Няма как някой от другите пирати да си я хареса и да я отведе на острова. Поговорих си за това с Майкъл. Казах му, че онази малка негърка е приказно хубава и аз съм много изненадана, че никой не я е взел за себе си. Той ми отвърна, че Червения Ник мрази негрите и не ги допуска на острова.

— Намислила съм нещо, Ем. Смятам, че ще успея да го убедя. Това, което ми каза току-що, никак няма да ме улесни.

Ем понечи да каже нещо, но замълча, когато чухме стъпки откъм антрето, което водеше към вратата на кабинета. Лицето ѝ пребледня. Хванах я за ръката, дръпнах я зад леглото и я блъснах надолу. Тя пропълзя сръчно под него точно в мига, в който вратата се отвори. Майкъл Тримейн прекоси бавно стаята. Взе две карти от стойката до глобуса, разви ги и се зае да ги разглежда внимателно. След това отново нави едната, остави я в стойката и излезе от стаята с другата карта под мишница. Дори не погледна към стаята.

— Всичко е наред, Ем — изрекох аз, след като изчаках той да затвори вратата. — Можеш да излезеш.

Ем се показва бързо навън и се изправи. Видимо трепереше. Червеникавокафявите кичури се бяха разчорлили лудо и падаха в безпорядък върху рамената ѝ. Тя изтупа полите си и оправи дълбоко изрязания корсаж, който едва задържаше гърдите ѝ да не изскочат навън. Отиде до вратата и надзърна в кабинета. После въздъхна с облекчение.

— Беше Тримейн — казах ѝ аз. — Дойде да вземе една карта.

— Надявам се, че не е надникнал в своята стая, за да види какво правя — каза тя. — Стори ми се, че сърцето ще изскочи от гърдите ми. По-добре да се прибера в неговата стая, преди още някой да намине насам.

— Пази се, Ем.

— И ти, скъпа.

Прегърна ме бързо и припна по разкошния златист килим към вратата на кабинета. Долепи ухо до нея. Поколеба се и се вслуша за миг, преди да я отвори и да излезе в преддверието. И аз още не се бях съвзела от това преживяване. Ем беше забележително смела и схватлива млада жена. Разговорът с нея подсили убеждението ми, че съм постъпила правилно с Червения Ник.

Приблжих се до трите ракли и отворих първата. Раклата беше пълна с разкошни ирландски ленени носни кърпи и покривки за маса, с разкошни сини копринени завеси и с топове от сребристо, розово и светлобежово кадифе. Втората ракла съдържаше сбирка от севърски порцелан, неизброимо количество чашки и чинийки. Всяка от тях бе прекрасно изрисувана с царско сини и коралово розови рисунки и бе богато украсена в златисто. Помислих си, че самият крал Луи би обядвал в такива порцеланови съдове и пуснах капака.

Третата ракла съдържаше ковчеже, покрито с бяла кожа и злато, и няколко увити в парче плат рокли, които никой никога не беше носил. Извадих ги една по една. Възхитих се на изисканата им красота. Най-накрая си избрах една тъмножълта рокля от атлаз, която бе изцяло покрита със златиста дантела. Фустата ѝ беше от тънък памучен плат с поне дванайсет поли в най-различни оттенъци на жълтото и златистото. Оставих настрана роклята и фустата. Сгънах останалите и ги върнах в раклата. После отворих хубавото сандъче с бялата кожа.

Пружините му накараха да се отворят няколко подноса от синьо кадифе. Подносът на дъното съдържаше шест шишета от най-крехък кристал с хубави запушалки. Всяко шише се разполагаше удобно в своя собствена ниша и беше пълно с парфюм. В следващия поднос имаше сребърен гребен и четка със сребърна дръжка и гръб, украсени със златни цветя и листчета. Другите подноси съдържаха миниатюрни четки с черни върхове, кутия от бяла коприна, пълна с прекрасни парчета плат и внушително количество бурканчета и гърнета от хубав бял порцелан, по който имаше златисти линии. Никога досега не бях виждала сандъче с такава фина направа. Никога не бях виждала такова разнообразие от сенки за очи, руж, пудра и червило за устни. Разбрах, че сандъкът е по френски модел. Подозирах, че е бил създаден за някоя кралица.

Отнесох сандъчето в съблекалнята без дори миг колебание. Преместих четката и гребена. Заех се да сресвам косата си и да

разчесвам сплъстените кичури. Ресах я непрестанно, докато хубавите бакъреночервени кичури не блеснаха в червено и златисто. Те се спускаха надолу като лъскав водопад, който обгради лицето ми като пищна рамка. Загубих доста време, докато подбера червило с подходящ оттенък и подходящи сенки за очи, които обагриха лицето ми в едва забележимо светлорозово и изтриха леката следа от лилаво-сиви сенки над клепките ми. Подбрах и по-тъмнорозово червило за устните. Сложих съвсем малко от него. Знаех, че тайната на гримирането се крие в съвсем лекото подчертаване на естествения цвят.

Отворих едно от шишетата с парфюм. Ароматът беше мъчително възбуждащ и едва доловим. Напомняше неусетно за маково поле, огрято от горещо лятно слънце. Сложих си от него зад ушите и между гърдите. Докоснах леко със запушалката китките и сгъвките на лактите си. Придадох им само закачлива илюзия на аромат. Помислих си, че за пръв път съзнателно се приготвям да бъда изнасилена. Възнамерявах да се владее изцяло от начало до край, но Никълъс Лайън изобщо не трябваше да заподозре това. Ще го оставя да ме побеждава и мачка, ще му разреша да властва брутално над мен колкото му душа иска, но накрая победителят ще бъда аз.

Оставих на мястото им четката, гребена и бурканчетата. Затворих сандъчето с козметиката и отидох до леглото. Развързах жълто-кафявия пояс и оставих пеньоара да падне на пода като лъскава купчина. Смятах да го оставя там. Несъмнено това ще го раздразни. Имах намерение да се шегувам с него и да му се присмивам и да му въздействам така, че той да кипне от страст и гняв. Възнамерявах след това да му се съпротивлявам с всички сили и дори да се държа мелодраматично, ако се наложи. Никълъс Лайън ще се позабавлява хубаво. Когато всичко свърши и той задоволи страстта и гнева, които ще разпаля в него, на него и през ум няма да му мине да ме праща в Бразилия, дори ако се престоря, че искам той да направи именно това. Обмислях всички подробности от плана съвсем хладнокръвно, без да изпитвам ни най-малък срам.

Бях съвсем гола. Облякох си фустата. Тънката жълта дреха беше полупрозрачна. Стегнах здраво корсажа и го смъкнах много ниско. Полите ми се вдигаха, издигаха се във въздуха и се вееха като крехки венчелистчета. Бяха оцветени във великолепни оттенъци на жълтото и

златистото. Облякох роклята над тях и заставах пред огледалото. Пресегнах се назад, за да завържа миниатюрните връзки на гърба. Хубавият жълт атлаз искреше под блестящата златиста дантела, върху която бяха избродирани изящни цветни шарки. Роклята беше ушита за по-дребна жена. Беше ми твърде стегната в кръста. Толкова зле се чувствах в нея, че едва смеех да дишам. Съвсем слабо бухналите ръкави се прилепваха плътно към рамото. Тънката фуста беше пристегната отдолу. Корсажът ме стягаше силно и едва покриваше зърната на гърдите ми. Голямата пола се издуваше над фустите като голяма златистожълта камбана.

Стоях боса пред огледалото и се разглеждах невъзмутимо и безпристрастно. Всичко бе свършено — косата, лицето, зрелищната и предизвикателна рокля. Лениво си зададох въпроса, за коя ли жена е била ушита тази рокля. Съдържанието на трите ракли несъмнено представляваше плячката, която Лайън отнасяше на острова си. Роклите и сандъчето с козметиката бяха подаръци за жената на име Мария, за която бе споменала Ем. Тя ми бе казала, че Мария си придавала важност и била омръзнала на Червения Ник, който ѝ търсел замяна.

Отново влязох в кабинета. Заразглеждах пергаментовите карти на стената и завъртях глобуса. Един час изтече бавно, много бавно, а след това измина още един. Нервите ми се бяха опънали до краен предел. С голямо усилие на волята успях поне привидно да запазя присъствие на духа.

Сигурно бе минал поне още един час, преди вратата да се отвори и Лайън да влезе заедно с Майкъл Тримейн. Никой не ми обърна ни най-малко внимание. Все едно, че бях невидима. Тримейн разгърна една карта и я разпери на бюрото. Почна да сочи с показалец един район. Настояваше, че ако изчисленията му са точни, френският кораб ще се озове в тези води след три или четири дни. Поел е курс към Луизиана и носи много ценен товар. Добави, че ако го пресрещнат, няма да се отдалечат много от своя път. Смяташе, че няма да е трудно за пиратите да превземат кораба на французите, въпреки че те несъмнено ще бъдат тежковъоръжени.

— Приложих обичайната хитрост — каза той. — Все още минава номерът с елегантните дрехи. Всеки път се хващат на него.

— Сигурен ли си, че тази информация е достоверна?

Тримейн кимна.

— Това са сведения от самия източник. Бях се наконтил като някой богаташ. Носех редингот и шалче. Смесих се с тях. Пуших цигара и минавах за делови мъж. Никой не ме запита имам ли право да присъствам там. Разбира се, изобщо не си отварях устата. Не исках гласът ми да ме издаде. Само се разхождах бавно, изглеждах много важен и ги слушах.

— Добре си направил, Тримейн.

— Реших, че трябва да си оползотворя времето, докато чакам Куинс и хората му да съберат момчетата. Ще го превземем ли този кораб?

— Не виждам защо да не го направим — отговори капитанът. — Така момчетата няма да нервничат до връщането ни на кораба.

Разговаряха още няколко минути. След това Тримейн излезе. Никълъс Лайън нави картата и я сложи на стойката. Нервите ми се бяха изопнали. Искаше ми се да изпищя. Призляваше ми от глад, обаче съумях някак да го изгледам невъзмутимо и твърдо, когато той реши най-сетне да ми обърне внимание. Дълго време ме разглеждаше мълчаливо. Тежкият тъмнобакърен кичур се спускаше над челото му. Сините му очи постепенно потъмняха. Сигурно е поне метър и деветдесет висок, помислих си аз. Дългото му и слабо тяло го правеше да изглежда още по-висок. Острото му и мършаво лице с извитите нагоре вежди му придаваха вид на добре охранена лисица със сатанинско изражение.

— Роклята ти отива — каза той.

— Предполагам, че е крадена, както и всичко друго тук.

— Ровила си в раклите? Те бяха собственост на един незначителен пратеник, който за свое нещастие пътуваше на кораба, който превзехме преди две седмици. Според мен раклите са били подарък на братовчедка на крал Луи — дама, прочута с красотата си.

— Какво се случи с пратеника?

— Тръгна по дъската над морето, като пицеше на всяка крачка. Наложих се Дрейпър да го бутне накрая. Момчетата много се забавляваха.

— А вие?

— Подобни изпълнения ме отегчават. Лично аз смятам бързото и чисто убийство за далеч по-ефикасно, но на момчетата им харесват

такива неща. Длъжен съм да им се отблагодаря по този начин.

Изгледах го с отвращение и ужас. Нарочно се постарях да изглеждам по-неспокойна. Това му хареса. На устните му се появи лека усмивка. Очите му блеснаха язвително. Той явно се забавляваше. Очевидно възнамеряваше да си поиграе с мен и да се наслаждава непрестанно на ужаса ми. Нямах и най-малкото намерение да го разочаровам. Спрях да треперя поне видимо. Отново си възвърнах самоуверения вид, но така, че да проличи колко трудно ми се е удало това. Изпънах гръб и се обърнах с лице към него. Изгледах го невъзмутимо и предизвикателно.

— Вие нямате капка милост в сърцето си — казах аз.

— Така е — призна той.

— Ще убиете и мен, без да ви мигне окото.

— О, да — съгласи се той, — и то с лекота. Нищо не ми пречи да хвана тази хубава шия. Ще те удуша за няколко секунди, но имам съвсем други планове за теб.

— Предпочитам да умра!

— Доста се съмнявам в това — отвърна той.

Думите сякаш заседнаха в гърлото му. В грубия металически глас се прокрадна нова, едва доловима, нотка, която прозвуча като накъсано мъркане. То беше необикновено мелодично и изключително страстно. Той стоеше с ръце на бедрата. Тъмнокафявите му ръкави се издуваха, тежката коприна висеше свободно там, където я бе пхнал в пояса си. Тежките му клепачи закриваха наполовина сините очи, в които се четеше предвкушване за нещо приятно. Тръгна бавно към мен. Аз стоях с гордо вдигната брадичка. Раменете ми трепереха леко за негово удоволствие.

Той искаше да се чувствам като жертва. Желаше да ме пречупи и унижи. Ще допусна грешка, ако му позволя да постигне твърде леко целта си. Бях невъзмутима, сдържана и се загледах надменно в него със сините си очи, когато той застана пред мен. Беше толкова близо, че усещах миризмата на кожата, потта и коприната.

— Боиш ли се? — запита той.

— Не се страхувам. Не ме интересува какво ще стане с мен. Вие явно не разбирате това. Можете да ме убиете. Можете да ме изпратите в Бразилия. Това няма ни най-малко значение.

— Нима?

— Убиха... пред очите ми мъжа, когото обичах. Един от вашите агенти, който ви снабдява с жени, ме изнасили многократно. Той се казва Харт. Няма защо да живея.

— Ще живееш — обеща той. — Ще живееш в разкош и блясък.

— Не и с вас.

— Май си много сигурна в това.

— Първо, ще се самоубия.

— Ще живееш с мен. Ще ми станеш жена. Нещо повече, това положение ще ти хареса. Ще направя така, че да ти хареса.

Не казах нищо, но моите очи му заявиха, че това е невъзможно, че го смятам за напълно непоносим и ще предпочета смъртта пред прегръдките му. Това го възбуди. Разбрах това по очите му. Сдържаше грижливо страстта си. Не беше свалил ръцете от хълбоците си.

— Знаеш как да се държиш с мъжете — изрече той.

— Познавала съм много мъже — отвърнах аз.

— Интимно — добави той.

— Съвсем вярно, но винаги съм била твърде взискателна, поне когато съм имала възможност за избор.

Той се усмихна на последните ми думи. Усмивката му бе кисела и язвителна. Лицето му беше силно загоряло. Тъмнобакърената му коса беше гъста и блестеше в червено и кафяво. Ръцете му също бяха загорели. Той ги отпусна върху рамената ми. Помъчих се да махна настрана силните здрави пръсти, които се впиваха силно в тялото ми. Потреперих от болка. Той ме притегли към себе си, обви с едната си ръка тила ми и сведе глава. Устните му се разтвориха, когато приближиха моите. Заудрях го по гърдите с юмруци. Ритнах го по пиццала с босия си крак. Той ме зацелува лудо. Моятa съпротива му достави удоволствие. Притисна ме към себе си със стоманено силните си ръце. Вдигнах ръце и го хванах за косата. Опитах се да издърпам назад главата му. Той ме зацелува още по-ожесточено.

Когато ме пусна най-сетне, замахнах и му ударих шамар с всичка сила. Плесницата отекна звучно. Ръката ме заболя. Червения Ник дори не мигна. Нито един мускул на лицето му не помръдна. Отдалечих се бавно от него и влязох в съблекалнята. Той гледаше с кисела усмивка движенията ми. Миг по-късно излязох с пистолет в ръка. Насочих го към него. Очите ми гледаха твърдо, макар че ръката ми трепереше.

— Ако... ако направите една крачка към мен, ще стрелям.

— Така ли?

— Държа си на думата. Ще забия куршум право в сърцето ви.

— Аз пък мисля, че няма — каза той.

Тръгна бавно към мен. Натиснах спусъка и се напрегнах, очаквайки да чуя трясъка от изстрела. Само че не се чу трясък, а силно металическо прищракване. Знаех, че ще стане точно така, но изпълнението ми беше наистина впечатляващо. Погледнах озадачено и разтревожено оръжието. Пак натиснах спусъка, тъй като той се приближаваше. Изпуснах оръжието и разтърсих глава. За пръв път се изплаших видимо.

Той посегна към мен. Стрелнах се покрай него и хукнах към вратата, но той се хвърли подире ми, сграбчи ме за кръста и ме завъртя с лице към него. Поведох яростна борба с него. Положих всички усилия да го нараня. Бе стиснал безмилостно устни в права линия. Очите му гледаха твърдо и решително. Бяха потъмнели. Възбудата го беше обзела напълно. Беше готов да извърши всякакво насилие. Играта на котка и мишка бе свършила. Замахвах, а той с лекота избягваше ударите ми. Улавяше китките ми тогава, когато се опитвах да му одера лицето. Избутваше ме все по-назад. Накрая ме притисна до стената и ме залепи до нея със своето тяло. Помъчих се да го ритна и да го ударя. Той ме хвана за гърлото и го застиска, докато не ми се зави свят и нямах сили да се съпротивлявам повече. Без да ме изпуска от убийствената си прегръдка, той посегна надолу с другата си ръка и ми вдигна полите. Вдигна ги чак до бедрата, а след това си разкопча панталоните.

Пусна гърлото ми, хвана ме за китките и разпери широко ръцете ми. Проникна в мен със свиреп тласък, който ме накара да изпъшкам. Продължих да се съпротивлявам, докато той ме изпълваше мощно. Гърдите и рамената му ме притискаха. Ръцете му сякаш бяха приковали китките ми към стената. Извивах се неистово. Сгъвката на рамото му закриваше до половина лицето ми. Бях отворила широко уста и я притисках към тежката кафява коприна. Ръцете му стиснаха още по-силно моите китки и разпериха още по-широко ръцете ми. Тялото му се напрегна и за малко не ме размаза върху стената, когато финалният тласък доведе до облекчаването му, за което той копнееше толкова. Никълъс Лайън издаде грухтящ болезнен звук, който беше нещо средно между ръмжене и стон. Тялото му още не се беше

отпуснало. Миг по-късно той въздъхна и се отдръпна от мен, след като пусна китките ми. Коленете му трепереха леко, докато той правеше крачка назад. После си закопча панталона и си оправи ризата.

Отиде до вратата и изрева някаква заповед. Няколко секунди стоях облежната на стената. След това се изправих, оправих си полите и върнах корсажа на мястото му. Хванах се за облегалката на един стол. Стоях така известно време, за да се съвзема, а след това отидох в съблекалнята, за да се измия. Когато се върнах, един голобрад юноша с плетена островърха шапка и вълнена блуза слагаше храна за двама души на масата. Никълъс Лайън се бе облежал на бюрото. Беше скръстил ръце на гърдите си и свел брадичка. Не ми обърна внимание, когато отидох в спалнята, за да си среща косата и да си сложа отново грим. След няколко минути чух, че младежът излиза навън. Червения Ник застана на вратата на спалнята. Вдигнах очи и забелязах отражението му в огледалото.

— Много си спокойна — отбеляза той.

— Значи предпочитате сълзи и крясъци от болка? — запитах аз. — И преди са ме изнасилвали. Смятам пристъпите на истерия за празно губене на време и енергия.

— Страхотна си, толкова си невъзмутима — изрече той. — Възхищавам ти се.

— Вие сте много по-силен от мен, капитан Лайън. Нищо не ви пречи да ме надвиете и пречупете физически, но няма да успеете да сломите духа ми.

— Нямам и желание да го правя — отвърна той.

Станах, без да му обръщам повече внимание. Пригладих едната си вежда и докоснах за последен път устните си с червилото. Когато се обърнах, той още стоеше на вратата и ме гледаше с присвитите си очи. По тънките му розови устни траеше кисела усмивка. Тръгнах към вратата. Той отстъпи настрана и ми направи път да мина. Беше безкрайно озадачен от гордото ми и студено държане. Ако бях почнала да се унижавам и да му се подчинявам покорно, отдавна да се е отегчил от мен, а нямах намерение да го отегчавам. Седнах на масата и зачаках невъзмутимо и той да дойде.

— Нищо не ти пречеше да си спестиш неприятностите преди малко — изрече той, докато сядаше.

— Нима?

— Всичко можеше да протече далеч по-приятно за теб.

— Не се и съмнявам.

Той отля вино в един сребърен бокал. На масата имаше печено пиле, голямо парче говеждо, сирене и купа с плодове. Той ядеше с апетит. Отпи още една глътка вино. Разрязваше с лекота пилето. Аз не хапнах абсолютно нищо. Въпреки че копнеех да се нахвърля на храната не по-малко лакомо от него, усещах, че това ще изглежда неприлично, като се има предвид обстоятелствата. Седях си на мястото с гордо вдигната брадичка и напълно изправена. Лайън отмести настрана чинията си и си отля още вино в бокала.

— Не си ли гладна? — запита той.

— Нямам желание да се храня на вашата маса.

— Или да спиш в леглото ми. Май така изглежда.

Втренчих се в него със сините си очи, които го гледаха спокойно. Не се унижих да му отговарям. Пиратът се усмихна под мустак. По устните му заигра леко крива саркастична усмивка. Изпи глътка вино и остави бокала.

— Май още искаш да отидеш в Бразилия с другите — каза той.

— Не смятам, че моите желания ви интересуват изобщо.

— Ни най-малко не ме интересуват — увери ме той. — Ти си голяма късметлийка. Реших да те взема с мен на острова. Ще ми станеш жена. Това е чест, която скоро ще почнеш да цениш.

— Съмнявам се.

Той си отрязва голям резен сирене и го ухапа. Зае се да ме разглежда лениво с пронизващите си сини очи. Като че ли се питаше какво ли ще му трябва, за да надделее над моята хладнокръвност и невъзмутимост. Беше ме изнасилил най-безцеремонно, но това не беше кой знае какво предизвикателство за него. Победата му беше въпрос само на по-голяма сила.

Сега се беше изправил пред истинско предизвикателство и беше твърдо решен да го преодолее. Свърши със сиренето си и взе парче плод. Очите му и за миг не се отдалечиха от мен.

— Ще живееш като кралица — каза той.

— Наистина ли смятате, че това ме интересува?

— Рано или късно ще те заинтересува много. Всяка жена бързо свиква с разкоша, хубавите дрехи и бижутата.

— Тези неща не ме интересуват.

Киселата усмивка отново се появи на устните му.

— Ти си жена. Ще се заинтересуваш.

— Наистина ли искате да имате жена, която ви мрази от все сърце и душа и с удоволствие ще ви забие нож в гърдите при първа възможност?

— Няма да се чувстваш дълго време така.

— Никога няма да дойда доброволно при вас — заявих аз.

— О, ще дойдеш — обеща той, — не само доброволно, но и направо ще гориш от нетърпение да ме виждаш по-често. Още преди залез-слънце ще мъркаш като котенце.

Изгледах го със същия спокоен поглед и побутнах празния сребърен бокал до чинията ми. Червения Ник се усмихна.

— Мислиш, че няма да стане? — запита той. — Ще видим.

Стана. В очите му се появи тъмен блясък, когато си помисли за предстоящите удоволствия. Хвана ме за ръката и ме изправи на крака. Не възнамерявах да се бия пак с него. Нямах намерение да показвам каквото и да е чувство, поне за известно време. Той вече ми беше доказал, че е по-силен. Сега искаше да ми докаже своето мъжество. Заведе ме в спалнята и ме съблече. Когато заставах гола пред него, се зае да ме оглежда така, сякаш оглеждаше скулптура, която мислеше да купи. Обиколи бавно около мен. Разгледа ме от всеки възможен ъгъл. След това постави ръцете си върху гърдите ми. Дланите му затъркаха зърната ми. Пръстите му се притиснаха нежно в тези меки хълмчета. Не реагирах по никакъв начин, докато той продължаваше да милва и да натиска. Не реагирах и когато ме вдигна на ръце и ме положи върху покривката от хубав жълт атлаз. Той си свали дрехите и застава с ръце на бедрата. Беше висок, строен и много мускулест. Гладката му кожа бе загоряла равномерно.

— Първия път беше за мое удоволствие — каза той. — Този път удоволствието ще е твое, Мариета.

Седна до мен и се наведе отгоре ми. Целуна шията и гърдите ми. Притегли ме бавно в обятията си. Целуваше, галеше и милваше. Призоваваше ме да му отвърна със същото, но аз отказвах да му се подчиня. Положи ме долу, възседна ме и се зае да ме люби бавно и с присмехулна прецизност, която събуждаше чисто физически усещания дълбоко в мен. Трудно ми бе да ги прикрия. Но аз ги прикрих, като се усилих да остана неподвижна под него. Той удвои усилията си,

дръпна се, забави удоволствието за себе си и положи огромни усилия да ме възбуди. Най-накрая вече не беше в състояние да отлага повече и допусна облекчението, потрепери и падна изтощен върху мен.

По-късно отново ме любя. Сините му очи гледаха гневно и решително. Отново съумях да се възпра и не откликнах на нито една от ласките му. Слънчевата светлина, която преминаваше през страничните отвори, промени цвета си от жълт на колеблив и тъмнооранжев, когато той се любя с мен за последен път. Тогава аз най-сетне изстенах, възбудих се, притиснах се до него и потреперих от удоволствие. Едва тогава откликнах така, както той искаше. Тихите ми викове и страстните ми милувки го увериха, че е несравним любовник. Беше спечелил. Наслади се на триумфа си, докато го притисках към себе си и прекарвах ръцете си по гърба и рамената му, търках гладката му кожа и въздишах. Най-сетне се бях покорила. Никой от нас не проговори. Нямаше нужда от думи. След малко стана, облече си жълто-кафявия халат и ме изгледа триумфално.

Изтегнах се, покрих с чаршаф гърдите си и приседнах. Отвърнах на погледа му с новопоявило се спокойствие. Бях завоювана, но вече не бях жертва. Държах се гордо, но вече не и дръзко. Приех победата му спокойно, като жена с голям житейски опит. Това му достави несравнимо удоволствие. Никълъс Лайън не желаше да има робиня. Той желаше обиграна и интелигентна любовница. Изгледа ме продължително. На устните му се появи надменна и самодоволна усмивка.

Излезе. Изкачи се горе на палубата, за да се върне към изпълнението на своите задължения. Влязох отново в съблекалнята и се изкъпах грижливо. Изтрих потта и миризмите от телата ни. Избърсах се и напарфюмирах отново тялото си, преди да се мушна между прохладните копринени чаршафи. Докато го чаках в мрака и лекото люлеещо движение на кораба ме унасяше, изпитах чувство на триумф, което не отстъпваше по сила на неговото. Той беше едно напълно неморално и опасно животно, което не знаеше що е милост. Той убиваше без ни най-малки угризения на съвестта, но го надхитрих при всеки наш сблъсък. Бях предвидила точно всичко, което стана, и се владеех през цялото време. Въпреки че той вярваше, че ръководи всичко.

Сигурно е било доста след единайсет, когато той се завърна. Запаля свещите в кабинета и седна на бюрото. Виждах го през отворената врата. Работи известно време. Очите му гледаха мрачно. Намръщването издълбаваше дълбока бръчка над носа му, докато той изучаваше морските карти и си водеше бележки върху лист хартия. След около половин час отмести настрана картите и стана. Съблече се в мрака и се качи на леглото. Притисна ме грубо към себе си, сякаш бях възглавница. Обаче вече не желаше да се люби с мен, а искаше само да се наслади на новото си притежание. Въздъгнах и сложих ръка върху тила му. Сгуших се в него, сякаш спях, а и не бях съвсем будна. Никълъс Лайън ме прегърна страстно и заспа, без дори да подозира, че се намира точно там, където аз искам.

Водата беше тъмносиня и съвсем леко обагрена в пурпурночервено на хоризонта. Големите платна се издуваха величествено над главите ни и ни тласкаха напред по вълните. На кормилото стоеше Дрейпър. Държеше го здраво и уверено и направляваше умело кораба. Майкъл Тримейн обикаляше наоколо като надменен млад бик, оглеждаше всичко и произнасяше кратки заповеди. Всички тръпнеха в очакване, докато чистеха и подготвяха за стрелба големите оръдия. Свирепият, но послушен екипаж изпълняваше чевръсто своите задължения.

— Чакат френския кораб — каза ми Ем. — Ако изчисленията на Майкъл са точни, трябва да го засечем тук следобед. Пиратите са решили да превземат кораба.

— Ще го потопят ли? — запита Кори.

Ем кимна мрачно.

— Никак няма да е приятна гледка, скъпа.

Хубавите тъмни очи на Кори се разшириха от страх. Раменете и потрепераха. Още се боеше да не ѝ се случи нещо, макар че я бях уверила, че сега се намира в безопасност и че капитанът се е съгласил да я пусне да остане с мен и никой от хората му няма да ѝ стори нищо лошо. Стаята ѝ беше тъмна и съвсем малка и се намираще близо до камбуза. Там беше преправила на светлината от свещи великолепните рокли, които някога са били предназначени за братовчедката на крал Луи. Кори беше удивително талантива шивачка, а единствения път, когато ѝ позволих да ми направи прическата, тя сътвори истинско чудо с четката и гребена.

Вчера следобед „Морският лъв“ се срещна с другия кораб. Останалите жени вече пътуваха за Бразилия. Бедната Надин протестираше отчаяно, ридаше и пищеше, но съдбата ѝ вече бе окончателно решена. Стараех се да не мисля за тази ужасна сцена и да не изпитвам егоистично облекчение от това, че Кори, Ем и аз избягнахме тази зловеща участ. Знаех много добре, че това, което ни предстои, е възможно да се окаже не по-малко лошо, ако не и още по-

лошо. Стиснах ръката на Кори и ѝ предложих да слезе долу в стаята си и да се опита да поспи малко. Момичето кимна покорно.

— Тук ще стане голяма бъркотия, Кори. Всички ще стрелят и ще вдигат ужасно много шум. Остани си в стаята. Не се страхувай.

— Ще се опитам да не се страхувам, миз Мариета. — Момичето изчезна в един люк.

Ем и аз продължихме да стоим на кърмата. Мъжете не ни обръщаха никакво внимание. Ем носеше роклята, която ѝ беше намерил Тримейн. Тя беше от тъмнолилава тафта и богато украсена с черни дантелени набори. Аз носех рокля от сапфиреносин брокат. Ем изглеждаше прелестна, докато размахваше весело черното дантелено чадърче, което ѝ бе дал Тримейн.

— Харесва ми тази рокля — отбеляза тя. — Беше ми писнало от розовото, скъпа, а и цялата бях станала на парцали. Майкъл я изрови от някакъв куфар. Тя ми е точно по мярка, все едно, че някой я е ушил специално за мен. Той настоя да я нося и ме предупреди да си затварям устата, когато му казах, че ми е много голяма.

— Странно — отбелязах замислено аз. — И Червения Ник настоя да се облека елегантно. Кори изпра и закърпи роклята, която носех по блатата. Мислех да нося нея. Но той измъкна тази от раклата и ми нареди да я облека.

— Майкъл ми каза да не забравям чадърчето. Спомена ми, че то е много важно, а то не е, защото той всъщност се тревожеше за цвета на лицето ми. Решили са да ни използват по някакъв начин.

— И аз имам същото чувство.

— Но мисля, че можех да съм и по-зле — заяви Ем. — Можеше сега да съм с Дрейпър. И той ми хвърля око, скъпа. И още ме харесва.

— Извадихме голям късмет, Ем.

— Ами, късмет — каза тя. — Сещам се за доста други места, на които ми се иска да бъда сега.

— Но можеше да си и на „Тъмночервения ястреб“.

— Не ми говори за това, скъпа. Бедната Надин. Боя се, че тя няма да издържи дълго. Никоя от тях няма да издържи. Слава богу, успяхме да спасим Кори.

— Не беше лесно — признах аз. — Първия път, когато му споменах за това, ми отказа категорично. Заяви, че не иска да му се

мота наоколо някаква негърка. Каза, че си има достатъчно слуга на острова.

— И ти какво направи след това?

— Казах му, че Кори е същинска магьосница с иглата и конеца и че тя ще ми прави фантастични прически. Заявих, че щом ще му ставам любовница, искам да изглеждам възможно най-добре, а Кори ще ми помогне много за това. Той продължи да отказва.

— И какво стана после?

— Намусих се. Започнах да се държа много студено и сдържано. Най-накрая омекна. Нареди ми да я държа настрана от него. Заяви, че ако тя почне да вири нос, веднага ще ѝ види сметката. Кори, разбира се, се страхува много от него. Инструктирах я подробно как да се държи, когато той е наблизо.

— Той е един отвратителен негодник — избухна Ем.

— Така е, Ем, но тя е в безопасност. Поне засега.

— И това е нещо — съгласи се тя. — Ще им избягаме някак, скъпа. Те имат ножове, пистолети и саби, но и ние си имаме оръжия. Слава богу, знаем как да ги използваме.

— Не е лесно, Ем.

В този миг на палубата се появи Никълъс Лайън. Изглеждаше необикновено изискан в излъсканите си кафяви кожени ботуши, кафявите си атлазени панталони и великолепия редингот от атлаз с бронзов цвят, който бе украсен със златисти панделки. По китките му се спускаха водопади от златиста дантела. Носеше елегантна широкопола шапка от кафяв филц. От едната ѝ страна се спускаха пера с бронзов и бял цвят. Каза нещо на Тримейн. Тримейн кимна и слезе долу. Лайън прегледа оръдията. Издаде няколко кратки и отривисти заповеди на мъжете до тях. След това дойде при мен и Ем на кърмата.

— И двете изглеждате като изискани дами — отбеляза той.

— Благодаря — изрекох аз.

— Виждам, че Тримейн ти е намерил рокля — каза той на Ем. — Запасили сме се именно за такива случаи.

— А какъв е случаят? — попита Ем.

— Ще посрещнем радушно нашите сънародници.

— Не знаех, че пиратите си имат сънародници — отвърна язвително тя.

Червения Ник я изгледа леденостудено и замислено. От погледа му биха полазили студени тръпки по гърба на някое по-страхливо момиче. Ем стоеше безстрашно срещу него. Държеше се нахално и дръзко. След миг устните му се извиха в кисела гримаса.

— Май Тримейн не си е свършил работата както трябва. Изобщо не си се променила — отбеляза той.

— Свърши си я и още как. Целият ми гръб е посинял от боя. Искате ли да погледнете, капитане?

Червения Ник не ѝ обърна внимание.

— Когато приближим до тях — каза той, — така че да ви виждат ясно, искам вие двете да им махнете с ръка. Къде е малката негърка? Ако я видят и нея, всичко ще изглежда още по-убедително.

— Пратих я в стаята ѝ — казах аз. — Не... не искам тя да е горе по време на...

Той вдигна едната си вежда. Сините му очи се впиха в мен.

— Ще се уплаши. Ще провали цялото представление — добавих аз съобразително.

— Наистина ще ни провали, ако е тук — съгласи се той. — Смятам, че две хубави дами, техните кавалери и дузина френски войници ще свършат работа.

— Примамка — възкликна Ем. — Винаги съм искала да бъда точно това.

— Май ще трябва да си поговоря с Тримейн — изрече сухо Лайън.

Ем за малко не отвърна пак дръзко, но аз я изгледах предупредително. Тя си замълча, а Червения Ник тръгна да оглежда дванадесетте мъже, които точно в този момент излизаха отдолу. Всичките до един бяха облекли френски морски униформи. Той ги огледа внимателно и критично. На един нареди да си махне златната обица от ухото, на друг заповяда да си върже косата назад.

— Това никак не ми харесва — изрече Ем. — Признавам ти смело, скъпа, че мразя кръвопролитията. Много ме изнервят. А имам чувството, че днес ще се нагледаме на кървища.

— Според теб възможно ли е да им сигнализираме?

— Искаш да кажеш да ги предупредим? Никакъв шанс, скъпа. — Ем завъртя силно черното дантелено чадърче.

— Може би те ще спечелят — каза тя. — Може би ще ни спасят след малко. Чудесно ще е, ако стане така. Винаги съм си падала по французите.

— Ем, дръж си езика зад зъбите, когато капитанът е наблизо. Тримейн може и да ти търпи дръзките приказки, възможно е дори да му харесват, но Никълъс Лайън просто няма чувство за хумор.

— Добре, че ми го казваш — отвърна тя. — Знам, че трябва да внимавам какви ги говоря, но понякога просто не мисля. Този мой език ми е докарвал големи неприятности.

— И ще ти докара още — заяви ѝ отзад Тримейн.

Никоя от нас не го бе чула кога е застанал зад нас. На вид беше почти толкова представителен, колкото бе и капитанът. Носеше черни ботуши, панталони от черен атлаз и подходящ за случая редингот със сребриста украса. Голямата му черна шапка беше закичена с дълги черни и бели пера, които се носеха тържествено във въздуха.

— Не си ли измисляш нещо? — попита Ем.

— Току-що капитанът разговаря с мен. Каза, че си се държала нахално и ми нареди да те набия хубаво, когато слезем долу. Точно това и ще направя при първа възможност.

— Ще чакам този момент, скъпи. Много приятно го правиш.

Той се намръщи, а Ем въздъхна тежко и посегна да оправи шапката му, която се бе килнала настрана. Сложи я така, че да му стои още по-елегантно. Доволна от новия му вид, тя го потупа по бузата и прокара палеца си по пълната му долна устна.

— Тези дрехи наистина те правят да изглеждаш голям хубавец — увери го тя. — Продължавай да ги носиш и може би ще ти позволя да преспиш с мен.

— Не се шегувам, Емелин. Ще ядеш бой. Заслужила си го.

— И ти — обеща тя.

Тримейн се намръщи отново. Явно бе безумно влюбен в нея, щом търпеше да му говори така. Приличаше на сърдит булдог, омагьосан против волята си от игриво котенце. Изглежда я заплашително. Сигурно си мислеше, че така ще я уплаши.

— Обясни ли ти какво трябва да правиш? — запита провлачено Тримейн.

— Да, скъпи. От нас се очаква да стоим тук, да изглеждаме мили и приятни, да се усмихваме, да махаме кърпички и да подмамим

французите към гибелта им.

— Едно погрешно движение — каза той, — само да сбъркаш нещо и ще нахраниш акулите. Думата ми на две не става, Емелин. Това е сериозна работа и ти сега ще участваш в нея.

— Някои момичета обират целия късмет само за себе си.

— Няма да те изпускам от поглед — предупреди той.

— Не се безпокой, хубавецо. Ще си изиграем чудесно ролите.

Той се отдалечи наперено. В този миг пиратът, който беше застанал високо горе в наблюдателницата, извика силно. Далеч, далеч от нас, там, където сините води се обагряха в пурпурночервено, преди да се слоят с перленосивото море, се виждаше и с невъоръжено око една съвсем малка черна точка. Тримейн свали далекогледа и почна да издава заповеди с прегракнал възбуден глас.

Черната точица на хоризонта постепенно нарасна и придоби поясна форма. Вече приличаше на миниатюрен кораб играчка, който подскачаше като коркова тапа по водата в далечината. Постепенно ставаше по-голям. „Морският лъв“ се носеше леко по вълните към своята жертва.

— Всичко върви по план, момчета! — извика Тримейн.

Пиратите извадиха абордажни куки и дъски за прехвърляне на другия кораб. Сложиха ги така, че да са им подръка. Завързаха здраво въжетата, които висяха по мачтите. Пиратите, които не носеха френски униформи, се пръснаха из кораба. По четирима се свиха около всяко оръдие от подветрената страна, другите се изпокриха из ъглите на палубата. Един моряк в униформа пое кормилото от Дрейпър. Друг застана при лоста на кормилото. Останалите десет почнаха да се шляят по различни стратегически важни места по палубата. Ходеха така, че да се виждат отлично. Тримейн и Червения Ник дойдоха при нас на кърмата. Френският кораб вече беше съвсем близо. Виждах без затруднение моряците по палубата. Те бяха яки младежи, които носеха здраво пристегнати бели панталони и блузи на сини и бели ивици. Един мъж в хубава униформа и блестящи пагони притискаше далекоглед към окото си и ни оглеждаше внимателно.

— Тежковъоръжени са — отбеляза Тримейн. — И екипажът им си го бива. Няма да е лесно да превземем кораба, но печалбата си струва да рискуваме.

— Доколкото забелязвам, имат два пъти повече хора от нас — подметна Червения Ник.

— Няма да ни попречат кой знае колко, капитане.

— Не смятам така.

Помъчих се да сдържа нервния трепет, който ме обзе при вида на приближаващия френски кораб. Червения Ник ме погледна равнодушно със сините си очи.

— Това май не ти харесва? — попита той.

— Те... са обречени да загинат до един... — казах аз.

— Точно така — съгласи се той.

— Нямаат и най-малък шанс да се спасят.

— Никакъв шанс. Усмихни се! — заповяда той.

— Не мога.

— Усмихни се! — повтори той. — Махни с ръка!

Разстоянието между двата кораба се скъсяваше непрестанно.

Френският кораб беше голям и внушителен. Беше построен така, че да издържи именно на такава атака, каквато бе замислил Лайън. Моряците на палубата изглеждаха твърде млади. Не знаеха, че са обречени на гибел до последния човек. Потреперих. Човекът с далекогледа ни гледаше с явно подозрение. Издаде някаква заповед и моряците дотъркаляха до него един топ, който беше готов да гръмне, ако се наложи. Не издържах повече. Трябваше да слеза долу. Понечих да се обърна. Никълъс Лайън ме хвана за китката и я изви така, че иглички от болка прободоха цялата ми ръка.

— Усмихни се — повтори той.

Насилих се и на устните ми се появи някакво подобие на усмивка. Вдигнах другата си ръка и я размахвах. Майкъл Тримейн стоеше съвсем близо до Ем. Ръката му се намираше зад нея. Беше опрял пистолет между плешките на рамото ѝ. Очите на Ем се бяха навлажнили, но тя също се усмихваше. „Морският лъв“ се носеше все по-близо до плячката си. Вятърът издуваше величествено платната. Френският флаг се развяваше високо над нас. Сега вече и пиратите в униформа почнаха да викат и да ръкомахат. Поздравяваха с голяма сърдечност и усърдие предполагаемите си сънародници. Никълъс Лайън пусна китката ми, свали шапката си с пера и се поклонил изискано на капитана отсреща.

— Bonjour! — извика той.

Капитанът отвърна на поздрава му, но все още ни гледаше с подозрение.

— Ние сме пътнически кораб — извика Червения Ник на перфектен френски. — Една буря ни отклони малко от нашия курс преди три дена. Добре, че ви срещнахме. Водата ни много намаля и не ни стига. Да ви се намира някоя и друга бъчва в повече?

— Можем да ви дадем три-четири — извика капитанът.

— Хиляди благодарности!

Капитанът вече не ни подозираше за нищо. Обърна се към своите моряци и им заговори нещо. Те се отдалечиха от оръдията. Някои почнаха да се усмихват и да ръкомахат. Корабите се приближиха и заплуваха бавно един до друг. Тримейн се хилеше като някое малко момченце, на което току-що са дали един куп подаръци в ярки обвивки. И по устните на Червения Ник се бе появила усмивка, но сините му очи гледаха убийствено. Изчака другия кораб да застане на не повече от петдесет ярда от нас, вдигна ръка и я спусна рязко и внезапно. Оръдията избумтяха. Ем изпищя. „Морският лъв“ подскочи толкова силно от мощния залп, че едва се удържах да не падна.

На корпуса на френския кораб зейнаха четири големи дупки, а две от мачтите му се заклатиха с трясък като току-що отсечени дървета. Платната им се раздраха. Мачтите паднаха на палубата. Едната от тях се стовари върху капитана, събори го на земята и го смачка с тежестта си. Пиратите се покатериха на палубата, като крещяха с всичка сила. Хвърлиха абордажните куки над водата и придърпаха френския кораб към „Морския лъв“. Червения Ник хвърли настрана шапката си, отърси се от редингота и сграбчи сабята, която му подаде Тримейн. Двамата се хвърлиха настървено в боя, щом другите прехвърлиха дъски над перилата на двата кораба. Някои пирати хукнаха по тях, а други се закатериха по такелажа и се хванаха за различни въжета, с които се залюляха във въздуха и се приземиха с дивашки крясъци на другата палуба.

Тежките стоманени гюлета, които се врязаха в корпуса и събориха мачтите, изненадаха напълно френските моряци. Сега корабът им се клатушкаше толкова силно, че повечето от тях се бяха проснали по лице на палубата. Ръцете и краката им се бяха преплели. Червения Ник и хората му връхлетяха върху тях като пуснати на воля зли духове. Те сечаха, пронизваха и гърмяха с пистолетите си.

Крещяха като демони, излезли от дълбините на ада. На французите им трябваше известно време, за да се съвземат от шока. Но за тези няколко кратки мига редиците им оредяха, а палубата им беше обляна с яркочервена кръв.

— Мили боже! — извика Ем. — О, мили, мили боже!

Зеленикавокафявите ѝ очи бяха изпълнени с гняв и ужас. От тях се лееха сълзи. Тя изпусна чадърчето си и се притисна към мен. Нито една от нас двете нямаше сили да отвърне поглед от гледката. Стояхме като вцепенени. Клането пред нас изцяло завладя вниманието ни. Мястото на схватките се местеше непрестанно, но кръвта се лееше постоянно. Видях как един рус френски младеж се изправя на крака и грабва пистолета си, а Дрейпър го пронизва със сабята си, преди той да е успял да натисне спусъка. Очите на младежа се разтвориха широко, устните му произнесоха беззвучна молитва, докато кръвта изтичаше от тялото му, а той падаше на колене.

Беше ужасно, ужасно. Гледката беше толкова страшна, че почти не вярвах на очите си. Адът се беше разтворил пред мен. Демоните виеха. Кръвта се лееше навсякъде. Бях зашеметена и гледах невярващо. Стоях като парализирана от шока от видяното. Една мачта и платното ѝ се запалиха, олюляха се и паднаха във водата. Обгърнатото от пламъци корабно платно за миг обви всички зад него, подобно на яркооранжево знаме, преди да изчезне във вълните. Страшно ми се искаше да си затворя очите, да сляза долу и да забравя за този ужас, но нещо сякаш ме държеше тук и ме заставяше да гледам всичко, колкото и то да ми се струваше нереално. Лицето на Ем беше побеляло. Раменете ѝ трепереха. Прегърнах я и тя зарови глава в рамото ми. Ридаеше тихо. Иначе беше храбро и дръзко момиче, но сега приличаше повече от всичко друго на уплашено детенце.

Тримейн се забавляваше много. Обикаляше пъргаво и пронизваше телата на враговете си със смъртоносна точност. Небесносините му атлазени дрехи бяха изпръскани с кръв. Шапката като по чудо още не беше паднала от главата му. Перата ѝ се вееха лудо. Той сграбчваше моряка пред себе си за косата, дърпаше силно главата му назад и му прерязваше гърлото. Смееше се от удоволствие.

Червения Ник се сражаваше хладнокръвно и спокойно. Лицето му беше безизразно, докато размахваше сабята си с поразително умение. Докато повечето му хора мушкаха, колежа и скачаха наоколо

като някакви обезумели кръвожадни зверове, Лайън се биеше като аристократ. Отбиваше ударите и пронизваше противниците си изкусно и умело. Ръката и сабята му се движеха като едно цяло. Движенията му бяха грациозни и бързи и носеха смърт на враговете му. Към него се насочиха трима моряци и го притиснаха към стената. Двама от тях размахваха саби, а третият се прицели в него с пистолета си и се приготви да стреля. Лайън се втурна напред със зашеметяваща бързина. Наведе се мигновено и се завъртя. Свободната му ръка се изви и обви гърлото на един от мъжете със сабите. Бутна го пред себе си и го задържа така с убийствената си хватка. Използваше го като щит. Заби острието на сабята си в сърцето на човека с пистолета, измъкна го светкавично и поведе невъзмутимо бой с третия моряк. Изби сабята от ръката му и го уби с един чист удар. Щом пусна шията на щита си, морякът се отпусна като чувал на палубата. Лайън го беше удушил.

Палубата вече беше застлана с трупове. Кръвта течеше на аленочервени струи. Само няколко моряци бяха оцелели. Половината пирати слязоха долу, за да потърсят още жертви. Не възнамеряваха да оставят никой жив. След малко няколко пирати се качиха весело на палубата, като влачеха със себе си трима злочести пасажери — двама възрастни мъже, облечени в атлаз, дантела и с напудрени перуки, и една пълна жена на средна възраст, която носеше дрехи от виненочервено кадифе. Жената се съпротивляваше и пищеше. Двамата мъже гледаха замаяно. Със сатанински смях и свирепи крясъци пиратите изтеглиха двамата мъже горе на перилата и ги хвърлиха във вълните, които вече гъмжаха от акули. После и жената.

Това беше краят. Пиратите междувременно бяха избили последните моряци. Всички французи бяха загинали, а самият кораб беше почнал да се накланя опасно. Пиратите заизлизаха отдолу натоварени със сандъци и куфари.

Ем се изправи и ме погледна. Очите ѝ бяха като на възрастна жена. Лицето ѝ се беше изопнало. Беше стиснала здраво устни и устата ѝ приличаше на права линия.

— Добре ли си, Ем? — попитах аз.

— Добре съм, скъпа. Никога вече няма да бъда същата като преди, но... да, добре съм. Смятах, че съм виждала големи ужасии, но... не съм и сънувала, че е възможно да стане нещо подобно.

— Слава богу, че Кори беше долу.

— Искан ми се и аз да бях останала там — каза Ем. — О, скъпа, така ми се иска да бях останала долу.

— Хайде да се приберем по стаите.

Ем кимна. Тръгнахме по стълбите надолу и после по тесния коридор към вратата на стаята на Тримейн. Още не се бях съвзела. Някъде дълбоко в мен се появи някаква твърда и стегната топка. Взех неусетно и за самата себе си мрачно и ужасно решение. Знаех какво да направя. Длъжна бях да го направя. Нямах друга алтернатива. Ем ме погледна. Вече се беше успокоила. В очите ѝ се забелязваше сдържана, но неумолима решителност.

— По-добре да бях заминала за Бразилия — заявих аз.

— Недей така, скъпа.

— Няма да издържа докрай, Ем. Не желая да издържам повече.

— И аз се чувствам така, Мариета, но трябва да бъдем практични. — В гласа ѝ прозвуча нотка на решителност. — Ние... сме длъжни да забравим какво се случи днес. Длъжни сме да го изхвърлим от ума си и да се съсредоточим само върху това, как да оцелеем.

— Оцеляването вече не ме интересува.

— Не разбираш какво говориш, скъпа. Те ще си платят за всичко. Кълна ти се в това. Все някак ще им избягаме, но преди това те ще си платят.

Стори ми се, че гласът ѝ идва някъде отдалеч. Едва различавах думите ѝ. Тя ме хвана за ръцете и ги стисна здраво.

— Трябва да бъдем силни, Мариета.

— Уморих се да бъда силна — изрекох аз с немощен глас.

— Пийни си малко, скъпа. Капитанът държи много хубаво бренди в онзи шкаф ей там. След ден-два ще пристигнем на острова. Там ще ни бъде по-лесно.

Очите ѝ ме гледаха загрижено. Кимнах и я оставих на вратата. Влязох в каютата на капитана. Не съзнавах напълно какво върша. Пристъпих в неговата съблекалня, огледах пистолетите на стената и накрая свалих един от тях. Отворих едното и извадих кутията с патрони. Зачаках го.

Бях спокойна и невъзмутима. Чувствата ми сякаш бяха изчезнали безвъзвратно. Виждах жената с бакъреночервената коса, която седеше на стола и носеше хубава сапфиреносиня рокля. До нея имаше

пистолет. Когато той най-сетне отвори вратата и влезе в стаята, още се намирах в онова странно състояние на пълна парализираност. То се дължеше на страхотния шок, който бях преживяла.

Той затвори вратата, погледна ме и веднага забеляза, че нещо не е наред. Застина на място и почна да ме оглежда с безизразните си сини очи. Лицето му беше непроницаемо. Беше убил най-малко шест души, а беше здрав и читав, сякаш се беше върнал от спокойна разходка по палубата.

— Съжалявам, че видя какво стана, Мариета, но може би така е по-добре. Сега знаеш какво правим. Може би това ще ти проясни главата от глупавите ти идеи за бъдещия ти живот.

— Няма да живея с теб.

— Нима?

— Ще те убия.

Той не показа и най-малък признак на тревога или изненада, когато вдигнах пистолета и го насочих срещу него. По очите му личеше, че е много развеселен.

— Струва ми се, че този номер го прави вече веднъж — отбеляза той.

— Сега пистолетът е зареден — казах аз.

Той вдигна вежди. По сините му очи личеше, че изпитва неприкрито удоволствие.

— Стрелям безпогрешно — заявих аз.

Никълъс Лайън поклати глава. Сега вече се усмихваше неприкрито. Направи крачка напред. Станах и насочих пистолета към него. Изненадах се от тежестта му. Ръката ми потрепери леко. Той пристъпи още една крачка напред. Натиснах спусъка. Трясъкът отекна оглушително в стаята. Силата на отката ме накара да залитна назад и да изпусна пистолета. Димът се вдигна. Никълъс Лайън не беше помръднал и оглеждаше лениво червеното петно на ръката си.

— Безпогрешен стрелец ли каза?

Бях твърде зашеметена, за да му отговоря. Той отново поклати глава. След като се увери, че куршумът само е одраскал ръката му отстрани, Никълъс ме погледна с насмешка и разочарование. Постъпката ми действително му хареса. Въпреки опасността за живота му, извратеният му начин на мислене го караше да ми се възхищава.

Посегна към пояса на панталоните си и измъкна нещо оттам. То бе продълговато, гъвкаво и блестеше с хиляди пламъци.

— Свърши ли с театралните изпълнения за днес? Попадна ми нещо като за теб, скъпа, и си помислих, че ще ти хареса.

Подхвърли ми наниза, който излъчваше сребристосин огън. Улових го чисто инстинктивно, без дори да се замислям. Огърлицата беше тежка. Десетки диаманти и припламващи в синьо сапфири се стичаха между пръстите ми. Огънят сякаш им вдъхваше живот. Бяха ослепително ярки и искряха. Красиви светлинки пулсираха по повърхността им. Досетих се, че огърлицата сигурно е принадлежала на жената във виненочервеното кадифе. Прииска ми се да му я хвърля в лицето, да грабна пистолета и да го застрелям в сърцето. Всъщност това беше първоначалното намерение, но в последния момент промених решението си. Загледах скъпоценните камъни, а след това вдигнах очи към него. Изражението на лицето ми беше леденостудено.

— Още ли искаш да ме убиеш? — запита той.

— Ще го отложa засега.

— Страхотна си, Мариета, отдавна не бях изпитвал подобно удоволствие.

Пристъпи към мен, взе огърлицата и застана зад гърба ми, за да я сложи на шията ми. Скъпоценните камъни се отпуснаха неподвижно върху ключицата ми и се стекоха надолу към възвишението на гърдите ми. Той ме прегърна с дясната си ръка за рамото, а с лявата ме обви за кръста. Притегли ме към себе си. Миришеше на кръв, барут и човешки тела.

— Толкова си смела — заяви той възхитено. Махна ръката си, бутна назад косата от слепоочието ми и сведе глава, за да ме целуне по шията. Притегли ме още по-близо до себе си. Ръката му се изви и ме притисна толкова силно, че останах без дъх.

— Игрите ти са много забавни — прошепна той.

— Не беше игра.

— Занапред ще се погрижа да държа под ключ опасните играчки.

Действително си мислеше, че съм разиграла нарочно тази сцена, само и само да го позабавлявам малко. Изумих се от тази мисъл и изпитах непознато досега чувство на власт над него. Отпуснах се в прегръдките му и отстъпих пред неговата сила и безмилостност. Той вярваше, че владее положението, но дълбоко грешеше.

Никълъс Лайън ще си плати скъпо.

Островът беше дълъг и сравнително тесен. От континента го отделяше може би четвърт миля. Пристанището беше пълно с кораби. На ръба на отвесните канари имаше сиви каменни крепостни стени.

— Зад острова се намира Нова Испания — заразказва ми Ем. — Всъщност, мисля, че се казва Тексас, но е испанска територия. Представлява една огромна пустош. В нея има само няколко селища, два-три средни по големина града и много католически мисии. Тексас е безкраен. Така ми каза Майкъл. Освен това бил пълен с индианци. Безброй племена живеели в него.

— Доста обнадеждаващо.

— Още не си чула най-лошото, скъпа. Другата страна на острова също е укрепена, но заради племето, което живее на брега. Те са канибали — добави тя.

— Канибали ли?

— Така ми каза Майкъл. Освен това не изяждали просто така жертвите си. Дерели ги и си хапвали от тях, преди да са ги убили. Ядели ги живи!

Това ми се стори невъзможно, но Ем ме увери, че говори самата истина. „Морският лъв“ се носеше леко по вълните към пристанището в далечината. Островът ставаше все по-голям. На палубата кипеше трескава дейност. Червения Ник излезе бавно отдолу и дойде при нас на кърмата. Носеше великолепно ушити панталони от тъмносин атлаз. Рединготът подхождаше на панталоните и беше пищно бродиран в сребрист цвят.

— Харесва ли ти моята крепост? — попита той.

— Много е внушителна — признах аз.

— Малка е, но си я бива — отбеляза той. — Когато напуснах Карибско море, за да си завладя моя собствена територия, в която да нямам съперници, намерих идеалния за целта остров. Укрепленията вече бяха построени. Имаше и доста други постройки. Един друг момък също беше решил да завладее целия този район и да си направи

царство от него. Хубав бой стана между нас двамата. Той си промени решението, докато акулите закусаха с него.

— Значи ти излезе по-силният?

— Да — съгласи се той. — Докарах строители и занаятчии, които да спретнат града и да ми издигнат къща. Тя не се вижда оттук, над града е, зад онези дървета.

— Сигурно Мария те чака — подметнах аз.

— И аз така си мисля.

— Няма да се зарадва, когато види, че идваш под ръка с мен.

Лайън не отговори, но на едното ъгълче на устата му се появи крива усмивка. Досетих се, че той очаква с нетърпение срещата между нас двете. Да изненада любовницата си с пристигането на нейна заместничка — това несъмнено допаднаше на извратеното му чувство за хумор. Двете с Ем се спогледахме. След това тя се отдалечи тактично и слезе надолу. Тримейн я спря и ѝ заговори грубо. Тя му кимна уморено и тръгна по стълбите. Никълъс Лайън гледаше острова, докато навлизахме в пристанището. В долната част на града се беше събрала огромна тълпа. Хората викаха радостно и си подхвърляха шапките.

— Колко хора живеят на острова? — попита аз.

— Триста и петдесет души, а корабите ми са седем. Както виждаш, сега всички се намират в пристанището. Ще изпратя четири от тях в открито море след няколко дена. Всеки ще има пълен екипаж, а начело ще стои лейтенант, на когото имам пълно доверие.

— Имаш много добра организация.

— На това се дължи успехът ми.

— Някой ден ще увиснеш на бесилото — заявих аз.

— Така ли мислиш?

— Неизбежно е.

— Не е задължително да стане така — отговори той. — Може би ще се поправа. Може би ще се присъединя към силите на реда и закона подобно на Хенри Морган. Сигурно знаеш, че британците сключили споразумение с него. Дали му официалното право да граби и плячкосва враговете им. Получил рицарско звание. Дали му чин лейтенант и го назначили за губернатор на Ямайка.

— Това е станало преди сто години.

— О, значи си чувала за сър Хенри?

— Чела съм в книгите по история.

— Един ден може би ще пишат и за мен по тези книги. Ако искаш да знаеш, самият аз вече получих предложение от британците. Искат да присъединя хората си към тях, за да им помогна да подчинят отново бунтовниците.

— И ти отказа?

Той кимна. Дългите му пера се развяха.

— Възхищавам се на бунтовниците. Възхищавам се на всеки човек или на всяка група от хора, които въстават срещу властта. Но съм твърде независим, а работата ми е доста доходна. Сега цялата власт тук е в мои ръце. Островът е непревземаем. Аз съм ужасът на залива.

— Харесва ти да убиваш.

— Точно обратното. Смятам го за отегчително, но ми се налага да го правя.

— Разбирам.

— Ти си истинска загадка за мен, скъпа моя. Понякога си мисля, че си напълно доволна от себе си и от новото си положение. Повечето жени с твоето минало биха се чувствали така. Но понякога не съм сигурен дали наистина е така.

— Не си ли?

— Зная, че ти харесва да се любиш с мен. Ти си удивително страстно създание. Веднъж щом преодолях съпротивата ти, ти доказа верността на думите ми, и то не един път.

— Това става против волята ми — изрекох аз сухо.

— Харесва ти, скъпа.

— Аз съм човек, а ти си необикновено умел.

Той се засмя от удоволствие. Изгледах го студено.

— Това е факт, а не комплимент. Откликнах на умениято, не на мъжа. Ненавиждам те.

— Това събужда любопитството ми.

— И аз така мисля.

— За мен ти си голямо предизвикателство, Мариета, и то твърде интересно предизвикателство. Никога не знам какво да очаквам от теб. Преодолях твоята сдържаност в леглото. Ще преодоля и сдържаността в мислите ти. Ще превърна твоята ненавист в любов.

— Никога няма да те обикна.

— Ще ме обикнеш, скъпа моя — каза той.

Усмихнах се вътрешно. Твърдо беше решил да постигне това и с мен. Никога нямаше да обикна Никълъс Лайън, но той вече започваше да се влюбва в мен. Усещах това. Чувството му съответстваше идеално на целите ми.

Сега се намирахме в пристанището. Чувах как хората на брега викат приветствено. Никълъс Лайън вдигна шапката си и им кимна. Те завикаха още по-силно. Тук той беше кралят. Бях убедена в това, че той упражнява безмилостно властта си. Хората на Червения Ник живееха, по строги правила. В морето им се разрешаваше да убиват, да изнасилват и да грабят, но кражбата на острова се наказваше със смърт.

— Исусе Христе, направо не ми се вярва, че ще слезем най-сетне от този кораб! Така ми се иска да походя малко пеш на твърда земя! Усещаш ли това? Спряхме да се движим. Как ще оцелея, ако подът се накланя под краката ми, а таванът отгоре се люлее? Е, скъпи мои — възкликна Ем, — ето че стигнахме до острова. Преодоляхме първото препятствие, сега идва следващото.

— Много сте хубава, миз Ем — каза Кори.

Ем се бе пременила в рокля от светлокафяв атлаз, която беше избродирана цялата с миниатюрни кафяви копринени цветя и съвсем малки изумрудени копринени листа. Лъскавите ѝ червеникавокафяви коси бяха събрани в горната част на главата ѝ. Отделни дълги кичури се спускаха към гърба ѝ. Тя носеше великолепно изумрудени обици. Светлокафявите ѝ очи гледаха весело. Златистокафявите лунички обсипваха леко скулите ѝ. По малката ѝ розова уста играеше унила усмивка, но тя наистина изглеждаше много хубава.

— Майкъл ми каза да си придам по-привлекателен външен вид — обясни тя. — Той иска да поразии приятелите си на брега с хубавата си нова проститутка. Даде ми роклята и обиците и ми каза, че ако се държа както трябва, ще получи и подходяща огърлица. Смяташ ли, че няма да се държа като някое ангелче? Поне докато получи огърлицата — добави тя. — Ако ви се струва, че бърборя като сврака, то е, защото съм страшно изплашена. Видя ли онази тълпа на брега?

— Видях ги — отвърнах аз.

— Няма да е тъй лесно да се измъкнем от този остров, както си го мислех по-рано. Но ще го направим, момичета. Трите ще избягаме при първа възможност, ако ще канибалите да ни чакат на брега.

Тъмните очи на Кори се разшириха.

— Канибали ли? — изрече тя.

— Засега няма от какво да се плашиш, скъпа — увери я Ем. — Предпочитам да си имам работа с цяло племе канибали, а не с онази сган навън. Но май вече е време да се качим на палубата.

Ем хвана моята ръка и тази на Кори и ги стисна здраво. Усмихна се едновременно лъчезарно и унило, но не успя да прикрие страха в очите си. Тя беше смела, жизнерадостна и твърдо решена да бъде постоянно в добро настроение, но виждах, че и тя като мен е обезсърчена.

— Ще го направим, Ем — казах аз.

— Разбира се, че ще го направим — отвърна дръзко тя и отново стисна ръцете ни. — Една банда пирати са детска играчка за нас.

Пусна ръцете ни. Кори вдигна куфара и отидохме при мъжете на палубата. Тримейн веднага ни отне Ем. Хвана я грубо за ръката и я отведе. Ем стоеше покорно и се държеше хрисимо, докато във въздуха се носеха неприлични крясъци и шумни дюдюкания. Една от мръсните и разчорлени повлекани в тълпата се изтръгна от околните, стрелна се напред и се изплю. Едва не уцели ръба на роклята на Ем. Един пират цапардоса жената по лицето и я събори на земята. Когато тя се изправи на крака, Ем я изгледа гордо и ѝ показа среден пръст. Тълпата изрева от възторг. Разнесе се дрезгав смях.

Червения Ник дойде бавно при нас. Доброто му настроение се изпари, когато забеляза Кори. Тънките му устни се свиха презрително надолу. Кори се напрегна. Раменете ѝ потрепериха. Той я изгледа за миг с явно отвращение, после престана да мисли за нея и се обърна към мен.

Никълъс Лайън се усмихна и ми протегна свитата си ръка. Хванах го за лакътя и тръгнахме към подвижното мостче. Кори остана на място. Стискаше нервно куфара, без да знае какво да прави. Дрейпър я смушка силно и двамата закрачиха зад нас. Тълпата на кея се развика силно. Мъжете, които имаха шапки, ги хвърлиха във въздуха, когато кралят им се озова сред тях.

Множеството ликуваше. Всички до един имаха отблъскващ вид и бяха не по-малко от стотина на брой. Мъжете бяха с груби и свирепи лица. Много от тях имаха белези, строшени носове или тъмни превръзки на едното око. В тълпата имаше поне двайсет жени —

пълни и мърляви създания със задебели лица и дълги невчесани коси. Потиснах трепета си, когато ревящата и воняща тълпа ни обкръжи. От нея лъхаше на ром, пот и мръсотия. Това бяха възможно най-противните и покварени представители на човешкия род. Тази кошмарна сган като че ли бе изплувала от дълбините на ада. Кресяха с всички сила, размахваха шапки, ръце и бутилки.

Никълъс Лайън вдигна ръка. Лицето му беше строго. Незабавно се възцари пълна тишина. Очите му гледаха безизразно, докато оглеждаха бавно събралата се тълпа. Усмири необузданата шайка главорези, без да каже и една дума. Властното му и безжалостно излъчване буквално ги смазваше. Помислих си, че ако им нареди, всички ще паднат на колене в знак на подчинение. Няколко секунди ги държа под напрежение. Очите му приличаха на две бучки син лед. Устните му се извиха доволно, макар и едва забележимо. Червения Ник се наслаждаваше на властта си. След това се усмихна неприкрито.

— Мъже, този курс беше много успешен — обяви той. — Върнахме се с голяма плячка. Тази вечер по кръчмите ромът ще е безплатен, за да отпразнувате както подобава нашето завръщане.

Виковете прераснаха в оглушителен рев. Шапките литнаха във въздуха. Червения Ник благодари за приветствията с кратко кимване. Щом приветствията затихнаха, той ме хвана здраво под ръка и ме поведе към павираната улица, която се устремяваше нагоре в края на пристанището. Вървах с гордо вдигната брадичка. Не се оглеждах нито наляво, нито надясно, но забелязах, че мъжете въпреки всичко ме зяпат с любопитство. Жените ме гледаха с явна враждебност, която се опитваха да прикрият. Лесно бе да се подиграваш на новото момиче на Тримейн. Съвсем друго бе да обидиш жената на капитана. Докато вървахме покрай магазините, колибите и просторните кръчми с олющени бели стени, по чиито покриви имаше оранжеочервени керемиди, си помислих, че тези жени с удоволствие биха ме разкъсали на парчета само за това, че бях млада и привлекателна и носех хубава рокля. Покровителството на Червения Ник беше единствената ми защита от тях.

— Изплаши ли се? — запита той.

— Съвсем не — излъгах аз.

— Сигурно се досещаш, че тези жени ти завиждат.

— Да.

— Когато са дошли на острова, и те са били млади и красиви. Ромът и грубостите са ги превърнали в отрепки. Скоро ще трябва да докарам нови жени на острова.

— Какво ще стане с тези?

— Ще готвят, ще търкат подовете и ще бъдат полезни по различни начини — отвърна той. — Не се безпокой за тях. Тъй като си моя жена, си в пълна безопасност. Това се отнася и за малката уличница на Тримейн.

Гладкият път пред нас постепенно се извиваше нагоре. Видях, че зад дърветата има някаква грамадна квадратна сграда. Стените ѝ блестяха в бяло на слънчевата светлина. Висока ограда бранеше отвсякъде няколко внушителни постройки. Покривите им се издигаха на няколко нива и бяха застлани с червеникавокафяви керемиди. Забелязах, че комплексът от сгради представлява едно огромно укрепление с тясна пътечка, която води навътре. Единствен вход бяха две гигантски врати от як дъб, обковани с месинг. Зееша широко отворени пред нас. Зърнах бегло зелени морави, фонтани и къщи в далечината.

— Островът е непревземаем — обясни Никълъс, — а укреплението е последната предпазна мярка. Веднъж да затворим вратата, и една шепа хора лесно ще отблъсне цяла армия.

— Колко къщи има вътре?

— Седем — каза той. — Плюс няколко малки казарми. Главната къща е доста просторна и луксозно обзаведена, както ще видиш. Шестте по-малки къщи също са уютни. В тях живеят лейтенантите ми. Двайсет от най-добрите ми хора живеят в казармите.

Минахме през огромните врати. Влязохме в просторен двор с палми, фонтани и зелени ливади. Казармите се падаха веднага вдясно от големите врати. Шест бели къщички се издигаха една срещу друга от другата страна на двора от всяка страна имаше по три постройки. Главната къща се издигаше точно пред нас. Тя беше просторна и хубава, с бели стени. Пред прозорците имаше черни решетки от ковано желязо. Покривите се вдигаха и спускаха на различни нива. Ярки цветя растяха в лехи от двете страни на главния портал.

Всичко беше чисто. Тук царуваше пълна тишина и спокойствие. Кошмарните крясъци и яростта останаха долу в града.

Влязохме в огромен салон, който беше изискано обзаведен с най-хубави френски мебели. На прозореца висяха завеси от тъмносин брокат. На златистокафявия паркет имаше светлосини и розови килими от обюсон. Стаята би задоволила претенциите и на най-взискателния парижки аристократ с елегантния си интериор, изящните си багри и забележителния финес на цялостното обзавеждане.

Червения Ник се обърна към Дрейпър.

— Отведи негърката в помещенията на прислугата — нареди той. — Погрижи се да получи стая и се върни да ми докладваш.

Дрейпър кимна, хвана Кори за ръката и я отведе. Тя ме погледна уплашено през рамо, докато излизаше. Лайън си свали шапката и я хвърли на един от столовете. Погледна към елегантната бяла мраморна камина, блещукащите сребърни свещници, двата кристални полилея, които висяха от тавана и от които се спускаха искрящи висулки. Широкият пеш на редингота му прошумоля, когато той прекоси бавно стаята, за да извади чаша и кристална гарафа от позлатения бял шкаф.

— Искаш ли вино? — запита той.

— Не.

— Какво мислиш за къщата?

— Прекрасна е.

— Ценя високо прекрасните неща. Обичам около мен да има прекрасни мебели, вещи и жени.

— Но не те интересува как точно ги придобиваш.

— Заклех се, че някой ден ще притежавам всичко, за което съм мечтал. Когато бях млад, гладен и постоянно ми беше студено, се заклех, че ще стана богат. Бях сирак, крадах храна и дребни стотинки, а бях на не повече от пет години. Извади късмет. Джентълменът, на когото задигнах часовника, се съжали над мен и ме отведе у дома си. Той и жена му ме отгледаха като свой роден син. Даде ми прекрасно образование, нае ми най-добрите частни учители.

— А после?

— И двамата умряха от треска за една седмица, когато бях на шестнайсет години. Племенникът им дойде в Единбург и си присвои всичко. Буквално ме изхвърли навън на улицата. Влязох през прозореца, грабнах ръжена и му строших черепа.

Той сръбна малко вино. Лицето му беше безизразно, докато продължаваше да разказва:

— Избягах. Властите ме заловиха. Осъдиха ме на смърт чрез обесване. Надвих пазача и изтръгнах пистолета от ръката му. Застрелях го. Застрелях и още един пазач, който се опита да ми попречи да избягам. Крих се в бедняшкия квартал около месец, преди да успея да се измъкна от града и да се добера до морето. Бях избягал от правосъдието. Нямахше път назад.

— Значи така си станал пират.

— Реших, че това е най-подходящият занаят за човек като мен.

Той изпи докрай виното си. В същия миг чухме, че по стълбата се качва някой.

— Нии-к-лас! — извика един възбуден глас. — Нии-к-лас! Къде си?

Стъпките вече отекваха от коридора. След това в стаята влетя забързано Мария. Изглеждаше поразително красива. Носеше рокля от тъмнорозов брокат, която влизаше в пълен контраст с кадифената ѝ светлокафява кожа. Косата ѝ беше пищна и синьо-черна. Очите ѝ бяха яркочафяви и блестяха. Подчертаваха изразителността на лицето ѝ. Устата ѝ беше голяма, червена и несъмнено чувствена. Бе създадена само за страстни целувки. Не беше висока като мен, но имаше невероятно добре оформено тяло. Плътно прилепналият корсаж от розов брокат очертаваше ясно гладките ѝ рамена, — налетите ѝ гърди и тънкия кръст. Въпреки че безспорно беше много хубава, леката извивка на устата ѝ загатваше за нейната ненаситност. Тъмните ѝ очи също проблясваха алчно.

Спря посред стаята, пое си дълбоко дъх и сложи ръце на бедрата. Стоях до масата отляво на прохода и Мария още не ме бе видяла. Очите ѝ загледаха хищно Никълъс Лайън. Жената се намуси леко. На устните ѝ се изписа предизвикателна усмивка.

— Носиш ли ми подарък? — запита тя.

— Донесох ти изненада.

Той я гледаше с вкаменено и безизразно лице. Устата му се беше свила в права линия. Едната наклонена вежда се беше извила леко и почти докосваше големия му бакърен кичур. Мария се поколеба и обърка. Явно очакваше той да извади някакъв искрящ диамантен накит.

— Къде е тя? — попита тя.

Лайън кимна към мен. Мария се обърна с любопитство. Когато ме видя, устните и се разтвориха от изненада. Втренчи се в мен. Очите и се изпълниха със страх, тревога и гняв. Съжалих я, въпреки че хубавото ѝ лице видимо загрубя, а тя ме загледа злобно. Стоях срещу нея с невъзмутимо и безстрастно изражение. Не желяех да дам израз на чувствата си, но дълбоко в душата си я съжалявах. Мразех го заради мръсния номер, който ѝ беше погледил. Мария се досети мигновено коя съм, разбира се. Нямаше нужда от думи. Изгледа ме продължително, свиваше ръцете си в юмруци, а после ги отпускате. След това нададе гневен крясък, втурна се напред и връхлетя върху Лайън с протегнати нокти. Сигурно искаше да му издере лицето.

Той я хвана за китките и я възпря. В очите му се появи хладно и садистично задоволство, когато изви назад китките ѝ. Мария почна да пици и да рита. Бореше се яростно като тигрица. Синьо-черните и коси се разчорлиха и паднаха на бузите ѝ. Очите ѝ блеснаха гневно, типично по южняшки. Захапа ръката му, освободи едната си китка, отметна главата си назад и му зашлеви силен шамар. Същевременно го ритна доста коварно по пиццала. Той я отхвърли от себе си с такава сила, че тя се стовари на пода и зариде, свита на кълбо.

— Не постъпвай така с Мария! — изпищя тя. — Не прави това.

Дрейпър влезе бавно в стаята. Не реагира по никакъв начин при вида на това, което се разиграваше пред очите му. Мария се изправи и остана за миг така. Сълзи от гняв се стичаха по бузите ѝ. След това ме забеляза, изкрещя някаква ругатня и понечи да се нахвърли върху мен. Дрейпър посегна, улови я сръчно и я стисна за кръста. Тя се въртеше и извиваше като диво животно. Той я сграбчи за косата, дръпна рязко главата ѝ назад, вдигна я от земята и я задържа така пред себе си.

— Искаш ли я? — запита Лайън.

Дрейпър се поколеба и се замисли каква полза ще има, ако живее с бившата жена на капитана. Сигурно реши, че тази постъпка ще бъде глупава, защото ще му навлече някой ден гнева на шефа намръщи се и поклати отрицателно глава.

Лайън вдигна вежда от изненада.

— Не я ли искаш?

— Не си падам по испанките.

— Пусни ме! — изпищя Мария.

— Разбирам — отвърна Лайън.

— Какво да правя с нея?

— Отведи я в казармите — нареди капитанът. — Ще забавлява момчетата, докато потегли следващият кораб за Южна Америка.

— Не! Не! Не постъпвай така с Мария!

Дрейпър повлече пищящата жена и я изкара от стаята. Крясъците отекнаха в преддверието и изведнъж престанаха. Сигурно ѝ беше запушил устата с ръка. Чу се шум от отваряне на врата. После тя се затвори и настъпи благословена тишина. Червения Ник си отля още вино и го изпи бавно. Беше напълно невъзмутим. Бях потресена. Със свръхчовешки усилия запазих спокойствие. Този човек беше напълно лишен от морал. Чувствата нямаха никакво значение за него. Осъзнах ясно, че същото ще сполети и мен, ако почна да го отегчавам.

— И аз искам вино — казах аз.

Той вдигна очи и се втренчи за миг в мен със студените си сини очи. После напълни още една чаша.

— Какво ще стане с нея? — попитах аз.

— Момчетата ще се позабавляват няколко дена с нея. Един от корабите заминава следващата седмица за Южна Америка, за да ни набави провизии и да прави набези по брега. Ще я продадат в някой публичен дом.

— Как е възможно да постъпваш така с жена, с която си живял?

— Нямам никакви угризения на съвестта — отвърна той. — Не си губи времето да съжаляваш за нея, скъпа моя. Мария беше една алчна и ненаситна уличница. Тя се наслаждаваше на високото си положение, придаваше си важност и се отнасяше презрително към всички. Това ме забавляваше известно време, но след това почна да ме отегчава.

— Ще постъпиш така и с мен — заявих аз.

— Несъмнено, ако почнеш да ме отегчаваш.

— Ще го имам предвид.

— Имай го, скъпа моя.

Изпи докрай виното си и остави чашата на шкафа. После взе чашата от ръката ми и я сложи до другата. Положи ръце върху рамената ми и се вгледа в очите ми. Отвърнах на погледа му. Бях невъзмутима и безстрастна. Ни най-малко не се бях уплашила. Той ми се усмихна криво. Харесваше му моята невъзмутимост и ледената ми съдържаност. Твърдо си беше наумил да ги преодолее със сексуалното

си умение. Слабото му и привлекателно с жестокостта си лице се присви от желание. Познат плам заискри в очите му. Докато пръстите му се впиваха в голите ми рамена и той ме притегляше към себе си, се заклет, че Никълъс Лайън ще съжалява за това, че изобщо ме е срещнал. Наистина се заклет, че някой ден ще съжалява, но междуременно ще изпитва всичко друго, само не и отегчение, когато е с мен.

Пясъкът беше сив и осеян с камъчета, миниатюрни оранжево-розови раковини и парченца от жълто-кафяви водорасли. Вълните го заливаха и се плискаха тихо в него, като оставяха следи от бяла пена.

Вървах бавно по крайбрежието. Наслаждавах се на уединението. Радвах се, че се намирам далеч от угнетителните стени на големия бял затвор. Не ми се вярваше, че се намирам на острова от над два месеца. Ем и аз робувахме на мъжете си и отчаяно се опитвахме да измислим някакъв план за бягство.

Не ни позволяваха да слизаме в града долу. Това ни устройваше напълно. Никоя от нас не желаше да се среща с тамошните главорези. Държаха ни вътре в укреплението и ни позволяваха да бродим колкото си искаме между стените. Едва миналата седмица ни разрешиха да се разходим по крайбрежието и в гората. Червения Ник, Дрейпър и Тримейн потеглиха с „Морския лъв“ да пресрещнат един от корабите на пиратите в морето. Искаха да прехвърлят в своя трюм плячката от един друг кораб. През това време Ем съблазни капитана на стражите и това ни позволи да се разходим за малко навън. Не и се удаде лесно, но в крайна сметка успя.

Той беше рус гигант. Кафявите му очи ни гледаха с подозрение. Отначало ни отказваше категорично. Заяви ни, че отговаря за нашата сигурност, докато го няма Червения Ник. Ем го убеди да изпълни желанието ни една нощ в храсталаците, които растяха в градината зад къщичката на Тримейн. На следващия ден ни разрешиха да се разходим в гората. Придружаваха ни двама души — русият гигант, които се казваше Клийв, и един чернокос намусен свиреп тип на име Гримс. Те ни съпроводиха и на следващия ден. Доста се отегчиха от нашите въпроси за тукашните дървета и цветя. Копнееха час по-скоро да се върнат в казармите, да пийнат малко ром и да поиграят на комар с другарите си.

Щом се убедиха, че не правим нищо особено по време на нашите разходки и тъй като знаеха отлично, че е невъзможно да избягаме от острова, Клийв разхлаби бдителността си и на третия ден ни разреши

да излизаме без съпровод. Ем продължи да го убеждава по своя си начин всяка нощ в храсталаците. Срещаше се с него късно след полунощ под прикритието на мрака. Благодарение на нея ни разрешиха да влизаме и излизаме, когато си искаме, при условие че не ходим в града и отсъстваме по два часа. Клийв, разбира се, поемаше голям риск, но Червения Ник не ни беше забранил изрично да излизаме извън укреплението. Уверих го, че ще поема пълната отговорност за постъпката ни, когато капитанът се върне.

Дори тази ограничена свобода беше добре дошла за нас. Наслаждавахме се на това, че имаме възможност да се разхождаме, без да виждаме стени, които да ни обграждат отвсякъде.

Наведох се, за да вдигна една миниатюрна раковина. Тя беше великолепна и изящно оформена. Беше светла, оранжево-розова и гладка като бисер. Цялата беше изпъстрена с кафяви точки. Знаех, че индианците правят огърлици от тези раковини. Пуснах я в джоба на жълтата си памучна рокля, за да я отнеса на Кори. Тя се страхуваше много да излиза с Ем и мен на разходка. Беше твърдо убедена, че ще я заколят в мига, в който прекрачи извън укреплението. Беше напреднала много с ученето. Сега почти не говореше с предишния акцент и рядко допускаше граматически грешки. Вече четеше няколко думи и пишеше името си самоуверено. Уроците доставяха удоволствие и на двете ни и ни помагаша да си запълваме времето.

Ще успеем ли да избягаме някога? Чувствах се ужасно безсилна, докато продължавах да крача по брега, минавах под короните на няколко палми и прекосявах едно широко пространство, обсипано с изхвърлени от морето отломки. Това чувство на безсилие нарастваше постепенно от няколко седмици насам. Как да избягаме? Ем и аз бяхме обсъдили всички възможности. Добре, ще преплуваме разстоянието до сушата, но след това ще трябва да разчитаме на милостта на индианците, които веднага ще забележат, че приближаваме брега. Ем беше далеч по-голяма оптимистка от мен. Тя ме уверяваше постоянно, че ще намерим начин. Мъчех се да ѝ вярвам.

Животът ни не беше труден. Като жена на Червения Ник бях заобиколена отвсякъде от разкош и великолепие. Той се отнасяше към мен с необикновена саркастична учтивост. Полагаше неимоверни усилия да разчупи ледената ми сдържаност, към която се придържах постоянно, освен в онези случаи, когато бяхме в леглото. Той се

стремеше да спечели сърцето ми, като ме отрупваше с подаръци и беше убеден, че съм запленена от сексуалните му умения. Чакаше търпеливо да дойде денят, в който ще го пожелае страстно. За него аз си оставах предизвикателство, защото Никълъс Лайън не се задоволяваше само с това, че притежава тялото ми. Искаше да му се унижавам и да се превърна в пламенно обожаваша го робиня. Знаех, че ако взема да се държа така, той веднага ще почне да ме презира. Не забелязваше, че аз контролирам положението, а той вече се е влюбил в мен.

Влюбил ли? Не, това не беше любов. Никълъс Лайън не бе способен да обича, но се беше увлякъл по мен и аз полагах всички усилия да поддържам това състояние на нещата. Постоянно запазвах дистанцията помежду ни. И аз играех на котка и мишка с него, но внимавах много. Отказвах да се държа така, както му се искаше, но му откликвах в леглото със страстно настървение. Това задоволяваше по най-приятен начин самочувствието му. През по-голямата част от деня ме оставяше сама, тъй като беше зает да управлява града или свикваше съвещание със своите лейтенанти и замисляше нови рисковани нападения. Така ми оставаше доста време, през което преподавах уроци на Кори и се обличах предизвикателно и бляскаво, докато го чаках да се върне привечер. Разполагах с гардероб, от чието смайващо разнообразие на човек му секваше дъхът. Вече бях натрупала и забележителна колекция от бижута.

Ем също живееше, в големи удобства, макар и в доста по-скромна обстановка. Тримейн я глезеше прекомерно и я обсипваше с подаръци. Роклите ѝ не бяха така изискани като моите. И бижутата ѝ не бяха толкова хубави, но тя буквално полудяваше от радост, когато той ѝ подаряваше някоя блестяща джунджурия. Изразяваше признателността си с такъв плам, че той веднага ѝ даваше още нещо. Напълно си беше загубил ума по нея. Безумната му влюбеност често ѝ изиграваше лоша шега. Той стигаше в ревността си до лудост. Побесняваше и при най-малкия повод и вече няколко пъти я беше бил най-безмилостно. Ем ми призна, че боят не ѝ прави никакво впечатление. Заяви, че е имала далеч по-неприятни преживявания, преди да я отвлекат и добави, че гривната с диаманти и рубини напълно компенсират синините по задника ѝ. Треперех, като си

помислех какво ще стане, ако Тримейн разбере за среднощните ѝ любовни срещи с Клийв.

Сивкавозелените вълни се люлееха пред мен, блестяха на слънчевата светлина и връхлитаха върху пясъка. Тръгнах бавно по брега. Ветрецът повдигаше жълтата ми пола и караше фустите отдолу да плющят. Преди три месеца живеех с мъжа, когото обичах. Предвкусах с нетърпение сватбената церемония и очаквах с нетърпение бъдещето. Бях твърдо убедена, че то ще е хубаво и ще ми донесе много щастие, а ето че сега се намирах на остров срещу брега на една дива и свирепа пустош и живеех с мъж, който беше vyplъщение на злото.

Дерек... Дерек... Не, не бива да мисля за него. Не бива да позволявам болката и мъката да завладеят съзнанието ми и да изличат всяка друга мисъл и чувство. Нямам право да бъда слаба. Нямам право да се поддавам на тези нетрайни пориви на чувства, които бяха заключени дълбоко в душата ми заедно с неизплаканите сълзи.

Трябва да съм твърда, силна и невъзмутима. Трябва да бъда умна и хитра и да се придържам към твърдата линия, която водех досега. А не исках. Копнеех да разруша защитните укрепления, които бях вдигнала около себе си. Жадувах да се отдам на чувствата си и да се разплача. Исках да се държа като жена, да бъда крехка и нежна и да се облегна на рамото на някой по-силен, но нямаше никой друг, на когото да разчитам, освен на себе си. Рядко бях имала възможността да черпя сили от другите. През последните няколко години се измъквах от трудностите единствено благодарение на своята съобразителност и енергия. Използвах красотата и сексуалната си привлекателност като оръжия във войната, която не бях започнала, но бях принудена да водя. Така ми се искаше да се предам, да се отдам на някой мъж, да се подчиня и да забравя напълно, че досега съм се бранила сама.

Нямах право да постъпвам така. Бях си обещала, че ще отмъстя за смъртта на Дерек. Възнамерявах да изпълня това обещание. И Ем и Кори робуваха като мен. И двете се осланяха на находчивостта ми. Поех си дълбоко дъх и прогоних слабостта. Бях силна и можех да бъда невъзмутима и хитра, независимо от това, дали го желаех или не. Няма да се предам. Ще продължа да водя тази война, макар и да съм изправена срещу възможно най-страшния противник, и ще спечеля. Стоманено твърдата ми решителност се появи отново.

Слънцето огряваше бузите ми и милваше голите ми ръце. Ветрецьт си играеше с косата ми и подмяташе хубавите бакъреночервени заплетени кичури над очите ми. Вдигнах ръка, за да ги пригладя назад. Още се стараех да забравя Дерек. С мъка отхвърлих мисълта за него от съзнанието си.

Внезапно неясно защо си спомних за две весели присмехулни очи, които бяха сини като индиго, за един леко извит нос и за пълната розова уста, която се смееше дръзко. Не знам защо, но ми стана приятно. Джеръми Бонд закрачи енергично и наперено в паметта ми. Над челото му се спускаше хубав кестеняв кичур. Изглеждаше много елегантен в изисканите си дрехи. Спомних си и за завладяващия му чар и безгрижното, но безмилостно изражение. Той се беше появил за съвсем кратко време в живота ми. Целият бликаше от енергия и жизнерадост. Въпреки че го бях виждала само три пъти в течение на не повече от дванайсет часа, споменът за него беше толкова жив, сякаш го бях познавала от дълги години.

По това време се тревожех за бъдещето на моята връзка с Дерек. Не ме свърташе на едно място от безпокойство, защото той още не се беше оженил за мен. Противопоставях се на Джеръми Бонд, но всъщност се раздирах от най-противоречиви чувства. Веднага го сметнах за негодник, какъвто си и беше. Сметнах го за безотговорен и непочтителен мошеник, който живее разпуснато. Той се отнасяше с пренебрежение към обществените условности, с еднаква самоувереност нарушаваше законите и разбиваше сърцата на жените. Същевременно беше силен и милостив и разбираше отлично събеседниците си. Струваше ми се, че вижда какво става в душата ми и наднича дълбоко в мислите ми. Усещаше, че съм неуверена и разбираше от какво имам нужда. Познаваше ме така, както никой друг мъж досега. Вбеси ме, но събуди и любопитството ми. Невъзможно ми бе да отрека това.

Припомних си онази вечер в двора, когато лунната светлина обливаше керемидите с лъчите си, фонтанът плискаше тихо, а сенките се увеличаваха. Той каза, че ме обича. Помоли ме да го обикна. Сякаш и сега чувах тихия мелодичен глас, който ме умоляваше настоятелно. Сякаш и сега усещах допира на ръцете му и силата на пръстите му, които милваха нежно рамената и шията ми. Когато устните му докоснаха моите, ме заля вълна от удоволствие. Точно тогава бях

много уязвима, тъй като смятах, че Дерек няма намерение да се жени за мен. Тревожих се и бях смутена. Откликнах на ласките му пряко волята ми, а през цялото време изпитвах мъчителна болка, която дори сега беше в състояние да съсипе разума ми.

В онази вечер ми се прииска да преспя с него. Сега си го признавах. Стремях се към него със същото отчаяно настървение, с което и той се стремеше към мен. По онова време това желание ми се струваше вероломно предателство. Обичах Дерек, обаче докато стоях в обляния от лунните лъчи двор, бях готова да се отдам на Джеръми Бонд. Той беше умел съблазнител, който знаеше как да печели жените с чара си. Възползва се от моята слабост. Произнесе любовни слова, които сигурно бе изричал десетки пъти и на десетки жени. Закле се, че ще се върне и ще ме отнеме от Дерек. Дори след като събрах всичките си сили и отхвърлих молбите му, той продължи да се взира мрачно и сериозно в мен и да ме уверява, че е казал истината и действително ме обича и иска да ме притежава.

Сега, когато се облягах на сивото каменно укрепление и си играех с един бледопурпурен цвят от дърво, се питах лениво какво ли е станало, когато се е върнал в Ню Орлиънс. Дали е направил опит да ме види отново? Дали е отишъл в къщата? Дали се е опитвал да разбере къде се намирам? Дали се е разочаровал поне малко, дали е съжалил, липсвала ли съм му? Съмнявах се в това. Съмнявах се, че изобщо се е сетил за мен, след като отказах да се поддам на увещанията му и го пратих да си върви по пътя. Сигурно даже не си спомняше как се казвам, но аз дори след три месеца си го спомнях ярко. Спомнях си, че се чувствах удивително, възхитително жива през цялото време, докато той се намираше до мен.

С усилие прогоних от съзнанието си спомените за Джеръми Бонд. Той беше един непознат, с когото се бях срещнала по улиците на Ню Орлиънс. Съдбата ни бе събрала за миг при твърде необичайни обстоятелства. Никога няма да го видя пак. Дръпнах се от сивата каменна стена и се запътих към другата страна на тревистото хълмче. Докато вървах, забелязах едно яркосиньо петно да се движи между дърветата. Ем си проби път между тях и забърза към мен. Вятърът развяваше синята ѝ пола.

— Навсякъде те търсих! — извика тя.

После дойде при мен и си сложи ръка на гърдите. Дишаше учестено. Червеникавокафявите ѝ къдрици се спускаха в пълно безредие по рамената ѝ.

— Излязох рано — казах ѝ аз. — Исках да подишам малко чист въздух.

Ем въздъхна тежко.

— А аз спях до късно. Наложих ми се да си почина хубаво след последната нощ. Клийв е ненаситен, скъпа, а и е силен като кон.

— Ем, наистина поемаш голям риск.

— Знам, скъпа, но си имам причини. Той наистина е един мрачен и неразговорлив грубиян, но реших, че ще успея да го накарам да проговори. Сметнах, че все ще знае нещо, което да ни свърши работа. Е, добре, тази нощ той проговори. Хайде да си тръгваме отук.

Хвана ме за ръката и ме затегли назад. Тръгнахме към западния край на острова, по-далеч от укреплението.

— Клийв ми разказа една история, скъпа. Каза, че пиратите имали навик да ходят с лодки на отсрещния бряг, да се крият в шубраците и да дебнат дали няма да мине някоя индианка. Тогава се нахвърляли върху нея, хващали я и я докарвали на острова. После се забавлявали с нея на пясъка. Няколко пъти се развличали по този начин. Затова ги нападнали индианците — пиратите били отвлечли и изнасилили жените им.

— Това го знаех и преди, Ем.

— След атаката Червения Ник забранил на хората си да ходят на сушата и да безпокоят индианките, но това не ги спряло. Клийв и някои други продължили да се промъкват тайно на отсрещния бряг. Преди около половин година една група пирати се измъкнала тихомълком през нощта. Хванали една жена и я докарвали на пясъка. Запушили ѝ устата, за да не вдига шум, изнасилили я и я убили.

— Клийв бил ли е с тях? — попитах аз.

Ем поклати глава.

— За негов късмет не е бил — каза тя. — Заровили тялото, скрили лодката и се върнали в града. След няколко дена хора открили тялото. Похитителите я били погребали в пясъка на брега, а вълните отмили пясъка. Червения Ник побеснял!

Ем замълча. Опита се да сдържи възбудата си. Вече бяхме слезли от тревистото хълмче и вървахме през гората. Слънчевите лъчи

проникваха през клоните над нас и рисуваха ярки шарки по сенчестата земя.

— Той разкрил имената на виновниците — продължи Ем — и наредил на всеки от петимата участници да ударят по сто камшика за наказание. Един от мъжете умрял. Червения Ник наложил своето. От този момент нататък никой от пиратите не посмял да отиде на сушата с лоши намерения.

— Не разбирам какво интересно намираш в тази история, Ем?

— Мисли, скъпа — отговори тя.

— Какво общо има тя с нас?

— Мисли — повтори тя.

Поколебах се и се намръщих, а след това ми просветна.

— Лодката — възкликнах аз.

— Точно така! Те са я скрили, скъпа, и е напълно възможно тя още да е на мястото си! Разпитах предпазливо Клийв. Внимавах много да не се усъмни. Престорих се, че тази случка всъщност изобщо не ме интересува, а разпитвам за нея поради липсата на друга тема за разговор. Почнах да го галя по гърба, да се въртя под него и да въздишам блажено — скъпа, аз съм направо за сцената. Камъчетата отдолу ме дращеха, листата ме гъделичкаха по петите, а Клийв сигурно тежи един тон, целият е мускули.

— Сигурна ли си, че той не заподозря нещо?

— Казах ти, че внимавах много. Помолих го да ми разкаже за пътешествията си до сушата. Казах му, че само много смели и дръзки хора правят такива засади. Подметнах, че той сигурно се е уплашил. Той ми отвърна, че изобщо не се бил уплашил. Никой индианец на света нямало да го уплаши. А аз му казах, че не съм искала да кажа, че той се е уплашил от индианците, а от това, да не би Червения Ник да разкрие всичко, като намери лодката и разбере какво правят.

— И после?

— Той заяви, че това е практически невъзможно. Имало големи канари в западния край на острова. Всичките били покрити с бръшлян, а зад тях имало доста на брой малки пещери. Каза ми, че те скрили лодката в една от пещерите. Аз възкликнах: „О, колко умно!“, а той ме увери, че в пещерата тя е на сухо, но е близо до водата. Лесно ще я измъкнат навън и ще тръгнат отново на път с нея. Аз му казах, че само си губим времето с тези приказки и е по-добре да се захванем с нещо

по-интересно. Той ме награби отново и така изкарахме половината нощ. Едва намерих сили да стана и да тръгна преди малко.

— Как мислиш, той ще си спомни ли за какво сте разговаряли?
— попитах аз.

— Няма да си спомни нищо от това, което си казахме, скъпа. Да почнем с това, че не е особено умен. Убеден е, че продължавам да се срещам с него само защото не съм в състояние да устоя при вида на великолепното му тяло. Трябва да ти кажа — добави тя многозначително, — че той действително знае какво да прави с него.

— Страшна си, Ем — закачих я аз.

— Умното момиче знае какво да цени — отвърна тя съвсем прозаично. — Ако възнамерява да използва тялото си, за да печели пари, трябва да умее да извлича поне малко удоволствие от това. Научих, което исках да знам, скъпа, това е важното. Останалото си е чиста премия!

Усмихна се весело и неморално. Беше очарователна и искрена. Ем беше най-смелото момиче, което бях срещала досега. Тя беше умна, смела и упорита. Възхищавах ѝ се неудържимо. Вярно е, че не беше светица, що се отнася до плътските удоволствия, но имаше слънчев характер и вродена душевна доброта. От нея можеха да вземат пример далеч по-благочестиви в някои отношения хора. Сега крачеше безгрижно до мен и внимаваше за змии. Беше убедена, че островът е пълен със змии.

— Наистина не разбирам каква полза ще имаме от една малка лодка — казах аз. — Щом стигнем на отсрещния бряг, ще се озовем в дори още по-лошо положение. Индианците...

— Кой казва, че трябва да ходим на отсрещния бряг? — прекъсна ме тя.

— Със сигурност не бива да навлизаме в открито море.

— А защо да не плаваме покрай брега, скъпа, и да не избягваме сушата, докато не се отдалечим на много, много мили оттук, като минем покрай цялата индианска територия. След това ще слезем на брега и ще си пробваме късмета.

— Това е много дързък план, Ем.

— Само че е единственият, с който разполагаме в момента.

— Така си е — съгласих се аз.

— Нищо не ни пречи да откраднем малко провизии — храна, вода, оръжия, и да ги отнесем тайно на лодката, докато се запасим достатъчно за нашето пътешествие. След това ще се измъкнем през нощта от укреплението. Докато разберат, че ни няма, ще сме на доста мили нагоре по крайбрежието.

— Сигурно ще ни преследват.

— Ще предположат, че сме се прехвърлили някак на брега отсреща. Ще пусна слух, че не вярвам на тези истории за индианците и ще разпитвам прекалено настоятелно за селището, което се намира на трийсет мили във вътрешността. Хората на Червения Ник понякога ходят там. Ей това там е змия!

— Това е само един клон, Ем — успокоих я аз.

— Хайде да се връщаме! Както и да е, когато изчезнем, той ще си спомни за какво съм го питала. Ще изпратят отряд на сушата и ще ни търсят няколко дена. После най-вероятно ще решат, че канибалите са ни изяли. Ще успеем, скъпа.

Този план, разбира се, беше налудничав и безкрайно дързък, но ентузиазмът на Ем беше заразителен и аз почнах да мисля, че е възможно да успеем. Имаше няколко големи препятствия. Как ще намерим провизии, а после, щом се запасим с тях, как да ги отнесем до лодките? Не можехме просто ей така да минем през вратите, като носим съдове с вода, чували с портокали и кутии със сушено говеждо. Не беше възможно и да се разхождаме спокойно покрай Клийв и хората му с оръжие и амуниции. Ем сякаш четеше мислите ми.

— Ще намерим начин да си доставим храна, вода и разни други неща — каза тя. — Ще намерим и начин да ги отнесем на лодката. Вече имам няколко идеи по въпроса, скъпа.

— Май е възможно да успеем.

— Ще успеем — увери ме тя.

— Първо, трябва да намерим лодката, ако наистина има такава.

— О, има, скъпа. Сигурна съм!

Светлокафявите ѝ очи бяха изпълнени с решителност, докато продължавахме да се движим в гъстата гора и да избягваме висящия бръшлян.

Дърветата пред нас свършваха. Минахме под последните клони и се озовахме на висока и отвесна скала. Грамадните, покрити с бръшлян камъни, се спускаха надолу като голям водопад към крайбрежния

пясък долу. С много мъка се спуснахме, държейки се за стebelата на бръшляна.

— Клийв каза, че пещерата се намира зад листата. Спомена и че няма да я видим.

Заехме се да разтваряме бръшляна и да оглеждаме за пукнатини. Почти веднага намерихме една, но тя беше пълна с паяжини и беше прекалено малка. Втората пещера беше просторна и ниска. Толкова ниска, че ни се наложи да пълзим, за да влезем вътре. Пропълзяхме може би трийсет фута напред. През цялото време Ем се оплакваше. Не спря, докато не стигнахме една здрава скала, която ни попречи да продължим. Усмихнах се, като видях изражението на лицето на Ем, когато излязохме отново на слънчевата светлина и се изправихме. Склонността ѝ към приключения бе подложена на тежко изпитание.

— Няма да се откажа! — зарече се тя. — Трябва да е някъде тук!

Така беше, но ни трябваше още половин час, за да я намерим. Бръшлянът висеше на гъсти зелено-черни нишки като водопад и се разтваряше лесно. Широк тунел водеше към ръба на една отвесна скала, която се издигаше нагоре. Стените бяха влажни и студени. Краката ни затъваха в хлъзгавия пясък. Трудно беше да се върви. От тавана се развяваха големи паяжини. Ем ги гледаше загрижено. Ето че се озовахме в просторна пещера. Лодката се намираше на пясъка до една от каменните стени. До нея имаше голям куп навито въже. Въжето несъмнено служеше за измъкване на лодката от водата. Две здрави гребла бяха подпрени на корпуса.

Известно време Ем и аз мълчахме и се взирахме в нея.

— Трябва да го направим, Мариета — заяви тя.

— Знам.

— Ще ни се наложи да бъдем много смели и издръжливи.

— Нямаме избор, Ем.

— Мислех, че ще се почувствам много по-щастлива. А изобщо не се радвам. Не знам защо, но ми е нервно и се страхувам.

Ем въздъхна и отиде при лодката. Последвах я. Огледахме я грижливо на неясната светлина. Тя беше дълга десет фута и широка пет фута. Бордовете ѝ бяха високи. Имаше достатъчно място за трите ни и за нужните ни провизии. Ем ритна корпуса на лодката.

— Здрав е — обяви тя.

Вдигнах едно от греблата. Никак не беше леко, но съвсем не беше толкова тежко, колкото очаквах.

— Мисля, че лесно ще я измъкнем навън — казах аз.

— Разбира се, че ще я измъкнем.

— По-добре да се връщаме, Ем. Клийв ще стане подозрителен, ако се забавим още.

Ем кимна. Излязохме от пещерата и дръпнахме внимателно бръшляна над входа. И двете мълчахме и бяхме потънали в мисли. Поехме тихо по брега, като търсехме друг път за нагоре. След около четвърт миля един стръмен склон замени скалите. Открихме тясна пътечка, която се извиваше нагоре към върха.

Клийв и още двама души стояха пред големите дъбови врати, когато приближихме укреплението. Отдалеч виждах, че лицата им са много мрачни. Веднага се досетих, че ако бяхме закъснели още малко, те са щели да тръгнат да ни търсят. Това ме разтревожи, но Ем им махна весело с ръка и ми каза, че няма от какво да се страхувам.

— Ще се заема с Клийв — увери ме тя. — Ще измисля някаква история, за да обясня защо ни е нямало толкова дълго време. Ако продължи да ни подозира, ще го замъкна в полунощ в храстите да си поиграем малко. Това със сигурност ще свърши работа.

— Не поемай ненужен риск, Ем.

— И двете ще рискуваме доста следващите няколко дни, скъпа. Трябва да измислим някакъв начин да откраднем храна, оръжия и муниции и да ги пренесем тайно на онова място. Ще бъде дяволски рисковано.

На лицето на Ем блесна закачлива усмивка, когато приближихме мъжете.

— Ела да се срещнем в градината днес следобед — изрече тя шепнешком. — Имаме да обсъждаме ужасно много неща.

В къщата беше много тихо. Толкова тихо, че чувах птиците, които чуруликаха в градината отзад. Главният слуга на Лайън Бърк беше отишъл в града при приятелите си в една от кръчмите. Другите слуги или също бяха излезли, или сънуваха следобедния си сън. Никъде не се виждаха хора. Това беше много удобно за нас. Но не бях никак спокойна, когато излязох от малката дневна на втория етаж и поех по коридора към стълбището. Беше много горещо. Всички прозорци бяха отворени. Навсякъде беше светло. В стаите имаше чист въздух, но въпреки това от тях лъхаше на нещо злоещо.

Имах усещането, че невидими очи следят всяко мое движение. Макар че си казах, че това е абсурдно, усещането остана. Бях неспокойна и се плашех от всичко. Слязох по витата стълба и тръгнах по широкия коридор. Струваше ми се, че стъпките ми отекуват като камбанен звън по излъскания златистокафяв паркет. Спрях и се вслушах. Птиците чуруликаха. Пердетата шумоляха тихо, докато горещият ветреца влиташе вътре през отворените прозорци. Нямахе никой наоколо. Поколебах се още миг-два и тръгнах бавно по тесния заден коридор, който водеше към кухнята и стаите на прислугата. Очаквах всеки момент Бърк да изскочи отнякъде и да застане срещу мен.

Бърк беше висок и мършав. Лицето му беше сипаничаво, а устните — тънки и стиснати. Очите му бяха съвсем тъмни. Калаеносивата му коса беше много къса. Покриваше черепа му като плътно пристягащо кепе. Никога не го бях виждала да носи нещо друго, освен един стар черен костюм, който прилягаше на тънкото му като на бостанско плашило тяло като втора кожа. Бърк ръководеше прислугата сурово като същински тиранин. Торможеше много другите слуги — навъсени младежи, които бяха придумани да служат като лакеи от една дебела вещица от града. Тя носеше черна рокля, непрекъснато се наливаше с ром и се величаеше с титлата икономка. Готвачът беше французин и готвеше превъзходни ястия. На времето бил избил цяло семейство в Париж с ножа си за месо. Избягал от

властите и в края на краищата дошъл да служи на Червения Ник. През повечето време той седеше умислен между тенджерите и тиганите в кухнята. Не преставаше да ругае, но готвеше изискани и невероятно вкусни ястия.

Бърк ме мразеше. Тънките му устни се превръщаха в здраво стисната линия всеки път, когато го срещнех. Тъмните му очи блясваха враждебно. Почерняваха като антрацитни въглища. Беше много предан на Червения Ник. Чувстваше се засегнат от моето присъствие в къщата. Възмущаваше се от влиянието, което имах над господаря му. Узнах, че е превърнал в ад живота на злочестата Мария, че я е шпионирал и докладвал за всичките ѝ постъпки на Лайън и често ѝ създавал неприятности. Опитваше се да превърне и моя живот в ад, но аз не се дразнех от номерата му и се отнасях студено и надменно, когато ми се налагаше да разговарям с него. През останалото време не му обръщах внимание. Кори се плашеше много от Бърк. Трябва да си призная, че той плашеше и мен, особено сега, когато започвах доста опасни начинания. Знаех, че ако Бърк дори само заподозре какво сме замислили, и двете сме загубени.

Вратите към трапезарията на прислугата бяха отворени. Спрях и се вслушах още веднъж. После минах бързо покрай тях и покрай кухнята. Отворих малката врата, която водеше към склада за храни и винената изба. Бях слизала тук няколко пъти през последните месеци. Всеки път идвах тайно, обикновено късно нощем.

Бях отмъкнала тайно доста ябълки и портокали и голям памучен чувал, пълен със силно изсушено жито. Бях се върнала в стаята си и с три доста големи празни тенекиени кутии, които, вече пълни с вода, се намираха в лодката със здраво затворени капаци. Ем и аз бяхме измислили доста находчив начин да измъкваме пляката си от укреплението. Тесни каменни стъпала зад градината водеха нагоре към пътечката, която минаваше по върха на високите стени. Промъквахме се нощем по стъпалата, доста след като всички бяха заспали и Клийв се бе завърнал в казармите. Спускахме чантите с храна и кутиите на земята от другата страна на стената с въжета. На следващата сутрин излизахме извън големите дъбови врати на сутрешната си разходка. Измъквахме ги и ги отнасяхме в лодката, като се криехме зад дърветата ѝ храсталаците, за да не ни забележат.

Вече бяхме натрупали различни плодове, сушено жито и огромна чанта с фъстъци, които бяха много питателни. Но ни трябваше още много храна. Ем изтъкна, че може да ни се наложи да прекараме много дни на лодката и да гребем постоянно. В такъв случай ще се нуждаем от всичките си сили. Голям проблем се оказа месото, което не трябваше да се разваля бързо. Тази сутрин, докато се разхождах нехайно в кухнята, похвалих Пиер за вчерашните му ястия — сочни късове говеждо, които бяха сготвени в гъст бял винен сос и опечени във форма за сладки. „Случайно“ го запитах къде е намерил месото. Знаех, че рибата и птичето месо ги докарват от града, но на острова никой не отглеждаше добитък. Той се намръщи. Никак не се зарадва на моето натрапничество. Продължи да лъска бакърената тенджерка и измърмори нещо за каси от говеждо в килера. Подметнах, че то сигурно се разваля и той ми съобщи навъсено, че говеждото се суши на големи твърди парчета. Ако се накисне във вода или за предпочитане във вино и се свари внимателно, има вкус на прясно. След като научих сведенията, които ми трябваха, му благодарих отново, пак му направих комплимент, усмихнах се вежливо и се качих в дневната, за да преподам на Кори поредните уроци. И ето че сега търсех сушено говеждо на неясната и мъждива светлина в килера, чиито стени бяха влажни, а подът бе застлан с дървени стърготини. Досега не се бях натъквала на говеждо при другите ми вмъквания тук. Ходех сред лавиците, местех настрана кутии и сандъци, надничах зад сандъците с брашно и се питах къде ли се намира това месо. Уханието на карамфил, скилидки чесън, канела и пипер беше упоително и се смесваше с аромата на дървени стърготини и на влажна стена. От тавана висяха връзки с лук. Едно огромно буре беше пълно догоре с кафе на зърна. До него имаше още едно буре със здраво затворен капак. Заех се да размърдвам капака и най-накрая го разхлабих. Когато го отместих, видях големи парчета говеждо. Всяко бе обвито в тънка бяла мушама. Извадих едно парче и го огледах. Усмихнах се, когато се сетих, че точно от това имаме нужда.

Докато мислех как да се кача, без да ме забележат, чух някакъв шум отгоре. Застинах. Вратата изскърца, когато някой я отвори предпазливо и я затвори тихо. По стъпалата отекнаха тихи стъпки. Стори ми се, че сърцето ми заседна в гърлото. Огледах се обезумяло наоколо, за да открия някое място, където да се скрия. Хвърлих се

светкавично зад един огромен сандък и се свих на кълбо, когато стъпките минаха покрай лавиците с вино и влязоха в килера. Беше Бърк. Нямаше начин да не е той. Изобщо не е ходил в кръчмата. Останал е, за да ме шпионира, като се е надявал, че ще ме залови да правя нещо забранено. Видял ме е, че слизам долу. Пропаднахме. Загубени сме. Затворих очи и се замолих да не погледне зад сандъка.

— Миз Мариета?

Заля ме вълна на облекчение. Станах рязко. Движението ми беше толкова внезапно, че Кори ахна силно и подскочи стреснато. Тя стискаше две големи парчета плат и видимо трепереше.

— Кори! Слава богу, че си ти. Ти... едва не полудях от страх заради теб!

— И вие ме изплашихте — изрече тя с треперещ глас. — Помислих, че сте някакъв дух и затова подскочих така. Хич не ми харесва това място. Тук има призраци, миз Мариета.

— Защо си дошла тук?

— Видяла ви... видях ви да вървите по коридора. Бях си в стаята, чух шум, погледнах и ви видях да се измъквате през вратата. Знаех, че отивате да търсите говеждото, за което ви разказа готвачът французин. Помислих си, че може да ви потрябвам. Уверих се, че няма никой наоколо и също се промъкнах долу.

— Какво държиш в ръцете си?

— Ами, след уроците тази сутрин ми мина през ума, че може би няма да е много лесно да качите тези големи късове говеждо горе, без някой да ви види. Затова реших, че ни трябват големи джобове. Взех тези престилки и им уших много големи джобове. Ето, вижте, ще слагаме говеждото в тях, ще вържем престилките под полите и ще вървим спокойно, където искаме. Никой няма да забележи.

— Кори, ти си чудесна!

— Вие и миз Ем рискувате толкова много — каза ми тя. — И аз се почувствах виновна. Реших, че трябва и аз да помогна с нещо.

Тя се усмихна срамежливо и аз я прегърнах силно.

За по-малко от пет минути джобовете на престилките ни се издуваха от парчетата говеждо в тях. Завързахме престилките под полите си така, че нищо да не се вижда. Намръщих се, докато гледах полупразната бъчва.

— Ако Пиер слезе, за да извади още говеждо тези дни, със сигурност ще забележи колко много липсва — казах аз. — Ще почне да задава въпроси.

Кори наклони глава настрани и се умисли. После се усмихна, преобърна бурето, изсипа останалото говеждо на пода и пак изправи бурето. Докато гледах, тя се зае да го пълни с ябълки от един сандък. Удивих се, че не се сетих сама и ѝ помогнах. Щом натрупахме достатъчно ябълки отдолу, подредихме късовете говеждо отгоре. Когато свършихме, бурето изглеждаше толкова пълно с говеждо, колкото беше и преди.

— Къде ще скрием всичкото това месо? — запита тя.

— Ще го отнесем в спалнята ми и ще го държим под леглото ми до довечера — казах аз. — После Ем и аз ще го смъкнем отвъд стената, след като всички заспят.

Парчетата говеждо се удряха в краката ми, докато вървах нагоре по стъпалата. Чувствах се изтощена, но изпитвах и чувство на истински триумф, когато отворихме вратата и влязохме в коридора. Разполагахме с всичката храна, която ни трябваше. Липсваха ни само оръжия и муниции и Ем усърдно обмисляше как да се снабдим с тях.

Затворих вратата зад себе си и се обърнах с усмивка към Кори. Усмивката изчезна от устните ми, когато видях цвета на лицето ѝ. Устните ѝ се бяха разтворили. Очите ѝ се бяха уголемили от ужас. Чух шум от стъпки, обърнах се и видях Бърк, който крачеше решително по коридора към нас.

— Спокойно, Кори! — прошепнах аз настоятелно. — Не му позволявай да забележи, че се страхуваш. Не му разрешавай да заподозре, че крием нещо!

— Мога ли да попитам какво правите? — запита с провлечен глас Бърк.

— Можете — отвърнах аз невъзмутимо, — но съм сигурна, че няма да получите отговор. Не ме интересува с какъв тон ми говорите, Бърк.

— Какво правехте там долу?

Втрених се надменно в него. Господарката на къщата влезе в сблъсък с безочливия слуга. Бърк се бе заковал намясто. Изглеждаше висок и заплашителен в стария си черен костюм.

— Слязох долу да огледам вината — заявих аз леденостудено. — Никълъс ще се върне тези дни и искам да имам подготвено нещо специално в чест на завръщането му. Възнамерявам също да обсъдя менюто с Пиер. Да имате нещо против?

— Нямате никаква работа долу!

— Аз съм господарката на къщата, Бърк. Ще ви бъда много благодарна, ако не забравяте това.

Бърк ме изгледа свирепо. Копнееше да даде израз на омразата си, като ме залее с няколко злъчни оскърбления, но не посмя. Моментът не беше подходящ. Вместо това се обърна към Кори. Устата му се превърна в тънка линия. Калаеносивата коса, която покриваше черепа му с късо подстригани косми, и тежките тъмни вежди се сведоха заплашително. Той пристъпи към нея.

— Какво правеше там, чернилко?

Кори отстъпи назад. Беше безкрайно уплашена и не беше в състояние да прикрие това.

— Аз... бях с миз Мариета — заекна тя.

— Какво криеш? Криеш нещо, сигурен съм. Откраднали сте нещо, докато сте били там долу, нали?

— Как смееете! — извиках аз.

Бърк не ми обърна внимание.

— Ела тук, чернилко! Наскоро изчезнаха няколко бутилки вино. Сигурно си скрила някоя бутилка под полата. Промъкнала си се тайно там и си я откраднала, нали?

Кори долепи гръб до стената. Поклати глава напред-назад. От очите ѝ бликнаха сълзи от ужас. Бърк изръмжа и посегна да я сграбчи за ръката. В този миг му ударих шамар. Ударих го толкова силно, че главата му се отметна назад. Остана зашеметен на място, както и аз. Постъпих съвсем инстинктивно, без да се замислям. Докато сипаничавата му буза порозовяваше силно, аз изпънах гръб и втренчих в него студените си сапфиреносини очи.

— Да не си посмял някога да я обвиняваш отново, Бърк — заявих аз. — Кори е моя слугиня и нямаш право да се занимаваш с нея. Ако липсва вино, по-добре попитай икономката. Най-вероятно тя си е взела от рома.

— Ще съжалявате! — обеща той. Гласът му прозвуча като някакво стържене.

— Моля?

— Вие сте по-лоша от предишната. И тя си придаваше важност. Въобразяваше си, че е нещо повече от другите. Въобразяваше си, че го върти на малкото пръстче. Но накрая си получи заслуженото. И вие ще си получите заслуженото.

— Ще посмеете ли да повторите тези думи, когато се върне Червения Ник?

Бърк не отговори. Знаеше, че си е позволил прекалено много, но очевидно му се искаше да премине и тази граница. Ако имаше малко повече смелост, щеше да се нахвърли върху мен с юмруци и да ме размаже на кайма с най-голямо удоволствие. Докато стоеше и си търкаше бузата, за миг си помислих, че наистина ще постъпи така и се приготвих за нападението му. Бях решила твърдо да се бия като тигрица. Той се поколеба. Тъмните му очи заискряха. След това изрече някаква ругатня, обърна се и си тръгна по коридора. Въздъхнах облекчено.

— Хайде да си вървим, Кори — казах аз.

Тя още трепереше. Беше толкова уплашена, че нямаше сили да говори. Поклати глава отново и избърса сълзите от бузите си. Направи смел опит да се овладее. Притеглих главата ѝ към себе си и я притиснах силно.

— Добре ли си вече? — попитах аз.

Кори кимна.

— Аз... нямаше да му позволя да гледа под полата ми, миз Мариета. Мислех да го ритна силно.

— Той не откри нищо, Кори. Само това има значение.

— Ще ни дебне отсега нататък.

— Знам. По-късно ще помислим за това. А сега да се качим в спалнята и да скрием месото.

Качихме се на горния етаж и си свалихме престилките. Пъхнах ги под леглото и приседнах уморено. Чувствах се още уморена и през следобеда, когато се срещнах с Ем на ливадата пред дома на Тримейн.

— Остават оръжията, Ем.

— Заела съм се с това. Казармите, скъпа. Има един оръжеен склад в казармите, вдясно от спалнята. Накарах Клийв да ми го посочи днес сутринта. Заявих му, че ще ми е много приятно да разгледам

стаите му. Той ме попита защо и аз му отвърнах, че се интересувам от всичко, което има нещо общо с него. Той се почувства много поласкан.

— Той те е развел из казармите?

— Навсякъде. На мъжете им стана много приятно, че съм там. Подмятаха ми всякакви хулигански закачки, докато минавах. Повечето от тях знаят, че всяка нощ се срещам с Клийв — идиотът сигурно им се е похвалил. Мъже! Обаче всички са му добри приятели и никой от тях не харесва Тримейн, така че няма опасност. Вратата на оръжейната е с отделна стълба. Отключих я.

— Разбирам. Решила си да се вмъкнеш тази вечер в оръжейната.

— Ще се вмъкнем в нея, скъпа.

— Докато всички тези мъже спят само на няколко метра от нас?

Прекалено опасно е, Ем.

— Няма да спят — уведоми ме тя. — Ще гледат битка.

— Как ще уредиш това? — попитах аз сухо.

— Лесно — отвърна Ем.

Обясни ми всичко с големи подробности. Изпитвах силно безпокойство. Съвсем не бях убедена, че планът ѝ ще успее, но независимо от това вечерта излязох в двора. Небето беше тъмносиньо и осеяно със студени звезди. Придвижвах се бавно към голямото дърво, което се издигаше до последната къщичка отдясно. Застанах под дървото и зачаках. Скоро забелязах, че Ем се разхожда безцелно на лунната светлина. Спря до един фонтан. След няколко минути при нея дойде един мъж.

Веднага го познах. Това беше Гримс — чернокосият звяр, който ни придружаваше с Клийв, докато се разхождахме през първите два дена.

— Приятно ми е, че те срещам тук — изрече престорено свенливо Ем.

— Ти ми даде знак — каза той, — като зашумоля наоколо с тази червена рокля, в която си облечена, и почна да ми хвърляш погледи. Реших, че ми казваш, че ще се поразходиш и ти трябва някой за компания.

— Така ли?

— Разбрах кво ми каза. Усетих ти намека. Май само Клийв не ти е достатъчен.

— Може и да съм ти се усмихнала, може и да съм споменала, че съм решила да се разходя тази вечер, но със сигурност не съм искала да намекна, че желая твоята компания. Харесвам мъжете, а не грубите млади дългучи!

— Значи смяташ, че няма да се справя?

— Смятам, че ще е по-добре да не опитваш.

Думите ѝ го вбесиха.

Гримс изсумтя ѝ я хвана за ръката. Ем опита да се освободи. Той обви свободната си ръка отзад около рамената ѝ, дръпна я силно към себе си и притисна силно устата си към нейната. Ем се съпротивляваше отчаяно, удряше го с юмруци по гърба и го риташе в пищялите. Береше се толкова ожесточено, че Гримс загуби равновесие и падна на колене, като я повлече със себе си. Още не беше вдигнал устните си от нейните. Миг по-късно Ем се озова по гръб на земята, а Гримс я беше възседнал. Тя го сграбчи за косата и я дръпна силно. Щом освободи устните си, нададе оглушителен писък, който сигурно се е чул чак на пристанището.

От казармите се изсипаха като порой мъже и се втурнаха стремглаво насам. Зашеметеният Гримс се опита да се изправи, но Ем го хвана бързо и го притисна към себе си. Отстрани се виждаха само мятащите се обезумяло нейни крака и развяващите ѝ се поли.

— Помощ! — извика тя. — Изнасилват ме!

За няколко секунди мъжете стигнаха при тях. Начело беше Клийв. Той сграбчи за рамената нещастния Гримс и го издърпа с лекота от Ем, докато тя го пускаше. Тя захълца и изпадна в „истерия“. Прикри с ръце лицето си, докато Клийв нанасяше мощен удар, който просна на земята Гримс. Мъжете изреваха и нададоха насърчителни викове. Подтикваха към бой и единия, и другия, а през това време започна бой не на шега. И на Клийв, и на Гримс им се искаше кръв. Удряха се, вкопчваха се и се търкаляха по ливадата, сплетени на кълбо.

Ем отстъпи назад. Никой не ѝ обръщаше внимание. Щом веднъж се оказа извън обръча от ликуващи груби мъже, които с всичка сила подтикваха Клийв и Гримс да се избият един друг, тя се спусна пъргаво към мястото, където стоях. Спря под сянката на дървото.

— Как се представих? — прошепна тя весело.

— Беше страхотна.

— Хайде, скъпа, нямаме време за губене.

Забързахме към страничната врата на казармите, като вървахме все по сенките. Ем отвори вратата и ние влетяхме стремително в оръжейната. Беше много тъмно. Само няколко лунни лъчи минаваха през прозорците, но Ем знаеше къде се намира всичко и какво точно да намери. Сграбчи три рога с барут и ги провеси на шията си. Грабна един мускет и ми го тикна в ръцете. Сне от местата им и два пистолета и ме поведе навън. Хукнахме към едни шубраци, които тя си беше набелязала предварително, и скрихме плячката си под тях. Онези двамата още се налагаха ожесточено. Другите мъже крещяха още по-гръмогласно, смееха се и се тупаха по рамената от възторг, докато Клийв и Гримс продължаваха да си нанасят удари. Двете се насочихме бързо към мястото на боя. Ем ридаеше искрено.

Клийв и Гримс стояха прави и залитаха. И двамата бяха окървавени и доста натъртени. Изглеждаха напълно изтощени. Гримс замахна, не уцели и падна на колене. Мъжете изреваха радостно, когато Клийв го ритна с всичка сита. Гримс се просна възник и загуби съзнание. Боят свърши. Двете с Ем побързахме да се приберем.

Качих се в просторната и елегантна спалня на господаря на дома. Червения Ник винаги се любеше с мен на голямото и прекалено натруфено легло. По него имаше бледолилави и сребристи драперии, бледолилава атлазена покривка, която беше бродирана със съвсем малки лилии от хубава пурпурночервена коприна. След като задоволеше себе си и ако щете вярвайте, и мен поне физически, той винаги се завръщаше в своята по-малка спалня надолу по коридора. Загледах се в леглото и си спомних неговото прекрасно стройно тяло. Колко го биваше в леглото, макар и да се държеше понякога като дивак! Как е възможно да мразиш неудържимо някого и да жадуваш да го убиеш, а същевременно да продължаваш да откликваш с охота на ласките му, които представляват някакво странно съчетание от бруталност и дозирана нежност?

Надявах се да не го видя никога повече. Знаех отлично, че едва ли някоя буря е потопила междуременно кораба му, но може би ще успеем да избягаме преди той, Тримейн и другите да се върнат. Ако бяха тук, нямаше да имаме никаква възможност да реализираме плана си. Отсъствието им се оказа крайно навременно.

Бледите и неясни лунни лъчи скоро разрешиха мрака, който нахлуваше откъм балкона през отворените френски прозорци. В

къщата цареше пълно спокойствие. Само тиктакането на часовника и тихото шумолене на завесите, които се вееха навътре от слабия вечерен ветрец, нарушаваха тишината. От градината се носеха различни благоухания. Макар и доста по-слабо, миришеше и на морска сол от водата, която беше на половин миля отгук. Мина един час, после още един. Стана почти два часа, когато най-сетне едно камъче тропна леко по стъклото на прозореца. Излязох безшумно на балкона, наведох се над перилото и се вгледах надолу в мрака. Едва успях да забележа Ем, която се беше притаила в сянката на един висок храст.

Върнах се припряно в спалнята, измъкнах престилките изпод леглото и ги повлякох към балкона. Пуснах ги долу една по една и те тупнаха на земята с приглушен звук, който ми се стори оглушителен. Тръгнах предпазливо по коридора и се спуснах по стълбите. Озъртах се неспокойно в тъмнината. Спрях в дъното на коридора.

Бях сигурна, че видях някой да стои до стената на фойето, фигурата се очертаваше ясно и изглеждаше по-плътна от тъмните сенки около нея. Кожата ми настръхна. По нея полазиха ледени тръпки. Дълго стоях застинала намясто от ужас. Не откъсвах поглед от масивната фигура. Тя беше много по-тъмна от сенките. Нищо не се раздвижи, не се чу и звук. Най-накрая разбрах, че въображението ми си прави лоша шега с мен и продължих да слизам по стълбите. Когато се срещнах с Ем, кожата ми още бе леденостудена.

— Привидя ми се някаква фигура във фойето, докато слизах по стълбите. Стори ми се, че някой се взира в мен. Беше много... неприятно усещане.

— Сигурна ли си, че наистина нямаше някой там?

— Беше... много тъмно. Съвсем сигурна съм, че само ми се е сторило.

— Да се надяваме, че е така, скъпа. Хич не му вярвам на оня Бърк. Тръпки ме побиват, като си спомня как те гледаше снощи.

— Клийв създаде ли ти някакви проблеми? — запитах аз.

— О, сигурно спи като труп. Пратих го да си върви веднага, щом му почистих раните и им намазах малко мехлем. Нямаше сили да се бори и с мен.

— Много късно стана, Ем. Защо не дойде по-рано?

— Промъкнах се тайно насам малко след полунощ, скъпа. Мислех си да почнем по-раничко, но в стаите на слугите светеше —

вероятно е бил онзи проклетник Бърк. Не посмях да ти дам сигнал, преди светлината да угасне. Не исках да се моташ по къщата, докато има будни хора. Но да не мислиш, че съм стояла без работа. Пренесох оръжията и другите неща до долния край на стъпалата.

Вдигнахме престилките и тръгнахме. Отнесохме ги по тесните бели каменни стъпала към пътеката, която вървеше по върха на стените. Измъкнах въжето и кошницата, които бяхме скрили зад един храст. Сложих вътре в нея роговете с барут и пистолетите. Качихме се по стъпалата и тръгнахме по широката пътека. Скоро стигнахме нужното място. Завързахме въжето за дръжката на кошницата, прехвърлихме я над стената и я наклонихме. Съдържанието ѝ падна зад някакви хрусталаци до стената. После я вдигнахме горе.

Още три пъти ни се наложи да вдигаме и спускаме кошницата, за да прехвърлим отвъд и другите неща. Няколко минути не помръдвахме и стояхме съвсем изтощени на пътеката. Взирахме се във водата оттатък дърветата. Тя изглеждаше калаеносива на лунната светлина и проблясваше от сребристите петна по нея. Сушата отсреща приличаше на плътна и заплашителна черна маса. Наоколо цареше пълна тишина и спокойствие. Чувахме как вълните се плискат в пясъка на половин миля отгук. Звукът отекваше като шепот в нощта. Потреперих леко.

— Страх ли те е? — попита Ем.

— Малко. Изобщо не си представях, че ще успеем да съберем и пренесем толкова неща.

— Нито пък аз, да ти кажа истината, но се справихме превъзходно, скъпа. Видя ли колко находчиви излязохме. Утре ще отнесем всичко в лодката. Ще се изморим доста, а после... — тя спря да говори. — После ще избягаме.

Обърна се и въздъхна. Не продумахме повече, слязохме по стъпалата и влязохме в градината. Листата шумоляха. Земята беше покрита със сребристи и черни кръпки. Ем ме придружи до задната врата. Останахме там известно време. Мълчахме и мислехме с какво трудно начинание сме се захванали. Най-накрая проговорих.

— Как смяташ, ще се измъкнем ли, Ем?

— Умни момичета като нас двете ли? Разбира се, че ще се измъкнем.

Думите ѝ прозвучаха неубедително. Знаех, че и тя се бои от бъдещето като мен. Посегнах към ръката ѝ и я хванах. И двете

замълчахме пак. Ободрявахме се мислено една друга и се мъчехме да потиснем страха, който ни обзе внезапно.

— Спомни си, скъпа, че най-трудното вече отмина.

— И аз така мисля.

— Имаме лодка, храна, вода и оръжия — какво ни трябва още?

Ще избягаме, и още как.

— И аз така се надявам.

— Умееш ли да стреляш?

— Веднъж застрелях един индианец. По пътя към Начез. Той се беше качил на едно дърво и се готвеше да скочи върху Джеф с томаха в ръка.

— Може би... може би няма да срещнем никакви индианци.

— Може би.

Ем въздъхна пак и измъкна ръката си от моята.

— Време е да си вървя, скъпа. Скоро ще съмне. Не искам някой да види, че се прибирам по това време вкъщи. Утре рано сутринта ще се разходим в гората.

— А утре през нощта ще си отидем — обявих аз.

— Точно така, утре през нощта, скъпа — отвърна Ем. — Колкото по-скоро се измъкнем от този проклет остров, толкова по-добре!

Бяхме пренесли багажа и го бяхме подредили както трябва в единия край на лодката. За миг се загледахме в него в полумрачната пещера. Пред нас имаше оръжие, муниции, достатъчно храна и вода, за да ни стигнат за три-четири седмици, ако си ги разпределим внимателно. Бяхме доволни от свършената работа и невероятно уморени след двата часа усилена работа. Бяхме изтеглили всичко долу в пещерата. Сега се обърнахме. Тръгнахме по широкия влажен тунел и излязохме на ослепителната слънчева светлина от късния следобед. И двете бяхме мръсни. Дрехите ни бяха изцапани от потта, косата ни се беше сплъстила. Магнах една голяма паяжина от бузата на Ем.

— Клийв ще се изпълни с подозрение, като ни види — отбелязах аз.

— Не се безпокой за Клийв, скъпа. Имаш мръсно петно на лявата буза.

Избърсах го и се загледах във вълните, които къпеха нежно хубавия сив пясък, по който бяха разхвърляни в безпорядък изящни розово-оранжеви раковини. Сушата от другата страна на водата беше обагрена в кафяво и зелено. Дълги черни сенки я окичваха като гирлянди. Запитах се дали индианците ни гледат. Дали наистина ядат хората живи и режат ивици плът от жертвата, която е вързана за един остър кол и пици в предсмъртната си агония?

— Не мисли за това — каза Ем, която се сети за какво си мисля.

— Знам, че не трябва, но не се удържам. Всички тези истории...

— Помисли само. След всичко, което преживяхме и след пиратите, банда канибали ще ни се струват направо най-любезните и възпитани хора на света. По-добре да се връщаме в укреплението, скъпа, нали не искаш момчетата да се изнервят. Каза ли на Кори, че заминаваме тази вечер? — попита тя, когато потеглихме към склона.

— Казах ѝ тази сутрин, докато ми сресваше косата. Тя е много неспокойна, но ще се справи добре.

— Сигурна съм в това — каза Ем. — Ние трите ще се справим чудесно. Ще се върнем в Ню Орлиънс, преди да се усетим.

— Наистина ли мислиш така, Ем?

— Разбира се, че ще се върнем. Ще идем при властите и ще им разкажем всичко, което знаем за острова — къде се намира, колко хора го населяват, къде са разположени оръдията и укрепленията, дори къде е оръжейната. Като знаят това, няма да им е трудно да нахлуят тук. Ще изтрият това място от картата, скъпа. Червения Ник и бандата му ще съжаляват горчиво, че изобщо са се захванали с нас.

— А после какво мислиш да правиш, Ем?

— Искаш да кажеш, като се върнем ли? Имам много планове, скъпа. Ще продам всички тези бижута, които Майкъл ми подари, ще натрупам страшно много пари, а после ще заживея като почтена жена. Ще се науча да говоря правилно и да се държа както трябва. После ще омагьосам някой нищо неподозиращ мъж, който направо ще подскочи от радост, че ще се жени за мене.

— Звучи страшно отегчително — закачих я аз.

— Той може и да не подозира нищо, скъпа, но ще бъде висок, силен и хубав. Ще бъде всичко друго, само не и отегчителен. Може би ще бъде военен. Винаги съм си падала по войниците. Моряците също стават за тая работа.

— Ти си непоправима, Ем.

— Знам. Би трябвало да съжалявам, но така го чувствам. — Усмихна се игриво.

Тръгнахме нагоре по стръмната камениста пътечка, която се виеше по ръба на склона. Спряхме за малко, когато се изкачихме на върха. Пред нас се простираше гората. Слънчевите лъчи изпъстриха зелените листа. В сенките растяха червени и пурпурни цветя. Скалите стигаха до крайбрежния пясък. Вълните оставяха по пясъка мокри дири и ивици от жълто-кафяви водорасли.

— А ти, скъпа? — попита Ем. — Какво си решила да правиш?

— Ще отида в Англия — заявих аз, докато вървахме между дърветата.

— Значи още искаш да си отмъстиш на мъжа, който е убил твоя любовник?

Кимнах мрачно.

— Роджър Хоук ще си плати за всичко, което ми стори. Искях да умра, когато загина Дерек, Ем. Нямахте защо да продължавам да живея, не и докато не видях Роджър Хоук. Заклех се, че ще си отмъстя.

— Иска ми се да го забравиш, Мариета.

— Никога няма да го забравя. Никога няма да се успокоя, докато не го видя в гроба.

— Съвсем не искам да ти противореча, но... ами това, което говориш, никак не ми звучи като благородна цел в живота, скъпа. Някои казват, че отмъщението носи голямо удовлетворение, но то те разяжда отвътре. Знам, че е така. Аз копнеех да си отмъстя на втория ми баща и на скъпите му синове. Най-накрая обаче осъзнах, че не наранявам никого друго, освен себе си. Такива хора винаги си получават заслуженото, скъпа. Твоят Роджър рано или късно ще си го получи, без въобще да се месиш.

Бутнах настрана няколко сплетени лиани. Знаех много добре, че това, което ми каза тя, е вярно. Нищо възвишено нямаше в моето желание да си отмъстя. Но този копнеж ми даваше подтик да продължавам да живея и аз още не бях готова да се откажа от него.

— Мисля, че ще постъпиш по-добре, ако почнеш нов живот — продължи Ем, докато изучаваше копнинените червени венчелистчета.
— Още си млада и хубава, Мариета. Можеш да имаш всеки мъж, когото си пожелаеш.

— Никога няма да пожелая друг мъж, Ем. След Дерек никога няма да се влюбя в друг.

— Дори за минута няма да повярвам на това, скъпа. Вярно е, че си го обичала и че тази любов завинаги ще остане в сърцето ти заедно със скръбта. Но ще се появи и друг мъж, и ти ще се влюбиш в него така, както си обичала Дерек.

Не си дадох труд да отвърщам на Ем. Нямаше да ме разбере. Въпреки че беше интелигентна и много опитна в любовните дела, тя никога не беше обичала някого така, както аз обичах Дерек. Такава любов се случва веднъж в живота на човек. Всичко след нея е само бледа имитация. Никога няма да обичам друг така, както него.

— Ами онзи очарователен мъж, когото си срещнала на пазара?
— попита Ем.

— Джеръми Бонд ли?

— Имаше нещо в гласа ти, докато ми разказваше за него, скъпа. Имаше нещо и в очите ти.

— Той... той е голям негодник.

— Разбрах вече.

— Не е стабилен и е напълно безотговорен.

— А също е смел, хубав и има опасен чар. Каза ми всичко това, а очите и гласът ти ми казаха още повече, скъпа. Докоснал е нещо дълбоко в душата ти, което никой дотогава не е достигал. Предизвиква в теб такива чувства, каквито никой друг не е събуждал.

— Признавам си, че ми се прииска да преспя с него, Ем, но...

— Не говоря за секс, скъпа. Ти самата ми го каза — усетила си, че той те разбира. Долавял е мислите ти, макар и да е бил един самодоволен негодник. Такъв мъж... — Ем млъкна.

— Такъв мъж ще съсипе живота на всяка жена, която има глупостта да се забърка с него — заявих твърдо.

— Но и всяка жена ще пожелае да поеме този риск.

— Защо ли ти разказах за него — възкликнах раздразнено. — Срегнах го при необикновени обстоятелства. Вярно е, че ми направи много силно впечатление, но така или иначе няма да се виждам повече с него. Дори и да го срещна, ще му обърна гръб и ще избягам в обратната посока, колкото е възможно по-бързо.

Ем се усмихна разбиращо. Това ме вбеси окончателно. Прииска ми се да ѝ зашлевя един шамар. Веднага се почувствах виновна за този пристъп на ярост. Ем ми говореше с най-добри намерения. Нямах представа какво се опитваше да ми докаже. Успя само да ме раздразни. Много я харесвам и не знам как бих изтърпяла всички тези мъки без нея, но Ем, голямата познавачка на любовта, имаше нужда да я прегледа някой лекар. Само като си помисля, че е възможно да се влюбя в мъж като Джеръми Бонд, и ме напушва смях.

— Ще се влюбиш пак — увери ме Ем.

— Приказвай си каквото искаш! Не желая да говоря повече на тази тема.

— Извинявай, скъпа.

— Ти извинявай. Не трябваше да ти се сопвам така.

— И двете сме изнервени — изрече тя, докато навлизахме в сечището пред укреплението. — И уморени. Никога през живота си не съм работила толкова много. — Ем замълча и се намръщи. — Какъв е този шум? Да не би да са вдигнали бунт на пристанището?

Макар и приглушени от разстоянието, в далечината се чуваха ясно радостни буйни крясъци. Спряхме и се заслушахме. Ненадейно от укреплението излезе Клийв и тръгна към нас. На дясната му скула

имаше голямо тъмносино петно. Спря на няколко крачки от нас и застана с ръце на хълбоците.

Кафявите му очи бяха потъмнели и гледаха мрачно. Приличаше на някакво ужасно видение. Счупеният нос му придаваше особено зловещ вид.

— Защо са се развикали толкова в града? — попита Ем. Клийв направи гримаса.

— Забелязали са с далекоглед „Морския лъв“. Очакват го да влезе в пристанището преда залез-слънце. Твоят мъж Тримейн се връща.

— По дяволите — възкликна Ем. — Извинявай за ругатнята, скъпа.

— Сигурно изгаряш от нетърпение да го видиш час по-скоро — каза Клийв.

— Нямаш си и представа колко не искам да го виждам.

Думите ѝ допаднаха на Клийв.

— Май са ти харесали нашите срещи в храстите — каза той. — И кво ще правим сега?

— Все ще измислим нещо — увери го Ем, но явно не ѝ се мислеше за любовни срещи. Беше загубила ума и дума от изненада. Бузите ѝ пребледняха, когато погледна към пътя, който минаваше през града и водеше към пристанището.

— Не ми се разделя с теб — изрече с провлечен глас Клийв.

— И на мен не ми се разделя с теб, скъпи, но Мариета и аз трябва да се приберем и измием, и то веднага. Не му мисли толкоз, красавецо. Скоро ще бъдем пак заедно.

Усмихна се и докосна леко насинената му скула. После влезе в укреплението. Спрях в градината пред дома на Тримейн. Ем се беше умислила. По челото ѝ имаше бръчки. Светлокафявите ѝ очи още гледаха объркано. Няколко пирати седяха пред казармите и си лъскаха оръжията. Готвеха се за преглед, който Червения Ник устройваше винаги при завръщане. Гримс изглеждаше по-зле от Клийв. Той погледна с неприкрито озлобление Ем.

— Защо им трябваше да се връщат точно днес? — промърмори Ем. — Това проваля целия ни план.

— Няма да допуснем нищо да ни проваля плана, Ем. Няма да си променим решението.

— Но ще трябва, скъпа.

Поклатих глава.

— Ако сега го отложим, никога няма да тръгнем. Ще избягаме тази вечер.

— Ами Майкъл? Ами Червения Ник?

— Ще се погрижа за Червения Ник — отвърнах аз. — Сигурна съм, че и ти ще съумееш да се справиш с Тримейн.

— И как мислиш да го направиш? Бутилка ли ще му строшиш в главата?

— Ако се наложи, ще го направя. Но не смятам, че ще се стигне дотам. Възнамерявам да си облека най-хубавата рокля, да го поздравя най-спокойно и да му уредя прекрасна вечеря с чудесно вино.

— А после?

— После ще се любим. Той ще се върне в спалнята си и ще заспи. Ще си събера бижутата. Ще взема Кори от долния етаж и ще се измъкнем тихомълком от къщата. Трите ще се срещнем на входа на крепостта в, да кажем, един и половина.

— Портите са от дебели дъбови дъски, скъпа. Нощем ги заключват здраво.

— Досега не съм видяла ключалка, която да ми се опре.

— Лесно ти е на теб! Ще се измъкнеш незабелязано, щом Червения Ник излезе от спалнята. Ами аз! Тримейн спи до мен през цялата нощ. Трябва да го напия. Той обича да си сръбва ром.

— Ако така не стане, халосай го с бутилката по главата.

— Нищо чудно да ми се наложи.

— Един и половина, Ем.

— Там ще съм, разчитай на мен — обеща тя.

Тя си отиде вкъщи, а аз минах през двора и се качих по широките стъпала отпред. Във фойето стоеше Бърк. Носеше черния си костюм. Стори ми се висок, слаб и зловец. Очевидно се бе притаил там, за да види кога ще се върна. Тъмнокъфявите му очи ме изгледаха с подозрение, когато влязох. Веднага се сетих, че роклята ми е изцапана, а косите ми разрошени. Имах обезпокоителното чувство, че знае отлично какво сме решили да правим. Едва не се задавих, когато забелязах слабото сипаничаво лице, но когато заговорих, гласът ми прозвуча така, сякаш властна херцогиня се обръща към някакъв нищожен подчинен.

— Сигурно вече знаете, че „Морският лъв“ ще пристигне всеки момент — изрекох аз. — Кажете на готвача, че искам да стотви най-вкусните ястия и да сервира най-доброто вино. Ще вечеряме в осем.

— Сега вече няма да скитосвате навън по цял ден — каза той със стържещия си глас.

— Това не ви засяга, Бърк.

— Вие и онази, другата, сте потни и мръсни. Какво толкова сте правили по горите? Защо сте се изпотили толкова? Цялата ви пола е кална. Чудя се на какво се дължи това.

— Заповядах ви нещо, Бърк! Вървете и изпълнявайте каквото ви наредих!

Минах величествено и надменно покрай него. Едва когато стигнах до дневната на горния етаж, си зададох няколко тревожни въпроса. Дали тази нощ именно Бърк не е стоял във фойето? Дали не ме е видял как се измъквам тайно от къщата? Дали не ни е последвал днес следобед? Няколко минути стоях неподвижно, обзета от страшна паника, но после си наложих да се успокоя и прогоних страха. Реших, че нямам право да се поддавам на паника или да се тревожа безпричинно. Така само ще загубя куража и силите си, а те ще ми трябват тази вечер. Няма да позволя на Бърк да ме разстройва.

Повиках двама от навъсените млади слуги и им наредих да донесат вода за богато украсената месингова и порцеланова вана. Къпах се дълго с изискания френски сапун, който беше мек като атлас и пускаше гъста и разкошна пяна. Измих си грижливо косата и я изплаках със специалния лосион, който Кори правеше от лимонов сок и оцет. Когато излязох най-сетне от ваната, се изтрих и подсуших с кърпа косата си. Тя блесна като излъскан бакър в хубав златисточервен оттенък. Облякох си тънък бял копринен пенъоар, окичен с редове от дантелени волани. Тъкмо привързвах пояса около кръста си, и влезе Кори, за да ми направи прическата и да ми помогне да се облека.

Нежното ѝ лице се беше напрегнало. Кожата ѝ с цвят на светло кафе се бе опънала по скулите. Изглеждаше малка, крехка и беззащитна в светлосинята си памучна рокля. Меката черна коса покриваше главата ѝ като бухнало облаче. Досетих се, че е неспокойна и уплашена, но полага големи усилия да прикрие това. Лъчезарните ѝ кафяви очи гледаха решително. Взе четката и гребена и сложи да се нагорещават машините за къдрене.

— Косата ви още е мокра, миз Мариета. Седнете пред огледалото да я разбъркам още малко с друга кърпа. Забелязвам, че сте си сложили от лосиона, който ви направих. Винаги съм казвала, че косата ви е като прекрасен бакърен пламък, но и самите косми си ги бива. Приятно е да ги решиш.

Тя разтри внимателно и умело косата ми, докато не я изсуши напълно. След това се зае да я реши с бързи движения, докато тя не падна на рамената ми на големи кичури като от коприна, които блестяха още по-силно. Зае се да събира на едно място отделните къдрици. Струпа ги накуп на върха на главата ми на гладки и лъскави спирали. Работеше съсредоточено, подобно на някой майстор скулптор, който вае фигура от течен бакър.

— Тази вечер те са... те ще се върнат — каза тя. — Чух слугите да си говорят за това.

— Не са излъгали, Кори.

— А те... те... а ние ще избягаме ли?

— Ще се срещнем с Ем на предния вход в един и половина тази нощ. Ще те чакам във фойето малко след един.

— Ще бъда там, миз Мариета, и ще съм тиха като мишка.

— Ще избягаме, Кори — изрекох тихо. — Всичко ще свърши добре.

— Миз Ем е много умна. Ние... ние наистина ще се измъкнем оттук. Усецам това и с костите си.

— След няколко седмици ще бъдеш напълно свободна, Кори. Ще имаш и пари. Ще си продам всичките бижута. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен в Англия. Ще си отвориш там магазин.

— Че какъв магазин мога да отворя, миз Мариета?

— Не знам. Правиш чудесни прически. В Лондон има стотици дами, които ще плащат скъпо и прескъпо именно ти да им правиш прическите със своя лосион и крема. Ще си наемеш момичета и ще ги научиш как да правят прически като теб.

Хубавите очи на Кори се уголемиха от изненада.

— Магазин само за коса? — запита тя. — Никога не съм чувала за такъв магазин, миз Мариета.

— И аз не съм чувала — признах чистосърдечно, — но нищо не пречи твоят да бъде първият. Мисля, че това е чудесна идея.

— Коя рокля ще носите тази вечер, миз Мариета?

— Мисля да облека онази от атлаз с цвят на бронз.

— Сигурно имате предвид оназ, дето прилича на паун, оназ, на която всички волани са оцветени така, че да приличат на паунова опашка?

Кимнах утвърдително. Тази рокля беше най-ефектната в гардероба. Никога не я бях обличала досега, въпреки че Кори ми я преправи и тя ми стоеше чудесно. Сега я извади от гардероба заедно с фустата, която вървеше с нея, отнесе ги в спалнята и ги разпери внимателно на леглото. Аз пък отворих богато украсеното кожено бяло сандъче с козметиката и се заех да си слагам светлорозово червило за устни.

Бляскавата корона от бакъреночервени чупки караше лицето ми да изглежда прекрасно. То излъчваше спокойствие. Сапфиреносините ми очи гледаха невъзмутимо и разумно. Скулите ми бяха високи и аристократични. Розовата ми уста се извиваше примамливо. Лицето, което ме гледаше, принадлежеше на практична и обиграна жена, която бе решителна и самоуверена, но не и самонадеяна. Цялата се бях изнервила и полагах отчаяни усилия да се сдържам и да черпя сили от вътрешния си източник на сила, който напоследък беше изчерпан до дъно. Запитах се дали ще имам сили да издържа докрай. Колко време още трябва да бъда силна, сурова и издръжлива? Чувствах се уморена, много уморена. Знаех, че ако не бяха Ем и Кори, отдавна да съм се отказала от мисълта за бягство.

О, не е вярно, казах си аз, излязох от гардеробната и влязох в стаята. Просто съм малко зле и съм се напрегнала. Знаех, че съм борец по природа и няма да се предам. Не е за мен лекият и охолен живот, който водят толкова много жени. Борбата за оцеляване отдавна се беше превърнала във втора моя природа. Свалих си пенъоара, взех от Кори една фуста от ефирен прозрачен плат и си я облякох.

Приседнах на ръба на леглото, за да си обуя елегантните пантофки на високи токове, които бяха общити с бронзов атлаз. Кори ми помогна да си облека роклята от фин атлаз с бронзов цвят и закопча миниатюрните копченца на гърба, докато оправях тесните ръкави и дълбоко изрязания корсаж, който ми прилепваше като втора кожа. Кори закопча последното копченце и отстъпи назад, за да направи място на полата да се отпусне надолу. Тя се разпери като раковина и се разтвори по средата, за да разкрие пред страничния поглед фустата,

която бе съставена от редове от волани в зелено, синьо, жълто златисто и тюркоазно — цветовете на пауновата опашка. Роклята беше едно великолепно произведение на изкуството. Несъмнено я бяха ушили за някоя видна парижка куртизанка.

— Никога не съм виждала толкова хубава дреха — рече Кори. — Този бронзов плат блещука, а когато ходите, тези волани отдолу се развяват също като пера на паун.

Чуха се трясък от пушечна стрелба и гласове. Червения Ник и свитата му бяха влезли в укреплението. Скоро ще дойде в къщата.

— По-добре да се върна на долния етаж — каза Кори. — Ще ви чакам във фойето довечера, миз Мариета. Ще стоя в мрака и няма да вдигам никакъв шум.

Изчаках почти десет минути, преди да изляза от спалнята. Слязох бавно по витата стълба. Пристъпвах спокойно и царствено и не давах външен израз на чувствата си. Никълъс Лайън още беше във фойето и разговаряше с Бърк. И двамата вдигнаха очи, за да ме погледнат. След като размени още няколко думи с Лайън, Бърк се намръщи и излезе.

Висок и строен, Червения Ник стоеше във фойето. Гледаше ме с пронизващите си сини очи, които сякаш бяха станали по-тъмносини. Потъмняха в знак на признателност, докато ме наблюдаваше как слизам по стълбите.

— Добър вечер — казах аз и спрях, след като слязох от последното стъпало.

— Това не ми прилича на много възторжено посрещане — отбеляза той сухо.

— Театрално представление ли искате да ви изнеса?

— Искам да видя, че изпитваш удоволствие, като ме виждаш, че си стояла в очакване да дойда. Нямахте ме две седмици.

— Две седмици и три дена — поправих го аз.

— Значи ти липсвах?

— Може би.

— Ти си едно възхитително вбесяващо създание, Мариета. Не знам да те напердаша ли, или да те прегърна.

— Изборът си е ваш.

Устните му се извиха в леко подобие на усмивка. Сините му очи гледаха язвително. Тръгна към мен и спря на няколко крачки. Скръсти

ръце на гърдите си. Дантелата по китките му се спускаше надолу като фина бяла пяна.

— Може би трябва да те напердаша — отбеляза той. — Може би тогава ще се научиш да цениш положението си.

— На твоя затворничка?

— На моя жена. Изглеждаш поразително хубава. Никога преди не си носила тази рокля. В чест на завръщането ми ли я облече?

— Може би.

— Вбесяваш ме — каза той и си остави шапката на масата.

— Винаги можеш да ми намериш заместничка.

Никълъс Лайън поклати бавно глава. Очите му не се откъсваха от моите.

— Боя се, че си незаменима, скъпа. Омагьосала си ме.

— Наистина ли?

— Докато бях в морето, през цялото време си мислех за теб. Това ме тревожи. Не ми харесва някоя жена да има такава власт над мисълта ми. Някоя жена не е постигала това... преди теб. Какво да правя?

— Нямам представа.

Той се приближи, свали ръце от гърдите си и ги сложи на рамената ми. Долавях силната и приятна миризма на мускус от тялото му и типично мъжкия му аромат. Пръстите му стиснаха рамената ми. Натискът му се усили, когато ме притегли към себе си и разтвори устните си. Стоях скована и не отвърщах на ласките му. Карах го да се старае, подтиквах го да получи насила ответната ми реакция. След малко отстъпих, прегърнах го и затърках с длани широкия му гръб. Усетих очертанията на мускулите му. Той остана доволен и ме пусна. Очите му отново гледаха язвително. Бяха сини и едва забележимо присмехулни.

— Някой ден ще ми отвърщаш много по-страстно, скъпа.

— Така ли?

— Някой ден ще ме пожелаеш така, както и аз те желая.

— Може би — изрекох аз за трети път.

Никълъс се усмихна криво, хвана ме за ръката и ме поведе към просторната дневна. Седна на един от столовете, опъна си дългите крака и сведе глава към гърдите си. После вдигна очите си, за да ме гледа, докато отивам при шкафа със спиртните напитки, за да му налея бренди. Той ме желаяше. Желаяше ме силно. Усмихнах се мислено,

когато осъзнах това. Въпреки че се държеше студено и подигравателно, той беше обзет от много силен сексуален порив, който се усещаше направо във въздуха. Други мъже на негово място биха скърцали със зъби и биха стискали облегалката на стола толкова силно, че платът би се скъсал. Но Никълъс Лайън се сдържаше. Чакаше. Държеше се леденостудено и отчуждено, въпреки че желанието го разкъсваше отвътре.

Занесох брендите до стола му и му го връчих. Докато пръстите му се обвиваха около чашата, посегнах съвсем нехайно и пригладих назад големия му бакърен кичур. Той ме хвана за китката, погледна ме и отпи от брендите си. Когато опитах да се освободя, стисна свирепо китката ми и я изви така, че паднах на колене пред него. Отпи още една глътка бренди и облиза с език долната си устна. Тежките клепачи, които закриваха наполовина очите му, бяха потъмнели от страст.

— Седни — заповяда той.

— Щом така искаш.

Той си разтвори коленете и аз седнах на пода между тях с гръб към стола, облегнала рамена на бедрата му. Седнах по турски. Косата ми се разстла нашир и надлъж и наистина заприлича на ветрило от паунови пера на бронзов фон. Той вдигна висящите букли и ме погали с пръсти по тила. Разтри го умело, докато продължаваше да си пие брендите. Усещането беше изключително възбуждащо. Зърната на гърдите ми се втвърдиха и се притиснаха в плата. Извих гърба си на дъга, докато пръстите му милваха шията ми отстрани. Палецът му се заби във върха на гръбначния ми стълб.

— Предполагам, че курсът е бил успешен — изрекох аз.

— Много успешен.

— Колко души уби?

— Не беше нужно да убивам никого. Само се срещнахме с един друг кораб, „Зеления папагал“ и прехвърлихме тяхната плячка на „Морския лъв“. Не се проля и капка кръв.

— И за това ли ме остави самичка цели две седмици?

— Отдавна съм разбрал, че когато става дума за плячка, лично трябва да надзиравам прехвърлянето. Значи ти липсвах?

— Само нощем — заявих хладнокръвно.

Той си изпи брендите и остави празната чаша на пода. Изправи се и ми подаде ръка да стана. Притисна ме неособено силно към себе

си. Очите му проблясваха. Устата му се бе разкривила в язвителна гримаса. Стори ми се, че трепери от животинска страст, която беше толкова неистова, че приличаше на невидим воал, който го обвива, но не го докосва. Той се дърпаше от тази страст. Контролираше я и черпеше сили от нея, така че в мига, в който се освободи от нея, в душата му да избухне нова, още по-буйна страст. Погледнах го в очите. Вгледах се в слабото му грубовато лице. Ненавиждах го и не полагах усилия да прикрия чувствата си, но докато се вирах в полупритворените му очи, усетих, че го желая физически.

— Не се ли интересуваш какво съм ти донесъл? — запита той.

— Не особено.

— Мария би се молила и би ме отрупала с ласкателства.

— Аз не съм Мария.

Той ме хвана за китката, бръкна в джоба на редингота си и извади една тежка гривна от четвъртити изумруди. Всеки от тях беше поне четиридесеткаратов и изпускаше синьо-зелени пламъци. От всички страни го заобикаляха диаманти. Закопча гривната около китката ми и зачака. Изгледах я, без да реагирам по някакъв начин. Той направи гримаса, бръкна отново в джоба си и извади подобна огърлица с още по-големи скъпоценни камъни в диамантено обкръжение. От ивицата четвъртити изумруди се спускаха искрящи висулки. Никълъс ме обърна грубо с гръб към него и ми закопча огърлицата на врата. Стегна я здраво.

— Трябваше да те удуша с нея — изрече той леденостудено.

— Изумрудите не са подходящи за мен — казах аз. — Зеленото не ми отива на очите.

— Ще ги носиш тази вечер, момиче, а след това... след това ще ми се отблагодариш в леглото.

— А ако не го направя?

— Ще те любя, докато не го направиш.

— В такъв случай ще внимавам да не показвам никакъв признак на благодарност — изрекох аз с леко игрив глас.

Никълъс Лайън ме прегърна и застана зад мен. Притисна ме страстно към себе си. Стори ми се, че ребрата ми ще се счупят. Отпусна глава на рамото ми и задиша дълбоко. Ръцете му ме стиснаха още по-силно. Заболя ме.

— Вечерята... вечерята трябва да е готова — изрекох аз на пресекулки. Едва дишах. — Наредих на готвача да стотви любимите ти ястия и да сервира от най-доброто вино. След това дълго пътуване сигурно си прегладнял.

— Гладен съм — отвърна той. — Но не за храна.

— Ако си решил да правиш това, за което намекваш, ще ти трябват още сили. Предлагам да... отидем в трапезарията.

— Права си — каза той и ме пусна. — Още по-приятно е да предвкусваш удоволствието. От над две седмици предвкусвам срещата с теб — още час или два няма да променят нищо.

Храната наистина беше превъзходна. Сервираха ни я в най-хубав севърски порцелан. Два различни вида вина съпровождаха опашките от омар, които бяха сварени в масло, и печената патица със сладка оранжева глазура. Никълъс съумя да потисне временно сексуалните си пориви. По време на вечерята той се държеше още по-студено и отчуждено. Ядеше, без да бърза, за да оцени по-добре майсторството на готвача. Наслаждаваше се на всяко ястие, а аз просто си играех с храната в моята чиния и си мислех за бягството. Стараех се да не издавам страха си. Изумрудите и диамантите блещукаха на светлината на свещите и притискаха с тежестта си китката и врата ми. Запитах се на кого ли са принадлежали преди, колко ли хора са загубили живота си, преди те да станат мое притежание.

— Бърк ми каза, че всеки ден си излизала от укреплението — подметна Лайън, докато сервираха плодовете и сиренето.

— Ем и аз се... разхождахме в гората и по брега.

— Кой разреши това? Клийв ли?

— Аз съм виновна. Казах му, че няма да имаш нищо против. Ти не ми забрани изрично да излизам, Никълъс.

Той си разряза сърчно една ябълка.

— Спомена и че си се върнала в крепостта с разчорлена коса и мръсна рокля. Според него си намислила нещо. — Той остави ножа си настрана и ме прониза с поглед.

— И какво толкова мога да измисля?

— Какво наистина?

— Разхождахме се по брега и събирахме раковини. Брахме и диви цветя. Нали знаеш колко е тясно зад крепостните стени. Когато те няма, не ме свърта на едно място, Никълъс. И Ем се чувстваше така.

— Разбирам.

— Непременно ли трябва да говорим за Бърк? — попитах сприхаво. — Има и по-интересни неща, които можем да правим заедно.

— Съгласен съм, скъпа — изрече той. — Качвай се в спалнята. Ще дойда след малко.

Сърцето ми биеше силно, докато се качвах по стълбите. Какво точно му е казал Бърк? Имах чувството, че е казал много повече, а Никълъс умишлено крие това, което знае. Сега ми се струваше, че той зададе много умело въпросите си, така че да види как ще реагирам. Затворих очи. Дълбоко в мен се надигаха вълнички на паника, които заплашваха да се разраснат и да ме залееят с унищожителна сила.

Не, не, не трябва да позволявам това да стане. Твърде много е заложено на карта. Трябва да бъда хладнокръвна и спокойна. Дължна съм да бъда пресметлива и силна. Ако Никълъс Лайън подозира нещо, трябва да прогоня това подозрение от ума му, като си послужи с единствените оръжия на свое разположение — моята красота и тялото ми.

Сложих си малко парфюм зад ушите, между гърдите и сгъвката на китките. Подбрах особено изтънчен аромат. Той напомняше за диви слънчогледи, които се сушат на знойното слънце. Миризмата беше възбуждаща и предизвикателна. След това се пъхнах в нощница, която беше ефирна и фина като паяжина. Тя беше бледозлатиста. Цветът ѝ беше като на утринните слънчеви лъчи. Тази дреха събуждаше страстите. Беше създадена, за да съблазнява. Въпреки че обикновено спях гола, тя съответстваше идеално на целите, които си бях поставила тази вечер и добавяше допълнително предизвикателство, което, бях сигурна, той ще оцени. Угасих всички светлини, като оставих да гори само една свещ. Тя бе достатъчна, за да образува бледозлатиста мъгла, която се носеше съвсем леко из стаята. Изминаха няколко минути, може би десет, може би по-малко и изведнъж усетих, че той е в стаята. Не го бях чула да влиза, но усещах, че е тук, усещах, че ме гледа.

Стоеше широко разкراчен и скръстил ръце на гърди. Брадичката му беше наклонена надолу. Потъмнелите му очи ме гледаха втренчено. По устните му играеше усмивка. Целият му вид излъчваше страст. Тя го обвиваше като гъст невидим облак и се разгаряше все по-

неудържимо в него. Изгледах го невъзмутимо и не помръднах от място. Безразличието ми го раздразни. Точно това и целях.

— Чакаше ли ме? — попита той.

— Готова съм, Никълъс.

Той вдигна вежди.

— Нещо не ми изглеждаш много въодушевена.

— Ще си изпълня задълженията, без да се оплаквам.

— Задължения ли? Така ли стана?

— Твоя пленничка съм. Нямам избор.

Думите ми го разяриха, но и възбудиха. Мъж като Никълъс Лайън постоянно имаше нужда да усеща властта си над мен и да ме завоюва отново, и отново. От самото начало си знаех, че смиреното покорство ще го отегчи. Тръгна към мен с големи и решителни крачки. Дългият му халат се развя. Когато сложи ръце на рамената ми, дългите ръкави се хлъзнаха назад и оголиха ръцете му. Пръстите му се вкопчиха в тялото ми и го стиснаха здраво. Трепнах от болка. Той се усмихна.

— Много съм те разглезил — изрече той.

— Нима?

— Държах се твърде добре с теб. Бях прекалено мек и снизходителен. Май се налага да се отнасям по-строго с теб занаяпред.

— Причиняваш ми болка — казах аз.

— Ще те пречупя.

— Имаш моето тяло, Никълъс. Това трябва да ти стигне. Никога няма да те обикна.

— Ще се влюбиш в мен — заяви той.

Поклатих глава. Сините му очи загледаха твърдо и решително. Отново се сблъскваше с предизвикателство. Предвкушваше поредната победа.

— Ще те накарам да се влюбиш в мен.

Звънливият му метален глас беше не по-малко решителен от очите му. Пръстите му се хлъзнаха до гърдите ми, заизвиваха се около тях и се впиха в тези меки хълмчета, които сякаш по своя воля се отзоваха на галтовните му докосвания. Издадоха се напред от натиска, а зърната им се втвърдиха. Устата му представляваше стегната гневно присвита линия. Гневът се дължеше единствено на страстта. Беше част от възбудата, която разпалвах умишлено в него. Стискаше гърдите ми,

докато не изохках от болка. После сложи едната си ръка на тила ми, разтвори устни и ги стовари върху моите. С другата ръка ме прегърна. Целуваше ме с възхитителен гняв, който нарасна, когато отказах да се подчиня. Завъртя ме, докато не се извих назад.

Усещах, че гневът му се надига все по-силно. Когато той достигна върхната си точка, изстенах във врата му. Тялото ми омекна и се подчини неохотно. Той вдигна глава и се вторачи в очите ми. Неговите очи бяха тъмни и блестяха от задоволство. Втренчих се в това грубовато и хубаво лице. То беше лице на безжалостен престъпник. Очите му бяха станали тъмносини от обзелото го желание. Въпреки всичко все още ме гледаше надменно и насмешливо. Искаше ми се да си забия ноктите в бузите му. Копнеех да удриям, да ритам и да му причинявам болка. Усети за какво копнеех и остана доволен от чувствата ми. Значи ще трябва да ме завладее, да превърне хладнокръвното ми пренебрежение в покорност, да докаже своята сила и мъжество.

— Някой ден ще се молиш да се държа с теб така — обеща той.

— Мразя те — казах аз, като знаех, че именно това желае да чуе от мен.

— Лъжеш.

— Мразя те от все сърце.

— На тебе ти харесват тези игри не по-малко, отколкото и на мен.

— Мисли, каквото искаш.

— Мисля, че си страхотна — изрече той с провлечен глас.

Пусна ме и отстъпи назад. Жаждата му нарастваше и караше кръвта му да тече по-бързо. На устните му се появи язвителна усмивка, когато ме погледна. Знаеше, че съм създанието, което ще задоволи тази нужда и което ще му даде възможност да се докаже и да извлече удоволствие от властта си. Хвана ме за китката и ме задърпа по стаята към долния край на леглото. После улови с палци лентите на моята нощница, дръпна ги рязко и ги скъса. Хвана горната част на корсажа и го разкъса на две. Продължих да стоя съвсем спокойна, докато той докъса фината дреха. На пода се образува куп от ефирни парцалчета, а аз останах съвсем гола. Взирах се в него със студен и безстрастен поглед. Вдигна ме на ръце и ме тръшна грубо на леглото. Изохках и се

извих върху копринените чаршафи. Бакъреночервените ми коси се разпиляха по рамената ми.

Той стоеше до долния край на леглото и ме гледаше. Умишлено проточваше удоволствието си и се наслаждаваше на предвкусването му. Мина известно време, преди да смъкне халата над главата си и да го захвърли настрана. Вече гол, обиколи с леки стъпки стаята, за да угаси и останалите свещи. Беше висок и гъвкав и се движеше с грацията на пантера. Гладките му мускули изпъкваха под загорялата му кожа. Златистата мъгла изчезна. Сноповете лунна светлина бързо нарушиха мрака.

Върна се при леглото и остана неподвижен известно време. Беше възбуден и готов. После внезапно се хвърли върху мен, притисна здраво китките ми към дъшека и впи зъби в рамото ми. Облада ме брутално и невъздържано, нахлу дълбоко в мен с бързи и свирепи тласъци. Завладяваше ме и проникваше навсякъде, но крайната победа принадлежеше на мен. Беше забравил напълно за Бърк, беше забравил за всичко друго и се беше отдал на поривите си. Лудостта напълно го бе обзела. Най-накрая си позволих да отвърна на ласките му. Подчиних се на гнева му и отстъпих. Докоснах леко с нокти гърба му. През цялото време се молах всичко да тръгне добре тази нощ и това свирепо нашествие в мен да бъде за последно.

Не посмях да запаля лампа. Нервите ми се бяха опънали до крайност, докато се обличах в тъмнината. Лунните лъчи ми помагаха твърде малко. Беше ужасно късно, доста след два през нощта. Кори чакаше в мрака на долния етаж от повече от един час. Знаех, че и тя се е изнервила до полуда. Закъснението ми беше неизбежно. След онова първо яростно съвкупление Никълъс се люби с мен пак. Този път го направи лениво и приспивно. Умишлено проточваше всяко усещане, докато не ми се прииска да крещя от възбуда. Докато се обличах, си спомних за неговото дрезгаво и доволно кискане в мига, в който се напрегнах под него и замолих да побърза.

Вече бях напълно облечена. Спрях и се вслушах. В къщата цареше пълна тишина. Чувах как листата шумолят в градината. Отдалеч долиташе шумът на вълните. Излязох бързо от спалнята и тръгнах по коридора. Бижутата се блъскаха в бедрото ми. Бях ги увила в малка платнена кесия, която бе закрепена добре около кръста под фустите. В хола беше тъмно като в рог, но аз се движех уверено в тъмнината. Забързах надолу по стълбите. Нервите ми се бяха изопнали до скъсване.

— Кори? — прошепнах аз. — Къде си, Кори?

Чух слабо едва доловимо скимтене. После Кори се материализира от сенките и забърза към мен. Протегнах ръце и я прегърнах силно. Тя трепереше.

— Всичко е наред — прошепнах аз. — Много закъснях, но нямаше как. Сигурно много си се уплашила.

— Да, миз Мариета. Много се изплаших да не би Бърк да ме намери. Той ме следеше. Подозира нещо. Зная, че подозира. Взех един нож. Промъкнах се в кухнята и го откраднах.

Тя го вдигна. Едва виждах острието в мрака.

— Аз... бях решила да го намушкам — изрече тя. — Ако беше обикалял наоколо и ме беше намерил, щях да го намушкам.

— Хайде да побързаме — казах аз. — Ем ще ни чака. Ще се пита какво е станало.

Тръгнахме към изхода на фойето. Минахме под големите проходи, които бяха обвити от гъст мрак. Струваше ми се, че няколко чифта очи ни наблюдават, но знаех, че това се дължи на обтегнатите ми нерви. Стигнахме до предната врата. Отключих я и я отворих тихо и предпазливо. Побутнах леко Кори, за да излезе навън. Тя пристъпи напред и аз я последвах. Затворих вратата зад себе си. Изпитвах огромно облекчение, докато се спускахме бързо по стъпалата. Тази къща тежеше като воденичен камък на сърцето ми. Сега, когато се бяхме измъкнали от тези надвиснали над нас стени и тавани, се чувствах много по-добре.

— Трябва да побързаме — предупредих аз, — но не бива да вдигаме шум. Може да има охрана. Върви след мен. Ходи все по сенките.

Облаци бяха закрили луната. Небето имаше пепелив цвят. Къщичките и казармите едва се виждаха. Понесохме се стремглаво към главните порти. Облаците се разпръснаха в мига, в който се добрахме до портите. Сребристата лунна светлина освети укреплението. Ем се показа от сянката на един храст и ни стисна за китките. Заведе ни бързо в убежището, което ни предоставяше големият храст.

— Боже господи! — прошепна тя разтревожено. — Помислих, че се е случило нещо страшно! Чакам ви тук от часове!

— Ник... Никълъс беше много любовно настроен тази вечер...

— Че как няма да бъде! И Майкъл беше същият, но така го напоих с ром, че той заспа на леглото, преди да ме е докоснал с пръст дори. Когато го оставих, се беше проснал на леглото облечен и хъркаше като някое говедо.

— Ами ако се събуди? — запита Кори.

— Няма да се събуди скоро, скъпа — обеща Ем. — Когато се събуди, ние отдавна ще сме заминали оттук. Има един пазач. Цяла нощ марширува наоколо.

— Къде е той сега?

— От другата страна на казармите. Може би се е качил горе на пътеката по скалата. Ако продължи да обикаля съвестно, ще се върне тук при портите след няколко минути. Сигурна ли си, че ще успееш да ги отключиш, Мариета?

Кимнах и извадих една фиба. Тънък воал от облаци закриваше луната. Но още не беше достатъчно тъмно, за да действам свободно.

Все пак събрах сили, отидох при портите и огледах огромната ключалка на неясната сребристосива светлина. Тя наистина изглеждаше много по-трудна за отключване от всички други, с които се бях сблъсквала преди. Но не позволих на отчаянието да ме обземе. Пъхнах сръчно върха на фибата в ключалката и започнах да го въртя. Съсредоточих се върху шумовете, които чувах. Затворих очи, докато усещах как върхът на фибата драска и изследва вътрешността.

— Побързай, скъпа — настоя Ем. — Пазачът ще се върне всеки момент. Много съм нервна.

— Тихо — смъмрих я аз.

Върхът на фибата докосна и захвана метала. Започнах да го въртя внимателно, без да отварям очи, фибата се плъзна, изскърца, изви се в ръката ми и падна на земята. Изругах и коленичих, за да я намеря. В този миг леките облаци се отместиха от луната и ярките сребърни лъчи осветиха околността не по-зле от следобедното слънце. Долових тежки стъпки в далечината. Приближаваха се бавно към нас и непрестанно скъсяваха дистанцията помежду ни. Ем стискаше ръката на Кори с такава сила, че едва не й строши костите. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Хайде, отваряй се, по дяволите! — прошепнах аз и мушнах силно фибата. Чу се шумно прищракване.

— Ето сега! — възкликнах аз.

Завъртях я още веднъж. Чу се ново прищракване, което бе още по-силно, а след това за мой ужас, катинарът се измъкна от халките и се стовари на земята с оглушително дрънчене. Ем ахна, сграбчи ме за китката и ме издърпа на сянка, когато притичаха тежките стъпки. Вече отключени, тежките порти започнаха постепенно да се отварят и увиснаха навън.

— Какво да правим? — възкликна Кори.

— Ще му отклоня вниманието — изрече бързо Ем. — Ти... намери камък или нещо подобно, скъпа. После направи каквото трябва.

Кимнах, като се досетих веднага какво иска да ми каже. Ем излезе от сенките и застана пред портите с ръце на хълбоци. На устните ѝ се бе появила смутена усмивка, когато пазачът се втурна насам, насочил право в сърцето ѝ дълъг пищов.

— Кво правиш тук? — изрева той.

— Не викай толкова, скъпи — възрази тя. — Ще събудиш всички.

— Това си ти, жената на Тримейн. Кво праиш тук по това време нощем? Ей, виж портите — отворени са!

— Не се пали толкова, скъпи — изрече тя разсъдливо. — Не ми се спеше и... реших да се поразходя малко. Нощта е прекрасна, нали? Не ти ли харесва лунната светлина?

— Ти... ти си се опитвала да избягаш от укреплението!

Ем въздъхна тежко и поклати глава.

— Облегнах се на портите и се наслаждавах на лунната светлина, когато изведнъж катинарът сам си падна. Сигурно е бил много ръждясал. Възмутително! Мислех си, че Червения Ник поддържа в по-добро състояние нещата си.

— Ей, да не ме лъжеш — извика пазачът.

— Говори по-тихо, скъпи. Между другото, защо не свалиш този пищов, а? На голям и силен мъжага като теб не му трябва оръжие, за да подчини... бедно беззащитно момиче като мен.

В гласа ѝ се появи игрива нотка. Тактиката ѝ проработи. Пазачът се намръщи заплашително. Веждите му оформиха права тънка линия, но вече не беше толкова войнствен. Ем се усмихна престорено свенливо и оправи един от ръкавите на тъмножълтата си памучна рокля. Неизвестно как, и без това твърде ниско изрязаният ѝ корсаж се хлъзна още по-надолу. Пазачът свали пистолета си и пристъпи крачка напред. Кори така се беше уплашила, че си помислих, че ще припадне. Стиснах я за ръката, сложих пръст на устните си и я предупредих да не вдига шум.

— Ще те отведа при Тримейн! — изрече прегракнало пазачът. — Всичко това май няма да му хареса.

— Сигурно няма — призна Ем. — Ние... не смяташ ли, че можем да обсъдим това сега, скъпи? Изглеждаш ми много разумен момък, да не говорим, че си едър, силен и привлекателен.

— Не ми ги говори тия! Нали видях какво му се случи на Гримс? Клийв едва не го уби. Гримс каза, че ти си била виновна за тая работа. Ти си го била подмамила. Мен няма да ме направиш на глупак.

— Разбира се, че няма — отвърна Ем. — Ти си твърде умен и твърде привлекателен.

Тя му се усмихна пак. Хитруваше и го мамеше най-самоуверено. Определено събуди любопитството на пазача, който вече доста се бе объркал и явно се разкъсваше между повелите на дълга си и желанието. Дали да я отведе при Тримейн, или да се възползва от безочливата ѝ покана. Ем приглади един гъст червеникавокафяв кичур на бузата си и изви гърба си съвсем леко. Ниско изрязаният ѝ корсаж оголи още повече гърдите ѝ.

— Скъпи, виждам, че си човек, който си гледа работата — каза тя. — Не си длъжен да ме върнеш при Тримейн, защо бързаш чак толкова, а? Ноцта е много хубава.

— За какво намекваш?

— Ще ти призная, скъпи — хвърлила съм ти око от известно време. Много си падам по рамената, а твоите са наистина много широки. Веднага ги забелязах. Всъщност още първия път, когато те видях.

Сега вече той беше напълно безпомощен. Ем наклони брадичката си и се вторачи нежно в него със светлокафявите си очи. Той направо се разтопи от погледа ѝ. Тя пристъпи напред и докосна леко с ръка бузата му. Още веднъж предупредих Кори да си трае, промъкнах се незабелязано напред, коленичих и вдигнах един камък. Стиснах го здраво.

— Това ли искаш, а? — запита с провлечен глас пазачът.

— О, скъпи, как се сети?

Той затъкна пистолета в пояса си, изкашля се и посегна към нея. Ем прегърна рамената му и го извърна леко така, че да ми бъде полесно да го ударя. Втурнах се напред, скочих с камъка в ръка и го стоварих рязко върху тила му. Мъжът не издаде и звук. Веднага падна и се свлече в ръцете на Ем. Тя залитна от тежестта му и едва не се строполи назад.

— Трябва да го влачим по земята и да го отнесем извън портите — каза тя. — Иначе тук всички веднага ще го забележат. Хвани го и ти, скъпа, сигурно тежи един тон.

Пуснах камъка и хванах пазача. Заедно го повлякохме навън и го подпряхме на стената. Един голям храст го скриваше наполовина. Ем измъкна пистолета от пояса му.

— Не е мъртъв, нали? — запитах аз.

— Не съвсем — отвърна тя. — Обаче няколко часа няма да е на себе си. Когато се съвземе, главата ще го боли адски силно. Добре се справи с проклетия камък, скъпа.

— Направих каквото можах.

— Страхотен отбор сме, нали?

— Всичко... всичко, нали е както трябва? — попита Кори, която беше дошла при нас.

— Вече няма страшно, скъпа. Хайде само да затворим тези врати и да ги затиснем с дънер или нещо друго, за да не се отворят. Не бива да ги оставяме да висят отворени така, някой ще ги забележи.

Хванах Кори за ръка, а Ем ни поведе. Навлязохме бързо в гората. Движихме се със зашеметяваща скорост. Ем и аз толкова често бяхме вървели по този път, че познавахме всеки корен, скала и лиана. Заобикаляхме всяко препятствие чисто инстинктивно. В гората беше много тъмно. Само няколко лунни лъчи проникваха през сплетените клони над главите ни. Въздухът беше влажен и студен. Изпълваха го различни зловония.

— Чудя се колко ли е часът — казах аз.

— Съвсем късно е. Аз... малко се тревожа, скъпа. Трябва да сме далеч от острова преди зазоряване, и то доста далеч, ако искаме те да предположат, че само се прехвърляме на отсрещния бряг. Взе ли си бижутата?

— Всичките.

— И аз. Заедно с някои вещи на Майкъл — хубав златен часовник, комплект сребърни четки за коса и няколко диамантени копчета. Толкова много плячка съм си сложила на кръста, че едва ходя. Исусе Христе! Какво беше това?

— Една птица изкряска, Ем.

— Стори ми се, че изръмжа някой рис.

— Тук... тук има ли рисове? — запита разтрепераната Кори.

— Разбира се, че не. Ем само си въобразява. Нали виждаш лунните лъчи над нас? Почти стигнахме.

— По тази урва ли ще слезем?

— Има пътечка — казах й аз. — Ем и аз знаем пътя. Всичко ще бъде наред, Кори.

— Искан ми се да бях смела като вас, миз Мариета.

Изобщо не се чувствах смела в момента. Всъщност така се бях изплашила, че едва дишах. Запитах се още колко време ще издържа. Колко време ще трябва да измине, преди ужасът да ме обземе напълно и да се откажа от безсилие да крача по-натам? Целият ни план ми се струваше напълно неосъществим и безразсъдно смел.

Помислих си, че сигурно сме полудели, щом сме сметнали, че наистина ще го осъществим. Никълъс и хората му ще ни намерят и след това... Не си позволявах да си представя какво ще се случи след това.

— Дръж се, Кори — изрекох сурово аз.

— Точно зад вас съм, миз Мариета.

Дърветата вече се разрешиха. Лунната светлина светеше още по-ярко. След няколко минути излязохме от гората и тръгнахме бързо по осеяното с камъни открито пространство над стръмнината. Насочихме се към тясната пътечка, която сега изглеждаше далеч по-изпълнена с опасности, отколкото денем. Огромните назъбени черни канари бяха покрити със сребристи ивици. Вълните бяха обагрени в наситено калаеносив цвят. Вятърът ги разбиваше неудържимо в брега и те връхлитаха върху пясъка с неочаквана мощ. Спрях на върха на пътечката, която се спускаше отстрани по стръмнината.

— Аз ще водя надолу, Кори — заявих аз. — Върви плътно зад мен, а Ем ще бъде отзад. Гледай къде стъпваш и не поглеждай надолу. Пътечката е съвсем тясна, но е безопасна. Ще се озовем на брега за няколко минути.

Кори кимна. Поколебах се само за миг, а после тръгнах надолу. Стремях се да вървя близо до каменната стена, като избягвах откритите пространства и доста стръмния склон към канарите долу. Вятърът духаше яростно. Вълните се блъскаха с трясък в брега и вдигаха ужасен шум. Много предпазливо, внимавайки на всяка стъпка, изминах пътя надолу по стръмния склон. С голямо облекчение стъпих на пясъчливия бряг, въпреки че се препънах. Обърнах се, за да помогна на Кори. Тя ми се усмихна храбро.

— Успяхме — рече тя.

— Едва-едва! — възкликна Ем. — Сърцето ми едва не спря да бие, скъпа! Още треперя.

— И аз — казах сухо.

Стори ми се, че вървахме цяла вечност, докато стигнем до входа на пещерата. Разтворих висящите нишки бръшлян и ги закачих за един камък. Лунната светлина нахлу вътре зад мен, докато влизах. Стените бяха влажни и студени и като че ли облени с течено сребро. Ем и Кори ме последваха. Навлязох в тунела. Тук пясъкът беше сух и още похлъзгав. Направо не ми се вярваше, че посмахме да предприемем такова дръзко начинание. Страхът, който изпитвах по-рано, започна да изчезва. На негово място се появи стоманено твърда решителност. Ще успеем. Ще избягаме. Наистина ще го направим.

Нашата лодка имаше неясно очертание в мрака. Тя едва се виждаше. Хванах въжето, което бях закрепила отпред по-рано и почнах да го дърпам с всичка сила.

— Ей — каза Ем, — дай да ти помогна.

Лодката се плъзгаше с лекота по сухия пясък. Въпреки това тежеше доста заради храната, водата и оръжието в нея. За няколко секунди я изтеглихме до входа на пещерата.

— Вятърът май е утихнал — казах аз.

— Малко — отвърна Ем. — Все още духа силно.

Върнах се в пещерата, за да взема греблата. След като излязох от нея, ги сложих вътре. За миг трите останахме неподвижни. Устремихме поглед над брега към разпенената калаеносива вода и към тъмната ужасяваща суша отсреща. Мислено виждах голи диваци, които стояха невидими зад дърветата и ни наблюдаваха. Бяха извадили големите си ножове и се готвеха да изстрелят стрелите си. Прогоних видението от съзнанието си, хванах пак въжето и с помощта на Ем и Кори задърпах лодката по мокрия пясък към вълните.

— Достатъчно — каза Никълъс Лайън.

Извърнах се назад. Той стоеше на брега с Бърк и още трима души. Беше свел глава и беше опрял леко ръце на бедрата си. Вятърът вееше червеникавокафявата му коса и я подмяташе по челото му. Лицето му изглеждаше напълно безизразно на лунната светлина. Бърк гледеше злобно. Другите мъже явно бяха безкрайно разтревожени. Кори изскимтя. Ем стоеше съвсем спокойна и държеше в ръцете си края на въжето.

— Виждате ли? — извика Бърк. — Аз ви казвах! Казвах ви, че са замислили нещо. Следях я. Разбрах, че си е наумила нещо по начина,

по който се промъкваше наоколо. Държах си очите отворени на четири. Винаги правя така.

— Ти ме разочароваш, Мариета — изрече тихо Никълъс.

— Какво ще правиш? — запитах аз.

Гласът ми прозвуча удивително спокойно.

— Ще те пребият с камшика! — извика Бърк. — Ще ти ударят поне петдесет камшика. А може би още повече. И трите ще си получат заслуженото наказание. С удоволствие ще гледам как ще стане това.

— Млъкни! — заповяда Червения Ник.

— Убий я! — продължи да вика Бърк. — И тя е развратница като онази другата. Отърви се от нея! Разреши ми аз да свърша тази работа. Позволи ми да го сторя заради теб. Такава кучка не заслужава да живее.

Никълъс Лайън се обърна към него и го погледна за частица от секундата. После посегна към пояса си и извади пистолета. Насочи го право към челото на Бърк и натисна спусъка. Изстрелът беше оглушителен и отекна шумно. Куршумът събори Бърк на земята. Точно над носа му се появи дупка, от която бликна кръв, докато той се свличаше на мокрия пясък. Кори изпищя. Ем я прегърна.

Никълъс Лайън духна спокойно в цевта на пистолета и го затъкна в пояса си. После ме погледна. Грубоватото му красиво лице беше напълно безизразно.

— Бърк беше прав — каза той. — Трябва да те накажа.

— Аз измислих всичко — заявих категорично. — Само аз. Ем и Кори не искаха да идват с мен. Насила ги накарах да дойдат. Не ме интересува какво ще правиш с мен, но те не са виновни.

Той не отговори. Дори не погледна към кървящото тяло на пясъка. Бърк все едно, че не беше съществувал. Другите трима пирати бяха замръзнали от ужас. Не знаеха какво ще му хрумне на Лайън след миг. Изведнъж вятърът утихна. В един момент бушуваше яростно, в следващия не се усещаше никакъв. Светлосивото небе постепенно порозовя.

— Да се връщаме в крепостта — каза Никълъс. — Момчета, придружете онези двете. Аз ще се погрижа за мис Денвър.

— Не! — извика Кори.

Един от мъжете я изтръгна от прегръдките на Ем. Кори се съпротивляваше храбро. Той се намръщи, сви ръката си в юмрук и я удари по челюстта. Хвана я за кръста, когато тя се строполи напред в безсъзнание. Метна я на рамо и я понесе като чувал с картофи. Ем тръгна с другите двама, без да протестира. Те я притискаха като в клещи. Вървяха от двете ѝ страни. Гледах в очите Никълъс Лайън. Не му отстъпах по невъзмутимост и хладнокръвие. Вълните се плискаха в носа на лодката и в уродливия труп на пясъка.

— И мен ли ще убиеш? — попитах аз.

— Длъжен съм — отговори той.

Гласът му звучеше съвсем спокойно и прозаично. Току-що бе убил човек най-хладнокръвно, без да чувства абсолютно нищо. Беше извадил пистолета си и го бе застрелял, без да размисли и за миг. Дори не си даде труд да погледне тялото. Никълъс беше истинско чудовище, но аз знаех това от самото начало. Втренчих се в него безстрашно. Не чувствах нищо. Бях загубила всяка надежда. Мислех се за много хитра и умна, а той през цялото време е знаел какво съм замислила. Моите женски хитрини несъмнено са го забавлявали много. Цяла вечер ми се усмихваше язвително, докато ми позволяваше да се самозалъгвам с напразните си надежди.

— Не ме интересува какво ще правиш с мен — повторих аз, — но Ем и Кори са невинни. Нито една от тях не пожела да ми помогне. Аз ги въвлякох в тази работа.

— Ще го обсъдим по-късно — заяви той. — Хайде, тръгвай.

Пое бавно и нехайно по брега към пътеката, която се виеше по стръмния склон. Последвах го покорно и се запрепъвах по мокрия пясък. Никълъс Лайън не погледна назад нито веднъж, но когато стигна до началото на пътеката, се извърна и зачака да дойда. Хвана ме за ръката. Помагаше ми галантно да се катеря нагоре, пусна ме да се качвам първа, за да ме вижда по-добре и за да ме задържи, ако стъпя накриво. Тръгнах по отвесния склон, без да ме е грижа дали ще се подхлъзна, или не. На половината път спрях и се огледах назад. Помислих си, че ако сега скоча в бездната, ще се отърва веднъж завинаги от всички мъки и беди. Знаех, че ако се хвърля долу, ще загина за няколко секунди. Червения Ник изчака търпеливо. Досещаше се какво си мисля, но остана невъзмутим и не помръдна.

Нямах право да постъпвам така. Наистина не ме беше грижа какво ще се случи с мен, но нямах право да изоставям Кори и Ем. Ем може би ще успее да се спаси и сама, но Кори беше съвсем беззащитна. Единствено аз имах възможност да я измъкна от гибелта. Продължих да вървя нагоре по пътеката. Усещах, че той е зад гърба ми. Небето вече беше по-скоро розово, отколкото сиво и придоби лек златистооранжев оттенък на хоризонта. Стигнах до върха. Залитах леко от умора. Никълъс ме хвана за ръката и ми помогна да си възвърна самообладанието. Държеше се необичайно дружески. Вдигнах очи към лицето му. То сякаш бе изваяно от гранит.

— По-добре съм сега — казах аз.

Той пусна ръката ми и тръгна по сечището към дърветата. Движеше се гъвкаво и грациозно като пантера. Не промълви и една дума. Държеше се необичайно галантно, докато вървахме из гората. Подаваше ми ръка, помогна ми да заобиколя буйните гъсталаци и да прескоча един паднал дънер. Дърпаше големите увиснали клони пред мен. Държеше да ми покаже какъв джентълмен е и колко много означавам за него.

След малко излязохме от гората. Слънцето се беше качило над ръба на хоризонта. Отвесните златистооранжеви лъчи струяха надолу, докато минавахме през портите и влизахме в укреплението. Пред казармите се разхождаха безцелно няколко души, които веднага се зазяпаха в нас. Ем влезе в дома на Тримейн. Той я стисна здраво за ръката. Нямах представа какво ще прави с мен Никълъс. Не ме интересуваше дали ще ме накаже, или не. Не усещах нищо, докато се качвахме по стълбите и влизахме във фойето.

— Изцапала си се — каза той безстрастно и глухо. — Върви си в стаята. Изкъпи се и се преоблечи. Ще те чакам в гостната.

Качих се на горния етаж. Свалих си дрехите, развързах платнената чанта с бижутата и ги върнах в тяхната кутия. Къпах се дълго. Ресах си косата до пълен блясък. Облякох рокля от небесносин брокат, извезана със съвсем малки царско сини цветчета.

Слязох вдървено по стълбите. Никълъс седеше в гостната и пиеше кафе. Не ме погледна, когато влязох. Продължи да си пие кафето. Изпи го, остави на масата чашата и се обърна към мен. Очите му продължаваха да гледат замислено.

— Какво да правя с теб? — запита той ласкаво.

— Не знам. Не ме интересува.

— Гальовните думи, които ми шепнеше през нощта, явно са били всичко друго, само не и искрени. През цялото време си мислела как да избягаш.

— Прав си, така беше.

— Огорчаваш ме, скъпа — прошепна той. — А така се надявах, че нашите отношения са се подобрили. Въобразявах си, че моята компания ти харесва.

Гласът му беше тих и нежен и звучеше почти монотонно. Гледаше ме така, сякаш бях любимото му дете. От този глас и това държане ме побиваха далеч по-смразяващи тръпки, отколкото от гнева преди тях. Добре познавах студения и грубоват Никълъс. Но този нежен и загрижен любовник действително ме плашеше. Вперих поглед в него, гордо вирнала брадичката си. Гледах го безстрашно. Той въздъхна и поклати глава. На устните му се появи усмивка на разкаяние.

— Бърк ми каза, че си замислила нещо. Не знаеше какво точно, но беше сигурен, че кроиш нещо. Реших да не му вярвам. Любих се с теб неуморно. После ти ме прегърна, погали ме по гърба и зашепна гальовни слова. Преструвала си се през цялото време.

— Мразя те, Никълъс. Винаги съм те мразила.

— Върнах се в моята стая и заспах. Бърк ме събуди след половин час и ми каза, че ти и малката негърка сте изчезнали. Повиках момчетата и тръгнахме да ви търсим. Бързо намерихме пазача навън. Беше в безсъзнание. Ударила си го доста силно.

— Исках да се махна от острова. Не желяех да те виждам повече.

— Разтревожих се, разбира се, но най-вече за теб. Страхувах се, че ще успееш да напуснеш острова и ще попаднеш в ръцете на индианците. Едва тогава, скъпа, разбрах, че съм се влюбил безнадеждно в теб.

— Ти не можеш да обичаш — казах аз.

— И аз мислех така — призна той. — Не се зарадвах, когато осъзнах чувствата си. Любовта към теб ме прави уязвим и ми пречи да ти наложя наказанието, което безспорно заслужаваш. Ако Мария беше постъпила така, щях да я застрелям с най-голямо удоволствие.

Тръгна бавно към мен. Коремът ми се присви, но не помръднах и останах непоколебима. Не проявих и най-малък признак на страх.

Стоях съвсем безстрастна пред него. Никълъс застана пред мен и ме погледна в лицето. Устните му се бяха присвили в някакво подобие на усмивка. Пак поклати разкаяно глава.

— Защо ти трябваше да постъпваш така? — запита той.

— Ще избягам пак при първа възможност.

Той ми удари шамар. Ударът му беше толкова неочакван и яростен, че едва не паднах на земята. Същински порой от плесници се стовари върху лицето ми. Дланта му нанасяше удари ту по дясната, ту по лявата ми буза, докато най-накрая и двете не пламнаха от болка. В главата ми зазвъня, докато плесниците се сипеха една подир друга. Не извиках дори тогава, когато ме удари толкова озлобено, че краката ми се подкосиха и паднах на колене. Стори ми се, че течен пламък облива бузите ми. Никълъс Лайън ме стисна за косата, дръпна рязко главата ми и ми зашлеви още един шамар, този път с всичка сила. Политнах назад и се строполих в краката му на килима.

Той стоеше над мен с ръце на хълбоците. Гърдите му се вдигаха и отпускаха от тежкото дишане. Сините му очи ме гледаха безстрастно. Лицето му беше напълно безизразно. А на мен ми се струваше, че се въртя в някакво празно пространство. Бузите ми пламтяха. Пред очите ми се спуснаха черни завеси. Изпъшках и затворих очи. Спря да ми се вие донякъде свят. Мъчех се отчаяно да не извикам. Реших твърдо да не му доставям това удоволствие. Помръднах и го стиснах за пресеца, за да се вдигна нагоре. Изправих се и се хванах за стола да не падна. Още не знаех дали няма да загубя съзнание. Никълъс беше отишъл до един от прозорците и се взираше в ливадата.

— Добре ли си? — запита той, без да се обръща.

— Ей... ей сега ще се оправя — казах аз.

Той продължи да гледа към ливадата. Гърбът му беше неподвижен. Светлокафявата кремава коприна падаше на гънки по широките му рамена. Един слънчев лъч влизаше през прозореца, докосваше косата му и ѝ придаваше огнено бакърен оттенък. Облегнах се на стола. Още не си усещах бузите. Изгарящата болка постепенно отслабваше. Оправих корсажа на роклята, дръпнах го нагоре към небесносиния брокат и го опънах по гърдите си.

— Не исках да те бия — каза той.

Не отговорих. Никълъс се извърна от прозореца и отиде при шкафа със спиртните напитки, без да ме погледне. Наля си бренди.

Лицето му все още беше безизразно. Изпи бавно брендито. Гледаше право напред, без да забелязва нищо. Овладях се. Пуснах стола и си пригладих полата. После разтърках леко с пръсти дясната си буза. Трепнах от болка.

— Лесно се отърва, Мариета. Трябваше да те бия, докато припаднеш.

— Защо не го направи?

— Влюбен съм в теб — изрече той студено.

— Демонстрираш ми любовта си по доста необичаен начин.

Никълъс си остави чашата и ме погледна за пръв път със смразяващо сините си очи. Усещах яростта и враждебността, които той едва сдържаше. Беше готов да избухне и при най-малкото предизвикателство. Отметнах назад косата си и заставах така, че да запазя достойнството си. Отвърнах спокойно на свирепия му поглед. Той се намръщи. Над носа му се появи дълбока бръчка, която се вряза в кожата му. Усетих, че по миглите ми има солена влага. С изненада разбрах, че по бузите ми текат сълзи. Оставих ги да текат. Не си направих труд да ги избърша. Кресях неудържимо наум. Бръчката му стана още по-дълбока.

— Май не съжаляваш за постъпката си.

— Не, не съжалявам — отвърнах аз.

— Хората ще очакват да видят някой да бъде наказан публично на площада в града. Ако ми е останал поне малко здрав разум, ще те завържа и ще те пребия с камшик пред очите на хората от целия остров.

Посегнах, за да си избърша сълзите, но не успях да ги спра да текат. Не исках да викам. Не исках да му доставя удоволствие. Сините му очи, от които ме побиваха тръпки, ме разглеждаха строго, без да изразяват никакво чувство. Беше стиснал устни в здраво стегната права линия.

— Не си представям Тримейн да поиска да размажа от бой гърба на неговата уличница. Ще си я накаже сам. Май ще се наложи малката негърка да я пребият вместо вас двете.

Стори ми се, че леденостуден нож пронизва сърцето ми.

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Днес следобед ще я закарат на площада. Ще я вържат за позорния стълб с ръце над главата. Ще разкъсат дрехата ѝ на гърба и

моите хора ще ѝ ударят петдесет камшика.

— Не — прошепнах аз.

— Това сигурно ще я погуби — отбеляза той. — Това трябва да задоволи момчетата.

— Не бива... не бива да правиш това, Никълъс. Не бива.

— Разбира се, ти ще гледаш. А също и жената на Тримейн.

— Никълъс...

— Мисля, че след това ще премислиш два пъти, преди да се опиташ да направиш нещо подобно.

— Моля те — възкликнах аз. — Никълъс, моля те, не прави това. Тя е... та тя е дете. Не е виновна за нищо. Моля те. Моля те, не прави това. Ще сторя всичко, всичко, каквото поискаш. Обещавам ти.

— Нямам избор, Мариета.

Гласът му беше не по-малко студен и безчувствен от очите му. Заля ме ледена вълна. Сърцето ми биеше силно. Нямах да допусна това да се случи. Не биваше да го допускам. Длъжна бях да направя нещо, каквото и да е, но да го предотвратя. Той стоеше широко разкрячен, скръстил ръце пред гърдите си. Беше неподвижен и безчувствен. Дълбоката бръчка се врязваше в кожата над носа му.

— Каза, че ме обичаш — примолих се аз.

— Трябва да го направя.

— Ако... ако ме обичаш, няма да го направиш. Изпълни само тази молба ѝ никога повече няма да се опитвам да избягам. Обещавам. Ще бъда покорна и послушна. Ще се посветя на това, да ти доставям удоволствие по всички възможни начини.

Той сякаш не чуваше. Нито едно мускулче го лицето му не помръдна. Изхълцах, обърнах се и се запътих към вратата. Мъката, която ме изпълваше, бе почти непоносима. Той направи няколко големи крачки, сграбчи ме за китката и я дръпна болезнено силно. Завъртя ме така, че се озовах пак с лице към него. Дълго време ме гледаше в очите. Беше ядосан, колебаеше се и се мръщеше силно.

— Моля те — прошепнах аз.

— Аз съм един проклет глупак — изрече той грубо.

— Не, не. Състрадателен си.

— Това не е състрадание, а слабост. Най-лошият вид слабост.

— Не е.

Той се поколеба още един миг и пусна китката ми. Върна се при шкафа да си налее още едно бренди. Изтекоха няколко секунди. Сърцето сякаш бе заседнало в гърлото ми. Напрежението изопваше нервите ми. Усетих, че няма да издържа и ще извикам. Той отпи още една глътка бренди и ме погледна с полуотворените си очи.

— Добре, Мариета — изрече той сухо. — Няма да закачам твоята негърка, но ще те накарам да си изпълниш обещанието. Ако го нарушиш, аз лично ще я убия. Кълна се в това.

Изпитах голямо облекчение. Внезапно се почувствах толкова уморена, че едва стоях на краката си. Отидох при него и хванах лявата му ръка с двете си ръце.

— Няма да съжаляваш — прошепнах. — Ще изпълня обещанието си.

Никълъс Лайън си издърпа ръката. Тънките му устни се свиха в тясна надменна линия.

— Гледай да е така — изрече той.

Никълъс държеше здраво ръката ми, докато вървахме покрай затъntenите колиби и слизахме по стръмно наклонената улица към пристанището. Залязващото слънце блестеше ярко в оранжево, златисто и червено. Спънах се в един заоблен камък от паважа. Той ме стисна още по-силно, за да ме предпази. Отвращавах се от този град, ненавиждах кръчмите му. След като разбра това, Никълъс настоя да слизаме в града няколко нощи седмично. Като че ли му доставяше някакво перверзно удоволствие да ме гледа колко неловко се чувствам.

— Не тичай толкова — сопна се Ем, която вървеше пред нас между Тримейн и Дрейпър.

— Млъквай! — изрече Тримейн с повлечен глас.

Той я блъсна. Ем се препъна в един камък от паважа. Дрейпър я хвана за ръката и я задържа да не падне. Тя изгледа гневно Тримейн, но се сдържа и не каза нищо. Животът ѝ никак не беше лесен след нашия опит за бягство преди два месеца. Тримейн така я преби тогава, че тя остана на легло почти една седмица. От този момент се държеше грубо и жестоко с нея. Биеше я и при най-дребен повод. Отнасяше се към нея като към робиня. Почна и да се напива без мярка. Рядко беше трезвен след залез-слънце. Ем понасяше страданията мрачно и стоически твърдо. Дрейпър ѝ се струваше все по-привлекателен.

Шумна музика и груб смях изпълниха въздуха, когато приближихме кръчмите. Напрегнах се и събрах сили, за да понеса изпитанието. Никълъс се усмихна накриво. По очите му личеше, че е развеселен. Знаеше, че мразя шума, мръсотията и ужасните миризми и се отвращавам от пианиците и просташкия хумор. Харесваше му да седи и да ме гледа как ще реагирам на едно или друго. Наслаждаваше се на притесненията ми. Аз никога не протестирах и не се оплаквах.

Бях му обещала да бъда покорна и послушна и си държах на думата. Обещах му да се посветя изцяло на това, да му доставям удоволствие. Изпълних и това. По този начин нашата връзка придоби неопируемо перверзен оттенък. Вече не се държах студено и предизвикателно. Вече не се дърпах. Сама му поднасях яденето. Лично

аз му сипвах брeндитo. Палех му цигаритe, а кoгатo тoй мe взимашe в обятиятa си, незабавнo сe притискaх нежнo в негo, разтварях устни и му пoзвoлявах дa прави с мeн каквoтo си пoискa. Отначалo тoвa гo забавлявашe, нo пoстeпeннo забавлeниeтo му сe превърнa в прeзрeниe. Запoчнa дa ми сe пoдигрaвa най-изтънчeнo. Прeдизвиквашe мe. Чeстo мe любeшe изключитeлнo брутaлнo, кaтo чe ли сe опитвашe дa мe нaкaрa дa загубя сaмooблaдaниe и дa встaнa. Сeгa игрaeхмe нoвa игрa. Никълъс oпрeдeлeнo кoнтрoлирaшe пoлoжeниeтo. Заплахатa, нaдвиснaлa нaд Кoри, мe кaрaшe дa сe сдържaм, дoри кoгатo тoй мe измъчвашe най-жeстoкo.

Твърдeшe, чe мe обичa. Мoжe би мe обичашe пo някакъв свoй нaчин, нo прeдстaвaтa му зa любoв бeшe нeoбикнoвeнo изкривeнa. Спoрeд Никълъс Лайън любoвтa бeшe слaбoст. Тoй нeнaвиждашe слaбoсттa в сeбe си и тъй кaтo аз бях причинaтa зa нeя, сe чувствашe зaдължeн дa мe нaкaрa дa стрaдaм. Нe мe биeшe, зa рaзликa oт Тримeйн, кoйтo нaлaгaшe пoстoяннo Ем. Нeгoвoтo oтмъщeниe бe далeч пo-лукавo. Пoдлaгaшe мe нa пoстoянни унижeния. Мислeшe си, чe прeчупвa гoрдoсттa ми и малкo пo малкo пoдчинявa душaтa ми. Кoгатo нe мe прeнeбрeгвашe нaпълнo, мe рaзглeждашe критичнo с кривa усмивкa нa устнитe си пoдoбнo нa кoткa, кoятo нaблoдaвa внимaтeлнo мишкaтa, върху кoятo сe гoтви дa скoчи. Игрaeх сьвършeнo нoвaтa си рoлeя, нo запoчвах дa сe изтoщaвaм. Тoй знaeшe тoвa. Тo му харeсвашe. Бeшe дoвoлeн... Нo нe и oтeгчeн.

Прoнизитeлeн писък рaздрa въздухa, кoгатo eднa жeнa с рaзчoрлeнa и мaзнa русa кoсa сe измъкнa oт eднa кръчмa. Виoлeтoвитe й пoли сe вeeхa. Двaмa пирaти излeтяхa нaвън и сe втурнaхa дa я прeслeдвaт. Единиeят oт тях скoчи, хвaнa я зa крaкaтa и я пoвaли нa пaвaжa. Тялoтo нa жeнaтa сe сгрoмoлясa с глух звук. Тя изпищя oтнoвo и пoчнa дa сe бoри ярoстнo, дoкaтo тoй сe кaтeрeшe пo нeя.

Пoслe и двaмaтa сe зaсмяхa с всичкa силa. Другият пирaт стoeшe oтстрaни. Кoлeнeтe му сe клaтушкaхa. Пиeшe лaкoмo рoм oт бутилкaтa, дoкaтo глeдaшe вeсeлoтo съвкуплeниe.

— Кoлкo oчaрoвaтeлнo — изрeчe рязкo Ем, дoкaтo минавахмe пoкрaй тях.

— Дa нe смятaш, чe си нeщo пoвeчe oт нeя? — изрeчe Тримeйн с прoвлeчeн глaс.

— Рaзбирa сe!

— Така ли, значи се мислиш за специална? Винаги се правиш на важна. Ти си уличница, моята уличница, не го забравяй!

— Престани, Тримейн! — предупреди го Дрейпър.

— Затваряй си устата, Дрейпър! Не се меси, където не ти е работа. Зная, че ти се иска да е твоя. Още отначало ти се искаше, нали? Намери си твоя уличница!

— Явно положението е неспасяемо — отбеляза сухо Никълъс. — Тримейн е безумно влюбен. Последните два месеца практически нямам полза от него. Ето какво прави жената с мъжа.

— Но не и с теб.

— Разбира се, че не — каза той. — Имам прекалено много здрав разум. Разочарован съм от Тримейн. Той беше образцовият пират — безжалостен, аморален, свиреп воин, който не знаеше какво е страх. Страстта и увлечението по твоята малка приятелка го промени изцяло. Превърна го в навъсен пияница.

Доброто възпитание на Никълъс често проличаваше в речта му. Той беше поразителен мъж, най-надареният, когото бях срещала досега. Ако цялата му енергия и внушителният му интелект се бяха насочили в друга посока, той би станал велик държавник, или всичко, което би пожелал. За нещастие той бе избрал да стане пират. От него се бояха всички и славата му се носеше навред.

— Стигнахме! — извика Тримейн и блъсна Ем към вратата на най-голямата кръчма. Дрейпър го последва, Никълъс Лайън ме хвана за ръка и ме въведе вътре с преувеличена галантност. Сините му очи гледаха подигравателно. Миризмите веднага изпълниха ноздрите ми. Вонята на пот и бира, на повръщано и мръсотия се бяха смесили в ужасен коктейл заедно с ароматите на стара мас и червен пипер. Помъчих се да не треперя и се запровирах в навалищата с гордо вдигната брадичка.

Всички маси бяха заети. Тримейн отиде при най-голямата, сграбчи един пиян пират за ръката, издърпа го рязко от стола и го блъсна на пода. Един от другарите му скочи на крака. Готвеше се да протестира. Тримейн му нанесе зашеметяващо силен удар по лицето с десния си юмрук. Ударът беше толкова мощен, че два от зъбите на човека паднаха на пода. Потече му кръв на яркочервени ивици. Останалите мъже на масата се магнаха веднага. Едва не събориха столовете, докато бързаха да не им се случи нещо подобно.

Ем и аз разменихме погледи. Бузите ѝ бяха преbledнели, но светлокафявите ѝ очи блестяха заплашително. Малката ѝ розова уста беше свита. Помолих се мислено тя да успее да се овладее. Тримейн ставаше все по-лош към нея. Страхувах се, че наистина ще я убие, ако тя му се противи. Червеникавокафявите ѝ кичури бяха събрани на главата ѝ и се спускаха между плешките на рамената като водопад от къдрици. На ушите ѝ проблясваха диаманти и аметисти. Беше облечена в хубава рокля от пурпурночервен брокат. Ниско изрязаният корсаж беше избродиран с миниатюрни сребристи цветчета. Широката ѝ пола също бе обсипана със сребристи цветя. Седна и почна да си играе с диамантената и аметистова гривна на китката си.

Седнах срещу нея. Разстлах полата си в бронзов цвят. Жълтокафявите поли отдолу зашумоляха. Никълъс настояваше да се обличаме много изискано за тези случаи. Той знаеше, че нашите премени ще ядосват развлечените жени, чието облекло напълно отговаряше на обстановката в кръчмите. Бакъреночервените кичури на косата ми бяха захванато от тежки нанизы от диаманти и перли. Около шията ми имаше перлена огърлица. Диамантени висулки се спускаха от нея като големи проблясващи капки. Бижутата и разкошната рокля ме караха да се чувствам още по-неудобно. Именно това искаше да постигне Никълъс. Той седна на стола до мен и кръстоса дългите си мускулести крака, обути в много тесен кафяв атлаз. Носеше и редингот в подходяща кафява разцветка. Той беше избродиран с черни копринени лилии. Ботушите му до колената от черна кожа бяха излъскани до пълен блясък. Потъмнялата му бакърена коса проблясваше. Големият кичур с форма на V се спускаше над челото му.

— Ром! — изрева Тримейн и удари по масата.

— Аз искам малко уиски — каза Ем.

— То е чиста отрова — каза ѝ Дрейпър.

— Толкова по-добре — отвърна тя. — Колкото по-скоро загубя съзнание, толкова по-добре.

— Ще пиеш ром и ще го харесаш! — нареди Тримейн.

— Щом казва господарят ми, нека да е ром.

— Малко бяло вино? — запита ме Никълъс.

— Да.

— Бяло вино — каза той на жената, която се домъкна до масата ни. — Донеси от най-доброто. И като казвам най-доброто, значи имам

предвид най-доброто. Също и няколко бутилки ром.

— И избърши чашите, скъпа — добави Ем.

— Веднага щом си избършеш задника — отвърна повлеканата.

— Чудесна е — каза Ем. — О, чудесна е.

Жената се намръщи и се отдалечи. Мръсните ѝ сини поли се люшкаха, докато въртеше големия си задник. Навсякъде около нея се носеше оглушителен шум. Хората трошаха бутилки. Пресипнали гласове се провикваха. Чуваше се боботене от груб смях. Подът беше хлъзгав от разлята по него бира. Мръсните бели стени бяха покрити с жълти петна. По тях бяха окачени връзки лук, кратуни и яркочервени и оранжеви пиперки. Свещите димяха в големите свещници с форма на колело, които висяха от ярко осветения таван. Жената се върна с вино, ром и поднос с хляб, сирене и твърда наденица. Ем ѝ се усмихна ослепително и ѝ показа среден пръст.

Никълъс огледа внимателно етикета, кимна и отпуши бутилката. Сипа си малко в чашата. Отпи. Сините му очи гледаха съсредоточено, докато той се наслаждаваше на вкуса. Кимна пак. Жената се намръщи отегчено и тръшна бутилките с рома пред Тримейн. Никълъс наля вино в чашата ми. Виното беше хубаво и силно. Наистина беше много вкусно. Веднага го изпих цялото. Той се усмихна и ми наля още една пълна чаша.

— Това вино мами сетивата. Много по-силно е, отколкото предполагаш — осведоми ме той. — На твое място не бих пил толкова много от него, скъпа моя. Удря те право в главата.

— Няма да е зле и аз да пийна малко от него — отбеляза Ем.

— Млък! — изрева Тримейн.

— Толкова си мил тази вечер. Извинявай, скъпи, не се сдържах. Казах го, без да мисля.

Изпих втората чаша вино и си сипах трета. Никълъс се забавляваше. Сините му очи блестяха весело. Крива усмивка извиваше ъгълчетата на устата му. Мразех го. Колко още ще съм в състояние да понасям това издевателство, без да му отвърщам? Кори. Трябва да мисля за Кори. Той държи на заплахата си. Ще я убие. Ще се наслаждава, докато го прави. Той предполагаше, че виното ме удря в главата, но то само ме караше да виждам всичко по-ясно и отчетливо. Чувах по-слабо шума. Миризмите ме дразнеха още по-силно. Цветовете изглеждаха по-ярки.

Изгледах невъзмутимо и преценяващо мъжа, който седеше до мен. Лицето му наистина беше хубаво, но жестоко, много жестоко. Носът му беше твърде дълъг, устните — твърде тънки, кожата — опъната силно по ясно очертаните скули. Косата му беше гъста и хубава. Толкова беше хубава, че ми се прииска да я докосна. Пронизващите сини очи също биха изглеждали хубави, ако бяха омекотени от състрадателност. Жестокостта, която се излъчваше от него, бележеше с печата си всяка черта на лицето му. Ако детството му не е било деформирано, ако горчивината не беше белязала жестокото му лице, Никълъс Лайън би бил невероятно привлекателен мъж.

— Необичайно замислена си тази вечер — отбеляза той.

— От виното е — казах аз.

— Гледаше ме доста внимателно.

— Така ли?

— Погледът ти беше изпълнен с тъга, скъпа. Уви, не и със страст. Тази вечер си много привлекателна. Роклята е хубава. Перлите и диамантите подчертават цвета на косата ти. Радвам се, че ти ги подарих.

— Ти ми подари доста много хубави неща.

— Бих искал да ми дадеш нещо в замяна.

— Какво? — запитах аз.

— Любовта си.

— И аз искам това, Никълъс. Наистина го искам. Старая се.

Той изви нагоре ъгълчетата на устните си и ме докосна по бузата.

После отклони поглед, когато гръмогласен възторжен рев изпълни огромното помещение. „Пепита! — изкрещя някой. Пепита!“ Тълпата направи път, когато една жена с голи крака тръгна бавно напред. Зад нея вървяха двама мъже с китари. Беше висока, с тънък кръст и изключително големи гърди. Кожата ѝ беше тъмнокафява. Имаше необикновено дълга черна коса, която се спускаше като грамада от лъскави заплетени кичури. Черните ѝ очи блестяха хищно. Пълната ѝ червена уста се беше нацупила. Червената ѝ блуза с голямо деколте едва покриваше гърдите ѝ. Бялата ѝ пола беше много издута и леко износена. Беше покрита с ивици от черна и пурпурночервена бродерия. Беше увила около кръста си пурпурночервен пояс.

— Пепита! — изрева тълпата. — Пепита! Танцувай за нас!

Жената не обърна внимание на обожателите си и се насочи към нашата маса. На устните ѝ играеше предизвикателна усмивка. Беше най-малко трийсетгодишна. Лицето ѝ беше силно гримирано. Беше привлекателна по един груб и примитивен начин. Имаше чисто сексуален чар, който някои мъже смятат за неудържимо възбуждащ. Невъзможно ми бе да я презирам. Несъмнено са я докарали на острова като пленница подобно на Ем и мен, а тя си беше извоювала това положение. Пепита беше от тези, които оцеляват. Възхищавах ѝ се за това. Дори когато се отдръпнах ужасено от евтиния парфюм, който тя бе изсипала върху тялото си.

— Танцувай за нас, Пепита! — изреваха мъжете.

Пепита сложи ръце на хълбоците си, отметна косата си назад и погледна право в очите на Никълъс.

— Танцувам за Червения Ник — обяви тя дрезгаво.

— Място! — извика един мъж. — Направете място за Пепита!

Пепита погълна лакомо с очи Червения Ник, усмихна се и вдигна ръце във въздуха. Завъртя се бавно. В това време двамата мъже, които я придружаваха, почнаха да дрънкат на китарите си. Тълпата отстъпи назад и ѝ направи място. Тя затанцува с предизвикателни вълнообразни движения. Люлееше се и се въртеше бавно. Пристъпваше с котешка грациозност. Никълъс я гледаше развеселено със сините си очи и отпиваше от виното си, докато жената извиваше гръб. Гърдите ѝ изскочиха навън, дългата ѝ коса почти метеше пода. Полюшваше се напред-назад. Вдигаше, първо единия си гол крак, после — другия. Червените ѝ устни се разтвориха.

Музиката беше испанска и звучеше изключително прочувствено. Караше ни да си представяме силна жегга, страст, гореща слънчева светлина, пот. Пепита се люлееше вълнообразно, извиваше тялото си, усмихваше се и се придвижваше постепенно към нашата маса. Вдигна полите си и ги разтърси. Сложи ръка на бузата на Никълъс. После се обърна, изви гръб отново, лягайки наполовина на масата. Дръпнах чашата си. Лицето ми остана безизразно, докато тя си гърчеше гърба на масата. Краката ѝ се вдигаха бавно, докато полите ѝ паднаха и оголиха бедрата ѝ. Никълъс прокара ръка по крака ѝ. Все още се забавляваше.

Пепита плесна с ръце и скочи. Музиката засвири по-бързо. Тя започна да се върти като дервиш — все по-бързо, и по-бързо.

Пляскаше силно с ръце, докато музикантите свиреха страстно. Музиката внезапно спря. Тя падна на колене, разтвори ги и се изви назад, докато главата ѝ не докосна пода. Всички почнаха да аплодират оглушително и да хвърлят златни монети. Пепита подскочи и се зае да събира монетите от пода. Завърза ги в една носна кърпа, подхвърли я на единия от музикантите и тръгна бавно към нашата маса, отмятайки назад дългата си черна коса. Миришеше на пот и чесън. Пъхна се между моя стол и неговия, усмихна се и погали слабата буза на Никълъс.

— Хареса ли ти, Червен Ник?

Никълъс кимна и се усмихна кисело.

— Ще купиш ли нещо за пиене на Пепита?

— Разбира се — каза той.

— Ей — казах аз, — защо не седнеш на моя стол?

Станах и заобиколих масата. Вече се бях разгневила. Не се сърдех на Пепита. Тя си гонеше интереса. Не я обвинявах. Сърдех се на него, защото видях каква игра играе и сметнах, че тази постъпка е под достойнството му. Пепита се намъкна на стола ми. Цялата лъщеше от потта. Почти беше извадила гърдите си на показ. Червената коприна се беше прилепила о зърната ѝ. Черната ѝ коса беше влажна. Никълъс ѝ наля чаша ром. Взех си чашата и бутилката с вино и седнах на стола до Ем. От другата ѝ страна седеше Тримейн с изцъклени очи. Налях си още една чаша вино.

— Спокойно, скъпа — предупреди ме Ем.

— Имам нужда от това — сопнах се аз.

— Реагираш точно така, както той иска — изрече тя шепнешком, докато гледаше към Никълъс и танцьорката. — Не му доставяй това удоволствие.

— Не знам колко унижения още ще успея да издържа, Ем.

— Ще ги издържиш всичките, колкото ще да са, скъпа. Това се отнася и за мен. Нямаме избор.

— Какво си мърморите вие двете? — изръмжа Тримейн.

— Говорим си за теб — отвърна приветливо тя. — Обсъждаме твоите добри маниери в обществото и поразителния ти чар.

— Още ром! — изрева той. — Искаме ром!

Дрейпър му подаде друга бутилка. Златната обица в ухото му блестеше на светлината на свещите. Свирепите му сиви очи гледаха

коварно, сякаш замисляха някаква лудория. Тънката уста под заострения му нос се беше разтеглила в непроницаема усмивка. Тримейн стисна бутилката. Счупи върха ѝ в ръба на масата, напълни чашата си с ром и напръска леко замърсените си светлосини панталони. Светлосиният му редингот също беше изцапан. Сребрилата дантела имаше опърпан вид.

— Наистина ли хареса танца на Пепита, Червен Ник? — запита престорено свенливо жената.

— Намирам го за много интересен.

— Понякога танцувам само за някого. Понякога изпълнявам танците си за един-единствен човек.

— Гогова съм да се обзаложа, че казва истината — отбеляза Ем.

— Понякога мъжете искат да танцувам само за тях на някое уединено място. Плащат много злато. Искаш ли Пепита да танцува само за теб?

— Може би.

— На мен ми се иска. За теб — безплатно.

— Боже господи!

— За Пепита ще е голяма чест да танцува само за Червения Ник.

Има една стая на горния етаж.

— Колко удобно — каза Ем.

— Тихо — изрекох ѝ аз.

— Отиваме ли на горния етаж?

— Може би по-късно — отвърна Никълъс.

— Пепита отдавна искаше да се срещне с Червения Ник. Тя дойде на острова като жена на един от неговите хора. Тя тъгуваше за музиката. Той изпрати хора да доведат двамата и братя. Те дойдоха и сега свирят музика за Пепита. Джейсън, той умря. Лоши хора го прободоха на кораба. Пепита е съвсем сама — редеше танцърката.

— Сърцето ми се къса — отбеляза язвително Ем.

— Другите мъже, те всички я искат, но вместо това Пепита танцува. Тя танцува за всички тях и те ѝ дават злато. Всички я обичат, но Пепита един ден вижда Червения Ник и оттогава копнее да танцува само за него.

— Колко е ловка — каза Ем, — винаги съм се възхищавала на такива хора.

Никълъс се забавляваше безкрайно. Умишлено се стараяше да ме предизвика. Играеше си с тази жалка и трогателна развратница, която си нямаше и представа как я използва. Вярваше напълно в силата на чара си и беше убедена, че той няма да устои. Отметна глава назад и се засмя дрезгаво. Потната червена копринена блуза се смъкна няколко сантиметра надолу. Долавях мириса на потта ѝ, на чесъна и на ужасния ѝ парфюм. Ноздрите на Никълъс трепнаха. Вдигна тактично към носа си парфюмирана носна кърпа. Пепита почна да гризе една наденица.

— Искаме още ром! — изрева Тримейн. Извърна се и изгледа свирепо Ем. — Върви ми го донеси, жено!

Тъмнокафявите му очи гледаха доста заплашително. Устните му се бяха разкривили отблъскващо и разкриваха зъбите му. Ем ме погледна за миг и се поколеба дали да не му отвърне остроумно. После въздъхна и се надигна. Според Тримейн тя явно не действаше достатъчно бързо. Блъсна я толкова силно, че тя политна назад. Падна на пода с развети поли. Столът ѝ се строши при падането. Изпищях и скочих. Дрейпър и Тримейн също станаха. Очите на Дрейпър блестяха.

— Кучка! — изкрещя Тримейн.

— Стига толкова, Тримейн — предупреди го Дрейпър.

— Ще ти изкарам червата навън, кучко!

Дрейпър го хвана за рамото и го завъртя. Подадох ръка на Ем и ѝ помогнах да се изправи. Бузите ѝ бяха загубили цвета си и бяха станали тебеширенобели, но не беше сериозно пострадала. Ъгълчетата на устата ѝ трепнаха. Притиснах я към себе си и погледнах над рамото ѝ към двамата мъже, които стояха един срещу друг и се гледаха разярено. Приличаха на два бика, готови да се сбият. В огромната зала цареше пълна тишина. Всички бяха насочили погледите си към нашата маса.

Тримейн внезапно беше напълно изтрезнял и кипеше от едва сдържан гняв.

— Май се страхуваш, че ще ѝ направя нещо? — запита той с провлечен глас. — Боиш се, че ще я потроша и няма да имаш възможност да се забавляваш и ти с нея, нали?

— Може би.

— И с теб ли се е срещала по храсталаците, а?

— Не още — отговори Дрейпър.

— Кучи син! Ще си уредим сметките! Ще си ги уредим още сега!
— Пъхна ръка под редингота си и извади нож.

Ем потрепери. Прегърнах я силно. Никълъс не си даде труд да стане. Продължи да си седи на стола и спокойно си пиеше виното. Пепита се подпря на ръката му. Явно се възбуди при мисълта за предстоящото кръвопролитие. Дрейпър погледна капитана си. Знаеше, че боят с ножове е забранен и зачака знак. Никълъс остави чашата си и вдигна пак към ноздрите си носната кърпа.

Всички го гледаха нетърпеливо и очаквателно. Знаеха, че ако Червения Ник разреши, двамата ще се бият до смърт с ножовете си и ще забавляват неимоверно зрителите, тъй като ще им доставят рядко и неочаквано удоволствие. Ем се изтръгна от прегръдката ми и оправи единия ръкав на натруфената си рокля от пурпурночервен брокат. Беше се успокоила и очакваше безучастно решението му. Дрейпър присвиваше очи. Жилестото му тяло не се бе напрегнало. Не проявяваше никакви признаци на нетърпение. Тримейн стискаше здраво ножа си. Кокалчетата на ставите му бяха побелели. Гърдите му се вдигаха и спускаха. Никълъс издърпа ръката си от Пепита, погледна към Дрейпър и кимна.

— Разрешавам да уредите спора си — изрече той.

Тълпата от яки пирати приветства решението му с одобрителни крясъци. Жената сред тях крещеше най-силно. Неколцина мъже скочиха, хванаха здраво Дрейпър и Тримейн и ги избутаха в центъра на залата. Дрейпър си извади ножа. Един грамаден червенокос здравеняк със счупен нос хвана лявата ръка на Тримейн и на Дрейпър и завърза здраво китките им с една мръсна бяла носна кърпа. Двамата съперници застанаха с лице един към друг. Държаха ножовете си с десните ръце, а левите им ръце бяха кръстосани. Китките им бяха завързани толкова стегнато, че сигурно вече се бяха вцепенили. Пиратите се дръпнаха назад и им направиха място. Настъпи тишина.

— Всичко ще се оправи — казах на Ем.

— Изобщо не се тревожа — изрече тя глухо. — Дрейпър със сигурност ще победи.

— Искаш ли той да победи?

— И той не е стока, скъпа, но след последните няколко седмици предпочитам да живея с всеки друг, само не и с Тримейн.

Двамата мъже в центъра на залата обикаляха предпазливо, отстъпваха, дърпаха силно завързаните си китки и танцуваха страховит, ужасен танц. Свещите над тях мъждукаха и пръскаха задимена жълта светлина, която очертаваше сенките им на пода и ги удължаваше. Сенките се движеха едновременно с тях, танцуваха и чертаеха разкривени шарки, които се местеха и променяха формата си по мръсния и хлъзгав под. Тримейн се беше напрегнал. Големите му мускули се издуваха, докато той се прокрадваше с оголени зъби. Дрейпър продължаваше да изглежда отпуснат и едва ли не безгрижен.

Тримейн издаде провлечен звук и дръпна рязко лявата си ръка. Придърпа Дрейпър към себе си. Ножът му блесна на светлината на свещите. Дрейпър се наведе бързо, обърна се и се изви внезапно. Наруши равновесието на Тримейн. Острието на ножа мина през развяващия се ръкав на Дрейпър. От зелената коприна се откъсна една тънка ивица, но не се появи кръв. Тримейн отново замахна с ножа. Дрейпър падна пъргаво на едно коляно и вдигна нагоре своя нож. Остриетата издадоха стържещ звук при сблъсъка. Звукът беше ужасяващ. Побиха ме тръпки. Лицето на Ем беше съвсем неподвижно. Изглеждаше напълно равнодушна, сякаш всичко това нямаше нищо общо с нея. Знаех, че изглежда така, защото не иска да даде израз на чувствата си.

Знаех, че Тримейн е майстор в боя с ножове. Той се хвърляше напред, нанасяше удар, и пак се мяташе с подновена ярост. Дрейпър отначало не му изглеждаше равностоен. Той като че ли изразходваше цялата си енергия, за да се брани от тези смъртоносни удари.

Тримейн ставаше все по-настъпателен. Кафявите му очи блестяха, докато той размахваше ножа. Насочи го към сърцето на Дрейпър. Дрейпър възпря острието с ръба на своето и го отклони в последния момент. Изумих се от пасивността на Дрейпър. Той се движеше бързо, но отпуснато и едва ли не мързеливо. След това се досетих защо постъпва така. Умишлено си пазеше силите и позволяваше на Тримейн да се изтощава от френетичните си усилия. Сганта наоколо ревеше неприлично. Пиратите се обзалагаха помежду си, блъскаха се и крещяха.

Пепита бе скочила на стола си. Полите ѝ се люлееха, докато тя подскачаше и крещеше. Никълъс продължи да си пие виното. Наблюдаваше битката с недружелюбните си сини очи. Изходът

очевидно му беше безразличен. Крясъците ставаха толкова по-оглушителни, колкото повече кръв се проливаше. Пепита скочи от стола, сграбчи друго парче наденица и почна да го гризе лакомо. Очите и блестяха от възбуда. Дрейпър беше паднал на колене, а Тримейн обикаляше тромаво около него и дишаше тежко, докато нанасяше непрестанни удари. Острието на Дрейпър ги отблъскваше. Стърженето от сблъсъка на остриетата отекуваше силно. Никълъс ме погледна. По устните му заигра лека усмивка, докато гледаше преbledнелите ми бузи и разтревожените ми очи.

Тримейн вече се беше изтощил. Нападеше с помътнели очи и се препъваше. Изруга, и пак замахна с ножа. Дрейпър се усмихна и се изправи. Устреми напред лявата си ръка с всичка сила. Тримейн сякаш полетя във въздуха. Тялото му описа истинска дъга, преда да се стовари на пода с тътен, от който ме побиха тръпки. Дрейпър се изви, обърна се и се метна отгоре му. Озова се върху краката на поваления мъж и спокойно заби ножа си в сърцето му. Околните нададоха викове от възбуда, когато кръвта бликна, а тялото на Тримейн се надигна и подскочи силно нагоре един път, два пъти, още веднъж и после падна бездиханно. Дрейпър избърса острието си в пеша на редингота на Тримейн, преряза носната кърпа, която свързваше китките им и се изправи.

Пепита се хвърли в обятията му. Той я изблъска настрана и погледна Червения Ник. Очакваше присъдата му. Никълъс въздъхна и остави спокойно чашата.

— Предполагам, че искаш жената — изрече той.

Дрейпър кимна. Изглежда набързо, но похотливо Ем със сивите си очи, после насочи отново вниманието си към Червения Ник.

— Тя е твоя — обяви Никълъс. — Всичко негово сега ти принадлежи, като включим къщата и поста му. Сега си мой главен помощник, Дрейпър. Надявам се, че няма да позволиш на тази жена да те превърне в пиян некадърник.

— Ще я държа под контрол.

— Гледай да се справиш. А сега я върни в укреплението.

Пепита се тръшна отново до Никълъс, хвана го за ръката и заповтаря като някой папагал:

— Отиваме ли на горния етаж? Ще танцува ли Пепита за теб?

Ник не ѝ обърна внимание. Погледна ме с безизразните си очи.

— Върви с тях в укреплението — нареди той. — Ще дойда по-късно.

Не отговорих. Последвах Ем и Дрейпър. Гледах настрана, докато минавахме покрай все още кървящото тяло. Луната се бе издигнала и къпеше града с бледата си сребриста светлина. Нощният въздух беше студен и ми подежда удивително освежаващо след вонята в кръчмата. Заизкачвахме се по павираната улица. След малко Ем спря. Откъсна парче плат от фустата си. Хвана китката на Дрейпър, превърза здраво раната и върза на възел краищата.

— Така — каза тя. — Сега е по-добре.

— Ще се грижиш за мен, нали?

— Разбира се, скъпи. Ще бъдеш много щастлив с мен.

— Спомням си как стоеше на брега, а гърдите ти се издаваха напред от розовата рокля. Още тогава ми се наби в очите.

— Знам — изрече тя умерено.

— Ще си прекарваме чудесно заедно.

— И аз мисля така, скъпи.

Никой не проговори след това. Дрейпър бе много по-изтощен, отколкото изглеждаше. Крачеше с усилие по стръмната улица. Ръцете му висяха безсилно от страни. По лицето на Ем личеше, че се е примирила със съдбата. Очите ѝ гледаха обезверено. Никога не я бях виждала толкова паднала духом. Посегнах и я хванах за ръката. Тя се обърна и се усмихна съвсем леко, но видът ѝ си остана обезверен.

Дрейпър изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се строполи на земята. Пак спряхме. Ем го докосна по бузата.

— Виж какво, скъпи — изрече тя, — защо не си идеш вкъщи да си починеш малко. После ела при мен. Искам да се подготвя за вечерта, а и на теб ще ти трябва доста сила тази нощ.

— Добра идея — отвърна Дрейпър, който се постара гласът му да прозвучи свирепо.

— Дремни малко, скъпи — посъветва го тя. — Но недей да спиш твърде много. Не искам да оставам сам-самичка.

Дрейпър се затътри в мрака и потъна в сенките. Ем и аз останахме при фонтана. Хладният нощен ветрец милваше бузите ни.

— Как ли ще живееш с него? — запитах аз.

— О, не се безпокой, скъпа. След Тримейн Дрейпър ще ми се струва истинско ангелче. Лесно ще се справя с него.

— Животът е толкова безсмислен — изрекох аз.

Ем не отговори. Не беше нужно. За миг погледна ясното небе, по което не се виждаха звезди, после въздъхна и си изпъна рамената. Листата зашумоляха леко при повеея на вятъра. Пазачът вървеше равномерно напред-назад. Ботушите му скърцаха шумно по каменистата почва. Останахме така още известно време, потънали в мълчание. После Ем въздъхна и докосна с ръка челото си. Вдигна ръба на брокатената си рокля и тръгна по влажната ливада към дома, в който бе живяла досега с Тримейн и който ѝ предстоеше да споделя вече с Дрейпър. Закрачих уморено към голямата къща. Дължна бях да чакам Никълъс Лайън да се върне там, след като се е забавлявал до насита с новата си играчка.

Наистина ли беше по-хубаво да живея тук, а не в някой публичен дом в Каракас или Рио? Бяхме избегнали тази участ, но струваше ли си да оцелеем на всяка цена? Вървах по коридора и изкачвах стъпалата към спалнята в действително много лошо настроение. Като си помислех за безрадостното бъдеще, ме обземаше голямо униние. То не се дължеше само на сцените на насилие, на които станах свидетелка тази вечер, и на жестоката гибел, на която се наслаждавах толкова другите зрители. Унинието се беше трупало незабелязано доста седмици в душата ми. И ето че сега ме обвини като непроницаем черен облак.

Когато влязох в спалнята, видях, че в нея горят няколко свещи. Те пръскаха неясна златиста светлина, която се плъзгаше по елегантното обзавеждане — изящните мебели от бяло дърво, килимите от обюсон и лилавите и сребристи пердета. Да, наистина живеех в разкош. Имах великолепни рокли, разкошни бижута и чудесно обзаведена стая, но бижутата и роклите не значеха нищо за мен, а стаята ми приличаше на луксозен затвор. Мъжът, който ме държеше тук в робство, беше изключително умел любовник. В леглото ме докарваше до екстаз, а аз се ненавиждах за това че изпитвам подобно удоволствие. Струваше ми се, че изменям на самата себе си. Той беше едно жестоко и безчувствено чудовище, което ме изтезаваше най-рафинирано. Този начин на мъчение бе далеч по-неприятен от боя. Не нараняваше тялото ми. Беше решил да изтезава духа ми, докато го сломи.

Излязох от спалнята и слязох бавно по стълбите. Прокарах ръка по излъскания парапет. Полите ми шумоляха тихо, докато крачех по тесния черен коридор и излизах навън. Лехите с цветя изглеждаха неравни на лунната светлина. Големите хрусталаци хвърляха дълги сенки над пътеката, която водеше към огромните дървета. Спрях до едно от тях. В този миг чух тъп и глух звук — сякаш нещо е паднало. Обърнах се в посока на звука, но не забелязах нищо. Изхвърлих го от ума си, облегнах се на ствола и потреперих.

Дълго стоях там и се вслушвах в нощните шумове — шумоленето на листата, пращенето на клоните, сънливото чуруликато на някоя птица. Имах чувството, че някой ме гледа. Колко глупаво! Не му обърнах никакво внимание. Вгледах се в мрака и се запитах колко ли още ще издържа. Колко време ще измине, преди да се пречупя напълно и да се превърна в това, което той иска от мен? Струваше ми се, че съм изтърпяла безкрайно много. В миналото винаги намирах сила, за да продължа дори тогава, когато коварствата изникваха пред мен непрестанно, когато отчаянието изместваше надеждата, а радостта се превръщаше в болка и скръб. Но всичките ми източници на сила бяха изчерпани. Нямах повече воля да се съпротивлявам. Въздухът стана още по-студен. Потреперих силно. Ръцете и рамената ми мръзнаха. Обърнах се, за да се прибера вътре. Именно тогава забелязах мъжа, който стоеше на няколко метра от мен и ме гледаше. Притиснах ръка до сърцето си. Така се стреснах, че едва не припаднах. Приготвих се да изпищя. Той скочи напред, сграбчи ме и ме завъртя. Силната му ръка запуши устата ми и дръпна рязко главата ми назад, докато не я притисна до широкото му рамо.

— Тихо, момиче — изрече неловко един познат глас. — Дълго пътувах, за да те измъкна от тази каша и не искам да развалиш всичко, като изпищис точно сега.

Той държеше ръката си плътно притисната до устата ми. Обхванах ме страх и тревога. Заля ме истинска буря от смесени чувства. След миг той отмести ръката си доста предпазливо, хвана ме за рамената и ме извърна с лице към себе си. Със сигурност бих рухнала в несвяст на земята, ако не бяха силните му ръце. В неясния мрак едва виждах лицето му, веселите му очи, леко извития нос, широката и пълна уста, която се усмихваше дръзко. Все едно, че случилото се досега е една забавна лудория.

— Ще припаднеш ли? — запита той.

— Не съм сигурна — прошепнах аз.

— Върви напред. Ще те придържам. Голяма мъка е да се занимаваш с припаднали жени.

— Няма да припадна.

— Жалко — каза той.

— Как...

— Сигурно ти се иска да ми зададеш хиляди въпроси — прекъсна ме той. — Това е съвсем естествено. Рано или късно ще им отговоря. Но това ще стане, когато имаме повече време. Засега всичко, което трябва да знаеш, е, че съм тук и че в този момент десет от най-добрите ми хора зареждат с експлозивни всички кораби в пристанището. Ще заложат взривни вещества и в складовете. След половин час тук навсякъде ще има страхотни фойерверки.

— Джержъми, това... наистина си ти.

— Аз съм, момиче, плът и кръв.

— Струва ми се, че сънувам. Невъзможно е да е истина...

— Истина е — увери ме той. Гласът му сега беше нежен, много нежен. — Не сънуваш, Мариета.

Разплаках се. Той ме прегърна и ме притисна силно към себе си. Погали нежно главата ми. Шепнеше ми тихи слова, които звучаха като музика, нямаха смисъл, но караха сърцето ми да подскача от радост. Обвих ръце около широките му рамена и се притиснах с всичка сила към него. Страхувах се, че той ще изчезне, а аз ще се събудя и ще

разбера, че съм сънувала. Дясната му ръка ме стискаше така, сякаш беше стоманена и ме притегляше по-близо до него, докато лявата му ръка галеше косата ми. Долових топлината и силата му. Плаках известно време, заровила лице в извивките на рамената му. Най-сетне вдигнах очи. Той се усмихна и изтри сълзите ми.

— Прости ми — казах аз. — Нямах намерение да давам воля на чувствата си така.

— За мен беше удоволствие, момиче. Безсилните и безпомощни жени са моята специалност.

— Не съм безсилна.

— Знам. Силна си. Ти си една от най-силните и храбри жени в целия свят.

— Не се дръж покровителствено с мен.

— Не съм и помислял, момиче. Добре ли си сега? Да не вземеш да се сгънеш на две и да паднеш на земята!

— Само ме дръж така още малко.

Той кимна. Притиснах се към него. Затворих очи и позволих на противоречивите чувства да се завихрят и да се разкрият в пълния си блясък и сила. През това време ръцете му ме обгръщаха и пазеха. Прегърнах го ентусиазирано за рамената. Той се засмя и ме стисна прекалено силно. Стори ми се, че ще се строша на две.

— Ти дойде — промърморих аз.

— Да не би да си се съмнявала в това?

— Ти... как...?

— Върнах се в Ню Орлиънс и разбрах, че си заминала за Англия на „Синия слон“ — заразкава той тихо. — Сърцето ми беше разбито, разбира се. Заклех се, че ще тръгна след теб за Англия, ще те изтръгна от прегръдките на Хоук и ще те отведа с мен, но нещата се развиха другояче. Трябваше да свърша една работа, после друга. След три седмици срещнах случайно твоя приятел Уил Харт в едно много мръсно заведение. Измъкнах го навън на уличката. Като го посръчках малко, ми разказа ред доста интересни неща.

— Той...

— Знам, момиче. Всичко ми разказа. Ще добавя само, че го болеше много, докато говореше. Боя се, че му строших ръката, преди да изтръгна цялата история от него.

Потрепери. Мускулите на дясната му ръка се свиха и ме притеглиха още по-близо до него.

— Накрая го убих, разбира се. С най-голямо удоволствие му строших гърлото. Хвърлих го зад една купчина боклук. После събрах най-добрите мъже, които ми бяха подръка. Един от тях има корабче. Голямо е колкото влекач. Закотвихме го в едно заливче на три мили оттук. Дойдохме тук с лодки, които останаха на брега. С тях ще се върнем на кораба.

Изпънах гръб и се отдръпнах от него. Той ме пусна и отстъпи назад. Вече бях възвърнала самообладанието си, въпреки че все още ми се струваше, че сърцето ми ще се пръсне от напрежение. Имах чувството, че сънувам. Поех си няколко пъти дълбоко дъх. Отворих уста. Гласът ми прозвуча удивително спокойно.

— Как разбра, че съм тук, на острова? Как се сети, че не са ме откарали в някой мизерен бордей в Каракас?

— Бях сигурен, че Червения Ник няма да изпусне красавица като теб, момиче. Знаех си, че ще те задържи за себе си. Успокои ли се вече? Нали няма да припаднеш?

— Добре съм — отвърнах аз.

— Хубаво. Нямаме много време. Трябва да сложа експлозиви в оръжейната, а ти ще ми посочиш къде е тя. После ще си плюем на петите и ще избягаме на брега. Ще се присъединим към другите и ще се измъкнем от острова.

Още ми беше студено, но вече не треперех. Не обърнах внимание на студа. Преди само няколко минути бях обезверена както никога досега през живота ми. Бях изгубила всяка надежда. Чувствах се безсилна. Имах чувството, че най-сетне съм загубила битката. А сега получих такъв прилив на сила и решителност, все едно, че някой ме беше възкресил за нов живот. Струваше ми се, че съм подменена. Новата Мариета беше обзета от свирепа решителност. Горях от нетърпение да участвам и аз в наказателната му акция.

— Има пазач — казах аз, — а оръжейната се намира точно до казармите. Отстрани има врата, но е заключена.

— Ще се справя бързо с пазача.

— А ключалката?

— Ще я разбия.

— И ще вдигнеш толкова шум, че всички в казармите ще се нахвърлят върху теб. Ще ти я отключача.

— Как ще го направиш? — попита той.

— Почакай, и ще видиш. Освен това трябва да се върна в къщата и да се отбия до една от другите къщи.

— Няма да те изпусна от поглед, момиче.

— Ще свърша всичко, докато залагаш експлозивите си — продължих аз, без да обръщам внимание на забележката му. — Не се страхувай от Червения Ник. Той е долу в една от кръчмите. Има още две жени, които ще дойдат с нас. Момиче на име Кори и приятелката ми Ем.

— Ще намерим място и за тях — изрече той приветливо.

— Трябва да се преоблека. Как ще вървя нощем из горите в този бронзов атлас?

— Бързай тогава, момиче.

— Освен това ще си взема и бижутата.

— Бижута?

— Не тръгвам никъде без тях — заявих твърдо.

— Е, да — каза той със смях, — наистина си се съвзела от шока. Смела си както преди. Сигурна ли си, че Червения Ник няма да изскочи отнякъде, докато си сменяш роклята и се решиш?

— В къщата няма никой друг, освен слугите.

— Добре, но да се погрижим първо за оръжейната. Ще се срещнем пак тук. Виждаш ли въжето, което виси над ръба на стената? Качих се по него, метнах се на едно дърво и скочих на земята. Веднага те видях да се разхождаш. Направо не повярвах, че съм извадил такъв късмет.

— Върви да донесеш експлозивите — пришпорих го аз. В гласа ми се долавяше нотка на нетърпение.

Джеръми Бонд се засмя тихо отново и забърза към сенките. Върна се почти веднага с един огромен вързоп, увит в мушама. Поведох го през градината. Заобиколихме къщата. Гледахме да вървим все по сенките. Изведнъж забелязах пазача. Вървеше с равна крачка близо до портите. Прозорците на казармите бяха отворени. Навън се изливаха струи жълта светлина.

— Колко души има вътре? — запита той.

— Двайсетина — отвърнах аз.

— Боже господи!

— Играят на комар и пият ром. Ако не вдигаш шум, няма да те чуят. Пазачът няма да ни види. Хайде.

Минахме покрай дома на Ем и скоро стигнахме до храстите, които растяха близо до оръжейната. Джеръми поклати отчаяно глава, когато видя ключалката на вратата. Блъснах го настрана и извадих една фиба.

— Къде си се научила на това? — прошепна той, когато се захванах с ключалката.

— На един затворнически кораб. Много ме бива за тази работа. По дяволите! Не става. Не знам дали фибата ще достигне... ето, ето, усещам, че поддава. Само изчакай една минутка...

— Ти си удивително момиче.

— Млъкни, пречиш ми да се съсредоточа.

— На всичко отгоре си и устата. Изминах целия път дотук, за да те спася от съдба, по-лоша и от смъртта, а ти ми казваш да млъкна. Доста ще има да се караме в близките няколко години, момиче.

— Готово! — Отворих вратата.

— Удивително — повтори той.

— Прави каквото щеш с твоите експлозиви, мистър Бонд. Ем, Кори и аз ще те чакаме зад къщата след петнайсет минути. И... и моля те, внимавай. Не искам да ти се случи нещо.

— Виждаш ли, че означавам нещо за теб. Знаех си го.

— Просто искам да се измъкна от този остров — казах сухо.

Джеръми Бонд се усмихна, притисна ръката си към тила на шията ми и ме целуна за моя изненада. Държеше се безобразно и нагло. Беше самодоволен и безразсъден, въпреки че го грозеше голяма опасност. Не искаше да се държи сериозно дори когато животът му висеше на косъм. Губеше си времето, за да ме целува в момент, когато всяка минута беше скъпоценна. Целуваше ме страстно.

— След малко ще има още — обеща той и ме пусна. — Ти внимавай, Мариета. Искам да се измъкна здрав и читав. Не си падам по побоищата. Предпочитам да се промъквам незабелязано в мрака.

Хукнах към дома на Ем. Гледах да не се подавам много от сенките. Предната врата не беше заключена. В дневната светеше. Спрях намясто, овладях се и влязох вътре.

Ем стоеше в натруфената си рокля с бренди в ръка. В очите ѝ се четеше отчаяние и униение. Изглеждаше съвсем омаломощена.

— Събирай си багажа! — изрекох рязко.

— Господи, скъпа, какво ти става?

— Тръгваме си.

Устните ѝ се разкривиха в някакво подобие на усмивка.

— Сигурно е от виното, скъпа. Ти пи твърде много.

— Напускаме острова, Ем. Потегляме след малко.

— Боя се, че това няма да хареса нито на Червения Ник, нито на Дрейпър. Очаквам го да дойде всеки момент. Не постъпваш особено умно, като идваш по това време.

— Ем! Не ме ли чу? Тръгваме си. Нямаме много време. Джержъми Бонд и хората му са дошли да ни вземат. Точно сега той слага експлозиви в оръжейната. Другарите му се готвят да взривят всички кораби и складове. Само след няколко минути наоколо ще се носят отломки.

— Мили боже!

— Имаме може би дванайсет минути на разположение. Казах на Джержъми, че ще се срещнем отзад в градината.

— Ти... да не си пияна?

— Казвам ти истината, Ем.

— Исусе Христе — рече тя. Изпи наведнъж останалото бренди, остави чашата и бързо се захвана да събира на едно място бижутата. — Ще ида там, скъпа. Просто трябва да си събера всички бижута и... някои други работи. Имам ли време да се преоблека? Дванайсет минути. Ще ми стигнат. Ами Кори? Ами...

— Отивам да я взема. Десет минути, Ем. Гледай да се справиш за десет минути. Среща в градината зад къщата след десет минути, не по-късно.

Излязох бързо навън и хукнах към къщата. Полите ми се вееха и плющяха на вятъра. Едва дишах от умора, когато влетях в къщата. Почти не съзнавах какво върша от възбуда. Спокойно, казах си аз. Бъди хладнокръвна. Не тревожи Кори. Имаме цели десет минути. А има толкова много неща за вършене. Десет минути. Достатъчно време, ако не се паникьосам. Качих се по стълбите и влязох в спалнята. Кори още шиеше.

— Миз Мариета! Така ме стреснахте. Изглеждате разстроена.

— Остави тази дреха, Кори. Слушай ме много внимателно. Напускаме острова тази вечер. Едни хора са дошли да ни отведат. Не ми задавай никакви въпроси. Искам да слезеш в стаята си и да си облечеш друга рокля и пелерината. После се върни тук.

Кори остави дрехата и стана. Беше свършено спокойна, сякаш беше очаквала да ѝ кажа тези думи. Излезе бързо от стаята, без да продума. Поех си дълбоко дъх и затворих за миг очи. После отидох до гардероба, избутах настрана роклите, посегнах зад подредените в редица обувки и измъкнах бялата памучна чанта, която бях скрила там. Кори ми я беше ушила. Тя имаше връвчици за връзване като престилка. Носих я завързана около кръста си и пълна с бижута по време на опита ни за бягство.

Заповядах си да запазя спокойствие. Извадих най-обикновената и здрава рокля, която имах. Тя беше от тънък светлокафяв лен на тесни кафяви и ръждиви райета. Отворих кутията за бижута и прехвърлих съдържанието ѝ в чантата. Оставих я настрана и се съблякох. Пуснах роклята и кафяво-зелените фустии на пода и ги ритнах настрана, докато пристягах с ремък чантата около кръста си. Закрепих я на лявото ми бедро. Ръцете ми трепереха леко, докато пристягах възела.

Взех пелерина, още една рокля, чифт обувки и ги стегнах във вързоп. Погледнах неспокойно часовника. Бяха минали осем минути, откакто влязох в стаята. Бях се задъхала леко от бързането. Нервите ми почнаха да се опъват. Къде е Кори? Какво я задържа? Трябваше да се е върнала досега. Чух стъпки в коридора, въздъхнах от облекчение и почнах да си оправям гънките по светлокафявата пелерина над рамената. Гледах се в огледалото през това време.

— Да побързаме — изрекох аз, когато в стаята влезе някой.

— Закъде? — попита Никълъс Лайън.

Извърнах се. Усетих, че бузите ми пребледняват. Той стоеше на вратата. С едната си ръка се облягаше на рамката, а другата беше пъхнал небрежно в джоба на панталоните си от кафяв атлаз. Рединготът, който беше извезан с черни копринени лилии, беше разкопчан и разкриваше хубавата му бяла ленена риза отдолу. Воланите от бяла дантела се стичаха като пяна от шията му и изпод маншетите на редингота му. Пронизващите му сини очи огледаха изпитателно новата ми рокля, вързоп на тоалетката и разтворените

врати на гардероба. Вдигна бавно вежди и сведе брадичка. Големият червеникавокафяв кичур закри челото му.

— Май очакваше някой друг — отбеляза той. Стори ми се, че някаква буца е заседнала в гърлото ми. Опитах се да проговоря. Не успях. — Отиваш ли някъде? — запита той.

Едва успях да кимна. Полагах отчаяни усилия да скрия тревогата си.

— Сигурно си хукнала да бягаш заради нараненото си честолюбие. Малкият ми флирт с Пепита явно те е разстроил.

— Ми... Мислех, че няма да се прибереш... още дълго.

— Ясно. Наистина ли си помисли, че ще преспя с онази недодялана курва? Дадох ѝ малко ром, позволих ѝ да подърдори малко и ѝ хвърлих накрая няколко монети в пазвата.

Махна ръка от рамката на вратата и скръсти ръце на кръста си. Стоеше леко приведен и изпитваше огромно задоволство от себе си. Наслаждаваше се на паниката и страха ми. Преглътнах и прокарах ръка по челото си. Помолих се Господ да ми даде сили да издържа.

— Закъде си се разбързала? — запита той. Кимна рязко с глава към безпорядъчно разхвърляните дрехи по пода, вързопа и разтворените врати на гардероба.

— Отивам си, Никълъс.

— Така ли?

— Не можеш да ме спреш.

— Нима?

— Дойдоха едни мъже. Дойдоха да... ме спасят.

— Нима очакваш да ти повярвам?

— Не ме интересува в какво вярваш.

Гласът ми зазвуча по-уверено. Произнасях категорично всяка дума. Първоначалната уплаха беше изчезнала. Обзе ме твърда решителност. Нямах да му позволя да ме уплаши и да ми се меси повече. Изгледах го предизвикателно. Вече не се страхувах от него.

— Голяма глупачка си, скъпа моя — изрече той нежно.

— Отивам си. Ще взема Кори с мен.

— Голяма глупачка си — повтори той и поклати глава. — Знаеш, че съм длъжен да те накажа.

— Не се страхувам от теб, Никълъс.

Така беше. Не се боях повече. Струваше ми се, че съм твърда като стомана и не по-малко силна. Рядко се бях чувствала така преди. Стоях съвсем спокойна пред него. Всеки мускул в тялото ми се беше стегнал. Бях готова да скоча и да се нахвърля върху него. Никълъс отпусна ръце и наклони главата си настрана. Започна да ме разглежда замислено. На устните му се появи тъжна усмивка.

— Този път няма да се поколебая — заяви той. — Този път няма да позволя на обичта ми да надделее над чувството ми за дълг. Казах ти, че ще убия малката негърка, и ще го направя. Ще гледаш цялата екзекуция.

— Кори вече замина — излъгах аз. — Излезе от къщата преди десет минути.

— Лъжеш, Мариета.

— Вече е при мъжете. Те ще взривят твоите кораби и складове. Дже... мъжът, който дойде да ме отведе, точно сега слага заряди с експлозиви в оръжейната.

— Имаш голямо въображение — подметна той. — Невъзможно е някой кораб да се приближи до острова незабележимо.

— Закотвили са го в едно заливче на брега и са дошли на острова след залез-слънце.

Челото му се смръщи леко, докато той обмисляше думите ми и се питаше дали пък не казвам истината. След миг отхвърли тази възможност. Прецени, че това, което му казвам, е твърде невероятно, за да бъде истина. Замолих се наум Кори да не влиза. Дано го чуе и да се сети да иде в градината!

— Досега се държах добре с теб, Мариета — каза той. — Прекалено добре. Позволих на чувствата да ръководят постъпките ми.

— Ти си безчувствен.

— Сега разбирам, че е трябвало още отначало да те държа изкъсо.

— Не се приближавай повече — предупредих го аз.

— Не знам къде е малката ти негърка, но бъди спокойна ще ѝ видя сметката. А сега ще се позанимая малко с теб. Боя се, че ще бъда доста суров. Ще ти преподам урок, от който имаш голяма нужда.

Ръката ми политна назад и се опря слепешком на тоалетката. Пръстите ми се обвиха около дръжката на едно огледалце. Сграбчих го и го запратах към него. Той се наведе бързо и то прелетя покрай

рамото му. Продължи да се приближава към мен бавно. Усмиваше се, докато предвкушаваше удоволствието от разправата с мен. Втурнах се напред и се опитах да мина покрай него. Той протегна ръка, хвана ме за китката и я изви свирепо.

— Пусни ме!

— Бори се колкото искаш — каза той. — Така само ми става по-интересно.

Стиснах устни и го ритнах по пицяла с всичка сила. Той потръпна от болка и се изви назад. Забих нокти дълбоко в бузата му и го разкървах. Пусна ме и отстъпи назад. Сви дясната си ръка в юмрук и ме удари по зъбите. Цялото тяло ме заболя. Политнах загубих равновесие и паднах на колене. Пред очите ми се появиха звездички. Никълъс разтърка кървящата си буза.

— Ще съжаляваш за това — обеща той. Гласът му загрубя и придоби металически оттенък. В него се долавяше заплашителна нотка. — Наистина ще съжаляваш.

Пак тръгна към мен, но после се спря, защото в пристанището отекна оглушителна експлозия. Голямото разстояние я приглуши, съвсем леко. После се чу още една, и още една. Никълъс Лайън се втрещи от ужас. Започна да осъзнава какво става едва когато със силен грохот избухна четвъртата експлозия. Пипнах се по челюстта и я разтърсих леко, за да се уверя, че не е счупена. Прозвуча нова експлозия. Той ме изгледа с блеснали от гняв сини очи. Бузите му бяха мъртвешки.

— Истина е! — извиках аз. — Всичко, което ти казах, е истина.

— Ти си виновна.

— Радвам се. Радвам се! Те ще вдигнат във въздуха целия остров! Всеки момент ще гръмне и оръжейната.

— Кучка!

Той се хвърли напред. Протегна ръце и ми стисна врата. Силните му мускулисти пръсти се обвиха около него. Палците се впиха безмилостно под трахеята ми. Изпъшках и го сграбчих за китките. Опитах се да отслабя натиска на ръцете му, но той ме разтръскваше яростно и стискаше още по-разярено. Пред очите ми блеснаха ярки светлини, които се завъртяха бързо. Клепачите ми се затвориха. Светлините продължиха да се въртят. Спрях да дишам. Стори ми се, че белите ми дробове ще се пръснат, докато палците му мачкаха тялото

ми. Сграбчих го пак за китките, отворих очи и видях, че се е надвесил над мен. Зъбите му бяха оголени. В очите му гореше син пламък. Отчаяно се опитвах да отстраня китките му, но постепенно губех сили и почнах да увисвам в ръцете му. Разбрах, че ще умра.

В главата ми звънеше пронизително, но независимо от това чух крясъка му. Той ме пусна рязко и се олюля. Паднах възник на килима. Почти не съзнавах какво става около мен. Свещите едва го осветяваха. Краката му се огъваха. Тялото му се олюляваше напред-назад, а той протягаше ръце към гърба си и посягаше към нещо забито в него. От гърлото му се чу странно клопочене и той почна да залита. Претърколих се настрана, когато той рухна на пода с трясък и разпери безсилно ръце. Не помръдна повече. Като в мъгла видях Кори да стои на няколко крачки от нас, стиснала здраво в ръка ножиците си. От тях капеше кръв.

Закашлях се и се помъчих да седна. Нямах сили и не успях. Пред очите ми притъмня. Когато ги отворих отново, Кори беше коленичила до мен и се опитваше да ме вдигне. Изстенах, закашлях се и затворих очи. Кори ме гледаше разтревожено. Помогна ми да седна. Челюстта ми пулсираше от удара, а гърлото ме болеше така, че едва преглъщах, но вече се бях посъвзела... и бях жива. Кори ме притискаше към себе си. Ръцете ѝ бяха удивително силни.

— Помислих, че сте мъртва — призна тя.

— Мисля, че... съм по-добре — изрекох аз дрезгаво.

— Качвах се по стълбите и разбрах, че е тук. Чух го да ви заплашва. Боях се да вляза. Стоях в коридора, облегната на стената. Много ме беше страх, миз Мариета.

— Трябваше... да отидеш... в градината.

— После той ви удари и почна да се гърми. Надзърнах и го видях, че ви души и... дори не се и замислих. Притичах, грабнах ножиците и го намушках.

— Помогни ми... да стана... Кори — прошепнах аз.

— Много ли сте наранена?

Помогна ми да се изправя на крака. Стори ми се, че подът се накланя и люлее под мен, но това усещане скоро изчезна. Престана да ми се вие свят. Главата ми се проясни.

— Ще се оправя — изрекох предпазливо. Щом заговорих, и веднага ме заболя. Трепнах, но си заповядах да продължа. — Да

побърза ме. Градината. Вземи вързопа от... тоалетката.

Кори кимна и грабна вързопа. Излязохме от стаята. Хвърлих поглед на мъжа, който се бе проснал на килима с разперени ръце. Главата му се бе извърнала настрани, бакърената му коса проблясваше на светлината. Червения Ник беше мъртъв. Никълъс Лайън ме обичаше по някакъв свой перверзен начин. Тази „любов“ причини гибелта му. Гледах към тялото и не изпитвах нито разкаяние, нито ужас. Не усещах нищо друго, освен облекчение. Кори ме хвана за ръка. Обърнах се и двете тръгнахме по стълбите.

Оръжейната гръмна оглушително, когато бяхме изминали половината от пътя. Стените на къщата потрепераха от взрива. Парапетът потрепери под ръката ми. Един от огромните полилеи във фойето се стовари на пода и се строши на парчета. Целият приземен етаж блесна в ослепително ярко оранжево. Кори спря само за миг, после изпъна рамена и продължи да слиза по стълбите, докато проблясващата светлина ставаше все по-ярка и припламваше неудържимо. Забързахме по тесния коридор към задната врата.

Тя се отвори с трясък още преди да сме я докоснали. Ем и Джеръми Бонд влетяха в къщата с ужасени лица. Спряха веднага, щом ни забелязаха. Ем ме погледна, ахна и ме прегърна. Джеръми Бонд се намръщи и ни изведе и трите навън в градината. Трясъкът наоколо беше потушителен. Чувахме яростни истерични крясъци наред с пращенето на пламъците и по-слабите експлозии. Избухваха бъчвичките с барут, а сандъчетата с боеприпасите се подпалваха и разбиваха с оглушителен грохот. Стори ми се, че хиляда фишека се възпламеняват едновременно. Цялото небе бе обагрено в ослепително яркочервено и оранжево. В градината стана светло като през деня, докато се увеличаваше блясъкът от трепкащата светлина и пламъците. Големи облаци дим се показаха от къщата и изпълваха въздуха.

— Боже мой! — извика Ем. — Какво ти се е случило? Лицето ти? Вратът ти! Чакахме там в тъмнината, почнах да се тревожа и...

— По-късно ще говорим за това! — изрева Джеръми Бонд. — Трябва да се измъкнем оттук, преди бандата да почне да ни търси.

— Тя е пострадала!

— Нали виждаш, че върви? Млъквай и изпълнявай заповедите!

— О, той е очарователен, скъпа — изрече тя озлобено. — Наистина си търси повод за кавга.

Тя се обърна, за да извади голям вързоп изпод един храст. В този момент мъж със здраво телосложение, права златистокестенява коса и строги кафяви очи се показа иззад къщата. Разкопчаният му кожен жакет се вееше. Държеше пистолет в ръка. Кори настръхна. Ем стисна здраво вързопа си и изпищя пронизително. Джеръми Бонд явно изпитваше облекчение. Махна на мъжа да дойде при нас.

— По дяволите! — изрева мъжът. — Когато се захванеш за работа, момко, я правиш страхотно!

— Какво правиш тук, Рандолф? Мисля, че наредих на всички да се чакаме на брега.

— Зная, че така каза, момко, но заложих експлозивите в склада и реших, че може би имаш нужда от малко помощ. Тръгнах по пътя към укреплението. Изминах половината разстояние, когато тази проклетия гръмна. Камъни летяха навсякъде. Във въздуха се издигнаха пламъци, които стигнаха до небето.

— Кой е този? — запита Ем.

Джеръми не й обърна внимание.

— Щом си тук, Рандолф, ще ми помогнеш да се оправя с жените. Трябва да се прехвърлим над стената и да се доберем до брега.

— С най-голямо удоволствие — отвърна дръзко Рандолф. — Трябва да побързаш, момко. Дворът гъмжи от пирати. Никой не ми обърна внимание, докато минавах. Голяма бъркотия беше и май ме помислиха за един от тях. Но някои от тях непременно ще дойдат насам, и то съвсем скоро.

Джеръми Бонд кимна в знак, че го е разбрал. Вдигна ме на ръце и се насочи към дърветата. Притиснах се към него и го прегърнах. Рандолф обви кръста на Ем с ръка и хвана Кори за китката. Забърза след нас. Ем протестираше бурно и почна да се бори с него, за да се освободи. Каза му доста категорично, че и сама може да върви. Рандолф само се усмихна, хвана я по-силно и я повлече. Затворих очи. Главата ми пак се замая. С всяка изминала секунда губех сили. Отпуснах глава върху шията на Джеръми Бонд и вдишах от мускусния му аромат. Струваше ми се, че сънувам някакъв кошмар, който никога няма да свърши. Той се спусна по стълбите, тръгна по пътеката, а после ме пусна внимателно до едно от оръдията. Рандолф доведе Ем и Кори. Държеше здраво и двете, докато небето блестеше в оранжево, а големи облаци от дим изпълваха въздуха.

— А сега ме пусни! — сопна се Ем. — Не съм бебе!

— Ти си едно дръзко момиче!

— Не искам да ме държи голям звяр като теб!

— Казвам се Рандолф, Дик Рандолф. Казвай ми Ранди.

— Разбира се, че така ще ти казвам. Бъди сигурен — отвърна язвително тя.

— Да ги свалим долу — нареди Джеръми.

— Хайде, нахалнице — изрече бодро Рандолф. — Ти си първа.

Преди Ем да успее да му възрази, той се наведе, хвана я за краката и я метна на рамо като чувал с жито. Ем изпищя и стисна здраво вързопа си. Наоколо гърмеше и трещеше. Рандолф се хвана за въжетото, вързано за оръдието, и прескочи ръба на стената. Ем продължи да пищя, докато той не се спусна долу и не я остави на земята. Джеръми ме държеше в обятията си. Беше ми прилошало. Бях толкова безсилна, че едва си държах очите отворени. Рандолф се покатери пак на стената и заговори нежно на Кори. Тя кимна покорно и уви роклята и пелерината си около моя вързоп. Стискаше ги здраво, когато той я вдигна и я пренесе над стената.

— Така ми се спи — казах аз. — Няма да се справя, Джеръми. Ще трябва да тръгнеш без мен. Просто... няма... да се справя.

— Всичко ще е наред, момиче.

Затворих очи и залитнах. Усетих, че той ме мята на рамо така както Рандолф постъпи с Ем, но това сякаш се случваше на някого друго. Стори ми се, че се люлея във въздуха, докато той се спускаше бавно и внимателно надолу. Беше обвил здраво едната си ръка около краката ми, а с другата се държеше за въжетото. Помислих си, че сигурно е много силен. После ми се стори, че мракът ме погълна и потънах в блажена забрава.

Отворих очите си след малко. Видях дървета и канари наоколо. Имах неясното усещане, че се движим надолу към брега... Бях се свила в ръцете му. Носеше ме с лекота, все едно че бях перце. Въздъгнах, затворих пак очи и потънах в мрака. После се размърдах и видях, че сме на брега. При нас имаше още няколко души. Те като че ли говореха всички едновременно. Три лодки се поклащаха на вълните, които заливаха брега. Ем и Кори вече седяха в една от тях. Ем водеше оживен разговор с Рандолф, който стоеше затънал до кръста във водата и крепеше лодката да не се преобърне. Лунната светлина блещукаше.

Червеното зарево в далечината постепенно обхващаше върха на острова. Джеръми Бонд ме погледна. Челото му се намръщи от тревога.

— Съвзех се вече — казах му аз. — Просто ми се спи.

— Разбира се, че си се съвзела, момиче. Разбира се.

— Не ме глези. Не съм дете.

— Ей сега ще те отнесем в лодката, момиче. Ще се оправииш.

Той ме пренесе над водата и ме сложи до Ем. Тя ме притисна до себе си и ме погали по косата.

— Закъснял шок — каза й Джеръми. — Ще се свести след малко.

Чух ги да разговарят за мен. После чух потапянето на весла във водата. Лодката се люлееше приятно. Отпуснах глава на рамото на Ем. Доста по-късно седнах изправена и отстраних косата от очите си. Стана ми много студено. Главата ми се проясни напълно. Ем седеше до мен и ме прегръщаше.

От другата ми страна се беше сгушила Кори. Тя ме галеше по ръката. В единия край на лодката седеше Рандолф, в другия — Джеръми. И двамата гребяха едновременно с премерени движения. Над водата духаше леденостуден вятър. Пронизваше ме чак до костите.

— Как си? — запита ме Ем.

— Неособено добре — отвърнах аз. — Но ще оцелея.

— Кори ми разказа какво е станало, скъпа.

— Свърши се — казах аз. — Край и на пиратите, и на Червения Ник.

Сребристи нишки отразена лунна светлина танцуваха по тъмната вода. Във въздуха се носеше тежка мъгла. Видях още една дълга лодка пред нас. Като се обърнах, съзрях друга отзад. Някъде в далечината проблясваше оранжева светлина от пожарите на острова. Вероятно сме изменили поне половината път. Обърнах се пак и завих рамената си още по-плътно с пелерината.

— Те са взривили всички кораби в пристанището — каза Ем, — а също и всички складове. Целият остров сега е в пламъци. Както изглежда, хората на Червения Ник ще останат без работа.

— Поне тези, които оцелеят.

— Взе ли си бижутата, скъпа?

Кимнах утвърдително.

— Намират се в една чанта, която съм привързала за кръста си.

— И аз си взех моите — каза тя. — Прибрах и някои други вещи във вързопа. Рандолф ми създаде много главоболия с вързопа. Заяви ми, че бил много голям и тежък. Казах му да се ритне отзад. Ама и него си го бива, упорит е като муле и е силен като вол. Май ще се влюбя в него.

— За мен ли говориш? — изрева Рандолф.

— Не ми обръщай внимание, скъпи — подвикна му тя весело.

Мъглата ставаше все по-гъста. Мъгливи облаци обгърнаха лодката. Вятърът духаше силно. Пяната от ледените капчици ни пръскаше леко, докато мъжете продължаваха да гребат. Лодката се люшкеше колебливо и подскачаше по вълните. Хвърлих поглед назад. Вече не виждах нито острова, нито лодката зад нас. Свих се между Ем и Кори. Потрепервах, когато ледените иглички ме опарваха по бузите и мокреха пелерината ми. Бяхме оцелели. Най-сетне се връцахме в цивилизацията. Докато вятърът духаше все по-пронизително, а гневните вълни блъскаха лодката, се молех да успеем.

ТРЕТА КНИГА
НЕГОДНИКЪТ

Вятърът внезапно спря да духа. Това стана толкова неочаквано, че се стреснах. В един момент вълните блъскаха лодката и ни пръскаха от главата до петите, а в следващия лодката се клатушкаше леко от едната на другата страна, а водата беше съвършено спокойна. Изпитах дълбоко облекчение, но по лицето на Джеръми Бонд се появи загриженост. Той погледна към Рандолф.

— Не ми харесва това — каза той.

— И на мен не ми харесва, момко. Ни най-малко.

— Какво става? — попитах аз. — Вятърът спря да духа.

— Точно това е лошото, момиче — каза Рандолф.

— Господи, тези двамата ме плашат — възкликна Ем. — Не ми харесват гласовете им. Ще потънем ли?

— Колко ни остава до заливчето? — попита Джеръми.

— Миля, може би миля и половина.

— Май ще е по-добре да се насочим към брега, Рандолф.

— Ей, това е добра идея.

— Ще ни кажете ли, какво става? — пита рязко Ем.

— Може би нищо — отвърна язвително Рандолф, — заради което да се тревожиш. Просто си седи на мястото и си дръж нахалния език още няколко минути, докато се доберем до брега.

— Канибалите ще ни изядат!

— Тихо, Ем — предупредих я аз.

Джеръми Бонд изпъна рамена и се хвана здраво за веслата Рандолф направи същото. Лодката се изви и се устреми към брега, които едва се виждаше. Мъглата се вихреше и вдигаше. Малко по малко изтъняваше. Не се чуваше никакъв звук, като изключим пляска от веслата, които се потапяха във водата. Всичко беше спокойно, ужасяващо спокойно. Всичко живо бе притаило дъх. Обезпокоих се, защото мъжете гребяха с мрачен и решителен вид.

— Повръща ми се — призна Ем. — Много по-добре се чувствам на твърда земя.

— И аз.

Кори ни гледаше, без да продума. Понасяше стоически мъките от пътуването и не даваше външен израз на тревогата си, която знаех, че изпитва. Само преди няколко минути треперех от повея на леденостудения вятър, а сега ми беше горещо. Внезапната промяна в температурата ме смущаваше не по-малко от неочаквано настъпилото спокойствие. Мъглата се вдигна и изчезна бързо. Необикновена опалова светлина почна да се просмуква през полумрака. Забелязах, че почти се е зазорило.

Веслата се блъснаха в дъното. Джеръми Бонд изскочи от лодката, хвана я и ни задърпа към брега. Рандолф отиде да му помогне.

— Я да скрием лодката зад онези дървета — каза той, — а после ще си намерим скривалище.

— Обезателно трябва да бъде пещера, дере или нещо подобно — отвърна Рандолф и хвана едната страна на лодката.

Двамата затеглиха лодката към дърветата. Мъглата се беше разнесла напълно. Тъмната опалова светлина продължи да се разлива по тъмносивото небе. Водата също беше тъмносива.

— Беше ураган, миз Ем. Той направил... направи големи поразии. Изкорени дърветата, вдигна къщите и ги преобърна. После дойде и огромна вълна от океана. Заля цялата земя. Колибите и кокошарниците останаха под водата.

— Става ми вече по-весело, скъпа. Продължавай да разказваш.

— Ще има ли ураган? — запита Ем.

— Очертава се да подуха малко вятър и да повали час-два — каза й Рандолф, — но не тревожи хубавата си малка глава с подобни мисли. Ще си намерим някое закътано и приятно местенце и ще се опознаем по-добре.

— Няма що, голямо удоволствие, скъпи. Откакто се помня, рядко съм виждала по-грозен простак от тебе.

— Ти се шегуваш с мен, момиче. Не изглеждам по-зле от другите. Е, щом всички жени си падат по мен, защо да ги отблъсквам?

Ем стана и си вдигна вързопа.

— Предпочитанията на някои жени са необясними — изрече тя рязко.

Дик Рандолф се ухили. Челюстта му беше квадратна, а скулите — широки. Съвсем не беше красавец, но устните му се извиваха весело, а тъмнокафявите му очи също гледаха засмяно. Беше висок,

строен и със здраво телосложение. Излъчваше груба сила и непринудена самоувереност. Подозирах, че безгрижието и приветливостта му подвеждат всеки враг, с който той се сблъскваше.

— Ела, момиче — рече той и я прегърна през рамената. — Ще вървим по този път.

Ем въздъхна и ни изгледа със страдалческо изражение. То не заблуди никого, най-малко пък Рандолф. Той я стисна здраво и я поведе към дърветата. Кори вдигна обвития в пелерини вързоп и тръгна след тях. Обърнах се и погледнах към Джеръми Бонд. Сърцето ме присви. Знаех, че той се тревожи много за другарите си.

Вината беше изцяло моя. Ако не ги беше повел да ме спасяват, сега щяха да се намират в безопасност в Ню Орлиънс. Въпреки че нито Джеръми, нито Рандолф споменаха нещо по този въпрос, бях сигурна, че според тях или едната, или и двете лодки са се разбили в скалите, или са се преобърнали някъде в морето.

Джеръми сякаш ми прочете мислите. Тръгна по пясъка към мен и ме хвана за ръката.

— Всичко ще се оправи, момиче — изрече той спокойно. — Другите сигурно си търсят скривалище като нас. Вероятно са се добрали до брега веднага щом мъглата стана по-гъста.

— Колко души бяха?

— Десет... не, девет. Кейтс го убиха на острова. Не се безпокой за тях. Ще се срещнем с тях в заливчето веднага щом отmine бурята. Имаш голяма синина на челюстта. Боли ли те?

— Не ме боли много. Ще се оправя.

Той се усмихна. Усмивката му беше прекрасна. Усетих, че се размеквам.

— Благодаря ти, Джеръми. Вече бях загубила надежда.

— Трябваше да вярваш в мен. Трябваше да вярваш, че в крайна сметка ще разбере къде си и ще дойда да те спася.

— Не си и представях, че ще те видя отново. Мислех, че след онази нощ в градината си ме забравил.

— Държа на обещанието, което ти дадох тогава, Мариета.

Не му отговорих. Реших да не се поддавам на този чар и на силната му мъжка привлекателност. Възнамерявах сама да си бъда закрилник и да не завися от никого другиго.

Той прочете мислите ми за пореден път. Усмихна се още по-широко и поклати глава. Очите му блеснаха.

— Май си решила да се бориш с мен.

— Не знам за какво говориш — отвърнах надменно.

— О, момиче, да знаеш само колко ме ядосваш. Никоя друга жена не ме е ядосвала толкова, но за щастие аз съм търпелив човек. С момиче човек трябва да бъде търпелив или пък да го изнасили.

— Ще преспя с теб, Джеръми, ако толкова държиш на това.

Гласът ми прозвуча умишлено студено. Държах се резервирано. Това изобщо не му хареса. Устата му се присви, а очите му блеснаха гневно. За миг си помислих, че ще ме удари.

— Ще преспиш с мен, момиче — изрече той строго, — но това ще стане с твое съгласие и защото ще го искаш не по-малко от мен. Когато разбереш кого харесваш наистина, сама ще дойдеш при мен, без да се колебаеш.

— Това никога няма да стане, Джеръми.

— Няма да споря с теб, Мариета. Точно сега нямаме никакво време. След малко ще се разрази страшна буря. Час по-скоро трябва да си намерим подслон.

Не след дълго настигнахме Кори, Ем и Рандолф. Рандолф беше метнал на рамото си вързопа на Ем. С едната си ръка я държеше за кръста. Вързопът дрънчеше шумно. Зачудих се какво ли е успяла да вземе през десетте минути, преди да хукне към градината. Кори вървеше с усилие, но не изоставаше. Минахме през едно обширно сечище. В земята бяха забити дълги дървени колове във формата на кръг. Бяха съединени на върха, така че да образуват овална рамка. Покривала от проскубани животински кожи висяха по една от тези „постройки“. Досетих се, че това са били колиби.

— Господи! — възкликна Ем и се притисна към Рандолф. — Какво... какво е това място?

— Село на каранкавите — отвърна той — или поне е било такова доскоро.

— Каранкави! Те не са ли канибали?

— Не се пали толкова, момиче. Нали виждаш, че ги няма. Каранкавите са номади и рядко се задържат на едно място повече от няколко седмици. Постоянно се местят от едно място на друго. Стоят,

докато има храна. Щом почне да привършва, си вдигат багажа и тръгват на път.

— Мислех, че ядат хора.

— Ядат каквото им попадне — изрече той закачливо. — Риба, корени, боровинки. Ако срещнат елен, изяждат и него. Ако им падне бял човек, и той заминава в казана.

— Ти се шегуваш, но това съвсем не е смешно!

Рандолф се засмя добродушно. Продължихме напред и се запровирахме през една гъста горичка от кедрови дървета. Беше толкова задушно, че всички бяхме потънали в пот. Джеръми пак се заозърта разтревожено. Ем изпищя обезумяло, когато някакво животно скочи от едно дърво и се плъзна по пътеката. Рандолф я притисна към себе си, и пак се засмя. Тя го изрита разярено в пищяла. Той изкрещя от болка.

— Виж я ти хитрушата — възкликна той гневно и ѝ подхвърли вързопа. — Сама си носи награбеното. Тежи поне един тон!

— Обичам джентълмените — подметна тя и с явно усилие нагласи вързопа на рамото си.

— Дайте да го нося, миз Ем — предложи Кори.

— По-добре недей, скъпа. Действително тежи един тон. Проклетите свещници. Не биваше да ги взимам, но са от чисто сребро.

През клоните на дърветата забелязахме да се издига един склон, който беше осеян с дървета и големи сиви канари. Точно по средата му зееше голяма дупка — вход към една малка пещера. Джеръми ни подвигна да побързаме и ние се запрепъвахме нагоре. Ем почти се беше превила на две под тежестта на вързопа си. След малко Рандолф се намръщи и поклати глава. Взе багажа ѝ и го метна на широкото си мускулесто рамо. Тя го възнагради с нежна усмивка.

В далечината се чу тътен. Досега не бях чувала подобен звук. Прозвуча така, сякаш гигантски железен ваяк се носи с грохот по земята и чака всичко по пътя си. Земята под краката ми се размърда като някакво живо същество, а грохотът продължи да отеква и ставаше все по-силен. Изведнъж вятърът задуха свирепо и зави като някой зъл дух. Дъждът се изля като порой върху нас.

— Пещерата! — изкрещя Джеръми. — Трябва да се доберем до пещерата!

Вече тичахме. Вятърът удряше настървено гърбовете ни и ни блъскаше напред като невидим гигант, който се е навел, за да ни размаже на земята. Дъждът се вихреше около нас и ни заслепяваше, докато бързахме с всичка сила към склона.

— Какво ще правиш? — извиках, когато Джеръми ме хвана за ръка.

— Имай ми доверие, момиче!

Отвърза бързо кърпата от шията си и завърза единия ѝ край за дясната си китка. Дъждовните капки ни удряха като куршуми. Едва издържахме да не паднем под напора им. Свилата се на земята Кори се захлъзга надолу, когато вятърът я заблъска. Джеръми завърза възел около китката ми. После ме издърпа до ствола на едно дърво.

— Не! — изкрещях аз.

— Имай ми доверие! Ще се върна да те взема!

Обви насила и двете ми ръце около ствола на дървото и завърза другия край на кърпата за лявата ми китка. Остави ме да стоя вързана и прегърнала чепатия ствол на дървото. Вятърът се впи в полите и косата ми, когато обърнах глава и го видях да взима на ръце Кори и да я понася нагоре към Ем и Рандолф. Вятърът виеше като хиляда гневни демона.

Светът беше полудял. Природните стихии се бяха развилнели. Във въздуха се носеха отломки и капки дъжд, който връхлиташе върху мен подобно на мощна сива вълна. От небето падна сребриста светкавица, която раздра разярено въздуха. Удари едно дърво, което се намираще само на няколко метра от мен. Появи се голям облак дим. Лумнаха яростни пламъци. Дървото се разцепи на две и се строши с пронизителен трясък, който приличаше на жален вопъл.

Молах се другите да са успели да се доберат до пещерата. Знаех, че ще загина, но дано поне другите да оцелеят. Един страшно силен порив на вятъра блъсна дървото и то се залюля. Корените му се измъкнаха от почвата. Полетях във въздуха. Вятърът щеше да ме отнесе, ако китките ми не бяха вързани. Паднах пак върху ствола с такава сила, че останах без дъх. Нещо ме удари болезнено по бедрото. Беше тежката чанта с бижутата. Запазих самообладание, без да отварям очи. Чаках да дойде неизбежното.

Стори ми се, че изминаха няколко минути, а после и часове. Светът наоколо като че ли изчезна, а аз се озовах посред един виещ,

пищящ и връхлитащ непрестанно кошмар, който никога нямаше да свърши. Всичко се завъртя пред очите ми. В съзнанието ми се заредиха със зашеметяваща бързина ярко обагрени образи и сцени.

Отворих очи. Лицето на Джеръми се намираще само на няколко сантиметра от моето, а той се мъчеше да развърже кърпата. Викаше право в ухото ми, обаче едва го чувах в кошмарния грохот. Не се опитах да му отговоря. Просто се подчиних.

Той ме метна на рамо и се наведе. За миг и двамата се оказахме под водата, докато той минаваше под ствола на дървото, за което бях завързана допреди малко. Джеръми ме вдигна нагоре. Закашлях се. Водата се стичаше и от двамата ни, докато той с ходене и плуване се отдалечи от дървото. Стволът се наклони още повече. Всичките му корени излязоха навън. Дървото падна във водата със силен плясък. Ако Джеръми Бонд не беше дошъл навреме, щях да бъда премазана и сега щях да се нося по течението със счупени кости.

Водата ни стигаше до бедрата. Усетих, че всеки момент краката му няма да издържат и двамата ще полетим надолу и ще загинем. Удари нов гръм. Половин дърво се стовари с трясък във водата точно пред нас.

Джеръми можеше да се спаси, но се беше завърнал за мен. Сега и двамата ще умрем. Твърдеше, че ме обича. Сигурно говореше истината и действително ме обичаше. Беше рискувал своя живот и този на хората си, за да ме измъкне от острова. Сега пак рискува живота си. Ще загинем заедно. Преди самата аз исках да умра. След като убиха Дерек, копнеех да загина, но сега, когато силните му ръце ме притискаха уверено към мускулестите му гърди, а вятърът пицеше пронизително, дъждът шибаше лицето ми, върховете на дърветата се люлееха и трошаха, а клоните им летяха във въздуха, отчаяно ми се искаше да живея. Ако не за друго, то поне, за да му благодаря за всичко, което направи за мен. Прилепих се към тялото му и зарових лице в шията му. Всичките му мускули се бяха напрегнали. Продължаваше да си пробива път през буйно течащите водите вече не стигаха до кръста, а до коленете му. Докъде сме стигнали? Колко още ще издържи той? Коленете му отслабяха от голямото напрежение. Потрепервах леко, докато той се придвижваше с мъка нагоре. Да, нагоре. Катереше се по подножието на склона. Вдигнах глава. Дъждът се изливаше яростно навсякъде наоколо. Някой се приближаваше към

нас. Нечии огромни ръце се протегнаха. Стиснаха и неговата, и моята ръка и ме поеха. Като насън забелязах, че Дик Рандолф ме мята на рамото си. Катереше се, без да ме изпуска. Зад нас се качваше Джеръми Бонд, а после влязохме в пещерата. Рандолф ме пусна бавно. Стъпих на земята. Държеше ме за ръцете, за да не рухна на земята. Зърнах бегло пурпурносивите каменни стени, пламтящия огън и някаква странна купчина от мъхести одеяла и строшени грънци. Погледнах Рандолф в очите и понечих да му благодаря. После ми се зави свят и припаднах в ръцете му.

С усилие се надигнах и седнах. Бях изсъхнала, топла и удивително бодра. Мекото и приятно ухаещо одеяло от изсушен мъх се смъкна от рамото ми, когато се протегнах и се огледах наоколо огънят беше угаснал. Беше останала само една купчинка от студени и овъглени дървета. Слънчевите лъчи влизаха вътре през отвора. Кори и мъжете ги нямаше. Ем се усмихна и дойде при мен с един от онези бели съдове със странна форма.

— Ето, скъпа — каза тя, — пийни си малко вода. Не се тревожи от това, че и канибалите са пили оттук.

Хванах съда за тънката му бяла шийка. Пих жадно, без да се тревожа ни най-малко от това, чии други устни са докосвали преди ръба му. Водата беше удивително прохладна и приятна. Ем ме гледаше как пия, така както майка кокошка гледа болното си пиленце. Изпих всичката вода и ѝ върнах съда. Тя го остави внимателно на пода.

— Как си? — попита тя.

— Цялото тяло ме боли. Едвам си усещам челюстта от болка. Вратът ми е ожулен. Кожата под косите ми пари. И китките ме наболяват, но се чувствам прекрасно. Щастлива съм, че въпреки всичко оцелях.

— Дълго спа, скъпа. Сега е късен следобед. Бурята отмина отдавна.

— Къде са мъжете?

— Отидоха на лов — отвърна тя. — И Кори тръгна с тях. — Явно знае доста за корените, боровинките и други такива неща. Излязоха преди час. Сигурно ще се върнат скоро. Не знам за теб, но аз съм гладна.

— И аз бих хапнала малко — признах си чистосърдечно.

— Рандолф е решил да убие дивеч с лък и стрели. Знаеш ли какво ми каза? Че ако някакви каранкави са се спотаили някъде, той не желае да им разкрива присъствието ни, като гърми наляво и надясно.

— Значи според него те се навъртат наоколо?

Ем кимна утвърдително.

— Каза, че те са номади, но и когато се преселват, не отиват много надалеч. Обикаляли по цялата местност в дълги канута от издълбани дънери. Така че може да са на десет мили оттук, но може и да са на половин миля от нас.

— Чудесно е, че сме свободни, нали?

— Стига да не мислиш за канибалите, които се крият зад всяко дърво. Що се отнася до мен, ще се почувствам много по-щастлива, когато се приберем в Ню Орлиънс.

— Поне не сме на острова, Ем.

— И си имаме двама закрилници. Да знаеш само колко спокойна се чувствам, когато Рандолф е наблизо. Става ми приятно така, сякаш съм се сгушила в прегръдките му. Искане ми се да се притисна към него и да замъркам. Същевременно ми се иска да го одраскам.

Изгледах я иронично и вдигнах едната си вежда.

— О, не, скъпа — почна да протестира тя, — този път е сериозно.

Само се усмихнах и поклатих глава. Наслаждавах се на ярката слънчева светлина, която ме галеше по бузите, голите ръце и рамената. Беше много горещо, въпреки че не беше толкова задушно, колкото беше преди. Обзе ме удивителен прилив на енергия. Изпитвах някаква приятна възбуда, която едва разпознах — отдавна не се бях чувствала така. Бях щастлива. За пръв път от много месеци насам не бях напрегната и светех от радост. Усмихнах се леко. Почувствах се в пълна хармония със себе си и със света. Не желаех да мисля на какво се дължи това.

— Идват! — възкликна Ем. — Мили боже, той държи две огромни птици в ръка! Хванал ги е за краката!

— Диви пуйки — казах й аз.

— Виж само колко е самодоволен.

Рандолф забеляза, че стоим пред пещерата, вдигна пуйките над главата си и ги разклати триумфално. Ем изсумтя от отвращение. Рандолф се закатери по склона. Джеръми и Кори вървяха подире му. Кори носеше кошница, която сигурно бе намерила в пещерата. Беше я напълнила догоре със закръглени червено-черни плодове.

— Я вижте! — извика Рандолф. — Бива си ги, а?

— Махай тези проклети птици! — сопна се Ем.

— И двете ги уцелих с моя лък и стрелите. Мислеше, че ще се върна с празни ръце, нали?

— Надявах се да не се върнеш изобщо — изрече сухо тя. — Пак ме будалкаш. Обзалагам се, че си тъгувала за мен през цялото време.

— Не е ли очарователен? Обичам мъжете с весел характер. Какво смяташ да правиш с тези птици, Рандолф?

— Ще им отрежа главите, а после ти ще им оскубеш перата. След това ще ги набодем на шиш и ще ги опечем.

— Няма да ги скубя — отвърна дръзко тя и отскочи назад ужасено. — Няма да ги пипна! Побиват ме тръпки, като си помисля за това!

Рандолф се усмихна. Извади си ножа. Ем хукна да се скрие в пещерата, за да не гледа обезглавяването. Седнах на един камък, взех една от пуйките и се зах да скубя умело перата ѝ. Джержми стоеше с ръце на хълбоците.

— Много добре се справяш — отбеляза той.

— Имам голям опит.

— Така ли?

— На времето оскубах не малко пилета. Обикновено ги топвах първо във вряла вода. Така перата се отскубват по-лесно. Едната е готова. Подай ми другата.

— Май имаш умения, за които не съм и подозирал — изрече той и ми я подаде. — Нима искаш да кажеш, че действително умееш да готвиш?

— Готвя разкошни яденета — отвърнах язвително.

— Не вярвам!

Отскубнах цяла шепа пера и ги пуснах на земята, без да си правя труд да го поглеждам.

— Правя чудесен пай, който се топи в устата — заявих аз. — Все едно, че не си живял досега, щом не си пробвал от моето задушено. Слагам му специални подправки, за да му придам необходимия вкус.

— Нещо ме разиграваш, момиче. Никая красавица като теб не знае какво се прави в кухнята. Сега сигурно ще ми кажеш, че си лъскала и ботуши.

— И то немалко.

— Искаш ли да лъснеш моите?

— Само кажи, и ще ги лъсна. И тази пуйка е готова. Дай ми ножа си, за да ги разрежа и да им извадя вътрешностите.

— Не искам да гледам.

— И ти си като Ем.

Взех ножа, грабнах и пуйките и слязох малко по склона, за да работя на спокойствие. Щом свърших, си изтрих ръцете в тревата и се върнах в пещерата. Пуйките бяха готови да почнем да ги печем. Ем ме изгледа ужасено, когато ги подадох на Рандолф, който междувременно бе сложил един грубо издялан шиш над догарящия огън.

Излязох, без да бързам, от пещерата. Спуснах се бавно по склона. След малко чух, че Джеръми Бонд стъпва тежко след мен. Не се извърнах и не му обърнах внимание дори, когато той ме настигна и закричи до мен. Чувствах се великолепно.

— Няма нищо — изрече той, — само си помислих, че ще ти е приятно някой да ти прави компания.

— Не биваше да си правиш този труд.

— Не искам да попаднеш в ръцете на някоя банда каранкави, момиче. Тази местност гъмжи от тях. Рандолф и аз намерихме две издълбани канута долу на реката. Едни храсталаци ги скриваха наполовина. Индианците, които са ги оставили, сигурно ще се върнат, за да си ги приберат.

— Искаш да ме уплашиш, мистър Бонд.

— Вярно е — призна той. — От теб се очаква да трепериш и да се хвърлиш в прегръдките ми, за да те защитавам.

— Не се плаша лесно.

— Забелязвам.

— Благодаря ти, Джеръми — изрекох тихо. — Май ми се налага да казвам това доста често.

— Не се оплаквам.

— Спаси живота ми. Пак.

— Знаеш ли, в Китай вярват, че ако спасиш живота на някой човек, от този момент нататък поемаш отговорност за него. Отговаряш за неговото здраве, щастие и добруване.

— Ние не сме китайци, мистър Бонд. Не носиш никаква отговорност за мен.

— Точно обратното — отвърна той.

Извърнах се и го изгледах гневно. Той се усмихна и продължи да крачи жизнерадостно до мен. Размахваше ръце. Кожените ресни се люлееха силно. Кърпата се вееше на шията му. Изумителният му чар се стовари с цялата си сила върху мен. Джеръми беше едновременно много мъжествен и игрив като малко момче. Прииска ми се да се засмея, но не го сторих, разбира се. Не бях толкова глупава, че да го насърчавам в ухаждането му, въпреки че това вероятно би ми доставило удоволствие. Продължих да вървя напред. Свих наляво, когато стигнахме подножието на хълма, и тръгнах под дърветата. Джеръми мълчеше. Скоро навлязохме във върбалака. Дългите провиснали нанизии от нефритовозелени листа докосваха леко ръцете ни.

Застанах под една върба и се облегнах на ствола ѝ. Извих гръб и го затърках в тънкия ствол. Гърдите ми се уголемиха и за малко не изскочиха от голямото деколте. Не го направих нарочно. Погледът му се промени. Забелязах какъв е ефектът на голите ми гърди, изпънах гръб и скръстих ръце пред себе си. Джеръми разтвори устните си. Сините му очи гледаха твърде напрегнато. Въздухът около нас беше зареден с напрежение и неприкрита страст. Не исках двамата да се любим. Или пък исках? Намръщих се. Обърках се от бурята от чувства, която се вихреше в мен. Не го желяех. Пазех се от него. Знаех много добре какво представлява Джеръми. Не исках да се въвличам в никакви истории с него, но в същото време му бях много благодарна за всичко, което той стори за мен. Чувствах се чудесно, когато бях с него.

— Къде се научи да готвиш? — попита той.

— Осъдиха ме да бъда робиня по договор. Сигурно знаеш това. Бях готвачка и икономка.

— На плантацията на Хоук ли?

Кимнах. Заболя ме, когато си спомних миналото. Джеръми явно забеляза това, защото видях, че съжалева за въпроса си. Никога не бях срещала мъж, който да долавя толкова добре всяка промяна в настроението ми. Той като че ли знаеше какво мисля и чувствам всеки миг.

— Наистина умея да готвя — изрекох безгрижно.

— Вярвам ти.

— Някой ден ще ти опека един пай.

— Обещаваш ли?

— Това е най-малкото, което мога да сторя за теб.

— Хубав ли ще е?

— Ще видиш.

Той се наведе и опря дясната си длан върху ствола над главата ми. Гърдите му почти ме докосваха. Лицето му се озова съвсем близо до моето. Целуваше ме много дълго и някак лениво. Вкусваше с наслаждение устните ми. Обгърнах с ръце гладките мускули на рамената му и си позволих да се понеса по една река от удоволствие. Плувах по нея без усилие. Сладостта ме изпълваше, докато той нададе дълбок гърлен стон и ме привлече към себе си. Още действаше мудро и не бързаше заникъде. Целуваше ме, без да ме натиска силно, защото всичко ставаше от само себе си и го желаехме и двамата. Оставих се на удоволствието. Затворих очи. Струваше ми се, че сънувам приятен сън. Престанах напълно да се съпротивлявам. Джеръми вдигна глава и се вгледа в очите ми. Целуна ме още веднъж, този път съвсем леко.

— Обичам те, Мариета.

Гласът му беше тих и леко дрезгав. Очите му ми казаха същото. Чувствах се ужасно объркана. Подвоумих се. Желаех го. Нямах как да отрека това. Той притегляше и най-малката частичка от тялото ми. Сладостта ме изпълваше. Жадувах да се потопя в неговата сила и топлина, да се понеса пак по онази мудро течаща река на удоволствието, но знаех, че не постъпвам правилно. Желанието ми се дължеше не на мъжа, а на собствения ми копнеж, на моите нужди и сексуалността имаше малко общо с това. От месеци насам към мен се отнасяха само грубо и насилнически. Нуждаех се от нежни думи и милувки. Искях да изоставя стоманения самоконтрол и да се облегна на някого друго, да черпя от неговата сила, а не от моята.

Погледнах го в очите. Той разбра всичко и ме зачака сама да реша... Нямах да ме кара насила. Нямах да направи нищо, което не желаех. Желаех го от все сърце, но знаех, че ще допусна грешка, ако се поддам на силния копнеж. Свалих ръцете си от него и се дръпнах.

— Няма да е честно — прошепнах аз.

— Честно?

— Към теб. Не те обичам. Никога не съм те обичала. Благодарна съм ти и те смятам за... привлекателен, но...

— Разбирам, Мариета.

— Аз... преживях много неприятности. Твърде уязвима съм...

— Няма да се възползвам от това.

Отстъпи назад и пъкна ръце в джобовете на панталоните си. На устните му се появи нежна усмивка. Съвсем не ми се сърдеше, нито изглеждаше разтревожен. Хубавата му, буйно израснала, кестенява коса се беше разрошила над челото му. Сините му очи ме гледаха така нежно, сякаш бях любимото му дете. Отвърнах на погледа му. Бях му благодарна за това, че ме разбра. Постепенно унасящата отмалялост и копнежът отслабваха и се връщаше здравият разум. Въздъгнах и изпгнах гръб. Устоях на изкушението, а то наистина беше много силно. Победата не ми достави никакво удоволствие. Вместо това чувствах нещо, което доста приличаше на разочарование.

— Благодаря ти, Джержми — казах аз. — Всеки друг мъж би продължил да упорства на твое място.

— Аз съм много търпелив. Казах ти вече. Ще чакам, докато станеш готова, докато се убедиш какви са истинските ти чувства.

— Ще се връщаме ли в пещерата?

— Да, пуйките трябва да са се опекли вече. Гладен съм.

— И аз.

Той се усмихна, отпусна се и ме хвана за ръка. Долових мириса на печено месо, когато приближихме пещерата. Усетих, че едва вървя от глад. Толкова ми се ядеше, че не бях в състояние да чакам повече, за да хапна нещо.

— Ето ви и вас! — възкликна Ем. — Бях почнала да се тревожа.

— Готово ли е?

— Отлично са изпечени — каза ми Рандолф. — Кори вече ги нарязва сръчно на парчета и донесе няколко листа, за да си ги държим в тях. Искаш ли бутче?

— Каквото и да ми дадеш, все ще го изям — отвърнах аз.

Това беше най-вкусният обяд през живота ми. Когато погълнахме и последното парче от пуйките, а къпините свършиха и съдовете с вода бяха напълно празни, продължихме да седим на местата си. Бяхме преяли и изпитвахме задоволство.

— Май е време да се замъкнем в заливчето — отбеляза Рандолф.

— Не мога да направя и една крачка — изрече Ем.

— Мисля, че ще стигнем дотам преди залез-слънце — продължи той, без да обръща внимание на думите ѝ. — Обаче ще трябва да си дадем малко зор.

— Искам да си дремна — почна да протестира Ем.

— Ще дремеш на кораба, момиче. Хайде, ставайте всички! Размърдайте се!

Аз самата бих си дремнала също, но се изправих уморено. Джеръми и Рандолф вървяха отпред, а Кори пристъпваше на няколко крачки зад тях. Ем ме хвана за ръка и ми даде знак да вървя малко по-бавно. Изостанахме зад другите, за да си разговаряме на спокойствие.

— Какво стана? — попита тя.

— Кога?

— Когато ти и твоят хубав мистър Бонд излязохте на разходка.

— Нищо особено, Ем.

Ем помръкна.

— Ама съвсем нищо ли?

— Е, добре, той ме целуна — признах аз. — И после се обърнахме и се върнахме в пещерата.

Ем доближи няколко сплетени корена на кипариси и изгледа с подозрение един дънер, който беше полускрит от високата трева. Вече стана по-трудно да се върви. Дърветата растяха по-близо едно до друго, корените им се преплитаха, земята беше по-влажна. Навсякъде наоколо имаше вода. Преминахме с газене една рекичка само за да прекосим още една след малко. Водата ни стигаше до прасците. Бреговете бяха много кални. Видях нещо, което наистина приличаше на алигатор. За щастие Ем не му обърна внимание.

— Той е влюбен в теб, скъпа, нали знаеш — продължи тя. — Седя до теб доста дълго, докато ти спеше. Това стана, след като те донесе от бурята. Държеше те за ръка и те гледаше. Скъпа, той те гледаше толкова влюбено, че едва не извиках. Никога не съм виждала толкова нежен и загрижен за жена мъж.

— Минал е целия този път и си е рискувал живота, за да те спаси от острова — продължи Ем, — а после пак си рискува живота през време на бурята. Сигурно те обича.

— Много съм му благодарна за всичко. Казах му го.

— Но не го обичаш?

— Ни най-малко — отвърнах аз.

— И аз си помислих така, скъпа. На него му дай да разбива сърцата на жените. Твърде самодоволен е, има голям чар, а на всичко

отгоре и изглежда прекалено добре. Всяка жена ще си има ядове с мъж като него.

— Не смятам да си имам ядове, с който и да е мъж — заявих аз. Гласът ми звучеше доста твърдо. — Изминавала съм го вече този път. Преживяла съм го безброй пъти. Вече никой няма да има възможност да ме наранява.

— Той ще го направи. Ще ти разбие сърцето, скъпа.

— Това няма да стане — уверих я аз.

— Аз пък ще си хвана някой пряк и прост юначага като Рандолф. Той се опита да си позволи някои волности този следобед в пещерата. Ти и Джеръми Бонд бяхте излезли да се разходите, а Кори отиде да събира листа. Двамата останахме сами. Той наистина си позволи някои волности.

— Какво ти направи?

— Казах му, че има точно петнайсет минути, за да спре с тези глупости.

Тя ме изгледа игриво. Усмихнах се и след малко и двете избухнахме в смях. Мъжете се обърнаха, за да видят какво става. Бяхме изостанали доста назад. Рандолф ни извика да ги настигнем веднага и ние отидохме при тях. И двете се държахме доста неразумно, но ни беше весело. Джеръми настоя да вървя до него. Ем се хвана за ръката на Рандолф. Разменихме си усмивки с Кори. Тя сякаш се бе преобразила, откакто напуснахме острова. Вече не се държеше свенливо. Доказваше, че е смела и находчива. Крачехме непоколебимо напред. След половин час стигнахме заливчето.

Корабът не бе голям. Имаше ръждивокафяв корпус и само три платна. Корпусът беше смачкан в единия си край и беше потопен във водата. Мачтите бяха счупени. Платната се бяха сплели едно в друго и се носеха по повърхността на водата. Застанахме на брега и се вгледахме в разрушенията от бурята. Никой от нас не проговори. Нямахме нужда от думи. Бяхме изпаднали в безизходица в пустошта.

Виждахме, че след половин час или по-рано целият кораб ще се озове под водата. Помъчих се да не мисля какво означава това за нас. Постарах се да пропъдя ужасното предчувствие, че с нас е свършено.

— Още има време да спасим това-онова — каза Джеръми.

— Много е рисковано, момко.

— Кухнята и оръжейната са отпред и още не са потънали. Нищо не ни пречи да спасим няколко пушки и малко боеприпаси, както и готварските принадлежности. Ще ни трябват. Ще преплувам дотам, Рандолф.

— Ще дойда с теб.

— Не, единият от нас трябва да остане с жените. Освен това теб изобщо не те бива да плуваш.

— Ще ти трябва помощник, момко. Дори ако успееш да спасиш вещите, как ще ги донесеш сам тук?

Джеръми вече си бе свалил кожения жакет. Сега седеше на брега и си събуваше ботушите.

— Ще се справя — отвърна той дръзко.

Доплува до кораба за няколко минути. Хвана се за перилото, което беше потънало наполовина, и се качи на все по-наклоняващата се палуба. Тя сякаш изчезна под него. Корабът се разлюля и се килна настрана, когато той се заизкачва по палубата на ръце и колене. Изчезна в един отворен люк. Уплаших си, да не би да загине. Корабът ще потъне, а той ще се озове в клопка вътре и повече няма да го видя.

Кори си пое дълбоко дъх и си свали обувките.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — попита рязко Рандолф.

— Ще му помогна — отговори Кори. — Ти каза, че той има нужда някой да му помогне.

— Но не и от теб, момиче! Няма да ти позволя да отидеш...

Още преди да успее да си довърши изречението, Кори си беше съблякла роклята. Гмурна се във водата и заплува непохватно към кораба по бялата си фуста. Толкова се уплаших, че имах сила само да гледам как тя замахваше с ръце и крака. Ту изчезваше под водата, ту се

появяваше миг по-късно. Косата ѝ се беше прилепила към главата ѝ като лъскава черна шапка.

— Няма да успее да доплува до кораба! — възкликна Ем. — Ще се удави!

Рандолф стисна юмруци. Кокалчетата на ставите му побеляха. Много му се искаше да се хвърли след момичето, но знаеше, че ако нещо се случи с него, Ем и аз ще останем съвсем сами. На лицето му беше изписано страдание, докато гледаше как Кори загребва шумно и ръкомаха. Отново потъна във водата. Стори ми се, че сърцето ми спира да бие. Усетих, че ми прилошава. Ем мачкаше ръката ми със своята, а аз дори не забелязвах това. Главата на Кори се появи отново. Тя се хвърляше напред като тюлен, риташе и размахваше ръце като вятърна мелница. Плуваше неуверено към кораба.

Стигна до перилото, хвана се за него и се качи горе. После изпълзя на палубата. Остана там за миг. Явно си поемаше дъх. Запълзя по палубата към отворения люк. Корабът вече потъваше по-бързо. Долавях скърцането, скрибуцането и шума от всмукване, докато водата си искаше своята жертва и я дърпаше надолу. За колко време ще потъне целият кораб? За пет минути? За десет?

— Кори — прошепнах аз.

— Тя искаше да помогне, скъпа. Знае, че ни дължи твърде много. Съзнава, че няма да издържи докрай. Това е... това беше нейният начин да ни покаже, че и тя участва наравно с нас. Тя е много смело момиче.

— Ще загинат, Ем.

— Може би няма, скъпа. Възможно е да се измъкнат навреме.

Стоях неподвижно. Сърцето ми се свиваше от ужас, докато гледах как вълните заливат кораба и го всмукват. Погълнаха още малко от него, после още малко. Водата се намираше само на няколко метра от отворения люк. Обзе ме ужас, какъвто не бях изпитвала по-рано. Каква героиня излезе това крехко и нежно момиче! Ами Джеръми? Той ме обичаше от все сърце, а аз го отхвърлих. Чу се шум от поглъщане. Върхът на кораба се залюля силно от едната страна на другата и сякаш подскочи над водата, но тя го всмука обратно в себе си и той се хлъзна надолу застрашително бързо.

— Виж! — извика Ем.

Един огромен черен вързоп изскочи навън от люка, прелетя над перилото и се приземи във водата със силен плясък. Изплува на повърхността само на няколко фуга от сплетените платна. И тримата на брега зачакахме. Взирахме се в люка и всеки момент очаквахме да видим Кори и Джеръми. Затаих дъх и се замолих наум, но корабът продължи да потъва, а никой не се появи. Почнахме да губим надежда. Ужасих се още повече. Ем пусна ръката ми и застана на края на брега. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но моите очи бяха сухи.

Изтече една минута, после още една. Последва я трета. Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам, да гледам и да се моля. А — после настъпи неизбежното. Чу се поредният силен звук от поглъщане и силно скърцане. Корабът се залюля и водата нахлу в отворения люк. За няколко секунди потъна целият съд, а на повърхността се появиха големи мехури. Нещо изскочи от водата. Това беше втори вързоп, увит в черна мушама. Той се поклати, подскочи и се залюля над водата. След това до него се появи главата на Кори. Нежните ѝ ръце с цвят на кафе го обгърнаха. Ем извика. Стори ми се, че викът ѝ прозвуча някъде отдалеч. На повърхността изскочи и Джеръми. Главата и тялото му се изстреляха мощно напред. Разтърси глава, за да изтръска водата от очите си. После заплува към вързоба и обви ръце около рамото на Кори. Останаха така известно време, а мехурите продължаваха да се пукат около тях подобно на огромни мокри топки.

Не изпитвах облекчение. Бях се издигнала над подобни чувства. Струваше ми се, че аз самата съм умряла и съм се съживила. Бях твърде уплашена, за да изпитвам каквото и да е. Видях, че Кори обвива ръце около рамената на Джеръми и почти ляга на гърба му, докато той се отгласква от вързоба и се насочва към брега със същите мощни и равномерни загребвания, с които бе потеглил преди малко. Кори се бе долепила до него, а той плуваше така, сякаш изобщо не я носеше. Разсичаше без никакво усилие водата с ръце. Когато вече стигаше дъното с крака, той спря, издърпа я отпред и я прегърна силно. И двамата се засмяха. Едва не загинаха преди малко, а сега се смееха като шумни деца.

Наведох се над вързоба си, развързах лентите на пелерината и я разперих. Едва съзнавах какво върша. Джеръми донесе Кори на брега. Рандолф я хвана за ръката и я измъкна от водата. Ем взе пелерината от мен и загърна Кори с нея. Кори се усмихваше и смееше. Беше доволна

от себе си. Искаше ми се да я разтърся и да ѝ ударя шамар. Прегърнах я и я стиснах толкова силно, че тя изохка и се размърда неспокойно.

— Всичко е наред, миз Мариета — почна да протестира тя. — Добре съм.

— Как можа да постъпиш така, Кори. Как можа!

— Взехме много и хубави неща.

— Защо! Защо постъпи така?

— Искях да помогна. Освен това плувам като риба.

Нямах сили да говоря повече. Заплаках. Най-после заплаках, а Кори ме утешаваше и се усмихваше нежно, докато ме галеше по косата с мократа си ръка.

Джеръми Бонд се върна на брега с втория вързоп, излезе от водата и се отърси от нея като голямо кученце. От цялото му тяло се стичаше вода.

— Успяхме — възкликна той.

— Наистина — добави Кори.

— Малкото момиче ми спаси живота — обяви Джеръми.

— Наистина — повтори Кори.

— Вървете по дяволите и двамата! — извиках аз.

— Какво ѝ става? — запита Джеръми.

— Сигурно е от нервите — отвърна Кори.

Овладях се и спрях да плача. Потиснах гнева си. Гледах невъзмутимо и сдържано как Джеръми се тръшва на земята, за да си обуе ботушите. Кори си обличаше роклята, а Рандолф развързваше вързопите. Ем явно мислеше с тревога за бъдещето като мен.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Ще си направим лагер за през нощта на брега. Ти и Мариета ще идете да донесете малко дърва. Аз ще улова няколко риби. Ще си ги опечем за вечеря.

Сплетох ръце на кръста си и тръгнах бавно към края на брега. След всички тревоги и вълнения се чувствах удивително спокойна. Усетих, че Джеръми е застанал зад мен, въпреки че не го чух да се приближава. Никой от нас не продума. След малко той сложи ръцете си на рамената ми и се зае да ги разтрива нежно. Това ми подежда толкова успокоително, че не се опитах да се дръпна от него.

— Ще се измъкнем ли оттук? — попитах аз.

— Разбира се.

Гласът му звучеше тихо, мелодично и уверено. Силните му ръце продължаваха да разтъркват рамената ми. Постепенно ме обзе удивителна слабост, която бях изпитвала много рядко. Внимавай, става опасно, казах си аз. Но предупреждението беше толкова слабо, че не му обърнах внимание.

— Не ми се вярва, че ще се приберем здрави и читави в Ню Орлиънс.

— Ще се приберем, и още как — увери ме той. — Има едно селище на... около седемдесет мили отук. Ще ни се наложи да изминем петдесет мили пеш през блатата, но след това ще ни бъде много по-лесно.

— Ще си купим коне — казах аз.

— И всичко друго, от което имаме нужда. Ти си богата жена.

— Ще ми позволиш да платя за всичко.

— Изобщо не се притеснявам да взема пари от жена. Освен това според мен така ще похарчиш част от зестрата си.

Той ме хвана още по-здраво за кръста и затърка шията ми с ръка. Бузата му докосваше моята. Опасност, сладка опасност. Така ми се искаше да не й обръщам внимание и да се поддам на сладостната и приятна възбуда, която ме обземаше неусетно. Знаех, че това ще бъде голяма грешка. Имах нужда някой да се държи нежно с мен, да ми нашепва мили слова и да ме гали, но цената на това удоволствие беше твърде висока. Не исках душата ми да се разкъсва пак от болка, а всичките ми инстинкти ми нашепваха, че ако му отстъпя, рано или късно ще съжалявам много.

Той извърна леко глава и ме целуна по слепоочието. Затворих очи, хванах го за ръцете и се измъкнах неохотно от прегръдката му.

— Съжалявам, Джеръми — казах аз.

— Недей, момиче. На мен ми стига да чакам.

— Ще чакаш напразно.

— Не смятам така.

— Заклела съм се да си отмъстя и трябва да го направя.

— Разкажи ми — помоли той.

И аз му разказах за Роджър Хоук и за моята клетва. Обясних му, че тя ми даваше воля за живот и оцелях благодарение на нея. Той слушаше спокойно, без да задава въпроси и без да коментира. Докато му разказвах, изведнъж ми се стори, че говоря безсмислици, а

подбудите ми са напълно погрешни. Невъзможно е човек да живее само в името на отмъщението, не и ако иска да води истински живот. Въпреки това знаех, че съм длъжна да погубя Роджър Хоук.

— Отначало ми се искаше да го убия, така както той уби Дерек, но сега... — подвоумих се. — Ще забогатея, след като продам бижутата. Ще намеря друг начин да си отмъстя.

— Така ли?

— Искам Хоукхаус да стане мое владение. После ще живея там до края на живота си. Това е мястото, на което принадлежа.

— Толкова много ли го обичаш?

Не отговорих, а Джеръми не ме насили да му отвърна. Замълча и потъна в мислите си, пъхнал ръце в джобовете. Падаше мрак. Небето стана тъмнопурпурно, което премина в черно. Звездите грейнаха ярко. Разхождахме се и се вслушвахме в шумовете на нощта. Приятната близост отпреди малко изчезна. Все едно, че не се познавахме изобщо. Въпреки че беше доста наперен, самонадеян и непочтителен и си придаваше вид на напълно безотговорна личност, той беше много почувствителен, отколкото бях подозирала. Бях го разочаровала, а на всичко отгоре и му причиних болка.

— Хайде да се връщаме — предложи той. — Ще запаля, огъня.

Обърна се и се отдалечи бавно. Личеше си, че върви доста по-унило отпреди. Останах още няколко минути до мастиленочерната вода. През тези няколко минути се чувствах по-самотна отвсякога. Не разбирах на какво се дължи това. Ставаше все по-студено, което беше достойно за учудване след горещините през деня. Видях в далечината оранжев проблясък. Скоро огънят пламна ярко. Джеръми стоеше близо до него с ръце на кръста и гледаше пламъците.

Чух смях. Кори, Ем и Рандолф се връщаха. Видях ги да се приближават. Само силуетите им се виждаха в мрака. Ем и Кори бърбреха оживено. Не помръднах още няколко минути. Бях се оклюмала. Чувствах се самотна и изоставена. После си забраних да тъгувам повече и отидох бързо при другите.

Кафето къкреше в кафеничето. Миризмата на риба беше божествена. Другите ядоха с апетит. С мъка преглътнах няколко хапки. Никак не ми се ядеше.

— А сега да си лягаме — предложи Рандолф, след като всички свършиха да ядат, а Кори и Ем измиха тигана и кафеничето. — Утре

няма да ни е леко.

— Сигурна съм, че няма да мигна цяла нощ — обяви Ем.

— Едва си държа очите отворени — призна Кори.

— Искаш ли аз да пазя пръв, момко? — попита Рандолф.

— Аз ще съм пръв. Поспи малко. Ще те събудя след няколко часа.

Взех си пелерината и легнах под едно от дърветата. Подложих си вързопа вместо възглавница. Ем и Кори легнаха наблизо, а Рандолф седна, облегна се на едно дърво и скръсти ръце на гърдите си. Заспа почти мигновено. Ем се мятеше и въртеше неспокойно известно време. Оплакваше се, че земята е твърда и размишляваше дали няма змии наоколо, но също заспа скоро като Кори. След половин час още бях будна и наблюдавах крадешком Джеръми Бонд, който вървеше лениво из лагера и спираше често, за да погледне водата или да се взре в небето.

Не можех да заспя. Измина може би половин час, през който се вслушвах в бръмченето на насекомите, в шумоленето на листата и в тихото плискане на водата. После усетих, че той стои до мен. Лежах съвсем спокойно със затворени очи и нарочно дишах равномерно. Той коленичи и оправи гънките на пелерината около рамената ми. После приглади назад един кичур от слепоочието ми. Докосваше ме почти недоловимо. Погали ме внимателно по бузата и прокара палец по извивката на долната ми устна. Издадох неясен звук и се обърнах на другата страна. Той се дръпна бързо назад и поднови привидно безгрижните си обиколки.

Още усещах лекото и нежно докосване по бузата и устната си. Клепките ми натежаха. Плискането на водата в брега ме унасяше и най-накрая ме приспа, но усещах докосването на връхчетата на пръстите му по кожата си дори след като заспах. Стана ми приятно. Още не спях и бях будна. Той пак се наведе над мен и се усмихна, а аз вдигнах ръце към него и го притеглих в обятията си. Прекрасната слабост размекна цялото ми тяло. Притиснах се към него. Беше ми толкова тъжно, че това бе възможно да се случи само на сън.

Беше доста горещо, въпреки че слънцето се беше показало сравнително отскоро. Ем и аз бяхме излезли от лагера, за да се измием в едно поточе наблизко. За разлика от повечето потоци, които бяхме срещали досега, този беше чист и проблясваше на утринната светлина. След като Ем се убеди, че наоколо няма алигатори, си свалихме дрехите и се изкъпахме възможно най-грижливо, макар че нямахме сапун. Вече облечени, но боси, си подавахме взаимно четката и гребена, които бях донесла.

— Кори не престава да ме удивлява — подхвърли Ем и прокара гребена през гъстите си червеникавокафяви коси. — Беше станала още на зазоряване и вече не я свърташе на едно място. Още преди да съм си разтъркала очите, за да се разсъня, тя беше хукнала да се мие и да носи прясна вода.

— Тя е необикновена — съгласих се аз.

— Господ ми е свидетел, че тя преживя немалко ужаси. Друг би се пречупил под тежестта на толкова нещастия. Човек си личи какво представлява именно в такива моменти. Кори струва колкото половин дузина други момичета.

— Ще е сварила кафето, докато се върнем.

— Никак няма да се изненадам, ако ни поднесе закуска с четири ястия. Разменям гребена за четката, скъпа.

Подадох ѝ четката и взех гребена.

— Мили боже, цялото ми тяло е в синини заради това, че спах на земята. Имам чувството, че костите ми са станали на прах. Трябва да ти кажа обаче, че доста хъркаше. Затова те събудих.

— Заспах доста късно.

— Не се учудвам, като си помисля за всички змии и какво ли не още, които бродят наоколо. Изненадана съм, че изобщо заспах.

Обухме си обувките ободрени. Тънката ми светлокафява рокля на тесни райета почти не ставаше за носене. Беше се скъсала при корсажа. Имаше няколко съдрани места и по бухналата пола, която

покриваше като камбана фустите ми. Светлосинята рокля на Ем не беше в по-добро състояние.

— Взе ли си още рокли? — попитах я, колкото да намеря тема за разговор. — Или беше твърде заета да прибираш свещници и емайлови и златни кутийки?

— Отнесох сума ти неща — призна тя — една от хубав червен брокат и онази от бялата коприна, която е извезана с по-тъмно бели цветя. Нали си я спомняш? Говорила съм ти за нея.

— Съвсем бегло.

— Досега не съм я носила. Твърде много прилича на сватбена рокля. Представям си, че ще се омъжа в нея.

Вдигнах удивено вежди. Ем се засмя.

— Всяко момиче трябва да мисли за това, скъпа. Рандолф ми каза вчера, че е решил да се ожени за мен, когато се върнем в цивилизацията, само за да ме научи да се държа прилично. Ще го накарам да си изпълни обещанието. Обожавам смелчаците.

— Ами ако си промени решението?

— Значи не е юнакът, който ми трябва, скъпа.

И двете избухнахме в смях и тръгнахме към лагера. Ем разказваше весело плановете си за бъдещето.

— Аз си мисля така, скъпа. Веднъж само да си продам бижутата и другите неща, и ще стана богата. Всички мъже ще почнат да ме ухажват и няма да знам дали харесват мен, или парите. А Рандолф вече се е влюбил до уши в мен, без ни най-малко да подозира колко богата ще стана. Освен това си мисля, че е крайно време да стана почтена жена. Всички тези приключения ти омръзват рано или късно.

— По пътя, по който дойдохме ли вървим? — попитах аз.

— Разбира се, лагерът е зад тези дървета. Май чувам стъпките на мъжете. Рандолф не е кой знае какво, разбира се — продължи тя, — но е едър, силен, честен и мил посвоему. Да си призная, скъпа, вече съм хлътнала по него.

— Ем, не сме тръгнали в правилната посока. Спомням си, че минахме покрай една гъста кипарисова горичка. Имаше няколко птици, които бяха накацали по клоните, не си ли спомняш? Каза, че никога не си виждала толкова червени пера.

— Права си, скъпа. Но тези стъпки...

Спряхме намясто. Стъпките се приближаваха почти недоловимо. Бузите на Ем пребледняха. Стисна здраво ръцете ми. Отвсякъде ни обграждаха дървета. Лагерът се намираше най-малко на четвърт миля в обратната посока. Стъпките спряха. Над гората се възцари пълна тишина. След малко я наруши пронизителното грачене на някаква птица. Усетих, че наблизо има други хора и те също се вслушват напрегнато във всеки звук. За миг си припомних всички ужасни истории, които бях слушала за каранкавите. Като никога, мислехме с Ем за едно и също.

— Какво... какво ще правим? — прошепна тя.

— Не знам.

— Ще припадна, скъпа.

— Да бягаме. Трябва да избягаме...

— Нямам сили да помръдна. Парализирана съм от страх. О, боже!

Стъпките прозвучаха отново и се приближиха предпазливо.

Храсталаците на десетина метра от нас се размърдаха. Някой разтваряше бавно клоните. Помислих си, че всеки момент от тях ще изскочи някой див татуиран индианец. Не беше възможно всичко това да се случва. Нямах сили да се движа и да говоря. Бях се вцепенила напълно от ужас.

Гъсталаците се разтвориха. От тях излезе един мъж. Пусна клоните и те се върнаха по местата си.

— Да пукна, ако това не са бели жени — рече той.

Беше средно висок, с широки рамена и грубо, но сърдечно лице. Косите му бяха тухленочервени. Държеше в ръка дълъг пистолет. Беше затъкнал още един в колана си заедно с нож. От храсталака зад него изскочиха още трима души. Единият от тях беше мускулест рус младеж на не повече от двајсет години. И четиримата ни загледаха удивено. Ем и аз също се слисахме. Заля ме вълна от облекчение. Ем се съвзе първа и си сложи ръцете на хълбоците.

— Какво има? — сопна се тя. — Никой от вас ли не е виждал жена досега?

— Не и сред този проклет пуцинак — отвърна червенокосият. — Чухме ви. Помислихме ви за индианци. Допълзахме тихо и се приготвихме да стреляме.

— Не беше кой знае колко тихо — заяви язвително тя. — Толкова ни изплашихте!

— Съжалявам — изрече той дружелюбно.

— Надявам се да сте от хората на Джеръми Бонд.

— Как познахте?

— Логично, скъпи. Имаше още две лодки, а освен това си спомних, че съм те виждала на брега. Беше тъмно, разбира се, но никое момиче няма да забрави мечок като теб.

— Казвам се Маршал, Франк Маршал. А това са Крис Сампсън — той посочи русия младеж, — Хърли и Робъртс.

— Приятно ми е, че се запознахме. Толкова се радвам, че не носите пера.

Франк Маршал се засмя. Младият Крис Сампсън изглеждаше неприветлив и неспокоен. Хърли беше висок като върлина. Две сиви очи гледаха лукаво над смръщените му вежди. Лицето му беше сипаничаво. Робъртс беше едър здравеняк с къдрава кестенява коса, големи розови устни и дружелюбни сини очи. И четиримата бяха мръсни, изкаляни и тежковъоръжени.

— Ужасно се радваме, че ви виждаме — казах аз.

— Къде са другите? — попита Маршал.

— Джеръми и Рандолф са в лагера.

— Това няма да се повтори повече — извика самият Рандолф, който излезе внезапно срещу нас. — Вие двете се къпахте прекалено дълго. Сигурно сте се надявали да дойда да видя дали сте здрави и читави.

— И реши, че няма да е зле да ни хвърлиш един поглед, нали? — попита Ем.

— Може и да съм си помислил нещо такова. Здравейте, Крис, Франк, радвам се, че ви виждам. Приятно ми е, че и ти си тук, Хърли. О, с вас е и Боби Робъртс. Момчета, радвам се, че се добрахте дотук — продължи Рандолф. — Аз и Джеръми вече ви бяхме отписали.

— Мъглата беше адски гъста. Нищо не се виждаше. Вълните ни подмятаха както си искаха. Решихме, че ще е най-добре да слезем на брега. Почти бяхме стигнали, когато бурята отнесе лодката. Свихме се на кълбо и се замолихме да оцелеем. Едно дърво падна и удари Боби по главата. Нищо му няма, нали черепът му е дебел.

— Ами Уолъс и другите?

Маршал поклати тъжно глава.

— Намерихме лодката им, Ранди. Морето я беше изхвърлило на брега. По нея зееха големи дупки. Хърли намери вчера следобед Джек Грийн. Той... ъ-ъ... беше заприличал на нищо. Беше се ударил лошо в скалите. Погребахме го на брега на мястото, където го намерихме. Уолъс и другите сигурно са се удавили в морето.

За миг настъпи тишина. После Рандолф въздъхна. Изслуша новините, без да дава израз на чувствата си. Поне привидно не реагира никак.

— Момчетата знаеха какво ги очаква, когато се подписаха под договора — изрече той. — Не можем да ги възкресим. Да вървим в лагера. Предстои ни дълъг път. Корабът потъна. Ще се връщаме пеш.

Тръгнахме към лагера, без да говорим. Мъжете се подредиха в боен строй около Ем и мен. Обзе ме дълбока скръб, когато си помислих за петимата мъже, които се бяха удавили. Колко ли ще загинат още преди да стигнем до Ню Орлиънс? Забелязах, че и Ем мисли за същото. Светлокафявите ѝ очи гледаха опечалено. Веселото ѝ настроение се беше изгубило някъде. Джеръми ни чакаше в лагера. До него стоеше Кори. Разпита подробно Маршал. И той като Рандолф не даде воля на чувствата си, когато узна какво се е случило на другите петима.

— Значи сме шестима — каза той — плюс три жени. Смятам, че имаме всички шансове да се измъкнем оттук.

— Разбира се, че ще се измъкна оттук, Джеръми. Дори само аз и Боби стигаме, за да отблъснем сами едно племе индианци. На кафе ли мирише?

— Има цяло кафениче — каза Кори. — Ще направя още, когато това свърши.

— Това момиче ми харесва. Как се казваш?

— Кори.

— А аз Маршал. Казвай ми Франки.

Кори се усмихна и веднага хареса едрият сърдечен мъж. Подаде му чаша с кафе и се извини, че не ѝ е останало нищо за закуска.

— Ако имах още яйца от пуйка, щях да направя галети.

— Нашият младок Крис си го бива да намира яйца. Ще ѝ помогнеш, нали, Крис?

Крис Сампсън кимна. Държеше се много неприветливо. Беше висок поне шест фута. Беше як и мускулест. Въпреки това лицето му беше привлекателно. Кафявите му очи гледаха сериозно. Жълто русата му коса беше много гъста и вълниста. Учтив и доста навъсен, хвана Кори за ръката и я поведе към гората. Тя го изгледа боязливо. Уплаши се от официалното му държане и от красотата му.

— Не е ли твърде млад за такива походи? — попита Ем, когато двамата се загубиха от поглед.

— На деветнайсет години е — каза Маршал. — Най-хубавият момък, който съм виждал някога.

— Тогава какво прави с вас?

— Сирак е — обясни Рандолф. — И двамата му родители ги отнесе маларията. Баща му беше един от най-добрите хора на Джеръми. Крис е млад, но страшно се радвам, че дойде с нас. Може да уцели крилете на птица от петдесет метра. Не съм виждал по-точен стрелец от него. Няма равен на себе си и в ръкопашния бой. Момъкът е направо страхотен.

— Изглежда много тих и възпитан — казах аз.

— О, да, такъв е — увери ме Рандолф, — държи се като агънце, но когато му се наложи да се бие, се превръща в несравним боец.

— Ще ни трябва повече храна за закуска — каза Ем. — Предлагам да идете да уловите още риба.

— Добра идея. Хайде, Боби, двамата ще уловим цял куп риба. После ще си изпиеш кафето.

Робъртс изпъшка и изгледа с копнеж кафеничето. Рандолф го прегърна приятелски за рамената и го отведе. Хърли отиде да помогне на Джеръми да раздели багажа на шест леснопреносими вързопа. Ем и аз отидохме да донесем още дърва. Кори и младият Крис се върнаха след четвърт час. Кори сияеше от радост и вървеше, много внимателно опънала полата си пред себе си. Крис беше много по-малко напрегнат отпреди. По устните му играеше едва забележима усмивка, докато я водеше напред. Стоеше близо до нея, докато тя готвеше закуската. Държеше се много възпитано.

— Кори си е намерила приятел — подметна Ем, докато миехме съдовете след закуската. — Младият Крис се влюби от пръв поглед в нея.

— Защо не? — отвърнах аз и топнах чашата във водата. — Тя е хубаво момиче.

Ем коленичи до мен на брега.

— Сега, когато и другите са с нас, се чувствам много по-сигурна. Колкото сме повече, толкова по-добре. Мили боже, този тиган не може да се изчисти!

— Дай ми го. Отнеси тези чаши на Джеръми да ги прибере.

— Какви са отношенията ти с него, скъпа? — попита тя. — Не си му проговорила, откакто се върнахме от риболова снощи. И той не ти говори.

— Забелязала си.

— Аз винаги забелязвам всичко, скъпа.

— Не сме се скарали, Ем — казах сухо. — Разказах му какво съм решила да правя до края на живота си. Не му харесват моите планове.

— Значи си му разказала за Роджър Хоук?

Кимнах и затърках яростно тигана. Ем поклати глава и се изправи. Чашите задрънчаха в ръката ѝ.

— Не е моя работа, скъпа, но според мен правиш голяма грешка. Миналото си е минало. С него е свършено веднъж завинаги. Ще си живееш чудесно с мъж като Джеръми Бонд, ако го приемеш.

— Зная какво искам, Ем.

— Наистина ли? — попита тя. — Понякога се питам дати е така.

Понесе чашите към Джеръми. След няколко минути му подадох тигана. Той го прибра при другите съдове, без да продума. Тръгнахме на път и навлязохме във вътрешността. Начело вървеше Джеръми, следваха го Хърли и Маршал. Робъртс и Рандолф крачеха най-отзад. Крис Сампсън ходеше до Кори точно пред Ем и мен. Двамата разговаряха тихо. Крис ѝ сочеше птиците, растенията и цветята и ѝ разказваше за тях. Тя гледаше мрачния му хубав профил с тъмните си очи, които се бяха разхубавили още повече и гледаха меко и женствено. Досега не я бях виждала да изглежда така. Очевидно обожаваше спътника си.

Крис я прегърна за рамото и я поведе през сплетените кипарисови корени. Кори се спъна. Той я хвана и задържа за миг. После я пусна неохотно, когато пътят стана по-равен и нямаше повод да я прегръща. Тя крачеше съвсем близо до него. Изглеждаше още по-малка и крехка на фона на високия и мощен Крис. Пристъпваше леко и

игриво като котенце. Постоянно докосваше ръката му, сякаш за да се убеди, че той е до нея. Крис я гледаше непрекъснато. Леката усмивка не изчезваше от големите му пълни устни.

Намръщих се разтревожено. Кори си беше почти дете. Красотата ѝ беше деликатна, а сърцето — нежно. Тя би се понравила на всеки младеж. Отлично знаех, че тази красота може да се превърне в проклятие за нея, а сърцето ѝ лесно може да бъде разбито от момче като Крис Сампсън. Действително беше голям хубавец и харесваше много Кори, но тази връзка нямаше да доведе до нищо хубаво. Може би ще се влюби в нея и ще я обикне дълбоко и искрено, но после ще се насочи към някое момиче от своята раса. А Кори ще води обречения живот на парниково цвете в някоя разкошно обзаведена и парфюмирана стая в квартала на куртизанките и ще търси утеха в прегръдките на другите мъже и в алкохола. Тази тъжна история се повтаряше непрестанно, когато се съберяха деца от две различни раси.

— Не се тревожи, скъпа — каза Ем.

— За какво?

— За Кори. — Говореше тихо, за да не ни чуят случайно. — Майка му е била чернокожа. Рандолф ми разказа всичко. Всъщност тя е била мулатка, много хубава и свободна жена. Баща му бил син на бял плантатор — недодялан и свадлив момък, който се опозорил още като съвсем млад и напуснал завинаги доброто общество. Преместил се да живее на друго място със своята любовница и станал контрабандист, а след това и наемник, един от най-добрите хора на Джеръми. Научил младия Крис на всичко, което знаел, взимал го със себе си по време на изпълнението на някои задачи.

— А после?

— Крис не се различава по нищо от другите бели, разбира се, но се гордеел много с произхода си. Изпитва само презрение към онези, които се отказват от кръвта на предците си. Когато родителите му починали преди една година и половина, той се преселил при чернокожата си баба. Тя имала някакъв пансион в Ню Орлиънс. Била свободна жена с абаносовочерна кожа и чисто, африкански черти на лицето. Посветил ѝ се изцяло, обаче и тя починала преди три месеца. Крис останал сам-самичък и бил много благодарен на Джеръми и Рандолф за това, че го взели със себе си за тази задача. Той и Кори ще си подхождат много един на друг, скъпа.

— Може и да си права — казах аз. В гласа ми пак се прокрадна нотка на съмнение. — Просто не искам тя да си изпати.

Продължихме да вървим. Не говорехме повече. Препъвахме се в корените и се навеждахме под клоните. Ставаше все по-трудно да се ходи. Дърветата растяха все по-нагъсто. Превиваха се под тежестта на преплелите се пълзящи корени и от нанизите от пурпурночервени диви цветове. Въздухът беше влажен и наситен с пара. Отвсякъде лъкатушеха поточета. Те бяха плитки и течаха мудно. Ята от насекоми бръмчаха над зеленикавокафявата повърхност. Бреговете бяха осеяни с кафеникави дънери и бяха покрити с кал. Едва когато забелязах, че помръдват, съобразих, че това са алигаторите, от които се ужасяваше толкова Ем.

Прецапахме през реката, качихме се на калния бряг и тръгнахме под преплелите се клони на кипарисите. След малко всяка крачка се превърна в истинско мъчение. Голямата горещина ни притискаше към земята. Въздухът беше мъчително тежък. Миришеше силно на кал, тиня и гнило. Ръцете и краката ме боляха. Глезените ми затъваха в калта. С голямо усилие ги вадох оттам и правех нова крачка. Всички се бяхме изпотили, но никой не се оплакваше. Продължихме да вървим упорито. Спряхме най-накрая на брега на едно голямо кафеникаво езеро.

— Ще трябва да се прехвърлим на другата страна — каза Рандолф. — Иначе ще го обикаляме с часове.

— Прав си — съгласи се Джеръми.

— Колко е дълбоко? — попита Ем.

— Доста, като го гледам — отбеляза Хърли. — Прекалено е голямо, за да се опитваме да го преплуваме, Джеръми.

Джеръми кимна мрачно. Облегнах се на едно дърво. Бях съвсем изтощена и гладна като вълк.

— Май ще трябва да си направим салове — каза той. — Няма да загубим много време. Нося една брадвичка. И Хърли има една. Ще вържем дънерите с пълзящи клони.

Кори отиде да огледа наоколо. След малко се върна с няколко доста противни на вид оранжево-жълти корени, които се оказаха много вкусни.

— Има вкус на сладък картоф — възкликна Ем, — само че е по-мек и по-хубав.

— Казах ви, миз Ем. Трябваше да ми повярвате.

Кори отиде да донесе още корени. Ем тръгна с нея. Измиха ги във водата и ги отнесоха на мъжете, които до този момент бяха отрязали достатъчно дървета, за да направят два сала. Мина доста време, докато чух гласа на Кори:

— Готови сме, миз Мариета — каза тя и ме хвана за ръка. — Саловете ми изглеждат съвсем устойчиви. Няма никакви пролуки между дънерите. Крис отрязва няколко пръта, за да ги подкараме.

Робъртс и Хърли издърпаха саловете до водата. Вързопите ни вече се намираха върху тях. Алигаторите се плъзнаха наблизко от любопитство. Ем стисна толкова силно ръката на Рандолф, че той трепна. Лицето ѝ беше побеляло. Когато се качихме всички, Крис Сампсън блъсна напред сала. Той се понесе по водата. Крис сграбчи един дълъг прът, скочи на сала и почна да подкарва съоръжението с лекота, без ни най-малко усилие.

Салът се люлееше и подскачаше по калната кафеникава вода, която беше осеяна с пурпурни сенки. Алигаторите ни следваха. Плъзгаха се лениво. Муцуните и очите им едва се виждаха на повърхността. Дългите им тежки тела се люшкаха напред-назад и правеха леки вълнички. Крис не им обръщаше внимание. Забиваше пръта в калта, вдигаше го и го спускаше със замах. Мускулите на ръцете и рамената му се издуваха под копринената му жълта риза. Беше се разкراчил широко. Джеръми и другите се бяха качили на втория сал и се движеха на няколко метра зад нас.

Ем сега беше затворила очи. Устните ѝ се мърдаха. Рандолф се усмихна.

— Какво има, момиче? — закачи я той.

— Млъкни, негоднико! Не виждаш ли, че се моля?

Един от алигаторите се приближи към нас. Огромните му челюсти се отвориха. Водата се изливаше над муцуната му. Крис направи гримаса, вдигна рязко пръта и го заби силно в създанието. Алигаторът се метна във водата и започна да кърви силно. Другите три внезапно се нахвърлиха върху него. Водата почна да се вихри, да се плиска и пени. Гледката беше ужасна. Опашки се мятаха във въздуха, челюсти тракаха шумно. Потреперих и отвърнах поглед, а Крис продължи да кара сала. Бяхме изминали повече от половината път. Полата ми беше мокра. През дънерите се процеждаше вода.

— Не се безпокой — успокой ме Рандолф. — Салът ще издържи. Алигаторите останаха далеч зад нас.

Ужасяващата купчина от въртящи се и падащи с плясък кафяво-зелени тела изчезна. Три спокойни и мързеливи създания се хлъзнаха лениво към брега. Салът на Джеръми се приближи. Хърли го караше умело.

Изпитах дълбоко облекчение, когато стигнахме до брега. Езерото остана зад нас. Продължихме нашето пътешествие. Преодолявахме сплетените дървета, гъстите храсталаци и водата, която беше навсякъде. Екзотични птици надаваха пронизителни звуци. Змии се хлъзгаха насам-натам. Бръмченето на насекомите не стихваше. Измина един час, после втори. Прекосихме една река, после още една, която ни стигаше до кръста. Минахме през един тесен тунел от дървета, добрахме се до още едно по-малко езеро и го заобиколихме. Слънцето ни съсипвайте с ярките си и силни лъчи.

— Боже господи — простена Ем, — нямам сили да ходя повече.

— Знам — казах аз. — И аз се чувствам така. Скоро ще спрем.

— Ще сънувам кошмари заради тези алигатори, скъпа. Просто си знам. Бури, корабокрушения, змии и алигатори. Какво ли ще се появи пък сега? Не ми отговаряй, скъпа — добави тя припряно.

— Ще се справим, Ем — казах й аз.

— И аз така мисля — отвърна тя, — но така ми се иска всичко лошо вече да е свършило.

Езерцето беше малко и кристалночисто. Отвсякъде го заобикаляха върби, които потапяха дългите си нефритенозелени клони във водата. Тя беше невероятно прохладна. Кори и аз ѝ се наслаждавахме, пълнихме шепите си с нея и я изливахме по рамената си. Плискахме се, без да бързаме. Блаженствахме като в рая. И на двете не ни се искаше да си тръгваме, въпреки че знаехме, че мъжете скоро ще бъдат готови да продължим напред.

Кори, която винаги ставаше изобретателна, когато ставаше дума за растения, откри мек зелен мъх и ни показа на двете с Ем как да го употребяваме вместо сапун. Тя го търка във водата, докато той се превърна в хубава гъста сапунена каша. Изкъпахме се старателно с него. Измихме си и косите. Кори, както винаги практична, изпра и роклите ни с гъстата пяна и ги окачи да се сушат на върбите заедно с фустите ни. Беше възхитително да се усещаме пак чисти след трите дълги дни, през които пътувахме в пустошта. Всеки ден ставаше поизтощителен от предишния. Струваше ми се, че е изминала цяла вечност, откакто бяхме намерили подслон в пещерата.

— Цялата ви коса блести — отбеляза Кори и се хлъзна във водата като добре гледано хубаво кафяво тюленче. — Обагрена е в цвета на огъня. Не е нито червена, нито златиста, нито бакърена, а е съчетание и от трите.

— Толкова ми е приятно да знам, че е чиста.

— И ще ухае на хубаво. Този мъх мирише много приятно.

— Много е хубав — казах аз и пръснах няколко блестящи пръски по рамената си. — Дали Крис е напълнил всички манерки?

— Напълни ги още преди мъжете да скочат вътре. Дори няма да ни се наложи да преварим водата, преди да я изпием.

— Горя от нетърпение да вкуся от гъбите, които събрахте тази сутрин вие двамата.

— Ще ги сваря на яхния — каза ми тя. — Освен гъбите ще сложа корените, които изрових, и месото, което мистър Рандолф е запазил досега. Ще бъде много вкусно, обещавам ви.

— Не зная какво щяхме да правим без теб, Кори. Толкова ни помагате ти и Крис.

— Той е наистина хубав джентълмен, нали, миз Мариета?

— Много хубаво момче е.

— Имал е много поводи за скръб досега. Не говори много и се мръщи често, но смятам, че е чудесен. Отнася се с мен като с нещо особено. Държи се с мен като с дама. И, миз Мариета, той... дори не се опита да ме целуне, въпреки че нямам нищо против.

— Той те уважава, Кори.

Тя въздъхна и се размърда неловко във водата. Хубавите ѝ кафяви очи загледаха замислено. Черната ѝ коса беше мокра и лъскава. Прилепваше към главата ѝ като здраво пристегнатата атлазена шапчица. Тя изглеждаше болезнено и трогателно хубава, докато водата проблясваше по чистата ѝ кожа с цвят на кафе, по малките ѝ гърди и по нежните ѝ розово-кафяви зърна.

— Никой не се е отнасял с уважение към мен досега — изрече тя тихо. — Май съм се влюбила в него, миз Мариета.

— Това е чудесно, Кори.

— Никога не съм си представяла, че ще се влюбя. Никога не ми е минавало през ума, че имам право да обичам някого, особено пък мъж като мистър Крис. Когато той ме поглежда, усещам, че цялата треперя и ми е приятно. Струва ми се, че кръвта ми пее приспивна песен. Знам, че думите ми звучат глупаво.

— Звучи прекрасно.

— Чувствала ли сте се някога така, миз Мариета?

— Да, Кори. Веднъж.

— С онзи мъж, за когото за малко не сте се омъжили? Когато го убили? Той ли ви караше да се чувствате така? Струва ми се, че и мистър Крис ме обича — каза тя.

— Разбира се, че те обича. Нима е възможно да не те обича?

— Разказах му за магазина, миз Мариета. Онзи, за който казахте, че ще го отвори в Лондон. Казах му, че ще реша косата на хубавите дами, ще им правя прически и ще им продавам от специалния крем и лосиона за коса в много хубави бутилчици и гърненца със златисти запушалки. Каза ми, че не знае дали такъв магазин ще има успех. Отвърнах му, че съм сигурна в успеха, защото вие сте казали така.

— Ще бъдеш истинска сензация, Кори.

— Толкова съм щастлива, миз Мариета. Никога не съм си представяла, че ще бъда толкова щастлива. Само едно искам. Искам мистър... искам Крис да не е толкова мрачен и скован. Искан ми се да не се държи толкова студено и да ме целуне, преди да загубя търпение и сама да го целуна.

Тя се засмя и излезе на брега. Застана на слънчевата светлина между висящите върбови клони. Беше малка, гола и блестяше от водата. Разтърси се, изстиска водата от косата си и почна да се облича: първо, фустрата, после избелялата рокля.

— Побързайте, миз Мариета — извика тя. — Мистър Джеръми ще поиска да продължим и ще се разсърди страшно, ако не дойдете скоро. Напоследък е станал сприхав и раздразнителен. Сигурно сте забелязали.

— Забелязах, Кори.

— И май знам защо — изрече тя закачливо. — Наистина трябва да се държите по-добре с него — добави тя. — Той е толкова смел и хубав. Много го съжалявам. Постоянно е в лошо настроение за това, че не искате да говорите с него.

Тя казваше истината. Джеръми ще ми се разсърди, ако забавя всички. Е, какво пък, нека си се сърди. Заплувах мързеливо по езерцето.

Последните три дена бяха наистина мъчителни. Навлязохме още по-дълбоко в пустошта. Струваше ми се, че почти не напредваме. През повечето време газехме по реките и преминавахме различни езера. Дърветата бяха чепати и растяха нагъсто. От тях висяха клони и мъх. Не бях виждала толкова странни дървета. Тази земя беше съвсем първобитна. Съвсем малко бели хора я бяха посещавали — една шепа испански пътешественици в брони и шлемове. Въздухът беше влажен и задушен. Проблясваше от горещината. Бръмченето на насекомите, шумоленето на клоните и крясъците на особените птици бяха единственият признак на живот досега в тази страна. Не беше нито блато, нито суша. Поне имаше много дивеч. Намираха се и много стриди и раци.

Езерца като това се срещаха в действителност рядко. Заплувах бавно в чистата и приятно прохладна вода. Знаех добре, че ще минат доста дни, преди да имам друг такъв удобен случай. Ако Джеръми е решил да се сърди, да се сърди колкото си иска. Само ни караше да

вървим, не проявяваше никаква милост към нас. Така ни тормозеше с това вечно бързане, че дори иначе дружелюбният Боби Робъртс се оплака. Джеръми настояваше да не се бавим. Трябвало да ходим непрекъснато, ако сме искали да се измъкнем от тази пустош и да се доберем до селището.

Открих нови черти у него. Веселият Джеръми с неговия малко вулгарен чар изчезна, а на негово място се появи една мрачна, решителна и безжалостна личност, която не познавах досега. Към нас се държеше строго, но към себе си проявяваше най-голяма строгост и взискателност. Макар и да мърмореха, мъжете го уважаваха и се съобразяваха с мнението му. Трябваше да призная, че е превъзходен водач. Мъж, които стискаше здраво устни и вървеше напред непреклонно с винаги готова за стрелба пушка. Нямаше нищо общо със самонадеяното елегантно конте от Ню Орлиънс. В него имаше сила, за чието съществуване не бях и подозирала.

Рядко разговаряхме помежду си и се отнасяхме изключително учтиво един с друг. Той изглеждаше така, сякаш му се иска да ме удуши. Стоях възможно най-далеч от него. Това се оказа доста разумно, защото понякога ми се искаше да го ритна по пищяла да издера бузите му и да го прегърна. Копнеех да се облегна на рамото му, да се разтопя от нежност и да приключа с това ужасно напрежение веднъж завинаги. Не го обичах, разбира се, самата идея за това беше абсурдна, но той разпалваше истински пожар от най-объркани чувства в душата ми.

Въздъгнах, изправих се във водата близо до брега и вдигнах ръце, за да дръпна настрана дългите мокри кичури от лицето си. Изведнъж усетих, че някои ме наблюдава. Все едно, че ме докосваше. Чуждите очи ме оглеждаха изпитателно, но когато се обърнах, не видях никого и нищо, освен увисналите нефритовозелени върбови клони. Намръщих се и се запитах дали не съм си въобразила нещо. Но не, пак имах същото усещане. Не беше възможно да бъркам.

Върбовите клони се залюляха съвсем леко. В сиво-синята сянка зад тях стоеше жена. Тя не помръдваше. Беше висока и с кафява кожа. Носеше само къса пола от сушен мъх. Около шията ѝ имаше няколко наниза от раковини. Лицето ѝ беше широко, очите — черни като въглени. Големи пурпурносини татуировки покриваха изцяло едната ѝ буза. Дългата ѝ черна коса не беше сресана и падаше по рамената ѝ

като една сплъстена купчина. Вторачих се уплашено в нея. В продължение на един ужасяващо дълъг миг погледите ни се срещнаха. После върбата се залюля отново и жената изчезна. Скри се светкавично и безшумно в сенките.

Сърцето ми сякаш спря да бие. Вцепених се, както си стоях гола във водата. Зачаках да се появи някакъв невиждан ужас. Стори ми се, че измина цяла вечност, въпреки че сигурно бяха изтекли само няколко секунди. Скочих на брега, отърсих се от водата и грабнах обувките и чантата с бижутата. Откачих роклята и фустата от клоните и хукнах през люлеещия се нефритовозелен върбалак. Пробивах си отчаяно път и тичах обезумяла към лагера. Налетях право на Джеръми.

— Какво има? Случило ли се е нещо? — попита той.

— Тя... тя... ме гледаше!

— За какво говориш?

— За жената. Индианката. Носеше пола от мъх и огърлици от раковини и... и, Джеръми, по бузата ѝ имаше ужасна татуировка. Тя ме гледаше втренчено, а после просто изчезна.

— Кога?

— Преди минута-две.

Той ме пусна и направи крачка назад. Внезапно усетих, че съм гола, а косата ми е мокра. Бузите му бяха пребледнели леко. Очите му гледаха доста загрижено.

— Обличай се — нареди той. — Бързо.

Дойдоха Рандолф и Хърли с пушки в ръце.

— Помислих, че е станало нещо — подхвърли небрежно Рандолф. — Доста сте се отдалечили.

— Засега няма причини за безпокойство — отвърна язвително Джеръми, — но ще трябва да се махаме възможно най-бързо оттук.

— Каранкавите ли са се появили?

— Мариета е видяла една индианка при езерото. Била сама. Сигурно е дошла за вода. Това означава, че има и други наблизо.

— Всемогъщи боже!

След няколко секунди се отдалечавахме стремително от мястото на лагера, като почти тичахме. Около един час продължихме така. Накрая ми се струваше, че белите ми дробове ще се пръснат. Реших, че ще припадна от умора, но продължавах да вървя. Всички мускули в тялото ми се бяха изопнали от напрежение и пламтяха от болка.

Джеръми, който вървеше най-отпред, вдигна ръка и ни даде знак да спрем. Облегнах се на едно дърво. Едва дишах. Ем за пръв път мълчеше. Беше не по-малко уморена от мен. Строполи се на земята в краката ми. Кори стоеше до Крис, който я прегръщаше. Хърли, Робъртс и Рандолф държаха здраво оръжията си и се обърнаха, за да огледат пътеката, по която бяхме дошли току-що. Изтощеният Маршал отиде при Джеръми. Двамата заговориха тихо с разтревожени гласове. След малко Рандолф се присъедини към тях.

— Не се виждат никакви преследвачи — изрече той мрачно. — Може би те са се намирали по-далеч, отколкото предполагаме.

— Те знаят, че сме тук, Ранди. Може и да не тръгнат да ни преследват незабавно, но знаят, че сме тук. Нямаме и най-малка представа колко са. Може да са само няколко души, а може да са и стотина.

— Поне трийсет-четирийсет души са — каза Маршал. — В една банда обикновено има толкова или малко повече хора.

Бяхме изминали най-малко миля, миля и половина. Опасността беше истинска и ни дебнеше отвсякъде. Самият въздух сякаш вибрираше от нея. Най-сетне почнах да дишам по-равномерно, изтрих потта от челото си и вперих поглед в разкривените клонести дървета зад нас. Очаквах всеки момент банда голи диваци да се нахвърли върху нас.

— Най-важното е да запазим спокойствие — каза Рандолф. — Имаме малка преднина. Трябва да побързаме и да намерим подходящо място за лагер за през нощта. Трябва да е такава, че да имаме възможност да го отбраняваме лесно.

— Прав си — съгласи се Джеръми.

— Някой от нас трябва да отиде напред, да разузнае обстановката и да намери подходящо място.

Джеръми кимна, изпъна гръб и стисна решително зъби. Лицето му сякаш бе изваяно от гранит. Беше сурово и мрачно. Очите му бяха така потъмнели, че изглеждаха едва ли не синьо-черни.

— Аз ще ида — заяви той.

Рандолф поклати глава.

— Не, момко, другите имат нужда от теб тук. Освен това мен повече ме бива да намирам място за лагеруване. Винаги е било така,

нали знаеш. Ще ида, ще огледам какво става наоколо и ще подбера място.

— Предпочитам да ида аз, Ранди.

— Не ми е приятно да го кажа, момко, но... по дяволите, ще ти го призная. Ти стреляш много по-точно от мен. Ако стане нещо, ще защитиш по-добре жените. Хайде да тръгвам, не ми се спори повече.

— Ще останем тук само няколко минути, Ранди, после продължаваме напред. Веднага щом намериш някое надеждно място, направи кръг и се върни по следите си.

Рандолф взе една манерка от Хърли, затъкна още един пистолет в пояса си и забърза напред. Скоро се изгуби от поглед. Настъпи тишина.

— Десет минути почивка — обяви Джеръми. — После тръгваме. — Върна се няколко крачки назад по пътя, по който дойдохме, и застана на пост. Поколебах се малко. После пригладих назад косата си и отидох при него. Той ме погледна бегло, и пак насочи поглед напред. Профилът му изглеждаше непреклонен. Пред нас се намираше сенчестият зелен тунел, през който бяхме стигнали дотук. Дърветата растяха нагъсто и от двете страни. Бяха покрити с листа. Приведените ниско клони създаваха някакво подобие на балдахин. Съвсем малко светлина проникваше в мрака.

— Искам да ми дадеш един пистолет — заявих спокойно.

— Не смятам това за добра идея.

— Стрелям безпогрешно, Джеръми.

— Наистина ли? — запита той.

— Стрелям с пистолет не по-зле, от който и да е мъж.

Той се подвоуми. После извади втория пистолет от колана си и ми го подаде.

— Мариета, ако дойдат и ни надвият, искам да се застреляш с него.

— Джеръми...

Той ме погледна. Нямах сили да продумам. Искаше ми се да му кажа толкова много неща. Разбрах, че в бъдеще може и да нямам толкова удобна възможност. Желаях да му изразя благодарността си. Исках да му разкрия всичките си чувства, но не успях да му кажа нищичко. Само гледах това сурово и разтревожено лице, а сърцето ме

болеше. Още преди залез-слънце единият от нас или и двамата е възможно да сме мъртви, а думите така и не дойдоха на езика ми.

Сведох очи и се втренчих в пистолета. Джеръми си пое дълбоко дъх. Усети за какво си мисля и ме разбра. Сложи ръката си върху моята. Погледнах го в сините му очи. Напрежението между нас се изпари. В този миг бяхме по-близки един на друг, отколкото когато и да е преди. Нямаше нужда от думи. Трябваше да се досетя за това. Този мъж сякаш усещаше всяка промяна в настроението ми, всяка моя мисъл. Като че ли долавяше всяко чувство и го разбираше инстинктивно. Разбираше ме по-добре, отколкото аз самата се разбирах.

— По-добре се върни и си почини малко — изрече той тихо. — Ще тръгнем след няколко минути.

— Страх ме е, Джеръми.

— Нищо чудно. И аз се страхувам.

— Искане ми се да ти кажа толкова много неща...

— Някой ден ще имаме тази възможност — обеща той.

Загледах внимателно слабото му хубаво лице, пълните устни, извития нос, широките плоски скули и опънатата по тях кожа. Хубавата му кестенява коса се беше измокрила от потта. Някои кичури се бяха прилепили до челото и слепоочията му. Вдигнах ръка и ги пригладих назад. После прокарах върха на пръста си по дълбоката трапчинка на брадичката му. Сините му очи гледаха замислено. На челото му се бе появила дълбока бръчка.

— Иди при другите, Мариета — заповяда той.

Гласът му прозвуча грубо. Сетих се защо. Нито времето, нито мястото бяха подходящи да си изливам чувствата, които изникнаха изведнъж в мен. Кимнах и се обърнах. Когато седнах под едно дърво, се почувствах много по-добре. Намирахме се в сериозна опасност, но напрежението между Джеръми и мен беше изчезнало. Ужасното напрежение го нямаше. Заклех се, че ако се измъкнем оттук, ще се сдобря с него.

Скоро Джеръми ни вдигна и ни наложи убийствено темпо. Безмилостно ни подтикваше да вървим напред. Дърветата и огромните тънки като дантела папрати като че ли прелитаха покрай нас, докато ние се носехме стремително напред. Белите ми дробове пак почнаха да пламтят. Мускулите на краката ми ме боляха страшно силно, но

продължавах да ходя. Ем вървеше до мен със стоическо изражение на лицето. Стисках силно пистолета. Това, че го държах в ръка, ми вдъхваше сигурност.

Стигнахме до друга река. Тя беше много по-широка и по-дълбока от предишните. Беше прекалено дълбока, за да газим в нея. Джеръми спря. Струпахме се около него. Боби Робъртс стоеше отзад и гледаше дали някой не ни преследва. Хърли предложи доброволно да премине пръв. Той установи, че водата стига само до рамото му на най-голямата дълбочина. Върна се и взе на ръце Ем. Крис пренесе Кори. Аз подадох пистолета си на Маршал, гмурнах се и преплувах. Джеръми, Маршал и Робъртс преплуваха след мен, вдигнали високо пушките си. Останахме намясто още малко. Здрачаваше се. Беше толкова горещо, че роклята и косата ми почнаха веднага да изсъхват.

Чу се шум зад нас. Мъжете се извърнаха. Джеръми ме бутна зад себе си. Ем и Кори вече се бяха свили зад едни дървета, а Крис стоеше пред тях. Рандолф пристъпи от един голям храсталак и тръгна небрежно към нас. Целият беше облян в пот. Изгледа насочените към него оръжия и се засмя.

— Не стреляйте, момчета — изрече той. — Пред вас е само старият Ранди.

— Намери ли подходящо място? — запита Джеръми.

— О, да, разбира се, на около половин миля отгук. Там тече една широка река. На другия ѝ бряг има едно пясъчно сечище, което се издава във водата и е осеяно с изсъхнали дървета. От дърветата ще си направим барикада — изпопадали са на земята, а корените им са се забили в пясъка.

— Добре — изрече Джеръми с облекчение.

— Пред нас ще бъде реката, а гъстата гора — отзад. Като си направим и барикада от дърветата, ще се получи хубав форт. Мястото не е идеално, но смятам, че ще ги държим на разстояние от нас.

— Половин миля, казваш?

— Горедолу толкова или може би малко повече. Трябва да стигнем дотам, преди да мръкне.

— Да тръгваме — каза Джеръми. — Жените да застанат зад мен и Ранди. Крис, ти и Маршал стойте плътно зад тях. Хърли и Боби ще стоят най-отзад.

— Не видях нито един индианец — каза Рандолф. — Ако са наоколо, сигурно са зад гърба ни. Стана ли нещо, докато ме нямаше?

Джеръми поклати глава. Продължихме да вървим. Сега ходехме малко по-бавно отпреди. Небето придобиваше лек пурпурен оттенък и постепенно потъмняваше.

Пуцинакът наоколо беше гъст, заплашителен и като че ли се сгъстяваше около нас.

— Колко остава още? — запита Джеръми.

— Почти сме стигнали. Реката се намира точно пред нас. Ще бъдем в безопасност и ще се спотаим зад изсъхналите дървета след по-малко от десет минути.

— Не ми харесва това, Ранди. Много е тихо.

За пръв път забелязах, че наоколо цари пълна тишина. Като изключим шума от стъпките ни, горите бяха плашещо спокойни. Нито един лист не шумолеше. Нито една птица не кряскаше. Бръмченето на насекомите не се чуваше. Обърках се. С всеки изминал момент ставах все по-неспокойна. Извих глава и погледнах назад. Крис и Маршал вървяха близо до нас. Хърли се намираше на няколко крачки зад тях. Боби Робъртс беше изостанал толкова далеч назад, че едва го виждах в падащия мрак. Държеше здраво оръжието и се оглеждаше наляво-надясно. Изглеждаше необичайно настръхнал, сякаш усещаше, че има някой наоколо.

Ем въздъхна и понечи да ми каже нещо. В този миг изкряска една птица. Звукът беше груб и приличаше на грачене. Чуваше се отдясно. Той ме прониза, сякаш беше копие и ме накара да подскоча намясто. Чу се ново грачене, този път — отляво, а после се чуа и други, докато почна да ми се струва, че звуците идват отвсякъде около нас. Джеръми и Рандолф си размениха погледи. Зад нас Крис каза нещо на Маршал. Гласът му беше толкова тих, че не можах да различа думите му.

Обърнах се и се досетих. Досетих се, още преди да чуя пронизителните демонични крясъци. Видях двама свирепи голи гиганти с татуирани тела да скачат от дърветата и да се хвърлят върху Боби Робъртс. Хърли извика и почна да стреля. Втурна се към Робъртс. Робъртс изпусна пушката си. Съпротивляваше се смело, но те бяха твърде силни и свирепи. И тримата изчезнаха в сенките. Граченето

спря. Настъпилата тишина беше далеч по-плашеща от предишния шум.

Джеръми сграбчи ръката ми, завъртя ме и обърна рязко глава към Ем и Кори.

— Бягайте! — извика той отчетливо. — Искам и трите да бягате с всичка сила! Идете при реката. Преминете я. Застанете зад проклетите дървета и не си показвайте носа. Бягайте. И каквото и да правите, не гледайте назад!

Веднага се подчинихме и хукнахме към реката, докато зад нас демонични крясъци изпълниха гората. Прозвучаха изстрели. Ем се носеше малко пред Кори и мен. Синята ѝ пола се вееше. Намирахме се сред оглушителен и изпълнен с писъци кошмар. Всички демони от ада бяха изскочили оттам, крещяха и ни преследваха. Тичахме обезумяло. Носехме се край дървета и храсталаци. Звуците вече не бяха високи и оглушителни. Реката обаче още не се виждаше. Спънах се. Кори ме хвана за ръка и ми помогна да не падна. Ем бягаше далеч пред нас.

Забелязах, че клонът на едно дърво се клати. Забелязах и голи кафяви крака сред листата точно пред Ем. С ужас гледах как дивакът скача от дървото, сграбчва я и я понася. Тя се съпротивляваше като дива котка. Риташе и дращеше голия кафяв гигант с татуирани гърди и лице. По рамената му падаше дълга черна коса. Впи нокти в бузата му и заби коляно в слабините му. Той я пусна и падна възник. Извади нож и го хвърли към нея.

Яркочервен фонтан бликна от челото му. Дивакът беше отхвърлен назад и се стовари на едно дърво. Тялото му рухна на земята. Пистолетът в ръката ми димеше. Ръката ми ме болеше от силния откат. Дори не бях усетила, че съм натиснала спусъка. Ем ме погледна. Бузите ѝ бяха смъртнобледи. Не се колебахме и миг. Продължихме да тичаме. Вече виждахме реката. Хукнахме още по-бързо. Нагазихме със силен плясък във водата. Насочихме се към песъчливото място, което се издаваше напред от другата страна. Реката беше широка и дълбока. Водата скоро стигна до хълбоците и рамената ни. Протегнахме ръце напред и заплувахме. Качихме се на брега по падналите сиви дървета.

Крясъците и изстрелите сега се чуваха в далечината. Горите ги заглушаваха. Тук беше някак си злоещо тихо и спокойно. Нощта още не беше настъпила. Небето беше пурпурно, а леката виолетово-синя мъгла правеше въздуха плътен. Ем трепереше. Кори я прегърна и стисна много силно. Затворих очи и облегнах чело на грапавата сива кора.

Мина известно време. Най-сетне отворих очи и приседнах. Събрах всичките си сили и се огледах наоколо. Пясъчникът се издаваше напред в реката. От трите му страни го обграждаше вода, а по бреговата линия растяха дървета. Имаше най-малко две изсъхнали дървета, които бяха полуизгнили и с обелена кора. Лесно ще направим барикада. Ще успеем да ги отблъснем. Стига... стига да дойдат мъжете при нас, ще отблъснем леко врага. Но ако мъжете не дойдат... Пропъдих тази мисъл. Не биваше да си позволявам да мисля за такъв развой на нещата.

— Добре ли си? — попитах Ем.

Тя кимна и отмести ръцете на Кори от себе си.

— Добре ударих с коляно онзи мръсник, а после... после той си извади ножа. Видях по погледа в очите му, че ще ме намушка. Беше... беше ужасно. Ако не беше стреляла, скъпа, вече да ме няма на този свят.

— Дори не си спомням, че съм стреляла. Просто... изведнъж той полетя във въздуха, кръвта шурна и... мили боже!

— Питам се колко ли са на брой?

— Стори ми се, че са стотици.

— Ама е истина това, дето разправят, че се мажели с мас от алигатори! Миризмата! Едва не ми се преобърна стомахът, когато го подуших. Този сигурно беше пет-шест фута или още по-висок. И каква страшна татуировка имаше на лицето!

— Идва някой — каза Кори.

Огледахме се към реката и видяхме Крис и Хърли. Те влязоха с плясък във водата и тръгнаха към нас. В далечината още се чуваха изстрели. Появи се Маршал, погледна през рамо. После също навлезе във водата, вдигнал високо пушката си. Стрелбата престана. Повече не се чуваха крясъци. Крис и Хърли дойдоха при нас зад падналите дървета. Миг по-късно и Маршал се покатери и се прехвърли при нас. Заеха се да снемат вързопите, които бяха прикрепени с ремъци за гърбовете им. Вързопът на Ем тупна шумно на земята. Връвта се скъса и вързопът се отвори. Навън се изтърколи един сребърен свещник. Тя го вдигна и го хвана за долния край като сопа. Загледах се в редицата от дървета на отсрещния бряг и зачаках. Стаих дъх и се замолих да се появят и другите.

Сенките се увеличаваха. Гъстият кадифен мрак завладяваше нови пространства. Не посмях да попитам какво е станало с другите мъже. Ако ми кажат, ще узная истината и надеждата ще изчезне, а на мен ми се искаше да се надявам и да вярвам, че те са още живи.

— Хайде да вдигаме по-бързо барикадата — каза Маршал на Хърли. — Тук е пълно с изсъхнали дървета. Ранди е подбрал подходящо място. За нула време ще направим един малък форт.

Ами ако са загинали? Ами ако не видя повече Джеръми? Не му казах всичко, което жадувах да чуе от мен. Джеръми не знаеше какви чувства изпитвам към него. Досега не им бях дала външен израз. Така ми се искаше да не се бях отнасяла толкова неотстъпчиво с него. Държах се много надменно и неприязнено. Бях се страхувала от самата себе си. Едва сега осъзнах това. Бях се страхувала, че ще ми се наложи да призная съществуването им и да се съобразявам с тях. Сега ми се искаше да се бях хвърлила в прегръдките му и да се бях поддала на опасния му чар, на мъжествеността и силата му. Защо не му позволих да ме люби, о, колко съжалявах за това сега. Повече от всичко на света копнеех да се намирам в прегръдките му в този миг.

Взирах се в редицата от дървета. Искях да видя, че излизат оттам. Видях един мъж да стъпва на брега. Беше висок и як. Държеше пушка в ръка. Това беше Рандолф. Огледа се назад и тръгна да преминава реката. Газеше бавно, като постоянно хвърляше поглед през рамо. Станах и се качих на дънера, без да обръщам внимание на бурята от протести зад гърба ми. Маршал ми извика да слизам. И Ем извика, и Крис, но не им обърнах внимание. Чаках. Рандолф преплува с лекота останалата част от пътя и се покатери до мен.

— Къде е той? — запитах аз. Гласът ми едва се чуваше.

— Всичко е наред, момиче. Идва насам.

— Къде е той? — повторих аз.

— Те се разбягаха. Веднага щом опитаха от куршумите ни, се разбягаха, а той отиде да огледа малко наоколо, преди да дойде при нас.

— Рандолф...

— Нищо му няма, момиче. Хайде, върни се зад дънера. Индианците отстъпиха, но все още се намират някъде там и сигурно ни наблюдават точно в този момент.

— А Джеръми е...

— Джеръми знае как да се погрижи за себе си. Никой друг не умее да се промъква толкова незабележимо като него в горите. Ще дойде тук след няколко минути.

— Жив ли е?

— Жив е, момиче — увери ме той.

Задишах по-спокойно. Още не му вярвах, а той стана и отиде да помогне на Маршал и Хърли, които издигаха барикада от всички страни. Влачеха по пясъка падналите дървета, струпваха ги накуп и изграждаха груби стени, докато Крис, Ем и Кори зареждаха всички оръжия и ги подреждаха в редица на мушамата. Стоях неподвижно. Не усещах нищо. Ем дойде и седна до мен. Хвана ме за ръка.

— Всичко ще бъде наред — каза тя. — Рандолф твърди, че те най-вероятно няма да нападнат сега. Не обичали да се бият на тъмно. Ще изчакат да изгрее слънцето, а ние ще се подготвим за нападението им. Кори и аз ще съберем няколко счупени клона и ще запалим огън. Тя е решила да направи яхния от месото, което Рандолф носи във вързопа си и от гъбите, които набра. Ще се почувстваш по-добре, след като се наядеш и пийнеш малко кафе.

Кимнах и се насилих да ѝ отговоря. Казах ѝ, че ще ѝ помогна. Станах и закрачих като лунатик. Помогнах ѝ да събере клоните. Хърли, Рандолф и Маршал свършиха със строежа на барикадата. Тя беше четири фута висока и ни заобикаляше отвсякъде. Кори свари кафе и сложи яхнията да се готви. Всичко беше мирно и спокойно. Мракът ни обгръщаше отвсякъде. Ем ми подаде чаша кафе. Крис и Рандолф стояха на пост. Ходеха покрай набързо вдигнатите стени с пушките си. Водата се плискаше в брега. От гората зад нас се чуваха звуците на нощта. Бяхме изтощени и ужасени. Стори ми се, че е изминало много повече време, едва ли не цяла вечност.

Луната изгря и посребри с лъчите си водата. Тъмнината на гората изпъкна още повече на нейния фон. Върнах се до стената, която се издигаше срещу другия бряг, опрях лакти на нея и се загледах в мрака отвъд ромолящата сребриста вода. Вече бях убедена, че Джеръми е загинал и никога няма да го видя отново. Помъчих се да се примиря със загубата. Опитах да запазя присъствие на духа и да се държа разумно, а в действителност ми се искаше да пиция. Джеръми го нямаше. Няма да имам сили да понеса загубата му. Не и този път.

— Яхнията е готова, скъпа — каза Ем, която бе застанала до мен.

— Не съм гладна, Ем. Нека другите ядат първо.

— Той ще се върне, Мариета. Останал е, за да потърси Боби. Каранкавите са избягали почти веднага. Мъжете са застреляли най-малко десет от тях. Рандолф смята, че те са около петдесет души.

— Боби...

— Пленили са го. Отвлекли са го нанякъде. Джеръми е решил да върви по дирята и... да му помогне. Обещал е на Рандолф, че няма да поема ненужен риск. Длъжен бил да стори това за Боби.

Не отвърнах. Ем млъкна и застана до мен. Хвана ме за ръката и се опита да ме утеши. Знаеше какво чувствам и разбираше защо се държа така. Нямахше нужда от думи. Мъжете разговаряха тихо.

Рандолф дойде при нас. Вторачи се в гъстата непрогледна гора отвъд реката.

— Няма да ни нападнат тази вечер — увери ни той. — Вие, момичета, защо не си починете малко през нощта? Поспете малко.

— Няма да успее да заспя — призна Ем.

— Утре ще ти трябват всичките ти сили. Няма да е никак забавно. Ще ни нападнат откъм реката веднага щом изгрее слънцето. Ще ги отблъснем, но може да минат часове, преди да ги накараме да се откажат. Нищо чудно да се бием целия ден.

— Кажи нещо по-весело.

— Ще отървем кожата — увери ни той. В гласа му нямахше и намек за тревога. — Имаме много храна, достатъчно вода и боеприпаси. Всеки от нас стреля добре. Бил съм на къде-къде по-лоши места от това. Каранкавите ще атакуват и ще загубят много хора. След като изядат боя, ще се откажат.

Спря да говори и се заслуша съсредоточено. Стисна здраво пушката си. Отвъд реката се чу шум от боричкане. За миг настъпи тишина, а после се чу високо грачене. Звукът беше отвратителен. Вдъхваше ми много повече ужас сега, когато знаех, че не го издава птица. Отвърна му второ грачене, което прозвуча по-близо до реката. Другите мъже дойдоха веднага при нас. Пригответяха се за стрелба. В гората отекна изстрел. Експлозията прокънтя високо и заглуши пронизителния вик, който се чу по същото време. После настъпи тишина.

— Ето го — каза Крис.

Едва видях тъмния силует на фона на потъналия в мрак бряг. По-скоро го усетих, отколкото видях. Джеръми застана на брега и се обърна, за да огледа гората. Страшно се уплаших, защото той беше жив след всички изпитания, но се намираше в сериозна опасност. Навлезе във водата и тръгна заднешком към нас. Взираше се внимателно в дърветата. Скоро водата му стигаше до гърдите. От мрака изскочиха двама индианци и забързаха безшумно към водата.

Джеръми се извърна и стреля. Единият индианец падна назад. Другият дивак нададе смразяващ кръвта вик и се хвърли във водата, като размахваше нож във въздуха. Джеръми нямаше време да си зареди пушката. Обърна се и я метна. Още преди тя да е паднала на земята пред барикадата, той се изви и устреми напред, за да посрещне нападателя си.

Ем сграбчи рамото на Рандолф.

— Стреляй! — извика тя. — Защо не стреляш?

— Много е тъмно, а те са твърде далече — рече спокойно Рандолф.

Индианецът изкрещя и се нахвърли върху Джеръми. Джеръми го сграбчи за китката и възпря насоченото към сърцето му острие. И двамата паднаха във водата. Почнаха да се бият, да се въртят и да си нанасят удари. Водеха бой на живот и смърт. Изтече половин минута и един мъж се изправи във водата, а другото тяло изскочи на повърхността и заплува с лице надолу. Мълчахме и гледахме. Джеръми блъсна настрана безжизненото тяло от себе си. Покатери се на песъчливия бряг и си вдигна пушката.

Джеръми прескочи барикадата. От него се стичаха капки вода.

— Боби? — попита Маршал.

Джеръми поклати глава.

— Няма и помен от него. Тръгнах подире им и ги следвах около половин миля, но загубих следата, след като те преминаха една река. Надявах се да намеря тялото му. Де този късмет. Отвлекли са го някъде. Жив.

Отидох зад него, взех една празна чаша и я напълних с кафе. Подадох му я.

— Ела да седнеш до огъня — казах тихо.

Той ми позволи да го поведе по пясъка. Седна и изпи кафето. Другите ни оставиха сами. Застанах права до него и го загледах.

Светлината от огъня милваше лицето му. Мократа му риза се бе залепила за гърба и рамената му. Донесох му от яхнията, щом си изпи кафето. Той я изяде бавно и остави чашата на земята. Посегнах към него и пригладих назад косата от челото му.

— Реших, че си загинал — казах аз. — Когато не се върна, си помислих, че са те убили.

— Не е толкова лесно да ме убият — отвърна той безгрижно. Обърна се към мен. Лунната светлина придаваше блясък на лицето му.

— Толкова се разтревожих за теб — казах аз.

— Значи не съм ти безразличен.

— Разбира хе, че не си.

Той изви леко пръстите си около шията ми. Наклоних брадичка и се вгледах в очите му, които сякаш ме галеха. Джеръми наведе напред тялото си, сведе глава и докосна леко устните ми със своите.

Прегърнах го и го притиснах към себе си. Той не продума. Стоеше съвсем спокойно. Гледаше над рамото ми към реката. След малко ме погали по косата.

— Иди да поспиш малко — каза той.

— През цялото време си мислех за... всичко, което исках да знаеш, всичко, което нямах сили да изрека на глас. Желая да ти го кажа сега, Джеръми. Ако се случи нещо, искам да знаеш как аз...

Той сложи ръце на устните ми и ме погледна сериозно.

— Искам да ми кажеш това — подхвана той, — но не сега, когато си още зашеметена и не си се съвзела от напрежението. Искам да съм сигурен, че думите ти извират дълбоко от душата ти. Сега си много уморена. Преживяла си ужасно изпитание.

— И ти смяташ... смяташ, че това се дължи само... само на това, че съм напрегната?

Той не отговори. Направих крачка назад. Невидимата връзка помежду ни се скъса. Почувствах се самотна и ми стана студено.

— Върви да поспиш малко, Мариета.

Обърнах му гръб. Нямаше да заспя. Развих пелерината от вързопа и я прострях на пясъка до един от грапавите сиви дънери. Взех си пистолета и го заредих. После се изтегнах на пелерината и втренчих поглед в звездите, които не светеха особено ярко на нощното небе. Скоро Кори легна до мен. Ем я последва. Сложи сребърния свещник така, че да ѝ бъде подръка. Хърли, Рандолф и Маршал също се

изтегнаха на пясъка, но от другата страна на огъня, който се беше превърнал в един куп нагорещени въглени. Джеръми и Крис застъпиха първи на пост.

Постепенно се унесох. Спях дълбоко и тежко, а после изведнъж седнах с отскок. Ем ме хвана за ръката. Слушаше нещо. Писъци. Чувах ги ясно. Носеха се откъм дърветата от другата страна на реката.

— Какво е това? — прошепнах аз.

— Индианците, скъпа. Току-що почнаха да го мъчат.

Чу се нов сърцераздирателен писък, пронизителен крясък от болка, който сякаш се откъсваше от тялото и излиташе в нощта с унищожителна мощ. Издигаше се до краен предел, вибрираше и увисваше във въздуха. Всички се бяхме събудили. Мъжете се бяха хванали за оръжията. Небето беше просветляло до бледовиолетово. Звездите едва се виждаха. Въпреки че небето беше по-светло, сенките като че ли бяха по-тъмни отвсякога и се разстилаха над земята като непрогледни черни вълни. Ем стисна здраво ръката ми, когато нов писък раздра въздуха. Сетих се, че това е Робъртс. Разбрах какво правят с него.

— О, боже — възкликнах аз. — О, боже, боже!

— Те искат да чуваме, скъпа. Искат да знаем какво става. Вързали са го така, че... така, че да имат възможност да изтезават и нас, за да чуваме писъците и... и да знаем какво му се случва.

Станах и отидох при мъжете. Никой от тях не продумваше. Чух нов вопъл от болка. Разбрах, че няма да издържа и самата аз ще полудея, ако продължа да слушам.

— Решили са да се забавляват — каза Маршал. — Ще го измъчват до зори.

— Длъжни сме да направим нещо! — извиках аз.

— Нищо не можем да направим — изрече мрачно Хърли.

Кори плачеше тихо. Ем я прегърна, отведе я от барикадата и я накара да седне. Коленичи до нея и продължи да я прегръща. Виждах лицето на Джеръми на лунната светлина. То беше така сурово, сякаш бе изсечено от гранит. Същевременно беше напълно безизразно. Нищо не се четеше по него. Подаде си пушката на Крис, измъкна един пистолет от колана си и понечи да се качи на барикадата. Рандолф го сграбчи и го задържа.

— Недей, момко. Няма да ти позволя да помръднеш отук.

— Пусни ми ръката, Рандолф. — Гласът му прозвуча безмилостно.

— Няма да ти позволя да отидеш там. Боби е мой приятел, момко. Като брат ми е, винаги е бил. Аз ще ида.

— Аз отговарям за него. Ако не ми пуснеш ръката, ще ти счупя кратуната.

В безмилостния му глас не се долавяха други чувства. Явно държеше на думата си и не се шегуваше. Рандолф въздъхна, поклати тъжно глава и го пусна. Джеръми кимна рязко. Мощният юмрук на Рандолф разцепи въздуха с тежестта и силата на ковашки чук. Стовари се със страховит трясък върху скулата на Джеръми. Джеръми се свлече на земята в безсъзнание. Хърли го подхвана, преди да е паднал долу. Задържа го под мишниците и внимателно пусна на земята омекналото тяло. То остана да лежи по гръб.

— Съжалявам, че ми се наложи да постъпвам така — подхвърли нехайно Рандолф. — Винаги е бил голям инат. Гледайте да не стане тук нещо, момчета. Ще се върна след малко.

Обърна се към Ем и ѝ се усмихна свенливо и влюбено. Рандолф ѝ махна, хвана пистолета и го вдигна високо. После се покатери по дънерите. Влезе безшумно във водата и сякаш се сля с нея. Едва се виждаше. Гледах внимателно, но не забелязах кога е излязъл от водата и се е промъкнал в гората.

Джеръми изохка. Седна, затърка си скулата и стана на крака.

— Рандолф тръгна — каза Крис. — Той беше прав, Джеръми.

— Знаем, Крис. Той и Боби бяха... много близки.

— Ранди ще се справи както трябва. Ще свърши работата и ще се върне здрав и читав. Хайде, пийни си малко.

Още един агонизиращ писък наруши тишината. Издигна се във въздуха и сякаш увисна там. Направо ми късаше нервите. Последва го втори писък, който беше още по-ужасяващ. Звучеше така, като че ли го надава някое животно, а не човек. Изстрел отекна ясно и отчетливо. Писъкът прекъсна рязко. Настъпи миг на тишина и на всеобщо сливане. После гневни и варварски крясъци изпълниха горите от другата страна.

Ем ме държеше за ръка. Трепнах от болка. Бях сигурна, че ще ми строши пръстите, но не се опитах да си издърпам ръката. И двете се загледахме в тъмната редица от дървета отвъд реката. Нищо не

помръдваше, нямаше признак за човешко присъствие. Всички зачакахме. Видяхме Рандолф едва когато той бе изминал половината път през реката. Той преплува с лекота останалата част от пътя и се покатери на барикадата. Когато дойде при нас зад нея, лицето му беше безизразно.

— Готово — каза той. — Уцелих го между очите. Индианците вече го... — Той се прекъсна сам. Нямаше сили да продължи.

Ем го прегърна. Той едва ли забеляза това.

— Небето порозовява — каза Маршал. — По-добре да се подготвим за нападението. Всеки момент ще се появят.

Чакането беше по-лошо от всичко. Всяка минута като че ли траеше непоносимо дълго. Те все не идваха. Зората изгря в ясната слънчева сутрин. Скоро стана много горещо. Закакахме, втренчили поглед в отсрещния бряг. Навсякъде цареше пълна тишина и спокойствие. Не трепваше нито един лист. Може би нощта беше погълнала каранкавите.

Изтече още половин час. Кори настоя мъжете да пийнат кафе и да хапнат малко от месото, което Рандолф беше изсушил по-рано. Помислих, че ще изпищя. Нямах сили да понасям повече напрежението. Нервите ми се опъваха все повече, и повече. Помогнах на Кори да раздаде кафето и месото. Заповядах си да не се поддавам на напрежението. Външно бях съвсем спокойна, но изражението на лицето ми прикриваше бурята, която бушуваше в душата ми. И аз изпих чаша кафе. После си взех пистолета и го прегледах внимателно.

— Не знам колко още ще издържа — каза Ем. Говореше тихо, за да не я чуват мъжете.

— И аз се чувствам така, Ем, но не бива да ги разочароваме.

— Май са решили да не си дават зор — отбеляза Рандолф. — Не бързат да дойдат да ги избием.

— Сигурно обмислят това — каза Хърли. — Може би ще решат, че не си струва да ни нападнат.

— И на мен ми се ще да решат така — отвърна Рандолф. — Но не си въобразявай, че наистина ще постъпят така. Длъжни са най-малкото да си дадат вид, че ни нападат. Ако изкръшкат и се върнат в лагера си, ще накърнят честолюбието си. Жените им ще помислят, че са загубили мъжеството си. А доколкото съм чувал, те много държат да ги смятат за мъжествени. Длъжни са да го доказват постоянно.

Кори отиде до Крис и сложи ръката си върху неговата. Той я погледна с нежна и успокояваща усмивка. Кори отвърна на усмивката му и без думи му каза, че му има доверие. Тази сцена ми се стори много трогателна. Те бяха толкова млади и невинни.

— Те са чудесна двойка, нали? — каза тихо Ем.

Крис беше висок, як, смел, рус и непоколебим. Беше възможно най-добрият защитник за нея. Кори беше тъмнокожа и крехка, прелестна и доверчива. Бяха наистина чудесна двойка. Изглеждаха като две половини на едно цяло, които най-сетне са се обединили.

— Кори е голяма щастливка — казах аз. — Тя преживя много трудности и страдания, дори прекалено много, но Крис ще я накара да забрави всичко това. Ще се грижи за нея и ще я направи щастлива. Щастие то...

— И ти ще изпиташ такова щастие, скъпа — обеща Ем. — И двете ще го изпитаем. Ще ни бъде още по-приятно след всички тези преживявания.

— Наистина ли смяташ така, Ем?

— Длъжна съм да го вярвам. Никоя от нас никога няма да изпита тази невинна и доверчива любов. Не смятам, че някога съм била невинна. Но ще дойде и нашият ден, скъпа.

— Може и да си права — изрекох със съмнение в гласа.

— Искам да направя така, че това да се случи и на мен. Миналата нощ, когато Рандолф отиде в гората, разбрах какви са чувствата ми към него. Заклех се, че ако той се върне, ще се обвържа с него, и то скоро. Той не е кой знае какво, разбира се, но и аз не съм принцесата от приказките. Ще се омъжа за него и ще го направя най-щастливия мъж на света. Кучият син си няма представа колко щастлив ще бъде.

Тя въздъхна и замълча. Замисли се. Минаха няколко минути. Вдигна очи и се вгледа в отсрещния бряг. Намръщи се силно.

— Искан ми се да бяхме приключили веднъж завинаги с това нападение — заяви тя. — Защо тези проклети диваци не ни нападнат, че да свършваме по-бързо?

— Ще се появят ли изобщо? — попитах аз.

— Ще дойдат — увери ме Джеръми.

— Защо... защо се бавят?

— Не съм сигурен, но подозирам, че чакат подкрепления.

Оказа се, че подозренията му са верни, защото след по-малко от десет минути отгоре по реката се появиха четири дълги канута, които се хлъзгаха с лекота по зеленикавокафявата вода и се приближаваха към далечния бряг. Във всеки край на всяко от четирите канута стоеше по един воин и направляваше движението му с дълъг и прав прът. По

още четири воина седяха в средата. Крис и Рандолф, Хърли и Маршал сграбчиха пушките си и се приготвиха да стрелят. Но Джеръми поклати рязко глава и им каза да се въздържат засега от стрелба. Канутата профучаха безшумно покрай нас. Никой от индианците не ни погледна.

Изгледах ги с ужас и изумление, докато минаваха. Каранкавите бяха извънредно високи, ако се съди по тези, които стояха неподвижно с прътите. Те бяха високи доста над шест фуга. Имаха мощно телосложение. Тъмната им бакъренокафява кожа проблясваше на слънчевите лъчи. Рошава черна коса падаше по рамената им на свободно увиснали несресани кичури. Лицата им бяха широки и плоски, не се отличаваха по нищо едно от друго, защото всяко от тях беше изцяло покрито с отвратителни рисунки в черен и бял цвят. На гърбовете им бяха закачени колчани със стрели. Всеки воин без прът държеше дълъг и здрав лък. Макар че се намираха на другата страна на реката и бяха само на няколко фуга от брега, усещах миризмата на гранясала алигаторска мас.

Канутата се движеха надолу по течението и изчезнаха при завоя. Никога не бях виждала толкова ужасни създания. Когато си спомних за техните зверства и мислено видях отново трепкащото оранжево зарево през нощта, и си спомних за пронизителните агонизиращи писъци, ми стана трудно да повярвам, че те наистина са хора.

— Не падай духом, момиче — каза той нежно. — Ще трябва да ни зареждаш оръжията.

— Аз няма да падна духом. Просто... те са толкова страшни.

— Те са просто хора — каза ми Джеръми, — които са намазани с боя и са въоръжени с примитивни оръжия. Ще ги отблъснем.

Напрежението витаеше във въздуха, докато чакахме. Почти изпитахме облекчение, когато първият крясък разсече тишината.

Индианецът излетя като стрела от гората с крясък. Размаха лъка си и се стовари с плясък във водата. Около очите му имаше нарисувани черни и бели кръгове. Обърна се към гората и вдигна лъка над главата си. Най-малко двайсет или повече индианци наскачаха от дърветата, като надаваха вой и рев. Скочиха във водата и се втурнаха към нас. Джеръми вдигна пушката си и стреля. Първият индианец изскимтя и политна във въздуха. Друг индианец се понесе стремително към нас.

Тялото му полетя настрани, когато куршумът на Рандолф се вряза в гърдите му.

Сграбчих една пушка и я подадох на Джеръми. Взех първата и почнах да я зареждам отново. Стараех се да не обръщам внимание на писъците и на непрестанните гърмежи, от които ми се струваше, че ще ми се спукат тъпанчетата. „Не мисли за това, не мисли за това, само зареждай оръжията. Само зареждай оръжията.“

Заредих още една пушка, после втора и трета. Не обръщах внимание на плисъците и воя и на непрекъснатата стрелба. Сега вече бяха обкръжили барикадата. Намираха се около нас. И петимата мъже стреляха непрестанно. Работех непрестанно. Не изпитвах никакви чувства. Вдигах пушка, зареждах я и я подавах на някого от мъжете. Сграбчвах друга и я напълвах. Пръстите ми горяха. Очите ми пареха от дима.

Натъпках цевта и тикнах пушката в ръцете на Джеръми. Сграбчих друга и я заредих. В този миг видях, че един индианец прескача барикадата и се стоварва на пясъка на няколко метра от мен. Той изрева, вдигна ножа си и се подготви да се хвърли на гърба на Крис. Насочих пушката и стрелях. Цевта изплю ярка оранжевочервена ивица, която пръсна главата на индианеца. Видях, че още двама диваци прескачат барикадата.

Рандолф сграбчи единия, Маршал простреля другия. Нямаше време да гледам и да се тревожа. Зареждах пушките. Още трима индианци прескочиха барикадата. Реших, че ще ни надвият и убият. Джеръми стреля и един индианец рухна на земята. Хърли и Рандолф се боричкаха с другите. Хаосът наоколо беше невероятен. Сечта беше невъобразима. Куршумите летяха. Диваците виеха. Кръвта се плискаше по пясъка. Ем, Кори и аз зареждахме оръжията все по-бързо, но явно недостатъчно бързо. Очите ни смъдяха от пушека.

Подхвърлих една пушка на Хърли. Заредих пистолет, Маршал го стисна и притича към другата страна на барикадата. Вдигнах една пушка. В този миг един каранкав прескочи дънерите и се приземи само на няколко фуга от мен. Крещеше диво от радост. Беше висок, кафяв и мускулест. Лицето му беше боядисано в черно на бели ивици. Нададе още един отвратителен крясък. Вдигнах пушката и дръпнах спусъка. Не се появи нито оранжева ивица, нито облаче дим нито пък опитът разтърси тялото ми. Пушката не беше заредена. Воинът се изкикоти и

се втурна напред, за да ме сграбчи. Очите му пламтяха. Проблесна някакъв сребърен предмет. Чух оглушително пукване. Ем стовари с всичка сила свещника върху главата му. Зейна широка рана. Ем изпусна свещника и закри лицето си с ръце. Сграбчих я за китката и я дръпнах долу, когато полетяха стрелите. Зареждахме оръжията. Мъжете пак се бяха върнали на барикадата и стреляха бързо. Нито един индианец повече не съумя да прескочи дънерите. Мина известно време. Воят се чу отдалеч. После, о, чудо, изчезна съвсем. Димът се вдигна. Битката беше приключила поне за момента.

— Всички ли са живи и здрави? — попитах аз.

— На главата си имам цицина колкото яйце — оплака се Хърли.

— Чувствам се адски зле — добави Маршал.

— И аз се чувствам ужасно — изрече Рандолф. — Нямам търпение да тръгнем отново на път. Не си спомням кога за последен път съм се забавлявал така.

Изтрих потта от челото си.

— Ще се върнат ли?

— Няма да е скоро — отвърна Джеръми. — Ще се прегрупират, ще си преброят загубите и ще се съберат на голям съвет, за да ги обсъдят. Едва ли ще ни атакуват, преди да стане късен следобед ако въобще ни нападнат.

— Няма да ни пуснат да си идем — изрекох аз глухо.

Джеръми поклати глава в знак на съгласие.

— Избихме твърде много от хората им. Няма да се върнат в лагера си без пленници или... сувенири.

— Ще се измъкнем ли оттук? — попитах аз тихо.

— Разбира се, че ще се измъкнем. Най-лошото е зад нас.

— Ами ако повикат още подкрепления?

— Не изпреварвай събитията, Мариета. Опитай се да не мислиш за това. Скоро всичко ще свърши.

Говореше тихо и уверено. Гласът му ми подежда много успокоително. Повярвах му. Имах му пълно доверие. Чудех се как съм могла да го смятам за безгрижен и безотговорен. Трудно ми бе да повярвам, че този силен и находчив водач е същият човек. Бях допуснала ужасна грешка при преценката си за него. Напълно се бях подвела по поразителната и ефектна външност, която той имаше в града.

Той сплете пръстите си с моите.

— Вие, жените, свършихте чудесна работа — каза ми той. — Нямахте да успеем да се справим без вас, да знаеш. Държахте се много храбро. Повечето жени биха припаднали от напрежението.

— Съмнявам се. Ние не сме слабите и безпомощни създания, за каквито ни смяташ, Джеръми.

— Разбрах вече.

— Очевидно си познавал неподходящи жени — казах аз.

— Спомням си една великолепно жена в разкошна рокля от червен брокат — каза ми той. — Кожата ѝ приличаше на светъл атлас. Косата ѝ блестеше като тъмночервеникаво злато и знаеш ли какво?

— Какво?

— Че изглеждаше наполовина толкова хубава, колкото си сега.

— Но аз съм мърлява и раздърпана.

— Ти си смела. Куражлия. Не се боиш от опасностите.

— Предполагам, че си ме помислил за поредната разглезена куртизанка — казах аз и отместих поглед от него.

— Помислих си, че не съм виждал по-тъжни очи от твоите, момиче — отвърна той. — Никога не съм виждал толкова уязвимо създание, което се стреми да прикрие това.

Втренчих поглед в реката. Мислех си за думите му. Те ме трогнаха и поразиха, защото Джеръми Бонд ме разбираше по-добре от всеки друг мъж. Никой друг мъж дори не подозираше какви са чувствата ми. Виждаше какво крие жената зад маската си. Съзираше онази Мариета, която спотаяваше дълбоко в себе си тайните и съкровени чувства, а демонстрираше предизвикателно пред света сила и гордост. Известно време никой от нас не продума. После той сложи ръка на рамото ми.

— Иди си почини, Мариета — каза той.

— Едва ли ще мога.

— Почивай — заповяда той. — По-късно ще имаме нужда от теб.

Отдалечих се от него. Отпуснах глава на вързопа си. Затворих очи и се опитах да си почина. Тънък слой пот покриваше кожата ми. Беше ужасно горещо дори тук, на сянка.

Кори ме разтърси за рамената. Стреснах се и се изправих. Тя ми се усмихна успокоително. Разтърках очи. После чух пронизителното грачене, което идваше от другата страна на реката. Всички мъже бяха

заели позиции на барикадата и чакаха с пръст на спусъка на пушките си.

— Откога... вдигат този шум? — попитах аз.

— Току-що почнаха — отвърна спокойно Кори. — Вие спяхте почти четири часа, миз Мариета.

Станах и се загледах в отсрещния бряг. Отвратителните птицеподобни крясъци се чуваха все по-силно. Каранкавите още не се виждаха. Стремяха се да изпаднат в екстаз, като грачеха и крещяха зад дърветата.

— Този път няма да е толкова опасно, както предишния път, миз Мариета. Не са останали много от тях. Крис казва, че сигурно ще отстъпят скоро. Дори няма да прекосят реката. — Не се страхувай.

— Не се страхувам, Кори.

— Всичко ще свърши скоро. Така обеща Крис. Ще се измъкнем оттук и после всичко ще бъде прекрасно.

— По-добре да се подготвим — изрекох тихо. — Те ще се появят всеки момент.

Кори се усмихна отново и кимна. Точно в този миг индианците изскочиха от гората с крясъци. Танцуваха по брега и размахваха във въздуха лъковете си. Това стана едва ли не светкавично в продължение на един страшен миг, който за мое удивление, като че ли продължи цяла вечност. Индианците нагазиха стремително във водата, а мъжете почнаха да стрелят. Стрелите полетяха, преди Кори и аз да успеем да стигнем мястото, където Ем беше коленичила до умело оформената редица от пушки, които бяха наредени на мушамата. Видях един воин да скача във водата и да я гази. Видях го да вади стрела от колчана си и да я слага на лъка си. В същия миг изпращяха пушките, появиха се облачета дим и пронизителните писъци станаха още по-обезумели.

Воинът дръпна тетивата. Стрелата полетя във въздуха със свистене. Летеше към нас. Чух избръмчаването ѝ и глухия звук, когато се заби в рамото на Кори. Очите ѝ се разшириха от удивление. Тя се намръщи и смути. Хванах я за ръката и я съборих на пясъка. Прегърнах я. Не ми се вярваше, че това наистина е станало. Стрелата стърчеше от рамото ѝ. Беше дълга и гладка. Още трептеше леко, когато Кори помръднеше в прегръдките ми. Около нас отекваха оглушителни изстрели. Шумът беше толкова силен, че вече не чувахме индианските крясъци. В дънерите се забиваха стрели.

— Не боли, миз Мариета — изрече Кори. — Въобще не боли. Не... не усещам нищо друго, освен... че ми пари. Рамото ме пари приятно.

— Скоро ще спре да те пари, Кори.

— Ще се оправя. Само да си почина малко. Помогнете на миз Ем да зарежда пушките.

— Маршал ѝ помага. Нали виждаш? Коленичил е до нея и ѝ помага. Седни, без да мърдаш, Кори. Моля те, седни и не мърдай.

— Ще се оправя — каза тя.

— Разбира се, че ще се справиш.

— Пострада само ра... рамото ми.

Крис дойде при нас. Лицето му се беше изопнато. Скулите му бяха побелели като тебешир. Кори му се усмихна. Малките ѝ розови устни се извиха приветливо. Тъмните ѝ очи блеснаха. Погледите им се срещнаха. Русата му коса се беше навлажнила от потта. На бузата му имаше черно петно от барут. Кафявите му очи гледаха безизразно.

— Ще извадя стрелата — заяви той.

— Разбира се. Не съм... не се плаша.

— Дръж я за ръцете — нареди Крис.

Хванах я. Крис стисна здраво устните си, хвана стрелата и я дръпна бързо и рязко. Кори изохка. Цялото ѝ тяло потръпна силно, но тя не извика. Тъглчето на устата ѝ се беше окървавило на мястото, където го беше прехапала. Крис затисна с кърпата ручейчето кръв, което бликна от рамото. Каза ми да я държа така. Подаде ми манерка и ме погледна в очите. Кимнах. И аз знаех, че не бива да я давам на Кори.

— Трябва да се връщам на барикадата — каза ѝ той.

Той се наведе и я целуна леко и с обич по устните. После се обърна бързо, преди тя да е забелязала сълзите в очите му. Вдигна пушката, отиде бързо на своето място и почна да стреля. Притисках носната кърпа към раната и взех нежно Кори на ръце. Димът наоколо ставаше все по-гъст. Изстрелите отекваха шумно. Кори затрепери съвсем леко. Погледна ме объркано. Притиснах я към себе си. С мъка се удържах да не заплача. Кори пак се намръщи.

— Чув... чувствам се странно, миз Мариета. Вече ме пари цялото тяло. Сърби ме... и ми се струва, че кръвта ми гори.

— Отпусни се, скъпа — казах аз. Гласът ми прозвуча напрегнато. Постарах се да не загубя самообладание.

— Ще заспя — прошепна тя.

— Спи, скъпа. Само си затвори очите и... спи.

— Много ми е студено.

Прегърнах я и я притиснах към тялото си. Тя въздъхна пак и се сгуши в мен. Меката ѝ черна коса с форма на облаче докосваше леко шията ми. Усетих, че тя трепери. Тялото ѝ се сгърчи силно няколко пъти. После тя вдигна глава и ме погледна. Кадифенокафявите ѝ очи гледаха разтревожено. Розовите ѝ устни потрепериха, когато опита да каже нещо. Пак се сгърчи, а след това тялото ѝ като че ли омекна, когато тя се отпусна.

— Много съм уморена — каза тя. — И ме е страх, миз Мариета. Кръвта ми гори... и е толкова студено. — Ще се оправя ли?

— Ще се справиш — уверих я аз. — Ще имаш свой магазин в Лондон. „При мадмоазел Кори.“ Ще бъде много величествен и изискан.

— И на стъклата ще има златни букви?

— Големи златни букви. Всички хубави дами от висшето общество ще идват при теб.

— А... аз ще им правя прическите и... ще им продавам моите кремове и парфюми. И Крис ще бъде там.

— Отпусни се, скъпа. Затвори си очите.

Тя се подчини и отпусна глава на рамото ми, докато ѝ галех косата. Мъжете вече стреляха само от време на време. В дънерите не се забиваха стрели. Ем ни погледна. По побледнелите ѝ бузи се стичаха сълзи, докато тя зареждаше поредната пушка. И тя знаеше за отровата. Тикна пушката в ръцете на Хърли и зариде, докато поемаше друга. Кори се размърда в ръцете ми и въздъхна още веднъж.

Стрелбата спря. Димът почна да се разнася. Кори се беше отпуснала върху мен. Крис се изправи пред нас. По хубавото му младо лице се четеше тъга. Гледаше безсилно и с мъка тялото в ръцете ми. След малко се извърна. Нямаше сили да гледа повече, без да загуби самообладание и да заплаче. Отиде до барикадата и се загледа в реката, без да вижда нищо пред себе си. Дойде и Джеръми. Погледите ни се кръстосаха. Не знаеше как да постъпи. Искеше да ме утеши, но знаеше, че това е невъзможно.

— Махнаха се — изрече той тихо.

— Ще се върнат ли?

— Не и до сутринта. А дотогава ще сме избягали оттук. Веднага щом се стъмни, Хърли и аз ще се промъкнем в лагера им и ще откраднем няколко от канутата им. Тя... отиде ли си?

Кимнах утвърдително.

— Скъпа — извика Ем. — Ох, скъпа...

— Тя умря, Ем. Кори е мъртва. Защо... защо стрелата не уцели мен? — Гласът ми пресекна от вълнение. — Мили боже, защо прибра нея, а не мен?

Сапунът и топлата вода бяха лукс, на който нямаше да се наситя скоро и затова Хуанита удовлетвори търпеливо чудноватите ми прищевки. Все пак поклати изумено глава, когато я помолих да ми приготви още една вана с вода. Тя беше закръглена и дружелюбна. Сърдечните ѝ кафяви очи ме загледаха привидно отчаяно, но тя помъкна ведрата по стълбите на хана, без да се оплаква. Бащата на Хуанита притежаваше просторния хан с пристройките, който се извисяваше от едната страна на площада. Момичето работеше от сутрин до вечер, бърбеше весело и проявяваше голям интерес към гостите.

— Това е последното ведро — обяви тя и изля водата във ваната. Чу се силен плясък. Вдигна се пара като лека мъгла. — Изчакайте да изстине, преди да влезете вътре, мис Денвър. Ако се пъхнете в нея сега, ще се изгорите.

— Благодаря, Хуанита.

— Ще излизате ли навън?

— Да. Мисля да се поразходя малко.

— Добре! — възкликна тя и закима енергично с глава. — Не е добре да стоите в стаята по цял ден, да не излизате навън и само да седите умислено и да ядете от подносите, които ви носят. Почти не сте излизали от тази стая, откакто пристигнахте преди една седмица.

— Знам, Хуанита.

— Оназ другата, мис Ем, не стои много-много в стаята си. Тя и онзи мистър Рандолф обикалят навсякъде и ходят по ранчотата извън града. Много яздят из околността. Знам една тайна.

— Така ли?

— Тази сутрин те отидоха при падрето.

Свалих си роклята и я прострях на леглото.

— Наистина ли? — попитах учтиво.

— Видях ги да влизат заедно в мисията — отвърна момичето. — Мис Ем изглежда много замечтана. А мистър Рандолф е много нервен.

Когато и да излизат, падрето е с тях. Мистър Рандолф му казва нещо и падрето кима.

По малката ѝ червена като черешка уста заигра нова усмивка. Кафявите ѝ очи заискриха весело. Пъхна пръста си във ваната с водата, направи гримаса и ми каза, че още е гореща.

— Толкова къпане, и то посред следобед. Луда работа. Мисля си, мис Ем може би носи доста скоро бялата рокля. Мистър Рандолф няма да я изпусне от поглед. Когато някой мъж я погледне, а всички мъже я гледат, по тези места няма много бели жени, та когато някой мъж я погледне, мистър Рандолф изръмжава и изглежда много заплашителен. Мис Ем се смее.

— Те са много влюбени един в друг, Хуанита.

— Знам. Прекрасно е да си влюбен. Аз съм се влюбвала няколко пъти, мисис Денвър. Може и да съм пълна и да говоря прекалено много, всеки казва, че говоря прекалено много, но имам... как го казвате на английски? Личност... ярка индивидуалност. Да, това е. Всички мъже искат да се прегръщат с мен.

— А вие, мис Денвър? — попита Хуанита. — Влюбена ли сте?

Поклатих отрицателно глава. Внезапно се почувствах неудобно от прекалено настойчивия ѝ поглед.

— Мистър Джеръми винаги ме пита за вас. Добре ли се чувствате? Ще слезете ли в салона за обяд? Ядете ли храната, която ви носят? Имате ли нужда от нещо? През цялото време, докато пита за вас, изглежда разтревожен. Нощно време крачи насам-натам в стаята си.

— Той е загрижен, Хуанита. Аз... случи се едно нещо, което ме разстрои. Трябва ми време, за да го превъзмогна.

Хуанита кимна. Кафявите ѝ очи загледаха тъжно.

— Мис Ем ми разказа за индианците и за онази малка негърка, която убили. Тя каза, че вие сте я обичали много и че сърцето ви се е разбило, когато сте я погребали до реката.

— Не ми се говори за това, Хуанита.

— Разбирам — изрече тихо момичето. — Но... да стоите в тази стая постоянно — това няма да помогне, мис Денвър. Трябва да се виждате с хора, да дишате чист въздух и да се опитате да живеете както преди. Радвам се, че решавате да излезете на разходка. Денят е прекрасен, но е горещо. Сега е сиеста за всички, освен за гринго.

Хуанита се усмихна и излетя от стаята. Обиците ѝ звънтяха шумно. Въздъгнах с облекчение, когато тя затвори вратата. Потопих се дълбоко във водата. Бяха изминали две седмици и половина от гибелта на Кори и от онази ужасна нощ, когато я погребяхме. След това се измъкнахме незабелязано с канутата, които Джеръми и Хърли задигнаха от каранкавите. Струваше ми се, че е изминала цяла вечност оттогава. Онази нощ и седмицата и половина пътуване след това приличаха на полузабравен кошмар. Движех се като насън. Така бях съкрушена от тъга, че едва оцелях. Ем се грижеше за мен като квачка за пиленцата си. Грижата за мен ѝ помагаше да понесе своята мъка.

Спомнях си малко подробности от това пътуване. Когато се добрахме до това малко испанско градче, се почувствах толкова зле и така изтощена, че ми се прииска да заспя завинаги. Видях Джеръми само два пъти — когато му дадох гривната да я продаде и когато той се върна с парите, които се оказаха изненадващо много. Върнах му ги всичките и му казах да купи това, което ще ни потрябва. После пак изпаднах в летаргия. Останах в тази прохладна и удобна стая с нейното огромно легло от месинг, яркочервен килим и боядисани в бяло стени. Таях тъга в душата си и не ми се искаше да се освободя от нея. Изобщо не се интересувах от събитията около мен.

Станах от коритото и се избърсах. Отидох при тоалетната масичка и седнах пред огледалото. Кожата ми като че ли се беше изопнала. Под скулите ми имаше едва забележими бледолилави сенки, които караха очите ми да изглеждат по-тъмни и по-ярко сини. Тъгата още се четеше в тях. Тъглчетата на устата ми се бяха отпуснали едва-едва от мъка. Дали ще имам някога силата да се усмихна отново?

Поколебах се само за миг. После излязох от стаята и тръгнах тихо по тясното сенчесто стълбище. Огромното общо помещение приличаше на сенчеста пещера. Градчето изглеждаше изоставено от всички, когато излязох навън.

Получените пари бяха повече, отколкото ни трябваша. Той се държа сериозно, учтиво и почитателно, когато дойде в стаята ми. Въпреки че разговаряхме само по делови въпроси, усетих, че той копнее да ми каже много повече. Беше си купил нови дрехи и се беше облякъл като испански вакеро. Изглеждаше удивително хубав в тесните тютюнево кафяви панталони. По колана му имаше мънички сребърни капси. Панталоните му бяха бродирани по ръбовете. Носеше

и къс жакет с подходяща форма, който имаше шарки, подобни на тези по панталоните. Бялата му риза беше отворена при врата. Беше увил безгрижно около шията си едно яркосиньо шалче. Чудех се дали не си е купил и сомбреро?

Джеръми. Какво да правя с него? Имах твърде голям дълг към него. Дължах му живота си. Той беше влюбен в мен, в това нямаше никакво съмнение. Държах много на този мъж. Дали го обичах? Понякога бях сигурна, че го обичам, но друг път самата идея за това ми се струваше абсурдна. Безспорно ме привличаше физически, но пък и коя ли жена не би се поддала на магнетичния му чар? През последните няколко седмици почнах да се възхищавам на енергията и решителността му, на непоколебимата му и безкомпромисна воля и на забележителната му смелост. Тези качества нямаха нищо общо с наперения и безразсъден покорител на женски сърца, когото бях срещнала в Ню Орлиънс. Да, той ме привличаше и му се възхищавах, но... дали го обичах?

Докато седях под тополите в тихия сънлив град посред необятната чужда земя, усетих, че се страхувам. Страхувам се, че ще си разреши да се влюбя в него. Страхувах се, от каквото и да е обвързване. Бях обичала Дерек с цялото си сърце и душа и тази любов едва не ме погуби. Преживях твърде много мъки и страдания. Нямах сили да минавам отново през подобни изпитания. Дълбоко в душата си знаех, че ако си позволя, ще се влюбя лудо и безразсъдно в Джеръми Бонд и ще му се посветя изцяло, но нямах намерение пак да постъпвам така. Имаше прекалено много опасности и рискове, а аз се чувствах уязвима и беззащитна. Не, по-добре занапред да заровя дълбоко в сърцето си всички чувства, които изпитвам към него и да се изправа сама срещу предизвикателствата на бъдещето. Не бива да разчитам на никой друг и да завися от нещо друго, освен от моята способност за оцеляване.

В тишината отекна силен тропот на конски копита. Вдигнах очи и се стреснах, когато видях Ем да язди един огромен дорест кон, чиято лъскава грива проблясваше на слънцето. Тя дръпна силно юздите, накара коня да спре пред хана и слезе чевръсто. Върза поводите за един стълб и погали коня по бузата. Косата ѝ беше вързана на дълга и дебела плитка, която се мяташе от едното ѝ рамо на другото, докато тя

тичаше. Кожата на лицето ѝ беше загоряла леко и имаше приятен за окото тен.

— Ето те и теб, скъпа! — възкликна тя. — Хубаво е, че си излязла на въздух.

— Ем, откъде, за бога, намери този кон?

— Ръсти ли? Той е мой, скъпа!

— Кога се научи да яздиш?

— Тази седмица. Рандолф ме научи. Нищо работа. Първия път се уплаших много, разбира се.

— Явно доста неща са се случили тази седмица.

— Нямах си и представа — изрече тя с усмивка. — Как ми стоят новите дрехи?

— Сега си много по-различна отпреди.

— Габриела ми ги даде. Тя има същия ръст като моя. Много са хубави. Реших, че косата ми ще изглежда по-добре събрана в плитка. Рандолф твърди, че съм заприличала на някоя сеньорита.

— Коя е Габриела?

— Едно чудесно момиче, скъпа. Говори перфектно английски като баща си. Дватама ще се върнат в Мексико сити, а после ще идат в Мадрид. Имат разкошно ранчо на десет мили от града. Простира се на стотици акри. Отглеждат коне от породи, които никога не си виждала. Там има и голяма къща с пристройки. Стените са от големи бели тухли. Покривите им са застлани с червени керемиди. Има и вътрешни дворове, и фонтани, и градини, и всичко, каквото ти хрумне.

— Разбирам.

— Аз съм владетелката на това място, скъпа.

Загледах я удивено. Ем затаи дъх. Имаше да ми казва толкова новини, че едва се сдържаше да не ми ги съобщи всичките наведнъж.

— Може да съм си загубила ума, скъпа, но не съм на себе си от радост. Сеньор Лопес от две години се опитвал да се отърве от това ранчо, т.е. откакто починала жена му. Искан да отведе Габриела в Мадрид, да си намери подходящ мъж. Влюбих се в ранчото веднага щом го видях. Само да видиш тези зелени пасища и канадските тополи, и онази широка и проблясваща на слънцето река, и ще ме разбереш.

— Ти си го купила? — попитах аз.

— Аз, разбира се, нямах никакви пари, но разполагах с всичката плячка, която донесох от острова. Свещниците, златните и емайловите кутийки и бижутата, всички заедно струват цяло проклето състояние. Очите на сеньор Лопес светнаха, когато ги видя. Веднага сключихме сделката. Той взема плячката, а аз — ранчото. Всички слуга ще останат. Боя се, че ще си имам неприятности с готвача.

— Конне ли ще отглеждаш?

— Рандолф ще ги отглежда, скъпа. Аз ще си седя в дневната, ще ръководя всичко и всички в къщата, ще си вея с ветрило и ще бъда най-добрата жена, която някой мъж е имал някога. Ще се оженим другата седмица. В ранчото. Вече говорихме с падрето.

— Чудесно сте го намислили, Ем.

Ем се тръшна до мен на пейката и си направи вятър с тюркоазната пола, докато се любуваше на бродирания ѝ край. Замълча за миг и се замисли. После ме погледна със светлокафявите си очи, които сега гледаха сериозно.

— Няма да се върна в Ню Орлиънс, Мариета. Оттам имам твърде много спомени и нито един от тях не е хубав. Аз бях... Животът, който водех там... — тя се подвоуми и се намръщи. — Заклех се да почна отначало, скъпа, и ще го направя. По дяволите, да знаеш какъв късмет извадих, като се омъжвам за човек като Дик Рандолф. И той е готов да се установи за постоянно на едно място и не ме осъжда за миналото ми.

— Ще бъдете много щастливи.

— По дяволите, аз вече съм щастлива. Рандолф се прави на голям мъж и твърди, че нямало да позволи на жена да го урежда с ранчо и собствен дом. Не бивало да ми разрешава да купувам ранчото, имал си гордост, всякакви подобни глупости. Казах му, че ако не млъкне, ще го ритна отзад.

— И какво направи той?

— Засмя се — изрече тя. — Сега е в ранчото, в спалните помещения на ратаите и се опитва да разбере как точно стават нещата. С него са Крис, Хърли и Маршал. Те ще останат с нас, скъпа. Ще работят в ранчото и ще получават своя дял от печалбата.

— Как е Крис, Ем?

— Не е паднал духом. Не разговаря много. Често се отделя от нас и броди край реката или язди по пасищата. Много време прекарва в

конюшните. Много разбира от коне, скъпа. Не пожела да се върне в Ню Орлиънс.

— Разбирам го.

— Той е млад, скъпа. Рано или късно ще преодолее скръбта си.

— Присъствието на приятелите ще му помогне.

— Хърли и Маршал казаха, че нямат по-добра работа за вършене и Рандолф прие с удоволствие да останат с нас. Ще ни помогнат много, а и аз ще се чувствам много по-добре, като разполагам с още трима отлични стрелци. Сигурно знаеш, че индианците рядко нападат тези места. Малобройни банди от команчи блуждаят наоколо и гледат да откраднат някой кон. Всички тези хубави вакерос ще ни защитават добре в ранчото. Разбира се, че ще останат и ще работят за Рандолф.

— Радвам се за теб, Ем — казах аз тихо. — Рандолф е голям късметлия.

— И аз имам късмет, скъпа. Уверявам те, че мъже като него не се срещат често. Ако не аз, няма коя друга да го знае.

— Това те тревожи, нали? Другите мъже.

— Това не тревожи Рандолф — отвърна тя. — Поне не го признава. Много добре знае, че няма да вземе някоя зачервена от срам девица. Знае за моето минало... за повечето неща. Той ме обича, скъпа и, признавам си, и аз го обичам. Никога не съм се чувствала така по-рано. Толкова много неща се случиха... — тя спря за малко да говори. — Мили боже, може би съм си изгубила ума.

— Глупости.

— Емелин Джоунс — почтена жена. Представяш ли си? Винаги съм разчитала само на себе си. Винаги съм била в движение. Никога не съм зависела от някого. Когато си помисля, че ще живея постоянно на едно място и с един мъж, ми става адски нервно.

— Не трябва да се чувстваш така.

— Смяташ ли, че ще успея да се справя, скъпа?

— Мисля, че ще се справиш чудесно. Ем, никога по-рано не си имала възможност да бъдеш почтена.

— Може би ще ми допадне — отвърна тя. — Има нещо хубаво тук и то е, че никой в тази страна не дава и пет пари за твоето минало. Всички хора, които срещнах досега, се държаха възможно най-приятелски. Мисля, че ме харесват.

— Ще те обикнат — уверих я аз.

— Ще видим — каза тя. Помълча малко, после добави: — И ти ще си намериш своя спътник в живота, скъпа. Сигурна съм, че ще стане така. Джеръми те обича. Никога не съм виждала по-влюбен мъж от него. Едва не се поболя от тревога тази седмица. Обикаляше край стаята ти като някое малко кученце, питаше за теб и искаше да те види, но се страхуваше да влезе без покана. И ти го обичаш, Мариета.

— Може би. Всъщност не знам.

— Обичаш го — повтори тя. — Миналото си е минало, скъпа, с него е свършено веднъж завинаги. Пострадала си много, и сега се страхуваш. Разбирам това, но не позволявай на миналото да унищожи бъдещето ти. Ти си млада и хубава. Имаш да живееш цяла вечност тепърва.

— Няма да взема никакво решение, Ем. Не и сега. Не още.

Ем се подвоуми. Явно желаше да ми каже още нещо, но не ѝ се искаше да го направи. Хванах я за ръката и я стиснах окуражаващо.

— Просто ми трябват още няколко дена — изрекох аз лекомислено. — Върни се в ранчото и се забавлявай на воля. Ще се видим утре сутринта.

— Ще ми позволиш ли да те разведа из ранчото?

— Ще го огледаме от край до край — обещах аз.

Тя се усмихна с облекчение и ме прегърна набързо, преди да се метне ловко на седлото. Тюркоазната ѝ пола се развя над фустата ѝ. Полетя в галоп по улицата.

Изпитвах огромно задоволство от начина, по който се бяха развили събитията при нея. Жизнерадостното улично врабче, на чийто гръб досега се бяха стоварили толкова беди и нещастия, ще отпразнува най-сетне своя триумф. Знаех, че тя и Рандолф ще живеят много щастливо заедно. Подхождаха си идеално и бяха далеч по-влюбени един в друг, отколкото признаваха. Ще почнат нов живот в нова страна. Любовта им ще се усилва с времето. Бъдещето им ще бъде вълнуващо и пълно с предизвикателства. Както си го представях, моето ще бъде доста по-безрадостно. Замислих се и се натъжих, когато се обърнах и прибрах в хола.

Защо се страхувах? Защо ми се струваше, че съм загубила ориентация? Как да постъпя с Джеръми?

През отворените прозорци на просторната спалня, чувах романтичната музика на китарите и веселите гласове на гостите, които се събираха във вътрешния дом. Сигурно са дошли най-малко стотина души, но хубавият вътрешен двор с лекота ги побираше. Сеньор Лопес и дъщеря му ще заминат тази вечер и ще отседнат в хана, а утре ще поемат на дългото си пътешествие. Бяха пръснали доста средства за празненството като прощален жест към двойката, която отсега нататък ще притежава ранчото им. Очертаваше се сватбата на Ем и фиестата след нея, да се окажат най-значителното обществено събитие по тези места.

Погледнах към часовника. Оставаше по-малко от половин час, преди Ем и аз да слезем на долния етаж. Бяхме се уговорили сеньор Лопес да я придружи до вътрешния двор и до украсения с цветя олтар, където Рандолф ще чака заедно с падрето. Аз ще вървя зад тях и ще нося голям росен букет от камелии, бели рози и тънка като дантела бяла папрат. Застанах пред огледалото, за да се огледам за последен път. Полата на тъмносинята ми копринена рокля прошумоляваше тихо, когато се допираше в дантелените ми фусты с цвят на слонова кост. Беше прекрасно да усещам как фината коприна гали кожата ми. Истинско удоволствие бе да си сложа изискан парфюм и грим. Всичко това се дължеше на любезността на Габриела, на която беше принадлежала тази спалня.

Погледнах към отражението съвсем безпристрастно. Умореният ми и изтощен поглед беше изчезнал. Но очите ми още гледаха тъжно, а устните ми се бяха отпуснали леко в ъгълчетата. Ярката руменина, която единствено любовта придаваше на лицето ми, липсваше от известно време. Жената в огледалото изглеждаше по-стара и уморена от живота.

Утре сутринта след закуска Джеръми и аз ще тръгнем на път за Ню Орлиънс. Той бе купил коне и здрав фургон, който ни чакаше в стоянката на каретите. Вече го бяхме снабдили с храна и необходимите неща. Почти не се бях срещала с Джеръми през последната седмица.

Той беше дошъл в ранчото преди четири дни и беше останал тук заедно с Рандолф и другите мъже, а Ем и аз останахме в хана. Вечеряхме заедно веднъж в общото помещение, преди той да излезе. Той се държа учтиво и почитателно, а аз бях потисната. Разговоряхме на случайни теми. След тази вечер бях още по-нерешителна отпреди. Толкова много неща не си бяхме казали. Чувствата, на които не бяхме дали външен израз, като че ли разшириха пропастта помежду ни. Не очаквах с нетърпение нашето дълго съвместно пътешествие.

На вратата се почука. Обърнах се и видях, че в стаята влиза Габриела. Тя беше истинско възплащение на младежката красота в светлорозовата си рокля от тюл.

— Вече приближава време да тръгвате, мис Денвър, с мис Ем... — Тя се подвоуми. Една почти незабележима бръчка проряза челото ѝ. — Мисля, че е по-добре да отидете при нея.

Усетих лека тревога.

— Нещо не е ли наред?

— Тя изобщо не помръдва от мястото си — заяви Габриела. — Седи си на стола, гледа в пространството пред себе си и не иска да говори. Отнесох ѝ един хубав воал от бяла дантела, който е фин като паяжина. Не го и погледна.

— Според мен това се дължи само на нервите.

Габриела въздъхна и излезе.

Ем не ме погледна, когато влязох. Беше облякла разкошната рокля от бяла коприна, която донесе от острова. Бухналите ръкави оставяха оголени рамената ѝ. Червено-кафявата ѝ коса беше пригладена назад и събрана на кок. Беше закрепил отстриани на главата си един полукръг от кадифено бели магнолии. Стискаше упорито устни. Много приличаше на непокорно дете.

Оставих кутията и въздъхнах още веднъж.

— Няма смисъл да се мъчиш да ме убеждаваш — изрече тя решително. — Няма да отида. Това е положението.

Не почнах да споря с нея. Вместо това отидох до леглото, за да се полюбувам на дантеленото було, за което ми спомена Габриела. То беше леко като паяжина. На него бяха извезани нежни мотиви с цветя и полупрозрачни шарки.

— Имам план, скъпа — обяви Ем.

— Така ли?

— Натоварили сте догоре фургона, нали? Ние двете ще се измъкнем тайно през задния изход, ще впрегнем конете и ще избягаме бързо. Ще идем в хана, а Джеръми ще дойде утре при нас.

— Съвсем не сме подходящо облечени за подобна цел — отбелязах аз.

— Ще тръгнем за Ню Орлиънс. Скоро ще забравим цялата тази дандания. Ще си отдъхна и ще задишам отново.

— Ами Рандолф?

— Той ще задържи за себе си ранчото.

— Предполагам, че е възможно да се върнем в хана с тези дрехи — изрекох аз нехайно. — Така ми се искаше да се поперча с тази рокля, но това няма значение. Какво да кажа на сенъор Лопес?

— Кажу му... не знам... кажи му, че просто не съм в състояние... — Ем спря посред изречението от гняв. — Не ми помагаш много, скъпа.

— А ти не постъпваш никак разумно.

— Не мога да го направя. Да знаеш само колко ме е страх!

— Това е съвсем естествено.

Ем се изправи и застана пред огледалото в цял ръст. Дръпна бухналите ръкави. Светлокафявите ѝ очи пускаха ярки зелено-кафяви искри. Направи кисела физиономия.

— Целият този обичай е варварски — отсече тя. — Да се вържеш за един мъж, да застанеш пред свещеник и да произнасяш глупави думички. Аз да нося бяло! Мили боже, това си е чисто лицемерие. Онази от червена коприна е много по-подходяща. Изобщо не трябваше да я подарявам.

— Свърши ли вече? — попитах аз.

— Мили боже, скъпа. Чувствам се толкова...

— Зная как се чувстваш — изрекох аз нежно. — Ще превъзмogneш това състояние. Опитай да се успокоиш. Нямаме много време.

Ем се оклюма.

— Такава страхливка съм — призна тя неуверено.

Вдигнах булото и отидох до огледалото. Застанах зад нея и срещнах погледа ѝ в огледалото. Усетих, че тя всеки момент ще избухне в сълзи. Внимателно и нежно сложих булото на главата ѝ и го провесих грациозно на рамената ѝ. Ем не почна да протестира. Стоеше

съвсем спокойна и се взираше в отражението си в огледалото. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които проблясваха по миглите ѝ.

— Ти си прекрасна — казах аз. — На мъжете ще им спре дъхът, когато те видят.

— Всяка булка е прекрасна — отвърна язвително тя и си избърса сълзите. — Виждала ли си някоя от тях да изглежда зле облечена?

— Ще бъдеш много щастлива, Ем.

Тя се намръщи и вдигна ръка, за да си оправи булото.

— Ще се справя някак — каза тя, — но ако онзи кучи син си мисли, че ще ме притежава, много бърка. Веднъж, само веднъж да се отнесе лошо с мен и ще се кача на първия фургон за Ню Орлиънс. Наистина ли смяташ, че съм хубава?

— Наистина. — Изгледах я критично. — Роклята е прекрасна — отбелязах аз. — И воалът ти е точно по мярка, но... — направих пауза и наклоних глава — ... ти липсва нещо.

— Липсва ли ми?

— Всичко по теб е бяло. Трябва ти нещо с цвят.

— Смяташ ли, че ще успея да убедя Хуанита да ми върне роклята?

Не ѝ обърнах внимание, съсредоточих се и се замислих. После щракнах с пръсти.

— Имам точно това, което ти трябва! — обявих аз.

Отидох до масата, където бях сложила кутията, когато влязох в стаята. Отворих я и извадих от нея блестяща огърлица от изумруди и диаманти. Това беше огърлицата, която ми подари Никълъс, когато се върна на острова. Изумрудите пръскаха ярка светлина. По тях танцуваше зелен пламък. Диамантите, които обграждаха всеки изумруд с форма на квадрат, като че ли подскачаха към очите ми с ослепителната си светлина.

— Това ще свърши работа — казах аз.

— Мили боже, скъпа!

— Сложи си я, Ем.

— Нямам право. Защото... защото тя струва повече от цялата плячка, която донесох. Струва цяло състояние!

— Това е моят сватбен подарък за теб. Нямам какво друго да ти подаря, а в кутията има още много бижута. Заповядай, сложи си я, скъпа. Искам да я носиш.

— Ще се разплача отново. Зная си.

— Да не си посмяла — казах й строго.

Ем си сложи огърлицата на шията и я закопча. Очите й блестяха почти толкова ярко, колкото и изумрудите. Издутата й пола с форма на камбана се полюшваше и шумолеше, докато тя се носеше вихрено по стаята. Прегърна ме толкова сърдечно, че изохках от болка, а после и двете се разплакахме. Ем отстъпи назад, въздъхна и си оправи булото, което се беше килнало настрани.

— Май трябва да слизаме, скъпа. Откровено казано, предпочитам да се изправя срещу взвод за разстрел, но сама съм си виновна. Трябваше да кажа на онзи едър глупак да върви по дяволите. Така и ще направя, ако той се държи много надменно. Хвани ме за ръка, скъпа. Дръж я здраво. Не искам да се спъна по стълбите и да падна още на първото стъпало. Има ли време да пийна нещо набързо?

— Боя се, че няма, Ем.

— По дяволите, добре ще ми дойде да изпия една чаша чисто уиски. Е, добре, тръгвам, скъпа. Още смятам, че постъпвам неразумно.

Въпреки думите си тя се държа съвсем хладнокръвно, докато слизахме по широката вита стълба. Влязохме във внушителния салон при сеньор Лопес и Габриела. Китарите задрънчаха. Ем ме изгледа уплашено, но не си дръпна ръката. Сеньор Лопес я поведе към вътрешния двор. Движех се на една крачка зад тях. Множеството ни правеше път към окичения с цветя олтар, където стоеше Рандолф. Падрето се намираше пред него, а Джеръми бе до него. Хората се усмихваха и си шепнеха. Открито се възхищаваха на лъчезарната и разкошно облечена булка и на хубавия възрастен мъж, който държеше ръката й в своята. Докато се приближавахме до олтара, забелязах, че Рандолф е не по-малко нервен от Ем, пристъпва неловко от крак на крак и изглежда така, сякаш му се иска да избяга надалеч.

Сеньор Лопес остави Ем до младоженеца, отстъпи назад и потъна в множеството. Заех мястото си отстрани на нея. Рандолф изглеждаше приказно хубав в своя въгленовочерен костюм на испански вакеро и кафявия си пояс. Златистокестенявата му коса беше пригладена и проблясваше под късните следобедни слънчеви лъчи. Очите му гледаха уплашено. Джеръми стоеше до него. Сините му очи бяха безизразни. Китарите продължаваха да свирят някаква тиха и романтична мелодия по време на церемонията. Падрето благославяше

младоженците на латински. И Ем, и Рандолф се объркаха и не разбираха нищо. Наложих се падрето да им обяснява какво да правят, само че този път на английски.

Джеръми подаде на Рандолф старинен златен пръстен. Той беше дар от сенъор Лопес. Рандолф сграбчи ръката на Ем и го нахлузи на пръста ѝ. Ем потръпна от болка и го изгледа гневно. Падрето довърши церемонията, благослови двойката и каза на Рандолф, че вече може да целуне булката. Рандолф я стисна в грубата си мечешка прегръдка и прилепи толкова стремително устните си към нейните, че главата ѝ се изви назад. Булото ѝ едва не падна. Множеството ги приветства весело, когато той я хвана за кръста, вдигна я във въздуха и я разлюля. Ем го заудря с юмруци по гърба и се освободи. Очите ѝ пламтяха от гняв, докато изпъваше гръб и си оправяше булото.

— Няма да получиш нищо повече засега — изсъска тя — затова стой по-далеч от мен. Едва не ми счупи пръста, докато ми слагаше пръстена!

Рандолф се засмя.

— Искан да остане там.

— Не разбрах и една дума от приказките на падрето. Сигурен ли си, че сме оженени?

— Оженени сме, мисис Рандолф.

— Мили боже — изпъшка Ем. — Някой ден ще съжалявам много. Още отсега си го знам.

Рандолф я целуна пак. Този път тя не му оказва никаква съпротива. Гостите изреваха одобрително. Маршал и Хърли си хвърлиха шапките във въздуха. Ем се обърна и се усмихна на гостите. Очите ѝ блестяха. После хвърли брачния си букет. Габриела се стресна доста, когато той падна в ръцете ѝ. Всички отново изкрещяха от радост. Китарите засвириха шумно. Тапите от шампанското гръмнаха като фойерверки. Тълпата погълна в обятията си булката и младоженеца и ги засипа с шумни поздравления. Празникът започна. Настъпи пълен хаос. Оставих букета си на олтара. Някой ми подаде чаша шампанско.

Поговорих малко с Крис, все още много тъжен и скърбящ по Кори. Когато гостите насядаха шумно около трапезата, излязох от вътрешния двор и се запътих в противоположната посока. Разхождах се безцелно под тополите и се отдалечих от къщата, от музиката и от

потискащото ме празнично веселие. Земята беше хълмиста и зелена. Тополите и орехите хвърляха дълги сенки, докато слънцето залязваше. Реката ромолеше пред мен. Един кон изцвили и препусна в галоп по пасището.

Заради Ем съм длъжна да се върна на празненството, да танцувам под люлеещите се фенери и да се преструвам, че ликувам от радост. Меланхолията, която усещах по-рано, се усили.

Заедно с нея изпитвах и силен копнеж. Не можех да определя ясно това особено чувство. Чувствах се самотна и изоставена. Бъдещето се мерзелееше пред мен като поредица от безрадостни дни. Нямах нищо, което да ме избави от тази мрачна перспектива. Нямах никой, към когото да се обърна, и нищо, което да очаквам с нетърпение. Дори желанието да си отмъстя, което ми позволи да продължавам да живея след гибелта на Дерек, ме беше изоставило напълно. В действителност това желание никога не бе заслужавало възхищение, то си беше една глупава мечта. Роджър Хоук ще си получи заслуженото, но не и от мен. Моето намерение, да се погребва жива в Хоукхаус и да посветя остатъка от живота си на паметта на Дерек, също беше глупаво. Бях жива. Всяка частичка от съществуването ми беше изпълнена с жизненост. Заливаха ме чувства, които настояваха да ги пусна на воля, но оставаха затворени дълбоко в душата ми. Бях ги съдържала твърде дълго. Жаждата и копнежът, които ме измъчваха като физическа болка, имаха съвсем ясно обяснение. Но бях твърде горда и упорита, за да призная истината.

— За мен ли си мислиш? — попита той.

Извърнах се и притиснах длан към гърдите си. Джеръми Бонд ми се усмихваше на бледата лунна светлина.

— Липсваше ми — изрече той. — Един от слугите каза, че те е видял да бродиш в тази посока. Реших да те потърся.

— Нямам... нямам настроение да разговарям.

— Много лошо.

— Джеръми...

— Виж какво, момиче, ти искаш да се съпротивляваш и ще се бориш с мен. Но аз ще стоя близо до теб. Липсваше ми.

— Наистина ли?

— Много — каза той.

Плахо приятно чувство се пробуди за живот в душата, ми. Надигна се и ме накара да ми се завие свят. Потиснах го яростно. Ядосах се и на себе си, и на него. Джержъми се усмихна и ме хвана за ръката. Обърнахме гръб на реката и се отдалечихме от нея. Вместо да се отправим към ранчото, ние тръгнахме по едно леко хълмисто пасище. В далечината се виждаха редици от дървета. Намръщих се. Отворих уста, за да почна да протестирам, но по неизвестна причина не промълвих нито една дума.

Вече беше съвсем тъмно. Звездите, които преди приличаха на сребърни връхчета на топлийки, сега грееха ярко. Бяха хиляди и просветваха на черното небе. Никога не бях виждала такива звезди. Те припламваха, искряха и трепкаха. Изглеждаха съвсем наблизко. Струваше ми се, че ако протегна ръка, ще ги докосна. Духаше и топъл нежен ветреца.

— Звездите са великолепни — казах аз. — Толкова са големи.

— Да-а, бива си ги. Харесва ми да спя под тях.

— О-о, така ли?

— Посочи ми място и ми дай една бала слама и няколко одеяла.

И ще ти покажа.

— Наистина не смятам...

Джеръми пусна ръката ми. Видях на светлината на звездите, че лицето му е мрачно и решително. Беше свил устни в права линия, а очите му бяха потъмнели под сведените вежди. Знаех, че е дошло времето. Че ще е безполезно да протестирам, а всъщност и нямах желание да протестирам. Жадувах той да ме притегли в обятията си. Искаше ми се да ме прегърне толкова сърдечно, че да забравя съмненията и страховете си, да забравя всичко друго, освен чувството. Уморих се да мисля, да се боря и да бъда сама. Копнеех да го обичам — вече го обичах, но още се страхувах от обвързването. Нямах сили да понеса да ме нарани някой отново.

— Предварително ли подготви това? — попитах аз.

— Отдавна го планирам.

— Аз...

— И ти го желаш, Мариета.

— Страхувам се...

— От мен ли?

Не отговорих. Сплетох ръце и ги стиснах смутено. Боях се от чувствата, които заплашваха да ме завладеят. Отчаяно се опитвах да остана съдържана и да се извися над чувствата, да разсъждавам разумно и да избягна катастрофата. Посред сечището, точно зад Джеръми, видях една малка купа сено, застлана с одеяла. Той се беше подготвил много грижливо. Знаеше отлично, че ранчото е твърде пълно с хора, за да се намери някъде уединено местенце за нас. Звездните лъчи изпълваха сечището с хубава сребриста бяла мъгла. Импровизираното легло изглеждаше меко и ни приканваше да легнем на него. Чувствах се таткова безсилна, че едва стоях на краката си.

— Обичай ме — изрече напевно той. — Обичай ме, Мариета.

— Не мога — казах аз. Гласът ми прозвуча изненадващо безстрастно. Държах се съвсем официално. — Не мога... няма да си позволя... да обичам, когато и да е. Любовта досега ми е причинявала само болка, Джеръми. Няма да издържа повече, ако...

Той ме притегли към себе си, постави ръка на устата ми и ме накара да замълча.

— О, момиче, нима смяташ, че ще ти причиня болка? Нима допускаш, че ще те карам да страдаш?

Гласът му беше тих и мелодичен. Прекрасно бе да го слушаш. Джеръми дръпна ръката си от устните ми и изви леко пръстите си около брадичката ми. Наведе главата ми назад. Вгледах се в тъмните му и решителни очи.

— Наистина понякога ми се иска страшно да те разтърся — продължи той. Всяка негова дума звучеше като дрезгава милувка. — Никога не съм срещал по-упорито, гордо и волево момиче от теб. Ти ме вбесяваш и дразниш, но аз те обичам. О, момиче, обичам те безумно.

— Недей — прошепнах аз. — Трябва да... да си поговорим.

Той поклати глава.

— Уморих се от приказки. Уморих се да чакам търпеливо. Желая те. Искам да те притежавам — още сега.

В гласа му прозвуча нотка на непреклонност. Лицето му изведнъж стана неумолимо. Листата шумоляха. Той наклони глава на една страна и сведе устните си. Те докоснаха леко моите. После ръцете му ме притиснаха грубо към него. Бях напълно безпомощна. Той ме зацелува така, както никой друг преди това — с неистова страст, която

се усиливаше непрестанно. Притиснах се към гърба му. Сграбчих косата му с пръсти и я задърпах.

Зави ми се свят. Изпитах нови и ярки усещания, които лумнаха ярко в мен. Никога по-рано не се бях чувствала така. Боях се, да не би да ме пусне точно сега. Защото в такъв случай ще се „появи“ отново невъзмутимата и разумна Мариета. И ще изчезне щастието, което толкова дълго се намираше до мен, но аз не посягах към него. Предопределено е това да се случи, казах си аз. Този мъж, този миг, тази магическа красота, които помитат здравия разум... Устните ми се разтвориха. Вече не му оказвах съпротива. Поддадох се на натиска му и му се подчиних. Душата ми вече принадлежеше на него, само на него. Той простена във врата ми и ме целуна толкова силно, че ахнах от болка.

Целувката продължи цяла вечност, но същевременно бе и мигновена. След това той ме сграбчи за ръцете, вдигна глава и се взря в очите ми. Отдавна да бях паднала на земята, ако не ме прегръщаше толкова силно. Целуваше ме по клепките, бузите, брадичката и врата. Нашепваше тихи слова, които бяха още по-приятни от нежното докосване на устните му. Треперех. Очите му бяха влажни от сълзите. Джеръми ме поведе към купа сено, застлан с одеяла.

— Очаквах това — прошепна той.

Шеметната вихрушка на чувствата ме обхвана до такава степен, че едва не загубих съзнание. Всъщност може и да съм припаднала за миг. Защото, когато отворих очи, той стоеше пред мен, държеше ме изправена и смъкваше ръкавите от ръцете ми.

Успях да се задържа да не падна, докато той смъкваше непохватно роклята ми. Излязох от копринения кръг и само по тънката фуста се отпуснах безсилно в прегръдките му. Той ме целуна пак. Целувката му беше продължителна. Устните му бяха твърди и топли. В мен се разгоря същинска буря от чувства. Всеки миг приличаше на безкрайно изтънчено мъчение. Той изстена, дръпна се и разтвори устните си. Издаде тихо ръмжене. Приличаше на великолепен мъжкар, който си е загубил разума и действа само по свирепия подтик, който пулсира в него.

Рухнахме върху сеното, той трескаво засмъква дрехите си. Нахлу в мен със стремителен и мощен тласък, който ме накара да извикам.

Тялото му ме притискаше и смазваше с тежестта си. Разтворих крака. Сплетох ръцете си около гърба му. Пръстите ми се впиваха в копринената му риза. Джержъми Бонд ме изпълни. Движеше се на тласъци в мен. Променяше положението си, пронизваше ме. Беше твърд като стомана и мек като кадифе. Мъчението беше непоносимо, усилваше се все повече, докато той навлизаше все по-дълбоко, и по-дълбоко. Преградата пред чувствата ми се разклати и рухна. Джержъми изръмжа пак. Впи зъбите си в меката плът на рамото ми. Тялото му се беше напрегнало и втвърдило върху моето, докато мигът на освобождението идваше все по-близо.

Когато той стигна до върха на екстаза и увисна над бездната на наслаждението, нарочно спря и ме зачака. Разкъсах копринената му риза с нокти и простенах. Размърдах се под него и го прегърнах с крака. Преградата пред чувствата отстъпи и почна да се срутва. Отворих очи и се взрях в припламващите звезди, които проблясваха и танцуваха със сребристо сияние. Той се гмурна с последен устрем и срути окончателно преградата. Обляха ни буйни вълни. Стори ми се, че всички звезди на небето избухнаха вътре в мен. Извиках и се притиснах към него, докато вълна след вълна се стоварваха в мен. Джержъми потрепери силно и най-накрая се отпусна.

Любихме се отново, и отново. Докато лежах напълно изчерпана в обятията му, се наслаждавах на такъв мир и спокойствие, каквито не бях изпитвала досега. Той заспа, наполовина легнал върху мен. Изпитвах удоволствие от топлината му и от силния мъжки аромат на тялото му. Погалих го по косата. Тя беше много гъста и мека като коприна. Той промърмори сърдито и изсумтя. Сгуши се по-близо до мен. Притегли ме към себе си и прехвърли крак върху мен. Усмихнах се. Пепелищата от пожара в мен още горяха и ме караха да се чувствам прекрасно. Хвърлих поглед покрай рамото му към звездите. Те вече почваха да помръкват и изчезваха бавно, докато небето порозовяваше едва забележимо.

Когато по-късно се надигнахме, слънцето вече се показваше над хълма.

— Щастлива ли си? — попита той.

— Никога не съм била по-щастлива.

— Така ще бъде отсега нататък — обеща той.

Кимнах, докато вървах до него. Пристъпвах по младежки леко. Цялата тежест от изминалите години се вдигна от рамената ми. Бях се обвързала, но постъпката ми беше правилна. С Джеръми Бонд ще почна съвсем нов живот. Усмихнах се. Отново вярвах в щастливия край. Видях ранчото в далечината. Нямах търпение да кажа на Ем, че отново съм открила щастието.

— Май си се отказала от онази глупост за Роджър Хоук — изрече той.

— Това... това принадлежи на миналото, Джеръми.

— И слава богу — отбеляза той. — Роджър Хоук е мъртъв.

Изненадана спрях. Джеръми ме погледна.

— Той си получи заслуженото, Мариета. Убиха го. Две седмици след онази нощ на пристанището го застреляха на една уличка в Ню Орлиънс.

— Кой го е убил? — попитах аз.

Джеръми се поколеба. Изведнъж му стана неудобно. Сведе очи към ботушите си. Не пожела да отговори.

— Кой го уби, Джеръми?

Джеръми вдигна глава и се намръщи. Очите му се задържаха върху моите за миг. После той се загледа в ранчото. Още се двоумеше.

— Братовчед му го уби — каза той.

— Братовчед му ли? Но...

— Дерек Хоук го уби.

Земята под мен сякаш се разлюля. Политнах напред. Той ме хвана за рамената и ме удържа да не падна. Разтърсих глава. Не исках да вярвам на ушите си. Джеръми ме държеше здраво за рамената. След малко замайването изчезна. Скова ме леден студ. Очите му потъмняха от загриженост, когато той забеляза изражението на лицето ми.

— Той не е бил загинал, Мариета. Само са го ранили тежко в рамото. Няколко моряци го извадили от водата. Едва дишал. Намерили лекар. Лекарят го закърпил и държал на легло две седмици. През повечето време Хоук бълнувал. Когато най-сетне станал на крака, се впуснал да търси братовчед си.

— Той... е помислил, че съм мъртва.

— Не знам какво е помислил. Намерил Роджър Хоук и го убил. Хванал следващия кораб за Англия. Всичко това се случило, преди да

се върна в Ню Орлиънс. Харт ми го разказа, преди да му строша гръкляна.

— Ти си знаел — прошепнах аз. — През цялото време си знаел...

— Хоук е заминал за Англия — изрече Джеръми сурово. — Не е направил никакво усилие да те намери. Именно аз те потърсих. Именно аз...

— Той си е помислил, че съм загинала! Нямах да замине, ако...

— Той не те заслужава! Ти ми принадлежиш!

Извих назад ръката си и го ударих с длан по лицето с всички сили. Шамарът изплющя силно. Примрях от болка. Бях сигурна, че съм си строшила китката.

— Никога няма да ти простя! — извиках аз. — Никога! — Обърнах се и хукнах възможно най-бързо към ранчото.

Полите ми се издуваха около краката ми. Не виждах нищо от сълзи. Тичах, препъвах се и ридаех. Зад гърба ми останаха отломките от прекрасната мечта, която се бе строшила на хиляди малки парченца.

ЧЕТВЪРТА КНИГА
ЛЮБИМИЯТ

Пътят беше дълъг, тесен и прашен. Дъбовете от двете му страни протягаха над нас тежките си клони и изграждаха сенчест тунел. Грубо изработеният дървен фургон скрибуцаше пронизително. Два едри сиви коня се влачеха мудро, без да знаят, че скоро ще стигнат нашата цел и изпитанието им ще свърши.

Седях на издигнатата предна седалка до Джеръми Бонд. Държах се хладно и високомерно и мълчах. Държах се така от почти три седмици — т.е. откакто напуснахме ранчото. Той беше отпуснат и безгрижен. Размахваше спокойно юздите и не обръщаше внимание на надменността ми. В началото на нашето пътешествие предприех няколко слаби опита да ме развесели и да постигне някакво разбирателство помежду ни, но те се оказаха напразни. Дадох му да разбере съвсем ясно, че понасям неговата компания само защото тя ми е абсолютно необходима и не желая да имам нищо общо с него занапред. Най-накрая той прие смирено новото положение на нещата и не направи повече опити да се сдобрим.

Пътуването беше продължително, трудно и изключително неудобно, но не допуснах това да ме тревожи. Имаше дни, в които не виждахме жива душа. Спяхме на открито, сгушени под одеялата. Телата ни бяха едно до друго, но мислите ни разделяше цяла пропаст. Споделях трудностите с него. Участвах във всекидневната работа. Помагах му при събирането на дървата. Готвех яденето, чистех съдовете, товарех и разтоварвах фургона. Когато след една буря фургонът затъна в калта, помогнах да го измъкнем оттам. Бутах с всички сили отзад, докато Джеръми дърпаше поводите. Преминавахме реки, изкачвахме хълмове, слизахме да ходим пеш и така водехме конете. Споделяхме всички трудности. Нито веднъж не отстъпих и не се пречупих от изпитанията.

Разговаряхме само когато беше абсолютно необходимо. Гласът ми неизменно звучеше леденостудено и презрително. Джеръми се преструваше, че не забелязва с какъв тон му говоря. Беше невъзмутим и се държеше така, сякаш нищо не се е случило. В редките случаи,

когато имахме късмет да се натъкнем на някой хан по пътя, вечеряхме заедно и се разполагахме в една стая. Джеръми се отпускате на някой стол или лягаше на пода, докато аз спях в леглото. Все едно, че не беше имало любовна нощ след сватбата на Ем. Все едно, че изобщо не се познавахме, а само по стечение на обстоятелствата пътувахме заедно и се държахме учтиво един с друг.

Преминахме с ферибот Мисисипи рано сутринта. Ще пристигнем в Ню Орлиънс преди залез-слънце. Ще си взема стая под наем, ще продам бижутата и ще си намеря някак каюта в кораб, който заминава за Англия. Дерек е жив и е в Англия. Сигурно живее сам, тъжен и неутешим в Хоукхаус, вярвайки, че жената, която обича, е загинала. Знаех, че не бива да мисля постоянно само за това, защото ще полудея. Трябва да се държа хладнокръвно и да проявя търпение. Ще изминат седмици, може би месеци, преди да се съберем отново. Не бива да си давам зор и да бързам прекалено.

Единственият мъж, когото бях обичала някога, беше жив... Искаше ми се да сграбча юздите и да подкарам конете напред в луд галоп. Искаше ми се да скоча от фургона и да тичам. Само като си помислех, че той стои сам в онзи голям дом и скърби, едва не полудяхах. Владеех се и не давах външен израз на чувствата си. Единствено по този начин понесох разтакаването. Всеки нов ден ме приближаваше до повторната ни среща.

През цялото време Джеръми е знаел, че Дерек е жив и ме остави да си мисля, че е мъртъв. Мамеше ме, като през цялото време се възползваше от положението. Стремеше се да ме спечели със своя чар, с нежността и смелостта си и ме правеше на глупачка. Да, наистина спаси живота ми, и то неведнъж. Бях му благодарна за това. Ще му заплатя добре. Когато продам бижутата, ще му дам половината от парите. Половината ли? Ще му дам повечето. Ще му дам всичко, като изключим това, което ще ми трябва, за да си платя пътя до Англия. Парите нямаха значение за мен. Единственото нещо, което имаше значение, беше да се добера до Англия. А не желях да бъда длъжница на Джеръми Бонд за каквото и да било. Той беше рискувал няколко пъти живота си, за да ме спаси и докара на сигурно място и затова ще стане много богат човек.

Фургонът се разклати и заскрибуца. В далечината пред нас видях, че един фургон се приближава към нас. Приличаше на нашия.

Беше натоварен догоре с мебели и домашни принадлежности: дюшеци, столове, кутии, клетка за птици. Три малки деца язدهа отзад и се притискаха към мебелите. Една слаба жена в избеляла розова рокля седеше отпред и държеше юздите. Мъжът, който седеше до нея, също беше слаб и почти мършав.

Когато фургонът приближи, жената ни изгледа с явно подозрение и здраво стиснати устни. Подкара конете колкото е възможно по-далеч от нас. Мъжът отпред изобщо не вдигна глава. Колко странно, помислих аз. Странно бе и това, че този фургон беше единственият, който срещнахме, откакто преминахме реката с ферибота.

Намръщих се озадачено. Толкова се бях замислила, че не забелязах липсата на фургони по пътя. По него трябваше да пътуват дилижанси, фургони, екипажи, хубави карети. Този път обикновено беше много оживен. Той свързваше Ню Орлиънс с Начез и всички места помежду им. Обаче фургонът с неговите странни пътници беше единственият, с който се разминахме. Децата изглеждаха апатични, а мъжът — болен. Жената, която го караше, определено се страхуваше от нас. Постъпи така, сякаш очакваше да я спрем и да ѝ препречим пътя.

Погледнах Джеръми. Той също беше озадачен. На челото му се бе появила дълбока бръчка. Искаше ми се да споделя тревогата си с него, но гордостта ми попречи да кажа и дума. Загледах напред и продължих да се правя, че не го забелязвам.

Мина още половин час, преди Джеръми да спре край пътя. Скочи, донесе две торби овес и се зае да храни конете. Взех кошницата с храната от задната част на фургона и тръгнах между дъбовете по тревистия склон, който водеше към калния бряг на реката.

Голямата Мисисипи течеше мудро. Беше ужасно широка. Зеленикавокафявата вода се плискаше в бреговете. По нея не плуваше нищо — нито лодки, нито шлепове, нито салове. И това беше странно, но бях толкова гладна, че не му обърнах никакво внимание. Собственичката на хана ни взе доста пари, но беше напълнила щедро кошницата. Махнах синьо-бялата карирана покривка от горната част на кошницата и я разстлах на тревата, после извадих сиренето, наденицата, виното, един нож и две чаши. Ядохме мълчаливо.

След като свършихме, сгънах покривката, сложих я над храната и после се отправих към брега. След малко по-скоро усетих, отколкото

чух, че той се приближава. Не се извърнах. Настръгнах и свих юмруци.

— Не смяташ ли, че това продължи предостатъчно дълго? — запита той.

Взирах се в другия бряг на реката. Джеръми въздъхна тежко от раздразнение. Зачаках го да си отиде, но той не помръдна. Хвана ме за рамената и ме завъртя така, че да застана с лице към него.

— Омръзнаха ми твоите глупости, Мариета — той направи гримаса и затърси подходящите думи. — Понесох безропотно всичко досега. Оставих те да се цупиш, да се мръщиш и да се държиш като някоя надменна аристократка. Позволих ти, защото си мислех, че ще ти трябва малко време, за да се съвземеш. Но, за бога, така повече не бива да продължава.

— Причиняваш ми болка!

— Много добре знам това.

Той пак ми изви силно китката. Ритнах го по пищяла. Той ме пусна и ме изгледа дълго и заплашително, преди да ме блъсне в реката. Стоварих се в нея със силен плясък. Веднага се намокрих цялата, а калните вълни ме заляха. Вбесих се. Отвсякъде от мен се стичаше вода. Опитах се да се изправа, но не успях да стъпя здраво на хлъзгавото дъно на реката. Паднах пак и водите ме обгърнаха изцяло. Роклята и фустата ми станаха тежки като олово и ме затеглиха надолу. Размахах обезумяло ръце, показах главата си над водата и се закашлях. Изтръсках водата от очите си.

Джеръми Бонд стоеше спокойно на брега и ме гледаше със студените си и безизразни очи. Кучият син е решил да ме остави да се удавя! По-скоро ще се удавя, отколкото ще му позволя да ми помогне! Забих с всичка сила краката си в калното дъно. Съумях да се изправа. После направих една крачка към брега и се изтърсих отново. Изминаха цели пет минути, преди да успея да допълзя най-сетне до брега. Виеше ми се свят, цялата бях мокра и дишах тежко. Лежах известно време, преди да се изправа с мъка на крака.

Джеръми Бонд не беше помръднал. Лицето му още беше безизразно, но на устните му играеше едва забележима усмивка. Гневът, който изпитвах по-рано, беше изчезнал напълно. Обзе ме ледено спокойствие, докато си оправях мокрия и прилепнал корсаж и си изстисквах полите.

— Добре ли си? — попита той.

Поколебах се, помислих и кимнах леко.

— Добре съм — изрекох аз и затворих очи. Залитнах леко и се олюлях. — Малко... малко ми е лошо. — Политнах от слабост.

Той се втурна кавалерски, за да ме хване. Отскочих чевръсто, заставах зад него и го блъснах с всичка сила по гърба. Джеръми Бонд се строполи с лицето напред във водата и извика от изненада. Останах така за миг и го загледах как размахва отчаяно ръце. После тръгнах бавно по склона, намерих кошницата с храната и я отнесох във фургона.

Бръкнах в моята торба и извадих кърпа, четка, обувки, обикновена бяла памучна фуста и светлата виолетово-синя памучна рокля, която Хуанита изрови отнякъде и ми я подари, преди да напусна хана. Преоблякох се и сресах дългата си гъста коса. Усещах се чиста, освежена и възродена, докато прибирах мокрите дрехи във фургона и оставях изкаляните обувки до тях. Джеръми беше свалил торбите с овес от главите на конете и седеше на седалката. Държеше поводите в скута си и гледаше мрачно.

Не си беше сменил дрехите. Ризата му беше изсъхнала, но панталоните му още бяха мокри и лепнеха към краката му. Ботушите му бяха кални. И на бузата му имаше кална ивица. Не издържах и се засмях. Той сви устни и ме погледна злобно със сините си очи. Качих се до него. Държах се весело и безгрижно и се преструвах, че не го забелязвам. Това го накара да заскърца със зъби. Изгледах го със задоволство. Той се намръщи.

— Не смяташ ли, че е по-добре да побързаме? — попитах аз.

— Направи ми мръсен номер — измърмори той.

— Така е — съгласих се аз.

— Не смятах, че си способна да направиш нещо такова.

— Не ме познавате, мистър Бонд. Надявах се да сте се удавили.

— Едва не потънах!

— Жалко.

— По дяволите, Мариета...

— Ако си много разстроен и нямаш сили да караш, с удоволствие ще взема юздите. Искам да стигна до Ню Орлиънс преди вечерта.

Джеръми Бонд дръпна разярено поводите. Конете тръгнаха бавно, фургонът изскърца. Въздъгнах. Отдавна не се бях чувствала толкова добре. Вече не бях нетърпелива и не го мразех. Усещах се едва ли не щастлива. Запитах се защо се бях държала толкова студено и безмълвно. Той не заслужаваше такива усилия от моя страна. Сетих се, че скоро вече няма да го виждам и зачаках с нетърпение този миг. Въздъгнах пак и се олюлях, когато фургонът се разклати.

— Говори ли ти се? — попита той.

— Няма за какво да разговаряме, мистър Бонд.

Гласът ми звучеше лекомислено и небрежно. Той стисна още по-разярено юздите.

— Ти си най-безразсъдната жена, която съм срещал някога!

— Такъв ти е бил късметът — изрекох аз безгрижно.

— Постъпих така от обич към теб.

— Не желая да обсъждам това.

— И ти ме обичаш, дявол да те вземе.

Обърнах се и го изгледах с безкрайно презрение. Той се намръщи. Косата му вече изсъхваше. Отделните ѝ кичури стърчаха на всички страни. Стискаше зъби. Устата му се беше присвила в права, решително изопнатата, линия.

— Дълбоко грешите, мистър Бонд.

— Онази нощ в сечището...

— Онази нощ си беше едно временно заслепение, нищо повече.

Той замахна гневно с ръка, когато един висящ кичур мъх го докосна леко по бузата.

— Лъжеш!

— Мисли, каквото искаш. Няма да споря с теб.

Джеръми положи всички усилия, за да се овладее. Пое си дълбоко дъх и го задържа за миг. Ръцете му стискаха толкова яростно юздите, че кокалчетата на ставите му побеляха. Издиша — дълбоко и равномерно. Овладея се с мъка. След малко въздъгна. Вече си бе възвърнал спокойствието. Когато заговори, гласът му звучеше нормално, а тонът му бе съвсем прозаичен.

— Добре, Мариета, знаех, че Дерек Хоук е жив. Признавам, че знаех това през цялото време. Може би трябваше да ти кажа, но не го направих. Нарочно го криех от теб. Имах си причини.

— Изобщо не ме интересуват твоите причини!

— Той не те заслужава. Никога не те е заслужавал. Купил те е и се е отнасял с теб като с робиня, а когато си го ядосала, те е продал на Джеф Роулинс, като се е надявал, че ще се озовеш в някой бордей в Ню Орлиънс.

— Той се разсърди. Той...

— След това отново тръгнал с теб — продължи той. Говореше спокойно и безстрастно. — Принадлежала си на друг мъж, но той те е пожелал, взел те е и те е изоставил след смъртта на Джеф Роулинс.

— После се върна, за да ме отведе със себе си.

— Казал ти е, че ще се ожени за теб, но не си е удържал на думата. Никога не е искал да се жени за теб. Дерек Хоук да се ожени за извънбрачната дъщеря на един аристократ и една сервитьорка? Никога.

— Какво знаеш ти? Той...

— Станала си му любовница. Мислел, е да му останеш такава и след като се върнете в Англия. Изобщо не е възнамерявал да се обвързва официално с теб, Мариета. Ако се бяхте върнали в Англия, щеше да те настани да живееш за постоянно в Лондон. Щеше да отлага непрекъснато сватбата и да си намира някакви извинения. Най-накрая щеше да ти изложи всички причини, поради които вашият брак е невъзможен.

Не му обърнах никакво внимание. Той даваше израз на отчаянието си и се мъчеше да прикрие вината си. Не разбираше какви са в действителност отношенията между мен и Дерек. Дерек ме обичаше. Беше доказвал това неколkokратно. Ако не се беше появил брат му Роджър, отдавна да се бяхме оженили и да живеем щастливо в Хоукхаус. Джеръми Бонд ме желаше за себе си и нямаше да се спре пред нищо, за да постигне целта си. Умишлено се стараше да разруши вярата ми в Дерек, но това нямаше да стане.

— Когато оздравял от раните си, Хоук предположил, че си загинала и от този момент нататък мислел само за едно — как да си отмъсти. Издирил Роджър Хоук. Застрелял го. Върнал се в Англия, за да си получи наследството...

— Помислил, че съм загинала. Самият той едва не умрял. Той...

— Не направил никакъв опит да разбере дали това е вярно. Не тръгнал да те търси, защото не му е пукало за теб.

— Няма да слушам...

— Ако те обичаше така, както твърдиш, отдавна да е преобърнал земята, за да те намери. Аз постъпих така.

— Благодаря ти за услугата — изрекох студено.

— Не искам да ми благодариш!

— Ще получиш щедро възнаграждение за труда си.

— По дяволите! — възкликна той. — Никога няма да разбера защо не те удуших още на първата ни среща!

После млъкна. Тъкмо това исках. Пригладих си полата и се загледах в прашния кафеникав път, в призрачно сивите нишки испански мъх и в слънчевите лъчи. Скоро ще пристигнем в Ню Орлиънс. Ще му платя, и всичко ще свърши. Няма да му позволя да ме безпокои повече. Ще понасям стоически присъствието му, докато ми се налага, а после ще тръгна за Англия и повече няма да си спомням за Джеръми Бонд.

Измина около половин час. Конете пристъпваха бавно и търпеливо. Фургонът скрибуцаше и подскачаше. С какво удоволствие ще си наема стая в града, ще легна, ще се изкъпя и ще хапна топла храна, приготвена от някой превъзходен готвач. Джеръми въздъхна. И той се беше уморил.

— Имам чувството, че е станало нещо.

— Какво искаш да кажеш?

— Ние сме единственият фургон по пътя и така е вече от часове. Не сме далеч от града, а по пътя няма никакво движение. Никой не влиза и не излиза от Ню Орлиънс.

— А онова семейство преди малко...

— Случило се е нещо. Мъжът изглеждаше болен, а жената се беше уплашила до смърт. Сигурно държанието ѝ има някакво логично обяснение, но нещо ме съмнява. Във всеки случай скоро ще разберем каква е причината за тази пустош.

Гласът му прозвуча доста мрачно. Страхът загложди душата ми. Нещо не беше наред. Още отпреди усещах това. Твърде отдавна няхахме връзка с цивилизацията и няхахме представа какво става там. Дали северните въстаници не са стигнали и тук? Дали не се водят битки в Ню Орлиънс? Ами ако нечия войска е превзела града и го е отцепила отвсякъде? Колкото и да се мъчех да потисна страха си, той нарастваше. Когато след малко видях една барикада на пътя, разбрах, че са се сбъднали най-лошите ми страхове.

Барикадата бе вдигната на две на три. Двама души ходеха важно назад-напред, опрели на рамо някакви старинни мускети. Имаха крайно съмнителен вид.

— Приличат ми на пирати — прошепнах аз. — Със сигурност не са войници.

— Не са войници — изрече ясно Джеръми. — Спокойно, Мариета. Остави ме да се оправя с тях.

— Стой! — изрева русият великан.

Мъжът със сипаничавото лице насочи мускета си към нас. Джеръми дръпна хладнокръвно юздите и накара конете да спрат на няколко метра пред барикадата. Стиснах ръба на седалката. Джеръми изглеждаше напълно невъзмутим. Запази самообладание и когато мършавият мъж насочи мускета си към него.

— По-добре внимавай с оръжието — подметна Джеръми. — Може да гръмне.

— Завива назад, мистър — нареди мъжът. — Никой няма да мине оттук. Никой няма право да влиза или излиза от Ню Орлиънс.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо е всичко това?

— Маларията — отвърна с провлачен глас гигантът. — Маларията вилнее от една седмица и хората гинат като мухи. Аз и Хоган получихме заповед. Наредиха ни да застреляме всички, които се опитат да минат покрай нас.

— Да-а — съгласи се Хоган с погребален глас. — Аз и Флинт първо стреляме, а после задаваме въпроси. Казах ви да завивате, мистър. Ако не се размърдате, ще ви изкормя за нула време.

Джеръми вдигна вежди. Не знам дали се разгневи, или му стана смешно. Двамата пред нас явно бяха неграмотни и спадаха към утайката на обществото. Само те биха се наели да вършат за жълти стотинки работата, с която никой друг не иска да се заеме. И двамата бяха покварени и зли, придаваха си важност и се надуваха с „високия пост“, който заемаха. Джеръми се обърна с лице към мен.

— Маларията — рече той. — Знаеш ли какво означава това?

Кимнах утвърдително. Докато живях в Ню Орлиънс, не избухна епидемия, но бях слушала смразяващи кръвта приказки за страховитата малария, която превръщала целия град в гробница.

— Трябва да се върнем. Най-добре да идем в Начез и да останем там, докато отmine най-лошото.

— Не — казах аз.

— Мариета...

— И без това загубихме толкова седмици. Няма да чакам повече. Убедена съм, че тези... тези джентълмени не са неподкупни. Другият фургон е успял да мине покрай барикадата. Сигурно са дали и последното си пени, но са преминали. Имаме пари.

— Не това е въпросът...

— Мислят си, че ще им разрешим да ни подкупят! — изкрещя Флинт. — Мислят си, че ще ги пуснем да минат за една шепа пенита!

— Да се връщаме! — предложи Джеръми. — Нямам нищо против да поема този риск, ако съм сам, но няма да те изложа на тази опасност. Наистина ще загубим няколко седмици, но като цяло...

— Върви в Начез, ако искаш — изрекох спокойно. — Аз продължавам за града.

— Няма да продължиш. Няма да ти позволя да се изложиш на...

— Няма да ми казваш какво да правя! — отсякох аз.

— Слушай, по дяволите. Нямаш представа какво става по време на епидемия. Много е рисковано!

— Колко искате, джентълмени? — попитах аз.

— Е, добре — поде Хоган, — красива дама като вас трябва да ни плати хубава сумичка, за да я пуснем да мине.

— Връщаме се, Мариета!

— Върви, където ти видят очите — изрекох безгрижно. — Ще си взема багажа отзад и ще измина пеш останалия път.

— Петдесет лири — обяви Хоган. — Да-а, петдесет лири. Това ще стигне.

— Много добре — отвърнах аз.

— По дяволите! — изрече гръмогласно Джеръми.

Понечих да слеза от фургона. Той ме хвана за ръката и я стисна гневно. Изгледа ме свирепо, а аз му отвърнах с ясен и спокоен поглед, който го вбеси още повече. Изтекоха няколко секунди, преди той да пусне ръката ми. Пое си дълбоко въздух и го издиша бавно.

— Добре — обяви той. — Печелиш.

— Не е нужно да ми правиш компания, мистър Бонд. Няма да ми е трудно да...

— Млък! Десет лири — обяви той на Хоган. — Това е всичко, което ще получите.

— Не е достатъчно. Дамата иска да плати...

— Десет лири. Взимайте ги или се отказвайте.

Хоган и Флинт се спогледаха. После се вторачиха в Джеръми и видяха изражението му. Разбраха, че е безполезно да се пазарят. Десет лири бяха много пари за хора като тях и тъй като Джеръми очевидно не желаше да влиза в града на всяка цена, те решиха да се задоволят с това, което им се предлага. Джеръми извади десетте лири. Флинт разбута сандъците, дървените магарета и дюшеците. След няколко минути отново бяхме на път. Джеръми се затвори в себе си и си замълча. Още беше бесен и едва сдържаше гнева си. Наложих своето. Изпитвах голямо задоволство от себе си, но докато фургонът приближаваше града, почнах да се съмнявам дали съм постъпила правилно. Надявах се, че не съм допуснала страшна грешка.

Слънчевите лъчи проникваха през неостъклените прозорчета с летви вместо капаци и се изливаха на яркожълти ивици по пода, докато влизах в сенчестия килер в задната част на просторния апартамент на най-долния етаж, в който живеех с Джеръми Бонд от четири дена насам. Както и очаквах, по лавиците нямаше нищо. Той купи храна преди три дена, но тези оскъдни провизии свършиха. Налага се да отида на пазара, няма как да го избегна. Излязох от килера. Изпитвах едва ли не облекчение от това, че си имам повод да изляза от апартамента. Вече го ненавиждах.

Всичко вече беше безупречно чисто. Търках, чистих, бърсах прахта и проветрявах. Не защото обичам много домакинската работа, а защото просто няхах какво друго да правя. Той ми забрани категорично да излизам от къщата, като изключим случаите, в които отивах да донеса вода от цистерната в задния двор. Всеки ден го нямаше с часове. Ходеше по разни „неотложни“ дела, за които си мълчеше със загадъчен вид. Продаде конете с фургона. Приключи най-сетне със собствените си дела и излезе тази сутрин — с всичките ми бижута, като ме увери, че има връзки и ще получи възможно най-високата цена за всяко от тях.

Два часът следобед отдавна отмина. Помислих си, че не биваше да му давам бижутата, докато вървах по коридора към дневната отзад. Изобщо нямаше да се изненадам, ако негодникът избягаше с тях от града и ме оставеше тук без пукната пара. Не беше справедливо. Колкото и много недостатъци да имаше, Джеръми беше почтен. Макар и да имаше разбойнически наклонности, той беше не по-малко честен от който и да било друг мъж. Е, добре, ще се върне, но един господ знае колко още ще стоим затворени в тази проклета къща, чиито прозорци и капаци бяха здраво затворени, за да не влезе въздух отвън.

Струваше ми се, че ще полудея, ако продължа да стоя тук. Липсата на храна ми предоставяше идеален повод да изляза навън. Предпочитах да се разболея от малария, отколкото да полудея. Пазарът

се намираше съвсем наблизно. С малко късмет ще отида и ще се върна с покупките, преди Джеръми да се върне.

Повечето цветя и храсти бяха увехнали. Това се дължеше на серните пари. На почти всеки ъгъл горяха денонощно големи железни варели със сяра като предохранителна мярка срещу маларията. Интересно дали действително помагат нещо тези доста нездравословни изпарения.

Истинско безразсъдство, от моя страна, беше да излизам. Едва сега събразих това, но проявих инат и не се върнах. Закрачих решително напред. По улицата мина един фургон, който изтрополи шумно по паважа. Мъжът, който го караше, си беше завързал шалче около долната половина на лицето. Изгледа ме с подозрение и стисна здраво камшика си, сякаш очакваше да го нападна. Очевидно всички в града се плашеха един от друг. Джеръми ми беше разказвал за грабежите, битките и убийствата. Добре, че си взех пистолета. Няма да се поколебая да стрелям, ако се наложи.

Когато се добрах най-сетне до пазара, въобще не се изненадах, когато видях, че повечето сергии са пусти. Сива и мрачна атмосфера бе заменила суетнята, пъстрите цветове и жизнерадостния хаос, които обикновено царяха тук. Малцината купувачи, които бяха дошли да напазаруват, грижливо се избягваха един друг, доколкото им беше възможно. Повечето мъже си бяха увили шалчета около носовете и устите подобно на кочияша на фургона, а жените притискаха напарфюмирани кърпички към ноздрите си. Някои от тях носеха и издълбани портокали, пълни със скилидки чесън. От десетината варели със сяра излизаше гъста мъгла, която се носеше на талази.

— Ще купувате ли, госпожо, или само ще стоите и ще мислите?

Собственикът на сергията, пред която бях застанала, беше един едър и як мъж. Държеше се грубо и недоверчиво. С този шал на лицето си приличаше страшно много на някой бандит. На полицата зад него имаше пистолет. Нарочно го беше оставил така, че всички да го виждат. Взех три проскубани пилета, четири фунта говеждо и малко наденица. Ужасих се, когато той ми каза колко ще ми струват покупките. Наистина беше бандит. Искаше петорно повече от обикновено.

— Но това е нелепо! — почнах да протестирам. — От къде на къде ще искате толкова...

— Аз определям цените и ще ги вдигам колкото си искам, госпожо! Рискувам си живота, като стоя тук. Плащайте или се махайте! Не искам да ме заразят.

— Май нямам избор — изрекох хапливо.

— Нямайте никакъв избор. Плащайте си, щом искате да ядете!

Сложих парите на тезгяха. Той ги взе предпазливо и ги пъкна в джоба си.

— Имате ли кошница?

— Забравих да взема.

— Ей там отдолу има една. Ще ви струва една лира.

— Една лира?

— Щом сте си купили храна, трябва да имате и кошница, за да си я отнесете.

Плеснах му вбесено още една лира. Той сложи продуктите в кошницата и я побутна към мен. Отдалечих се разгневена. Разярих се още повече, когато ми се наложи да платя безбожна сума и за хляба, сиренето, плодовете и зеленчуците. Когато излязох от пазара, ми бяха останали само няколко монетки, а кошницата тежеше толкова, че едва я носех. Крачех бавно и често спирах, за да прехвърля кошницата от едната си ръка на другата. Стори ми се, че ръката ми ще излезе от ставата.

— Мариета!

Съвсем малко се бях отдалечила от пазара, когато жената извика името ми. Обърнах се и се стреснах, когато видях едно привидение в черно да тича към мен. Черната пола от тафта шумолеше силно. Перата на черната шапка се люлееха. От периферията на шапката падаше голям черен воал, който покриваше главата и рамената. Спря на няколко метра от мен и затаи дъх. Парфюмът ухаеше толкова силно, че едва не ме събори.

— Скъпа моя! — извика привидението. — Мислех, че си в Англия. Не, не, не се приближавай. Не се обиждай, скъпа, но всички сме длъжни да се пазим.

— Люсил? Това... ти ли си?

— И аз самата не знам, скъпа! Последните три седмици бяха толкова ужасни, че вече не съм сигурна коя съм. Всички момичета ме изоставиха. Избягаха от града още при първите слухове. Така трябваше да постъпя и аз, разбира се, ако имах поне малко здрав

разум. Боях се да си оставя ателието, нали знаеш какви грабежи стават напоследък. Обковала съм го цялото с дъски. Най-сетне намерих и един мъж да го пази. Тази вечер заминавам за плантацията Деверо.

— Не знаех, че е възможно някой да напусне града. Мислех...

— Струва цяло състояние, скъпа. Тези проклети контрабандисти укриват хората в лодките си и ги прехвърлят посред нощ. Изключително опасно е. Преди половин час се уговорих да ме изведат. Само затова съм на улицата.

— Момичетата на Деверо ме поканиха да дойда в плантацията още когато се чу за първите случаи — продължи тя. — Искаха да им шия, разбира се. Никой не трябва да остава в този град повече, отколкото е необходимо. Изненадвам се, че те виждам тук, скъпа. Имах впечатлението, че се намиращ в Англия с твоя хубавец Хоук.

— Аз... това не стана, Люсил. Дълга история.

— Трябва да ми я разкажеш. Но по-късно, когато всичко свърши и имаме възможност да си говорим, без да се страхуваме, че ще се заразим взаимно. Господи, каква рокля носиш! Не ми казвай откъде си я взела. Скъпа, спести ми, моля ти се, тези неприятни подробности. И то памучна! А аз ти шиех такива разкошни дрехи!

Люсил поклати глава, като същевременно вдигна очи към небето. Обиците ѝ се залюляха. Единият от воалите се свлече. Тя го вдигна бързо нагоре и вдиша отново от напарфюмираната си носна кърпичка. Аз бях оставила кошницата до мен и си разтривах ръцете.

— Виждам, че си ходила на пазара — каза тя. — Предполагам, че човек трябва да се храни. Лично аз карам на шампанско и петифури. Имам огромни запаси храна в стаите над магазина. Ако искаш да стотвиш всичко както трябва, скъпа, свари всички зеленчуци и не яж нищо сурово. И, разбира се, не пий вода.

— Първо я преварявам.

— Много безразсъдно, скъпа! Щом изистине, пак не става за нищо. Виж, шампанското е съвсем друга работа. Останали са ми още две каси. Де да имаше някакъв начин да ти ги донеса. Обикновено изпращам едно момче да ми носи покупките, но днес, разбира се, нямам доверие на никого.

Люсил размаха носната кърпичка пред носа си и огледа улицата, сякаш за да се увери, че все още е безопасно да разговаряме тук. Направи още една крачка назад и заговори по-високо.

— Откога си тук? — попита тя.

— От четири дена.

— Четири дена! Значи си нямаш представа какво стана тук! Над две хиляди души починаха, скъпа! Всеки ден измират още мъже, жени и деца. Никой не си прави труд да ги погребва както му е редът. Изкопали са някакви ужасни ями извън града. Карат мъртъвците там във фургони, хвърлят ги в ямите и ги посипват с вар. Обаче не само мъртъвците са опасни.

— Какво искаш да кажеш?

— Скъпа, властите наеха най-големите отрепки да вършат мръсната работа — да пазят пътищата, да карат фургоните и да събират телата на умрелите. Някакви ужасни главорези от крайбрежието. Те са по-лоши и от най-големите престъпници. Рисуват кръстове на вратите, където има някой болен — сигурно си ги видяла. Тези мъже влизат в къщите, за да изнасят труповете. И трябва да ти кажа, скъпа, че понякога бедният човек още е жив, а те просто го мятат във фургона при другите тела, за да си спестят пътуването на другия ден!

— Ужас!

— Така е, кълна се. Виждала съм го със собствените си очи.

— Възможно ли е да се направи нещо срещу тези безчинства? — попитах аз.

Люсил поклати глава.

— Порядъчните граждани се въоръжиха. Никога не знаеш кога онези главорези ще нахлуят в къщата ти, като се преструват, че си изпълняват задълженията. Няколко пъти се водиха престрелки.

— И аз чух за това — казах аз.

— Грабят каквото им попадне, живеят си най-разюздано, веселят се най-безсрамно по крайбрежието, а през това време умират стотици. Слава богу, че най-сетне ще се измъкна от града, дори и това да ми струва куп пари. Предлагам ти и на теб, скъпа, да се измъкнеш колкото е възможно по-бързо.

— Пожелавам ти да си нямаш неприятности по пътя, Люсил.

— Ще бъде нещо страшно. Ще пътувам в една съвсем малка лодчица с гребла. Ами блатата! Но поне ще се измъкна от тази адска дупка. Пази се, скъпа. Когато всичко свърши, отбий се в ателието. Ще

си побъбрим сладко и ще се погрижа да носиш по-хубави дрехи от тази отвратителна памучна рокля!

— И ти се пази.

— Ще се пазя. Трябва да бързам! Надявам се ателието още да си стои на мястото!

Люсил пусна воалите над лицето и рамената си. Махна ми с носната кърпичка и се понесе по улицата като някаква вихрушка от шумоляща черна тафта. Въздъгнах, вдигнах кошницата и продължих да вървя към къщи. Доста се разтревожих от думите ѝ. Но не ѝ вярвах за всичко. Люсил беше превъзходна шивачка и много хитра търговка. Но същевременно беше неуравновесена, лесно се възбуждаше и беше склонна да преувеличава. Много обичаше да клюкарства и да драматизира нещата. Изглеждаше така, сякаш едва ли не се наслаждава на това, което става.

Стисках здраво дръжката на кошницата с лявата ръка и крачех покрай ронеща се сива тухлена стена, която бе отрупана с буйно израсналите филизи на една увехнала пурпурночервена бугенвилия. Един фонтан изливаше скръбно водите си в двора отзад. Докато минавах покрай изкованите от желязо порти, забелязах белия кръст на вратата на къщата. Някой ридаеше вътре. Дебелите стени заглушаваха звука, но независимо от това той се чуваше ясно. Прехвърлих кошницата в дясната си ръка и закрачих по-бързо. Нямах търпение да се озова час по-скоро в дома, който напуснах с такова желание преди един час.

Оставах ми само три пресечки до дома на Джеръми, когато чух, че се приближава един фургон. Обърнах се и погледнах назад. Студени тръпки от ужас полазиха по гърба ми. Усетих, че бузите ми пребледняват при вида на фургона с ужасяващия товар, който минаваше по улицата. На високата дървена скамейка отпред седяха двама души. Бяха груби и мрачни на вид. Дрехите им бяха мръсни. Никой от тях не си беше увил шал около лицето. Кочияшът дъвчеше тютюн. Мъжът до него си чешеше усърдно отдавна немитата светлоруса коса. И двамата нехаеха за това, което ставаше с товара им.

Задната част на фургона беше пълна с трупове. Телата бяха нахвърляни отзад в безпорядък. Отвсякъде стърчаха ръце и крака. Сред мъртвците имаше жени, деца и старци. Безжизнените им очи бяха широко отворени и гледаха вторачено. Усетих, че ми прилошава.

Коленете ми се подгънаха. Не бива да припадам. Трябва да запазя пълно спокойствие. Стиснах дръжката на кошницата и тръгнах решително. Помъчих се да забравя за току-що преживяния ужас, но гледката като че ли се бе запечатала и с най-малките подробности в съзнанието ми. Треперех. Стори ми се, че ми се налага да ходя цяла вечност, за да се прибера вкъщи. Отворих портите и влязох в двора. Очаквах да заваря Джеръми Бонд в антрето да стои с ръце на кръста, а очите му да пламтят от гняв.

Само че той още не беше се върнал. Е, и това е нещо. Ще сготвя няколко яденета. Ще се заловя за работа. Това ще ми помогне. Да, точно така. Когато той се върне ще го чака горещо, току-що сготвено ядене, но първо, трябва да се изкъпя. Трябва и да се изтъркам старателно. Донесох вода от цистерната в задния двор, стоплих я и я излях в голямата бяла порцеланова вана зад паравана в спалнята. Сипах във водата парфюм и ароматични соли, свалих си дрехите и ги пуснах в коша.

Сигурно съм стояла във ваната около половин час. Търках си непрестанно цялото тяло, измих си и косата. После се потопих в горещата вода и се отпуснах най-сетне. Когато излязох накрая и се избърсах, се почувствах значително по-добре, въпреки че още ми се гадеше. Облякох си чисто нова бяла фуста и тъмносинята копринена рокля, която носих през нощта след сватбата на Ем. Часовникът на лавицата удари. Беше пет часът. Защо ли не се е върнал още Джеръми? Отдавна трябваше да си е дошъл.

Реших да не се тревожа за това и запалих огън в голямата желязна печка в кухничката. Измих зеленчуците и ги сложих да се готвят. Пъхнах пилето да се пече във фурната. Опекох и още хляб. Часовникът удари отново. Чувах го отдалеч. Шест часът. Къде е той? Защо още не се е върнал? Извадих зеленчуците от печката, сложих ги в паниците и ги намазах с масло. Отрязах малко хляб, проверих какво става с пилето и реших да го оставя да се пече още няколко минути.

Слънцето почти беше залязло. Запалих всички лампи и сложих масата в трапезарията. Внимателно подредих сребърните прибори и чинии и сгънах ленените салфетки, като се разтакавах нарочно.

Самата аз съвсем не бях гладна. Бях твърде разтревожена, за да имам апетит. Да, тревожех се, по дяволите. Когато той се върне, така ще му се накарам, че дълго време няма да ме забрави. Как е възможно

да е толкова неразумен! Нима е толкова глупав, че не забелязва колко дълго се шляе навън, а аз стоя сама и се побърквам от тревога за него? Мръсникът сигурно е отишъл в някоя кръчма, пие с приятелчетата си и въобще не се сеща колко е часът.

Сложих яденето на масата и отново сгънах салфетките. Вино. Ще ни трябва и вино. На голямата полица в килера имаше десетки бутилки. Избрах една от тях и се върнах с нея в трапезарията. Ръцете ми трепереха. Тилът ме заболя. Нещо му се беше случило. Усещах това чисто инстинктивно. Долавях го с цялото си тяло.

Беше му се случило нещо ужасно. Няма да се върне. Никога няма да го видя пак, а се бях държала толкова надменно и грубо! Никога няма да узнае, че това не са били истинските ми чувства към него. Вярно е, че му бях сърдита и с пълно основание, но не го мразех. И защо да го мразя? Защо да се отнасям зле с него, след като той направи толкова много за мен? Нямах никакви илюзии за това, какво представлява той като личност. Беше истински негодник, разбойник и мошеник. Никога няма да се влюбя в мъж като него, но... О, свети боже, нямам сили да издържам повече. Цялото ми тяло затрепери. Краката ми вече не ме държаха. Притиснах се към вратата и се замолих горещо той да се върне.

Мина известно време. На двора отекнаха стъпки. Ключът се завъртя на вратата. Джеръми я отвори и влезе в антрето. Държеше в ръка издута черна торба. Изглеждаше уморен. Лицето му беше побледняло. Под очите му имаше големи бледолилави сенки. Усмихна ми се весело.

— Чакаше ли ме? — попита той.

— Знаеш ли колко е часът?

— Нямам и най-малка представа, момиче.

— След... след малко ще стане седем! Отдавна трябваше да си се върнал.

— Имах работа — оправда се той.

— Едва не полудях от тревога! Помислих си... проклет да си, Джеръми Бонд! Излизаш си най-спокойно оттук, все едно, че си тръгнал на разходка. По цял ден ме оставяш сама и...

— Значи се тревожеше за мен — каза той.

— Не съм и помисляла за теб — изрекох злъчно. — Боях се за бижутата си.

Лъжех. Напълно бях забравила за бижутата.

— Продадох ги всичките до едно — отвърна той. — Доста време загубих, докато ги продам. Наложих ми се да подновя няколко от... ъ... старите ми познанства. Никой не разполагаше с достатъчно пари, за да купи всичките скъпоценности, затова ми се наложи да ги продавам на парче и се задържах толкова дълго. — Той вдигна чантата и се усмихна. — Сделките ми излязоха доста успешни, момиче. Тази торба е пълна с пари, а ти си много богата жена.

— Изглеждаш ми уморен. Челото ти е потно.

— Вътре има много хиляди лири. Хиляди. Приемах само пари в брой и си водех бележки по колко съм получил за всяко бижу. Сигурно трябваше да ги внеса в някоя банка, но им нямам доверие. Никога не съм имал доверие. Имам сейф от яка стомана в спалнята зад гардероба. Смятам да ги държа там, където ще мога да ги наглеждам. Съзнаваш ли колко си богата? Разбираш ли...

— Ти си полудял, изобщо не мислиш какво правиш. Разнасяш по улиците толкова много пари. Направо си си просил някой да те удари по главата. Понякога си мисля, че нямаш и грам мозък!

— В жилетката си държа пистолет. Оставих редингота разкопчан, за да виждат всички, че съм въоръжен.

— Бузите ти са пребледнели.

— Цял ден бях навън. Уморих се малко. Изчакай само да отнеса тази торба в спалнята и да я сложа в сейфа. На какво ми мирише? Да не си пекла хляб?

— Сготвих ядене. Всичко изстина, докато те чаках.

— Няма проблеми, момиче. За нула време ще го стоплиш.

— Върви по дяволите! — сопнах му се аз.

Джеръми се засмя и влезе бавно в спалнята. Избърсах една сълза от окото си. Ядосах се на себе си. Върнах яденето в кухнята. Сложих отново зеленчуците на печката, а пилето във фурната. Почнах да режа хляб. Едва съзнавах какво върша. Изпитвах такова облекчение, че направо ми прималя. Чух го да ходи насам-натам в спалнята. Прекрасен звук! Харесваше ми повече и от най-хубавата музика.

Когато яденето се стопли, върнах всичко в трапезарията. Джеръми се забави твърде много в спалнята. Може би броеше парите. Половината от тях са негови. Ще настоявам да ги задържи. Ако иска, да ги раздаде между семействата на загиналите, Рандолф и другите. Да

прави каквото иска с тях. Отпих още една глътка вино. Взех чашата и отидох във всекидневната. Почнах да губя търпение.

— Побързай! — извиках аз. — Няма да го топля втори път.

— Не изневеряваш на себе си, нали, момиче?

— Хайде, Джеръми, идвай. Остави тези пари. Гладна съм.

Чух го да се приближава. Влачеше си краката в антрето. Застана на вратата на гостната и впери поглед в мен. Оставих чашата на масата. Изведнъж се разтревожих. Лицето му беше преbledняло още по-силно. По кожата му беше избила пот. Сенките под очите му бяха станали още по-тъмни. Джеръми гледаше объркано и неразбиращо. На челото му се беше появила бръчка. Устните му се разтвориха. Тръгнах към него. Той поклати глава и протегна ръка, сякаш искаше да ме бутне назад.

— Не, не се приближавай. Нещо не се чувствам добре. Вие ми се свят. Май... май съм се разболял.

— Джеръми!

Той поклати пак глава. Намръщи се и после се строполи на пода. Беше загубил съзнание.

Отдавна спеше спокойно. Бях толкова уморена, че едва си стоях на краката, но не смеех да легна, за да си почина. Извадих парче плат от чашата с вода на масичката до леглото, изстисках го и измих челото му. Пригладих и косата му назад. Бузите му бяха поруменели, а кожата му беше топла, но поне не изгаряше както през нощта. Допреди малко се мятеше толкова необуздано, че ми се наложи да го държа здраво, за да не падне от леглото. Сега поне не зъзнеше от студ и не тракаше със зъби. Очите му бяха широко отворени и изцъклени. Спеше. Кога ли ще получи нов пристъп?

Измих му бузите. Той изстена и промърмори нещо на сън. Завъртя се на една страна. Дюшекът се изкриви. Чаршафите бяха станали мокри от потта му. Ще трябва да ги сменя и да го нахраня. Супа. Ще му направя супа. Трябва да хапне нещо. Натопих парчето плат в чашата с вода, станах и си затърках тила. Имах чувството, че някой ми е стрил костите на прах. Очите ми се бяха възпалили от будуването, клепките ми тежаха. Така ми се искаше да поспя поне час-два. Колко време измина, откакто той припадна в гостната? Струваше ми се, че е изминала цяла вечност, но слабите и бледи слънчеви лъчи, които проникваха през неостъклените прозорчета ми разкриха, че е рано сутринта. Бяха изтекли не повече от дванайсет часа.

Кафето кипна. Налях си една чаша и го изпих. Не ми помогна много. Изпих още една. После измих зеленчуците, нарязях ги на парчета и ги сложих да се варят. Разрязях говеждото на малки кубчета, сложих го в тенджерата и добавих малко сол. Ще мине най-малко час и половина, преди супата да стане готова. Разрязях три портокала на половина, изстисках сока в една чаша и я отнесох в спалнята.

Той още спеше. Лицето му вече не беше восъчно. Бузите му бяха яркорозови, прекалено розови. Оставих чашата на масичката до леглото, седнах на ръба на леглото и вдигнах с усилие тялото му. Прегърнах го с ръце. Той изпъшка, отвори очи и ме погледна смутено.

Помогнах му да се изправи с едната ръка и посегнах към чашата с портокалов сок.

— Изпий това — казах нежно.

Вдигнах чашата към устните му, отворих ги насила и наклоних чашата. Той преглътна. Отвори очи отново, направи гримаса и се опита да ме изблъска настрана.

Той почна да се бори. Хванах го здраво. Успях някак да го накарам да изпие всичкия сок. Пуснах го да се облегне на възглавниците. Поне привидно се успокои. Ярката руменина избледня донякъде, но челото му беше горещо, когато го погалих. Дишаше тежко, простенваше и примираше. Вдигна клепки и ме погледна.

— Ма-Мариета?

— Тук съм, Джеръми.

— Не... не... трябва да си...

— Не се мъчи да говориш.

— Ма... маларията. Върви си. Ос... остави ме. Опасно е...

— Тихо.

— Зараз... на е. Ти... опасност...

Промърмори нещо, което не разбрах и почна да се бори с чаршафите. Забута ги надолу към кръста си. Измих пак лицето и тялото му с мокрото парче плат. Той притихна и заспа отново. Лежеше чисто гол под чаршафите. Не знаех откъде съм намерила сили да го довлека в спалнята, да го съблека и да го сложа да си легне.

В кухнята супата се вареше хубаво. Донесох още вода от цистерната отзад, преварих я и я оставих да се изстудява.

Джеръми се беше събудил. Гледаше ме с трескавите си сини очи и се мъчеше да се изправи. Поклатих неодобрително глава, хванах го за рамената и го бутнах леко върху възглавниците. Той се намръщи. Изгаряше от желание да каже нещо, но нямаше сили да го стори. Усмихнах му се окуражаващо и го погалих по бузата.

— Ще те измия пак — казах аз, — а после ще сменя чаршафите. Само... само не се вълнувай. Разбра ли ме?

Кожата му лепнеше от изсъхналата пот. Заспа отново, докато го миех със студената вода. Продължи да спи, докато дърпах завивките и сменях чаршафите под него. После седнах уморено в стола до леглото и го загледах. Помъчих се да обмисля положението и да намеря някакъв изход. Клепките ми отново натежаха. Ако ги затворя само за някое минути... но не биваше. Не посмях. Супата ще стане готова след малко. Трябва да го нахраня, а после ще се наложи да го оставя

сам в къщата, за да отида да доведа лекар. Люсил ми спомена, че в града са останали някого смели лекари, които правят всичко възможно, за да помогнат на болните. Трябва да намеря някой от тях и да го убедя да дойде тук.

Намръщих се, докато размишлявах. Как да намеря лекар? Как да го убедя да дойде тук? Стотици хора умират всеки ден, хиляди пък са болни от маларията и се нуждаят от лечение от професионалист. Лекарите, които са останали, за да водят битка срещу епидемията, сигурно нямат време да спят от работа и обикалят непрекъснато из целия Ню Орлиънс. Не познавах нито един. Не знаех и къде да го търся. Невъзможно е да тръгна по улицата и да търся гравирана табелка, закачена на някой прозорец.

Табелка... прозорец... спомних си за една малка, елегантна бронзова табелка на прозореца на една къща близо до аптеката. Бях минавала десетки пъти покрай нея, докато ходех по пътя към магазина на Люсил. Да, доктор Жан-Пол Дювал. Спомнях си го добре. Въпреки че никога не бе имало причина да ходя на преглед при него, той беше идвал няколко пъти в „Палас“ на Роулинс с хубавата си любовница кварталонка. Беше висок, строен и изключително хубав. Най-прочутите куртизанки от квартала се редяха на опашка за преглед при него. Оплаквах се от какво ли не, само и само да се доберат до него. Той се държеше грубо и презрително с тях. Изобщо не се церемонеше с лъжливите болни. Спомних си как една от жените се оплакваше от него. Много се беше обидила от това, че той я е изгонил от кабинета си, за да иде да прегледа някакъв бедняк.

— Той твърди, че се бил посветил изцяло на работата си — оплакваше се тя. — Аз пък смятам, че е полудял. Хубавец като него с тъмнокафяви очи и посребрени слепоочия да ходи на визитации в бедняшките бордеи край реката, когато ние всичките жадуваме да ни обърне малко внимание.

Бях сигурна, че ако доктор Дювал още практикува професията си, няма да е напуснал града. Бяха минали най-малко две и половина години, откакто го видях за последен път. Дали ме помни? Ще ми трябва доста късмет, за да го заваря в кабинета му. Ако го няма, ще му оставя бележка да дойде спешно. Може и да си загубя времето, но съм длъжна да опитам.

Джеръми се размърда насън. Пак беше станал неспокоен. Протегна рязко ръка и я блъсна в дъската отзад. После внезапно се надигна и седна. Втренчи поглед пред себе си. Очите му бяха широко отворени и уплашени. Завивките му се смъкнаха до кръста му и оголиха потното му тяло. Мърмореше неща гневно. Думите му не се различаваха. Бузите му пламтяха. Когато се помъчих да го успокоя и да го накарам да си легне, той ме блъсна силно. Стиснах здраво рамената му, бутнах ги назад към възглавниците и го задържах така. След малко спря да се бори и се отпусна.

Излязох от стаята. Не се сдържах и заплаках. Сълзите почнаха да се стичат по бузите ми. Заридах. С голямо усилие се възпрях да не хълцам повече. Нямам право да се предавам. Нямам. Не бива да ме чува. Бурята от чувства ме заля като приливна вълна. Стиснах юмруци, овладях се и се замолих Бог да ми даде малко сила. Мина известно време. Изтрих сълзите от бузите си и тръгнах по коридора с решително изражение на лицето.

Той ще оздравее. Аз ще имам грижата за това. Не желяех дори да допускам възможност, той да не се излекува. Ако доктор Дювал не се съгласи да дойде, ще намеря друг лекар и ще го доведа тук. Ако трябва, ще опра пушка в гърба му. Джеръми ще оздравее. Заклех се, че това ще стане и се почувствах много по-добре.

Сложих супата, една лъжица и салфетка на дървения поднос и я отнесох в спалнята. Той още беше буден, но беше съвсем безсилен. Маларията, която го изгаряше отвътре, придаваше на кожата му пепелявосив цвят, който избиваше малко на жълто. Оставих подноса на масичката и му помогнах да седне. Не се съпротивляваше, но виждах, че полага големи усилия, за да се задържи изправен.

— Супата е хранителна и гъста. Искам да я изядеш цялата.

Само ме изгледа. Нямахше сили да каже нещо. Сините му очи гледаха унесено. Ставаше му все по-трудно да си фокусира погледа. Напълних лъжицата със супа и я вдигнах към устните му. Джеръми отвори очи и преглътна. Държеше се смирено и покорно.

— Така. Не е ли вкусна?

— У... ужасна...

— Как смееш! Може и да съм била всякаква, Джеръми Бонд, но ме бива да готвя. Това е най-хубавата супа, която, си ял някога. Повкусна от нея няма.

Той се опита да направи гримаса, но не успя. Продължих да го храня, докато не вдигна ръка и не блъсна лъжицата. Половината купа беше останала, но той се облегна изтощено на възглавниците. Оставих настрана лъжицата и му помогнах да легне. Джеръми още нямаше висока температура. Дано имам късмет да поспи час-два след закуската, за да отида в кабинета на доктор Дювал. Джеръми затвори очи, когато дръпнах чаршафа и завивките над рамената му.

Върнах се на стъпки в спалнята. Намерих един дълъг молив и парче хартия и написах бележка за доктор Дювал. Изтъкнах му коя съм и наблегнах на спешността на случая. После пяхнах бележката в чантата си заедно с няколко банкноти от по двайсет лири.

Извърнах се настрана, извадих една носна кърпичка и я напоих с одеколон от шишенцето на тоалетната масичка. Джеръми се събуди и скочи стреснато. Седна и ме погледна разтревожено.

— К... какво...

Отидох бързо при него и го хванах за рамената. Той почна да се бори, като ме гледаше яростно. Бузите му пак пламнаха. В очите му лумна син огън. Когато се опитах да го върна да легне върху възглавниците, той разтвори широко очи и ме удари по лицето с лявата си ръка. Продължих да стискам здраво рамената му и го блъснах назад. Той падна немощно и изохка. Погледът му пак се замъгли.

Измих лицето му с мокрото парче плат и го погалих по косата. Той затвори очи и ме хвана за ръката. Кожата му беше потна и влажна. Пръстите му се увиха безсилно около моите.

— Ма... Мариета? — прошепна той.

— Тук съм, Джеръми.

— Ма... маларията. Опасно е. Не... не искам да...

— Тихо — изрекох аз. — Тихо, скъпи.

— Н... не той. Аз.

— Ш-шт. Не се мъчи да говориш.

— О... обичам те.

— Спи.

— Наис... наистина. По... повярвай ми.

— Вярвам ти.

— Мен. Не него.

Той отпусна ръката си на дюшека и промърмори нещо неразбираемо. После въздъхна и най-сетне заспа. Останах да седя до

него още малко, преди да се вдигна внимателно от леглото. Може би ще се събуди пак, докато ме няма, но се налагаше да поема този риск. Взех чантичката си от тоалетната масичка и сгънах носната кърпичка. Излязох бързо и безшумно от спалнята.

Димът от горящата навън сѐра ми се стори още по-неприятен от вчера, но не му обѐрнах внимание. Притиснах носната кърпичка към ноздрите си, прекосих бързо двора и отворих портите. Времето беше студено. Ню Орлиънс не приличаше на себе си. Все едно, че се — намирах в някакъв призрачен и изоставен град. Всички цветове бяха помръкнали. Нямахме никакви признаци на живот.

Длъжна съм да му доведа лекар. Сега това е най-важното. Джеръми ще оздравее. Сигурно ще спи през цялото време, докато ме няма. Закрачих още по-бързо. Забравих за умората, която ми тежеше като воденичен камък. Обхвана ме нов пристъп на решителност. Ще издържа. Ще вървя, докато се налага. Аз съм виновна, че той се разболя. Само аз съм виновна. Той предложи да се върнем, когато бяхме на барикадата. Настояваше да го направим, но аз му отказах категорично. Държах се упорито и непреклонно.

Излязох от жилищния район. Минах покрай редица от магазини. Всичките бяха заковани с дъски. По прозорците и вратите бяха забити здраво дървени капаци. Изрисуваните дървени табели, които висяха над паважа, се полюшваха вяло. Кабинетът на доктор Дювал се намираше малко по-нататък. Ускорих ход и подминах една стара негърка, която влачеше уморено скъсана калъфка за възглавница, наполовина пълна с всякакви боклуци. Испитах истинско облекчение, когато видях, че бронзовата табелка на доктора още стои на прозореца. Поне практикува още. Вратата беше заключена. Докато чуках, забелязах, че старицата е спряла и се визира в мен с особено изражение на лицето.

Продължих да чукам, но никой не отговори. Доктор Дювал го нямаше. Всъщност не очаквах да го заваря тук. Извадих бележката от чантичката. Тъкмо се приготвих да я пѐхна под вратата, когато една карета сви на завоя и спря пред стъпалата.

Доктор Дювал излезе навън. Държеше в ръка протритата кожена чанта. Изглеждаше доста уморен. По хубавото му лице се четеше изтощение. Очевидно не си беше сменял дрехите от няколко дена.

Докторът въздъхна тежко и прокара ръка по челото си. Понечи да каже нещо на кочияша, но после видя, че стоя пред вратата.

— Доктор Дювал, слава богу, че дойдохте. Вече се готвех да ви оставя бележка.

Той присви очи. Лицето му придоби строго изражение.

— Да не сте полудели, жено? — възкликна той грубо. — Не знаете ли, че е опасно да излизате навън на улицата?

— Вие не разбирате. Аз... това...

— Дори не сте си сложили нещо на лицето!

— Доктор Дювал, не ме ли познахте? Аз съм Мариета Денвър. Вие идвахте в „Палас“ на Роулинс.

Той се намръщи.

— Мис Денвър? Разбира се, разбира се, спомням си за вас. Но, скъпа, защо стоите на улицата? Това си е чиста лудост.

— Не знаех към кого да се обърна. Спомних си за вас, като се надявах вие да не сте ме забравили. Не знаех дали още практикувате...

Спрях и затворих за миг очи. Помъчих се да се овладеея. Доктор Дювал се качи по стъпалата и ме хвана за ръцете. Вече не се държеше безцеремонно. Беше нежен и загрижен. Хубавите кафяви очи ме изучаваха внимателно.

— Аз... не става дума за мен — казах, — просто не съм спала. Дойдох заради един мой приятел. Той е тежко болен.

— Вие ли се грижихте за него?

— От снощи. Той припадна. После имаше ужасен пристъп. Кожата му е... пепелявобледа. През нощта му беше адски студено.

Доктор Дювал кимна замислено.

— Имате ли възможност да дойдете и да го прегледате? — попитах аз. — Зная, че сте уморен. Зная, че ви викат на десетки места, но...

Доктор Дювал ме накара да замълча с поглед.

— Разбира се, че ще дойда, скъпа — изрече той. — Само да се отбия за малко в кабинета, за да взема едни лекарства. Само заради това идвам в кабинета — за да се запаса с тях. Не съм бил тук от вчера следобед.

— Толкова съм ви благодарна. Просто не знам как...

— Ангъс ще ви помогне да се качите в каретата, мис Денвър. Обяснете му къде трябва да отиде. След малко идвам и аз. Опитайте да

се успокоите, скъпа. Ще направим всичко възможно за вашия приятел.

Кочияшът ме хвана за ръка и ми помогна да се кача в каретата, докато доктор Дювал отключваше вратата и влизаше в кабинета си. Обясних му как да стигне до апартамента. После се настаних удобно на сиво-кафявите възглавници. Каретата миришеше отвътре на камфор и стара кожа. Пак почна да ми прилошава. Сетих се, че е минало почти едно денонощие, откакто не съм яла нищичко.

Доктор Дювал се качи в каретата, затвори вратата и се отпусна уморено до мен. Чантата стоеше на коленете му. Не продумвах. Видът на доктора стана малко по-малко измъчен. Той задряма.

Джеръми се събуди при влизането ни в спалнята. Чаршафите се бяха оплели около краката му. Кожата му лъщеше от потта. Той се намръщи и примигна. Докторът остави чантата си на пода, премери пулса на Джеръми и притисна длан към челото му.

— Оставете ни за малко, мис Денвър. Ще ви повикам, когато свърша прегледа.

Кимнах сковано и отидох в кухнята. За да се намирам на работа, сгрях вода и се заех да мия съдовете. Доктор Дювал дойде при мен.

— Ще оздравее ли? — попитах аз.

— Дадох му някои лекарства. Ще се успокои малко за известно време. Оставих една бутилка с лекарства на нощната масичка. Ще му давате една пълна супена лъжица на всеки четири часа.

— Зле е, нали? — попитах аз.

— Много зле, мис Денвър.

— Лекарството...

— Това е лауданум. Облекчава болката и ще му помогне да заспи.

— Ами...

— Не съм в състояние да направя нещо повече за него. Болестта е в много напреднал стадий.

— Толкова бързо?

— Понякога се случва.

— Колко ще живее още? — попитах аз.

— Още един ден. Може би два. Три в най-добрия случай.

— Разбирам.

Гласът ми прозвуча глухо. Доктор Дювал ме погледна. Стисна здраво дръжката на чантата. Искеше да ми каже още нещо, но съзнаваше, че е безполезно. Благодарих му и му предложих пари, но

той отказа да ги приеме. Отведох го в антрето и отворих предната врата. Той се подвоуми и най-сетне престана да се държи официално. Кафявите му очи ме загледаха загрижено и съчувствено, а когато заговори, гласът му прозвуча тихо и нежно.

— Поемате голям риск, като се грижите лично за него. Не знаете ли това?

— Няма да допусна той да умре, доктор Дювал.

— Ще трябва да докладвам за случая. Длъжен съм да го направя.

— Разбирам.

— Пазете се — изрече той. — Хапнете. Поспете малко. Вашият приятел ще спи спокойно — взел е лауданум. Аз... — Той направи пауза и се намръщи. — Искане ми се да ви вдъхна малко надежда, но...

— Пак ви благодаря, доктор Дювал. Оценявам това, че дойдохте.

Изпратих го до вратата, затворих я след него и останах няколко минути в антрето. Още бях необичайно спокойна. Няма да се предам. Няма да загубя самообладание. Нямам право да го сторя, не и докато Джеръми има нужда от мен. Доктор Дювал го беше отписал, не вярваше, че за него има някаква надежда да се спаси, но... Няма да се примиря с това. Върнах се в спалнята. Джеръми спеше спокойно. Седнах на леглото и взех ръката му. Хванах я и с двете си ръце и го погледнах нежно. Не си бях позволила да дам израз на чувствата си по-рано. Той си пое дълбоко дъх и устните му се разделиха. Бяха напукани. Кожата му имаше тъмножълт оттенък.

— Ще оздравееш — казах аз. — Ще оздравееш, скъпи. Обещавам ти. Обещавам.

Изрекох думите за моя утеха. Джеръми изобщо не ги чу.

Нарисуваха белия кръст на вратата късно следобед. Този противен знак вещаеше края на надеждите за хората вътре. Знаех много добре какво означава той, но реших да не се разстройвам. Внесох чаршафите и ги сгънах. Някъде около седем донесох на Джеръми да изпие още една пълна до половина чаша със сок от портокали. Той спа на пресекулки през нощта. Аз седях на стола до леглото му и го събудих два пъти, за да му дам супена лъжица лауданум. Сутринта се бях вкочанила. Гърбът и шията ме боляха страшно. Отново, смених чаршафите, дадох му още лауданум и тръгнах да пазарувам.

Крачех бързо. В едната си ръка държах празната кошница, в другата — заредения пистолет. Чантичката ми се полюляваше на китката ми. Исках всички по пътя да виждат, че съм въоръжена. Мрачното ми и решително изражение показваше ясно, че ще стрелям и при най-малкото предизвикателство. Банда грубияни беше нахлула с взлом в един магазин. Бяха откъртили дъските и счупили стъклата. Ограбваха го развеселено, а аз минах от другата страна на улицата. Мислеха само за грабежа и не ми обърнаха никакво внимание.

Пазарът беше още по-пуст отпреди. Платих малко състояние за дузина яйца. Портокалите бяха толкова скъпи, сякаш бяха от чисто злато. Отказах да платя прекалено високата цена. Заспорих яростно с жената зад щанда. Най-накрая тя ми ги продаде на половин цена, без да изпуска от поглед пистолета ми. Купих боб, кафе, брашно, една чепка банани и още едно пиле. Една остаряла проститутка в мръсна рокля избухна в истеричен плач, когато се оказа, че няма пари да си купи наденица. Един набит мъж и едрият собственик на сергията с риба почнаха да я бият разярено с юмруци. Кофите със змиорки се събориха. Хлъзгавите черни създания се заизвиваха по паветата и се оплетоха помежду си.

Направих и последната си покупка и излязох от пазара с пълна догоре кошница. Шията ми още ме болеше. Струваше ми се, че някой е препънал на две и усукал гръбначния ми стълб. Щом опънах гръб, по-

малките ми кости изпукаха и усетих известно облекчение. Крачех бързо и стисках здраво пистолета. Минах покрай един фургон. В задната му част имаше дюшек, а куп одеяла бяха разхвърляни отгоре. Двама души водеха един мъж по нощница към фургона. Той блънуваше и се препъваше от слабост, докато те го дърпаха за ръцете и го караха насила да върви. Третият мъж носеше една месингова статуетка и два сребърни свещника. На рамото му висяха кадифени завеси, които се влачеха по земята зад него. Тия типове... в тях имаше нещо военно.

Стигнах до ъгъла и се обърнах от любопитство да ги видя отново. Когато стигнаха до фургона, болният почна да се бори, клатеше глава и се мъчеше да се освободи. Единият от мъжете изви спокойно и равнодушно ръката му. Вдигна я между плешките на гърба му, запусти с ръка устата му и после качи насила бедния страдалец във фургона.

Продължих да вървя. Озадачих се. Да не би градските власти да са се обърнали най-сетне за помощ към военните в тази криза? Това решение изглеждаше логично. Но защо тогава мъжете качиха болния във фургона? Едно е да събираш трупове и да ги откарваш в общите гробове, а този мъж си беше съвсем жив. Много се разтревожих от това, което видях. Знаех, че военните понякога са далеч по-опасни от най-злите разбойници, особено ако са им дали власт да се месят в делата на гражданите.

Щом се прибрах, сварих едно джезве с кафе, нарязях филии хляб и ги препекох. Седнах до кръглата дървена маса. Кафето беше хубаво и вкусно. С малко масло отгоре и препечените филийки си ги биваше. Ще трябва да хапна още, ако искам да имам сили. Няма да мога да се грижа за Джеръми, ако съм немощна и залитам от слабост. Докато седях в тихата кухня и пиех втората чаша кафе, ми се струваше, че го наглеждам от седмици. А не бяха минали дори четиридесет и осем часа, откакто той се строполи на пода на дневната и кошмарът започна. Знаех, че ще стане и още по-лошо и трябва да събера сили, за да се преборя с опасностите, които ме очакват тепърва.

Изпих кафето и станах. Извадих пилето, измих го, нарязях го и го сложих да се вари. Когато омекне, ще го обезкостя, ще нарежа месото и ще го сготвя на бульон с юфка и зелени листа. Така ще направя гъста и хранителна супа. На Джеръми му ставаше все по-трудно да

преглъща, а най-важното бе той да яде, колкото е възможно повече. Когато пилето кипна в тенджерата, я свалих от огъня и сложих друга тенджера с вода, да се изварява. След десет минути внесох една купа с гореща вода в спалнята заедно с нова кърпа.

Джеръми още спеше. Не исках да го безпокоя, но трябваше да го измия и да сменя чаршафите, които се бяха просмукали с пот. Той изстена няколко пъти, докато го миех, макар че не отвори очи. Отидох до гардероба, извадих един хубав халат от тъмнокафяв брокат и се замъчих да го облека в него. Докато пъхах ръцете му в ръкавите на разкошната дреха, се запитах коя ли жена му го е подарила. Мъжете никога не си купуват такива халати. Помислих си, че твърде много жени са го обичали. Те са смятали мъжествеността му за привлекателна, безжалостното му изражение за завладяващо, а чара му за неустоим. Закръглените келнерки, елегантните изискани графини, поруменелите девици, обиграните куртизанки — всички те сигурно са копнеели да го докоснат, така както го докосвах сега.

Беше спрял да зъзне. Кожата му беше малко топла при докосване, но не пламтеше. Като че ли спеше спокойно и леко. Отдавах това на лауданума. Този опиат беше изключително силен. Разтревожих се малко при мисълта, че му давам толкова голяма доза.

Джеръми се размърда и отвори очи. Изохка безсилно и се опита да седне. Сложих ръце на рамената му и го побутнах нежно надолу.

— Всичко е наред — изрекох аз тихо. — Тук съм.

Той се намръщи силно и ме заглежда критично с трескавите си сини очи, които сякаш ме пронизваха.

— К... кой...

— Мариета, Джеръми.

— Ма... Мариета?

Сякаш по-рано не бе чувал това име. Неспокойните му очи продължиха да ме оглеждат изпитателно. В тях се четеше подозрение и боязън. Намръщи се гневно и промърмори нещо, което не схванах.

— Г... горещо — изрече той.

— Знам, скъпи.

— Жа... жаден съм.

— Ще ти донеса малко портокалов сок.

След малко пак спеше шумно. Дишаше тежко през разтворените си устни. Останах още малко до леглото и го погледах. После се

върнах в кухнята.

Ще се възстанови. Дори не си помислях, че е възможен друг изход, въпреки мрачната прогноза на доктор Дювал. Джеръми беше млад, силен и жизнен. Бликаше от енергия и жажда за живот. Някаква си малария няма да го погуби, не и ако знаех как да се оправя с нея. Ще се погрижа винаги да има храна. Ще го мия често със студена вода, когато получи пристъп. А когато го побият ледени тръпки и почне да зъзне, а зъбите му затракат, ще го държа на топло.

Свалих от огъня супата, изтрих си сълзите и изпънах рамена. Трябва да поспя и да хапна малко. След като нахраних Джеръми, ще трябва и аз да изям купа със супа, да си направя постеля в спалнята и да се опитам да дремна малко. Бях съвсем изтощена.

Джеръми се намръщи гневно, когато го вдигнах да седне и нагласих възглавниците зад него. Стисна здраво устни и ме изглежда свирепо. Стискаше здраво юмруци. Досетих се, че според него става нещо опасно. Така го караше да мисли помътнелият му разум. Изтрих челото и бузите му с мокра кърпа. Той си промърмори нещо, а после престана да гледа разярено. Лицето му придоби объркано и смутено изражение. Присви очи. Помъчи се да пропъди мъглата и да ме види ясно.

— Ма... Мариета? Това... ти ли си...

— Аз съм, Джеръми. Дойдох да те нахраня.

— Х... храна? Не... не съм гладен...

— Отвори си устата.

Той промърмори нещо с неудоволствие и се подчини най-накрая. Мускулите на врата му се помръдваха с мъка, докато той преглъщаше, но независимо от това успях да го накарам да изяде цялата купа със супа. Избърсах му устните и му дадох да пие вода. После лекарството.

Седнах на масата в кухнята. Изядох купа със супа и една филийка хляб. Искаше ми се да изпия още малко кафе, но реших, че ще ми навреди. Щом свърша с миенето на съдовете, ще струпам няколко одеяла на пода на спалнята и ще се опитам да дремна малко. След супата и лауданума Джеръми сигурно ще спи поне три-четири часа. Ще се събудя, ако той се размърда.

Навън се надигаше буря. Изтреця гръмотевица. Стори ми се, че някой тропа неспирно на вратата. Почти незабавно се досетих, че на

вратата наистина има някой, който чука толкова силно, че дървото скоро ще се разцепи.

Изтрих си ръцете и се намръщих. Закрачих бързо по коридора, отключих и завъртях предпазливо дръжката на вратата. Не отворих докрай вратата, не смеех. Наругах се наум за това, че не проявих предвидливост и не си взех пистолета.

Мъжът на прага, беше висок и строен. Гледаше кисело. Когато отворих още малко вратата и той ме огледа добре, сивите му очи загубиха стоманената си твърдост и блеснаха похотливо.

— Какво искате? — попитах аз. Гласът ми прозвуча леденостудено.

— Ей, не си много любезна!

Понечих да затръшна вратата. Той опря длан в нея и я блъсна. Залитнах назад. Той отвори широко вратата. Видях, че зад него има двама души. Видях и фургона пред портите. Най-малко седем души се бяха сгушили под одеялата. Бяха жалка картинка. Сърцето ми като че ли спря да бие. Кръвта ми се вледени. Разпознах и тримата.

— Кой сте вие? — запитах аз.

— Ефрейтор Сандърс, мадам, този е редник О'Хара, а онзи — редник Хопкинс. Получих заповеди да събера всички хора в околността, които са болни от малария. Градските власти ще ги откарат до един лагер на десет мили от града. Там ще има легла и хора, които да се грижат за тях.

— Вие... вие от армията ли сте?

— Точно така. От втори полк.

— Нямате униформи.

Сандърс се засмя.

— Тази работа е много мръсна, мадам. Никой от нас не иска да си цапа униформата. Получих си заповедите. Хопкинс и О'Хара са тук, за да помагат. Къде е болният от малария?

Не изпадай в паника, казах си аз. Недей. Мисли. Мисли. Спокойно. Бъди много, много спокойна. Не им позволявай да разберат колко си уплашена. Махнах един дълъг бакърен кичур от бузата си, придадох си надменен вид и се втренчих във високия и доста привлекателен мъж.

— Сигурно е станала някаква грешка — изрекох студено. — Тук няма болен от малария.

— Няма ли? — запита с провлачен глас Сандърс.

— Моят... моят мъж е доста настинал. Докторът дойде, прегледа го и каза, че е загубил силите си, трябва да си почива и да пие течности, но... това не е малария.

— Как ще обясните този кръст на вратата?

— Нарисували са го по погрешка. Някой е допуснал грешка. Мъжът ми само се е простудил.

Тънките розови устни на Сандърс се извиха подигравателно.

— Не виждам брачна халка на пръста ви — каза той. — Обзалагам се, че и онзи мъж няма нищо по пръстите си. Вие ме лъжете.

— Тя има хубаво тяло, нали? — изрече О'Хара.

— Да-а — съгласи се Сандърс. Сивите му очи ме изгледаха изпитателно. — Действително е хубаво.

— Не се ли сецаш за нещо, а?

— За нищо не се сецам.

— Да приключваме с този случай — изрева Хопкинс. — Нямаме време за такива работи.

— Хопкинс не умее да цени истински хубавите неща в живота — отбеляза О'Хара. — На него му дай да блъска и да бие хората. Всъщност какъде сме се разбързали толкова?

— Не бързаме за никъде — каза Сандърс.

Очите му се впиха в моите. На устните му се появи усмивка. Уплаших се. Трябва да направя нещо. Но какво? Какво? Не бива да им позволявам да го отнесат в онзи фургон. Та те водят хората на сигурна смърт. Условията в лагера несъмнено са най-примитивни и мизерни. Джеръми няма да има и най-малкия шанс да оцелее, ако няма кой да му обръща внимание и да се грижи постоянно за него. Не бива да им позволявам да го отнесат. Не бива. Но какво да правя? Мисли. Мисли.

— Да свършваме веднъж завинаги с тоя тук! — настоя Хопкинс. — Ако жената пречи нещо, дайте аз да се оправя с нея!

Черните му очи пламтяха. Цялото му тяло кипеше от енергия. Като го гледах как се е навел и ми се зъби, ми заприлича на някой булдог, когото държат здраво за каишката. Умираще от желание да се нахвърли върху мен. Сандърс сякаш прочете мислите ми.

— Няма да му разрешим да се развихри! — обеща той. — Не и ако не ни пречите да си изпълняваме задълженията.

— Ка... казах ви. Тук няма болен от малария. Губите си времето.

Сандърс ме блъсна настрана и влезе в антрето. О'Хара и Хопкинс вървяха плътно зад него. Отидох бързо в дневната, като се молех да ме последват и да стоят далеч от спалнята. Сандърс вървеше бавно подире ми, без да спира да се усмихва. О'Хара се зае да оглежда алчно мебелите. Завъртя в ръцете си една сребърна кутия и погали розовата копринена подложка. Тръгна из стаята и почна да пресмята наум цената на обзавеждането. Хопкинс не влезе с тях в дневната. Къде отиде той?

— Тук има доста хубави неща — отбеляза О'Хара. — Наистина са хубави. Според мен онзи разкошен часовник струва сума ми ти пари. Фигурките по него са от чисто злато. Май сме попаднали на някакъв богаташ.

— Взимайте, каквото искате — изрекох припряно. — Няма да протестирам.

— Много сте щедра, мадам — изрече Сандърс.

— Предлагам да се спазарим.

Очите му ме разсъблякоха. Облиза долната си устна. Наслаждаваше се на положението и предвкушаваше бъдещи удоволствия. Заповядах си да не му обръщам внимание.

— Имате с какво да се спазарите! — изрече той с провлечен глас. — Отдавна не съм виждал тяло с форми като вашето. Изглеждате много съблазнителна.

— Ще ти пусне ли? — попита О'Хара.

— Май ще ми пусне. Няма кой знае какъв избор.

О'Хара се изкиска и пъкна сребърната кутия в джоба си. Погледнах Сандърс. Вече се бях успокоила. Бях готова да му се отдам. Ако това е цената на спасението на Джеръми, ще се отдам и на тримата. Сандърс затърка брадичката си с палец. Сивите му очи гледаха развеселено. Похотта и желанието надзъртаха весело от тях. Притегли ме към себе си и пъкна ръка в корсажа на роклята ми.

— Той е тук! — извика гръмогласно Хопкинс. Сандърс се намръщи раздражено.

— Иди да му помогнеш, О'Хара! — нареди той. — Зает съм с дамата. След като го отнесете във фургона, се върнете с Хопкинс и съберете това-онова.

— Ах, ти, мръснико! — извиках аз.

Ритнах го по пиццала и се освободих. Той ме хвана за китката и ме дръпна рязко към себе си. После ме хвана за гърлото и ме стисна така, че да не мога да дишам, докато се мъчех да се измъкна. О'Хара се изкиска отново и излезе, без да бърза, от стаята. Сандърс разхлаби малко ръцете си и сведе глава. Устните му докоснаха леко ухото ми. Спрях да се съпротивлявам и застанах съвсем спокойно. Ръката му ме държеше здраво за гърлото, но вече не ме душеше.

— Ти и аз ще се позабавляваме малко — рече той подигравателно.

— Сключихме сделка — изрекох прегракнало.

— Ти направи предложение, но аз не обещах нищо. Просто се отпусни. Знам как да накарам едно момиче да се чувства наистина добре. Ще идем ей там на дивана, а когато свършим, ще ме молиш да почнем отново.

Без да престава да ме държи за гърлото, той ме подкара насила напред и ме блъсна на дивана. Бях загубила всяка надежда от отчаяние, но се напрегнах да измисля нещо. Пистолетът. Трябваше да се добера до пистолета. Той се намираше в чантичката ми.

Чантичката. Парите. Ще му предложи пари. Сандърс застана над мен и ме загледа цинично. Не бързаше с удоволствията. Приседнах. Корсажът на изцапаната ми рокля от синя коприна се смъкна надолу и почти оголи зърната на гърдите ми. Това му хареса.

Отвори уста. Езикът му изскочи навън и облиза пак устните му.

— Имам пари — заявих аз.

Това му подейства.

— Пари?

— Много пари — отвърнах аз. Гласът ми звучеше спокойно. — Моят приятел се отби в банката, преди да се разболе. Бяхме решили да напуснем Ню Орлиънс. Той изтегли всичките ни пари от банката.

Сандърс забрави за обзелата го страст и ме дръпна, за да се изправя на крака.

— Покажи ми ги! — нареди той и ме блъсна към вратата.

Поведох го към спалнята. Хопкинс и О'Хара бяха смъкнали Джеръми от леглото и го държаха за ръцете. Той висеше между тях и стенеше със затворени очи. Приблжих се до тоалетката, вдигнах чантичката и се обърнах. Сандърс чакаше на вратата. Очите му

пламтяха алчно. О'Хара и Хопкинс го гледаха озадачено. Извадих пистолета и го насочих право към гърдите на Сандърс. О'Хара ахна.

— Мили боже! Тя има пистолет!

Изгледах безмилостно Сандърс.

— Кажи им да го пуснат — изрекох аз.

Той усети по гласа ми, че съм решена на всичко. Бузите му преbledняха. Запънах ударника на пистолета. Държах го здраво. Не го изпусках от очи.

— Хей, хей! — почна да протестира той. — Не ни пречете с това оръжие, мадам.

— Кажи им да го пуснат.

— Не позволявай на някаква жена да те заплашва! — изръмжа Хопкинс. — Събори я на земята и ѝ вземи тази играчка!

— Май... тъ-тъ ще се наложи да го направя — изрече неспокойно Сандърс. — Защо не насочите пистолета нанякъде другаде, мадам.

— Само да си помръднал — казах аз — и ще стрелям. Държа на думата си. Кажи им да го пуснат.

Сандърс се подвоуми, после им заповяда, каквото му казах.

— Внимателно — предупредих ги аз.

Хопкинс се намръщи, свирепия О'Хара видимо трепереше. Оставиха Джеръми на леглото и се изправиха. После Хопкинс изрева и се нахвърли върху мен. Извъртях се към него и натиснах спусъка. Експлозията сякаш разтърси стаята. Куршумът улучи Хопкинс по време на скока му към мен. Той се строполи на килима. Рамото му беше строшено, а костите му — счупени. Бликналата кръв беше яркочервена. Преди другите двама да се съвземат, отворих светкавично най-горното чекмедже на тоалетната масичка и извадих пистолета на Джеръми. О'Хара се втренчи ужасено в мен през облака дим.

— Тя има още един пистолет! — възкликна той.

— Добре стрелям — заявих аз. — Лесно ще ви уцеля между очите.

— Вярвам ви, госпожо!

— Сандърс?

— Н... Няма да споря с вас.

Хопкинс стенеше от болка. Беше паднал на колене. Лицето му стана тебеширенобяло, когато видя назъбената дупка, от която течеше кръв и се показваха остатъци от кост. Очите му се завъртяха и той

рухна на пода. О'Хара потрепери. Сандърс не откъсваше поглед от пистолета в ръката ми. Сивите му очи се отвориха широко и загледаха уплашено.

— Вдигнете този — наредих аз. — Изнесете го оттук. Ако някой от вас се върне, ще го застрелям. Разбра ли?

Сандърс кимна живо.

— Допуснали сме грешка. Този човек не е болен от малария, само се е простудил силно. Нали, О'Хара?

— Да, разбира се!

— Помогни ми да го изправа. Да се махаме оттук!

Вдигнаха на крака ранения. Хванаха го от двете страни и го изведоха от спалнята. Последвах ги в антрето. Държах пистолета, насочен пред себе си. Сандърс започна неумело да отключва вратата. Хопкинс се отпусна в ръцете им и извика от болка, когато рамото му се изви. После припадна. Сандърс отвори вратата. Понечиха да излязат.

— Чакайте малко! — извиках аз.

— Мили боже! — прошепна О'Хара. — Сега пък какво има?

— Кутията — казах аз. — Сребърната кутия, която взе от дневната. Дай ми я!

О'Хара се подчини мигновено. Взех кутията и посочих с пистолета изхода. Те се запрепъваха навън, докато мъкнеха Хопкинс със себе си.

— Целият проклет град е отишъл по дяволите — оплака се О'Хара. — Хората вече не са приятели помежду си.

Затворих вратата и я заключих. После се облегнах на нея и затворих за миг очи. Затреперих от обзелия ме, макар и със закъснение ужас. Поех си няколко пъти дълбоко дъх и влязох в дневната. Оставих кутията на мястото ѝ и погледнах през прозореца. Фургонът с вдъхващия съжаление човешки товар се отдалечаваше от портите. Много се съмнявах, че някой от тримата ще се върне. Никой от тези „смели“ и „решителни“ войници няма да иска да говорят за него, че е избягал от една жена.

Джеръми се бе проснал напречно на леглото, когато се върнах в спалнята. Загубих много време, докато го настаня пак под завивките. Той се съпротивляваше насън, блъскаше ме, мърмореше нещо гневно и през цялото време стенеше. Когато го завих, той се замята насамнатам. После се вдигна рязко и седна с широко отворени очи. Те

блеснаха свирепо, а устните му се дръпнаха назад. В този миг се чу оглушителен гръм. Внезапен порив на вятъра накара капациите да затропат. Проблесна светкавица. Сребристосини ивици светлина изпълниха почти тъмната стая. По стената затанцуваха сенки. Дъждът затропа по покрива. Джеръми ме гледаше разярено с мъртвешко изражение на лицето си. Привиждаха му се някакви ужасни кошмари. Когато го хванах за рамената и се опитах да го върна обратно на мястото му, той изръмжа, замахна с юмрук и ме удари по лицето.

В главата ми избухнаха ярки сребристи жълто-оранжеви светлинки. Политнах назад. Коленете ми се свиха надолу, все едно, че бяха от каучук. Мاستиленочерният мрак ме погълна в обятията си.

Съвземах се постепенно, и пак чух почукването. Какво ли е това? Намръщих се, а после се сетих, че някой чука по вратата. Едва не избухнах в плач. Не. Не. Няма да издържа повече. Нямам сили да се изправа срещу поредните грабители, не и днес. Върви си, който и да си, замолих се наум. Моля те, иди си. Който и да беше, нямаше никакво намерение да си отива. О, боже. О, боже. Прокарах ръка по челото си, отидох до тоалетната масичка и вдигнах пистолета. Излязох със залитане в антрето, свила решително устни, отключих вратата и я разтворих широко.

Старата негърка погледна пистолета с големите си блестящи черни очи. В тях не се появи и най-малък признак на тревога. Погледна ме и се намръщи. Старческото ѝ набръчкано кафяво лице беше трогателно хубаво посвоему. Дрехите и косата ѝ бяха мокри. Носеше голяма торба, която изглеждаше така, сякаш беше направена от мръсен килим на цветя.

— Аз съм Манди — каза тя. Гласът ѝ беше тих и стържещ. — Дошла съм да помогне младият джентълмен да се оправи.

Само я гледах. Така се стреснах от вида ѝ, че няхах сили да продумам. Жената изтри дъждовните капки от съсухрените си кафеникави бузи. Като видя, че не зная какво да правя от объркване, тя ми кимна окуражаващо.

— Чух, когато говорехте с доктора. Познах ви. Нали разбирате, спомних си коя сте. Сетих се, че сигурно онзи млад джентълмен е болен, онзи, дето ми даде всичките пари.

Объркването ми нарастваше.

— Пари? Аз не...

— Вие бяхте в прекрасна червена рокля оназ ноц — изрече тя със стържещ глас, — а и той беше разкошно облечен. Беше хубав като някой принц. Вие си минавахте през пазара, а аз обикалях около сергиите и търсех да намеря нещо за ядене. Той ми дава всички онез пари и отмина, преди да съм успяла да му благодаря.

Върнах се назад в паметта ми и си представих мислено сенчестия пазар, на който горяха само няколко факли тук-там, а повечето от сергиите бяха затворени, докато ние се разхождахме бавно покрай тях. Долових отново миризмата на печени фъстъци, а после си спомних жената. Тя се беше заровила в отпадъците и боклуците, които се въргаляха по земята. Вървеше уморено, превила гръб и събираше развалените моркови и увехналите листа от зеле. Джержъми се вбеси, като я видя на какъв хал е и ѝ тикна гневно в ръцете няколко пачки с пари. Стори ми се, че е минала цяла вечност от онази ноц.

— Спомняте ли си ме? — попита тя.

Кимнах утвърдително. Изведнъж ми се зави свят. Пред очите ми се появиха неясни петна.

— Манди никога не забравя доброто дело — изрече тя със старчески си стържещ глас. — Никой не ми е давал толкова много пари. Бяха около петдесет лири. Уредих да имам моя сергия на битака. Там продавам нещата, които съм събрала по улиците. Това са все вещи, които хората изхвърлят.

Тя още стоеше на прага. Дадох ѝ знак да влезе. Струваше ми се, че се намирам някъде далеч и наблюдавам сцената от страни. Всичко пред очите ми беше на петна. Виждах я като през мъгла.

— Спомних си — каза тя, когато затворих вратата, — и когато ви видях на улицата, ви познах. Когато чух какво казахте на доктора, разбрах, че трябва да помогна. Щях да дойда и по-рано, но не знаех къде живеете. Не успях да чуя адреса, когато говорехте с оня младеж, който помага на доктора.

— Как ни намерихте? — Гласът сякаш принадлежеше на друг.

— Онова момче Ангъс ми каза къде да дойда. Стоях и чаках цяла ноц. Надявах се да се върнат, за да го попитам, но не дойдоха чак до сутринта, а после трябваше да ида да си взема нещата.

— Нещата?

— Корени, билки, лекарства на прах. Донесох и лимони и една восъчна пита с мед. Донесох всичко, което ми трябва, в торбата.

Манди знае всичко за маларията, знае какво да прави.

Поклатих глава. Не беше възможно това да се случва в действителност. Манди ме погледна с хубавите си очи. Това бяха древни очи, изпълнени с древна мъдрост. На челото ѝ се появи бръчка, когато тя докосна нежно челюстта ми.

— Ще ѝ сложим компрес и ще ѝ мине — каза тя.

— Той... той ме удари. Но не нарочно.

— Разбира се, че не. Имал е пристъп.

— Онези мъже дойдоха и се опитаха да го отведат. Наложих ми се да прострелям един от тях в рамото. Когато ти почука на вратата, си помислих...

— Тихо, дете. Всичко ще се оправи.

Поклатих пак глава. Не ми се вярваше, че тя е тук и всичко това се случва наистина. Поведох Манди към спалнята. Вървах като сомнамбул. Тя отиде до леглото и прегледа Джеръми. Докосна кожата му и се намръщи, когато видя появилото се под бледността пожълтяване. Още държах пистолета. Оставих го на масичката и я загледах как се навежда, за да преслуша сърцето му. След малко се изправи. На челото ѝ се беше появила дълбока бръчка. Черните ѝ очи гледаха изключително разтревожено.

— Ще трябва да почна още сега — промърмори тя.

— Благодаря, че дойдохте — изрекох аз, — но той е тежко болен. Аз... — нямах сили да продължа да говоря. От очите ми бликнаха сълзи. — Мисля, че той няма да...

Не си довърших изречението. Пороят от сълзи заля бузите ми на солени ручейчета. Дори не се опитах да ги спра. Манди дойде при мен, вдигна загрубялата си стара ръка и ме потупа по рамото.

— Не плачи, дете. Манди е тука. Ще се погрижи и за него, и за тебе. Спри да плачеш, чуваш ли? Манди ще оправи всичко.

Той седеше в леглото. Беше самодоволен и наперен и ми се усмихна, когато влязох. Бузите му бяха току-що избръснати, а косата му бе сресана до пълен блясък. Беше облякъл екстравагантен и разкошен халат от кафяв бродат, по който бяха извезани навсякъде копринени черни листа. Ухаеше на сапун и бор. Не му обърнах внимание. Заставах пред огледалото и почнах да си реша косата. Той се оклюма и лицето му стана кисело.

— Значи ти се изкъпа, избръсна и си среса косата — изрекох сухо, без да си давам труд да се обръщам. — Медал ли искаш?

— Смятам това за истинско постижение.

— Повечето мъже го правят всеки ден.

— Много си раздразнителна.

— Много ви глезихме през последните три седмици, мистър Бонд. Крайно време е да почнете да се грижите сам за себе си. Омръзна ми да слушам: „Мариета, направи това“, „Мариета, направи онова“, „Манди, донеси ми още една чаша мляко“. Някой отстрани ще си помисли, че си турски паша.

— Друга би се държала по-добре с оздравяващия страдалец.

— Оздравяващия? Че ти си съвсем здрав от няколко дена. Просто ти харесва да те обслужват за всичко.

— Искаш ли да ми разтъркаш гърба?

— Разбира се, че не!

— Голяма си майсторка в разтриването.

Не обърнах внимание на ласкателството му. Страшно ни използваше нас двете с Манди. Само си лежеше по цял ден, а ние двете буквално го носехме на ръце. Всеки ден му разтривах гърба, бръсних го и му решех косата. Манди пък му угаждаше, като готвеше специални ястия, само и само да задоволи апетита му. Унищожаваше несметни количества пай със сладки картофи, да не говорим пък за крем карамела и купите с оризов пудинг. Въпреки това беше малко изнемощял на вид, а под бузите му имаше вдлъбнатини. Още една

седмица да яде от манджите на Манди, и ще се възстанови съвсем, казах си наум.

— Нова рокля ли си си купила? — запита той.

Оправих ръкавите на копринената дреха на бледолилави и небесносини райета и кимнах. Оставих четката на масичката.

— Люсил я довърши вчера сутринта. Гледаше да я ушие побързо, за да имам нещо по-прилично за носене. Ще се отбия днес при нея, за да я оформи окончателно.

— Ползваш се с предимство пред другите й клиентки, доколкото разбирам.

— Има защо, нали й плащам един куп пари. Разбрахме се да ми подготви нов гардероб до края на седмицата.

Джеръми протегна ръце и се настани още по-удобно на възглавниците. Въпреки че все още беше доста мършав, цветът на кожата му общо взето се беше възвърнал и той изглеждаше удивително хубав в пицно украсения си халат. Ярки сребристожълти лъчи проникваха през отворените прозорци и придаваха лъскавина на косата му. Така ми се искаше да пригладя назад големия кичур от челото му. Вместо това пъхнах няколко банкноти в чантичката си и го изгледах невъзмутимо.

— Какво има за обяд? — попита той.

— Манди готви свински пържоли и ябълково пюре. Аз не съм правила нищо.

— Ябълковото й пюре е възхитително и е много по-хубаво от онзи ужасен мастиленочерен буламач, който ми даваше да пия. Да не говорим пък за онези пластири от синап, които ми слагаше... — той направи гримаса и се престори, че потръпва от ужас.

— Ако не беше онзи ужасен буламач и синапените пластири, сега нямаше да си жив.

Той поклати глава.

— Не, излекувах ме магиите и перата, които изгори. Кога ще стане обядът?

— Съвсем скоро. Не е възможно да си гладен. Изяде една планина от палачинки за закуска.

— Ти ги беше направила, нали?

— И какво от това?

— Бяха мокри — упрекна ме той.

— Върви по дяволите, Джеръми Бонд.

— О, момиче, обичам те. Готвиш, разтриваш гърбове и си толкова хубава, че ако беше възможно, бих те гледал по цял ден.

— Аз пък, точно обратното, нямам търпение да се отърва от тебе.

— Всъщност не мислиш така — увери ме той.

— Няма за кога да се заяждам с теб, Джеръми. Люсил ме чака.

— И аз ще изляза да се поразходя навън този следобед — каза той, докато вървях към вратата.

Извърнах се и го изпепелих с поглед.

— Да не си посмял да излизаш от къщата! — отсякох аз.

— Именно ти каза преди малко, че съм съвсем здрав. От една седмица правя упражнения. Седя изправен. Ставам. Тайно. Не исках ти и Манди да ми крещите.

— Проклет да си, Джеръми, аз...

— Омръзна ми да стоя в тази стая и в това легло. Чувствам се достатъчно здрав, за да изляза да се поразходя малко навън. Ще ми се отрази добре да подишам чист въздух на слънце.

— В никакъв случай — заявих аз. — Няма да излизаш още поне една седмица.

Той се намръщи и ме загледа непокорно. В този миг се появи Манди. Тя носеше отрупан догоре поднос, на който имаше свински пържоли, ябълково пюре, броколи и сладкиши от ронливо тесто. Остави подноса на нощната масичка и му се усмихна нежно и майчински. Дори най-големият варварин, хунът Атила, би се размекнал при вида ѝ. И Джеръми се усмихна. Явно се наслаждаваше на нейната преданост и обич. Въздъгнах и поклатих глава.

— Отваряй си очите, когато си с него. Манди — предупредих я аз. — Той се преструва на болен.

— Не се безпокойте, миз Мариета. Ще го наглеждам. Той ще изяде целия обяд, а после ще си подремне хубаво. Вие тичайте да си вземете роклите.

Излязох навън доста ядосана. Няма да посмее да напусне къщата, казах си аз. Няма да дръзне да ми се противи. Няма достатъчно сили да излиза и да се шляе из града, и той си го знае. Просто искаше да ме дразни. Това беше любимото му занимание. Както и да е, Манди е там и ще следи какви ги върши. Усмигнах се унило. Да, Манди ще го наглежда, но негодникът вече я въртеше около

малкото си пръстче и правеше каквото си иска с нея. Направо я беше омагьосал. Очите ѝ светваха от радост, когато се намираше близо до него. На устните ѝ се появяваше широка усмивка, докато търчеше да му задоволява прищевките и капризите. В края на краищата Манди си беше жена. С удоволствие би умряла за него.

Вървах бързо по улицата. Ядът ми още не беше отминал. Слънчевите лъчи се отразяваха в паважа, а небето беше великолепно и безоблачно синьо. Покрай мен трополяха карети и каруци. Ярκο облечени минувачи се тълпяха по улиците. Мъжете се суетяха нагоре-надолу с важен вид, а облечените в коприна жени бърбеха помежду си на връщане от пазаруване. Слугите носеха пакети, негърки ходеха с кошници с плодове на главите си. Вдигнаха карантината преди около една седмица. Епидемията свърши и Ню Орлиънс празнуваше. Пищни пъстри дрехи, които заслепяваха очите, замениха мрачните сиви воали. Въздухът като че ли бе зареден с енергия. Всички бяха жизнерадостни и лъчезарни сега, когато злокобното изпитание с маларията свърши.

Пред ателието на Люсил стоеше един фургон. Трима здравеняци пренасяха тежки топове плат през отворената врата, а едно дрипаво момче миеше прозорците с вода и сапун. Недалеч се чуваха пискливи и възбудени гласове. Влязох в магазина и заварих една от помощничките на Люсил да плаче и да ридае отчаяно. Самата Люсил спореше ожесточено с една пълна жена на средна възраст, която беше облечена в рокля от пурпурна тафта. Тя притискаше към гърдите си топ дантела с цвят на слонова кост и клатеше неотстъпчиво глава.

— И дума да не става! — викаше пронизително Люсил. — Казах ви вече, имам да изпълнявам много важна поръчка. Става дума за цял гардероб. Не е възможно да ви уشيا роклята през близките две седмици. Освен това категорично ви заявявам, че няма да работя с тази ужасна дантела! Не знам откъде сте я намерили, мадам Ролан, но тя е толкова долнокачествена, че ще се разпадне за по-малко от година. Много добре знаете, че шия само с мой материал! Няма ли да млъкнеш? — сопна се тя на ридаещата си помощничка. — Отведи тези хора в склада, покажи им къде да оставят плата...

— Аз съм една от най-старите ви клиентки! — извика гневно пълната жена. — Ако не ми се притечете на помощ в това тежко време на икономии...

— Икономии! Не ви трябва рокля от коприна с цвят на слонова кост. Ако имате поне малко мозък, няма да носите нищо друго, освен черно!

— Как смеете! Никой не ме е обиждал така...

— Какво е това! — извика Люсил и сграбчи един от мъжете за рамото. — Поръчах тъмнолилаво кадифе, а това е червеникавокафяво! Връщайте го обратно в склада, откъдето сте го взели и кажете на онези идиоти, че ако не ми доставят това, което съм поръчала, нека да си потърсят друг клиент, когото да мамят! Боже мой! Това е вече прекалено!

Тя завъртя очи към небето и размаха ръце във въздуха. Когато мъжът се опита да спори с нея, тя го прогони с едно махване и посегна към ароматичните соли. После видя, че стоя на вратата.

— Скъпа моя! Заобиколена съм от идиоти. Още не съм готова с вашата поръчка. Това място е истинска лудница. Мари иска един ден отпуск, за да се срещне със своя приятел касапин. Мадам Ролан иска бална рокля от дантела за следващия вторник, а тези хора ми донесоха едва половината от поръчките!

— Кракът ми няма да стъпи повече в това ателие! — изкрещя мадам Ролан.

— Какъв късмет, дебеланке! И без това не ми беше приятно да ви шия дрехите! Най-хубавите ми творения приличаха на парцали, които би облякла и чистачка, когато ги носехте вие! Вън! Вън! Вървете да се тъпчете с паста!

Побеснялата мадам Ролан изскочи от ателието с пламнали бузи. Един от мъжете подаде на Люсил разписката за подпис. Тя присви очи и я огледа внимателно. Мари излезе от задната стая, като си бършеше очите. Момчето търкаше прозорците отвън със сапунената вода.

— Днес денят не е добър — въздъхна Люсил и си продаде мъченически вид. — Ателието беше затворено от доста време и сега всеки иска всичко, и то веднага. Имам само две ръце. Нямам на кого да разчитам. Спри да подсмърчаш, Мари! Ще се срещнеш с него довечера. Той ще те харесва повече, след като те е почакал малко.

— Той не е касапин! Той е хубав млад мъж, а това, че баща му продава месо и...

— Къде е Камий? — прекъсна я Люсил.

— В стаята за пробите. Извадила е роклята на мис Денвър и я подгъва с карфици.

— Веднага я спри! Лично аз ще се заема с роклята на мис Денвър. Камий знае, че това е много специална поръчка! Никога не съм имала такива проблеми, когато шиех за Помпадур — довери ми тя. — Жан ми предостави апартамент само за мен във Версай, за да работя на спокойствие. Да знаеш само каква позлата и какви кристални полилеи имаше там! Изобщо не може да се сравнява с условията в плантацията Деверо, уверявам те.

— Сега, когато маларията си отиде, всички устройват балове. Никога не съм имала толкова много поръчки. Целият град е полудял. Всички са хукнали да се забавляват, а жените очакват от мен да им уشيا рокли. Изпълнявам твоите поръчки с предимство пред всички други, миличка. Беше истинско мъчение, но смятам, че ще завърша всичко навреме. Работих денонощно, скъпа, и трябва да ти кажа, че надминах себе си.

Погледнах я с благодарност. Люсил можеше да говори колкото си иска, че ме била предпочела пред всички други, но всъщност ѝ плащах три пъти повече от обичайното, за да получа нови дрехи, за толкова кратко време. За толкова пари милата стара мошеничка просто беше длъжна да работи денонощно.

— Ела в пробната, скъпа. Ще се възхитиш, когато видиш роклята. Ще пийнем малко шампанско и тъкмо ще ти довърша ръба и ще поправя това-онова. Още не съм доволна от корсажа. Трябва да ми разкажеш всичко за онзи хубавец Джеръми Бонд. Той е самият сатана! Много се изненадах, когато разбрах, че живееш с него.

Изстенах мислено и влязох след нея. Отидох зад паравана и почнах да се събличам. Много внимавах какво казвам на Люсил. Досега ѝ бях съобщило само, че Дерек и аз сме се разделили и че живея в един и същи апартамент с Джеръми — преди да замина за Англия. Тя беше непоправима клюкарка. Поглъщаше ненаситно всяко късче информация за частния живот на своите клиенти и преувеличаваше неудържимо, когато разпространяваше чутиите слухове.

Люсил ми подаде изисканата светлорозовата фуста от тюл. Аз си я сложих и се показах иззад паравана точно когато излъганата в

надеждите си, Мари влизаше с бутилка изстудено шампанско и с две кристални чаши майсторска изработка.

Тя вдигна роклята от блещукащ златистокафяв бродат, която беше бродирана цялата със златисти и кафяви цветя, и ми помогна да я облека. Когато свърши със закопчаването отзад, стъпих на кръглата табуретка. Роклята имаше тесни и прилепнали ръкави, ниско изрязан плътно прилепнал корсаж и много голяма пола, която се издуваше великолепно като камбана. Люсил си изпи шампанското. Сграбчи една кутия с игли и коленичи, за да довърши подгъва.

— Всяка друга клиентка на твое място би настоявала на роклята да има редове от волани и натруфени панделки от златисто кадифе, но ти, скъпа, имаш безупречен вкус. Опростени и плавни линии, нищо безпорядъчно и разхвърляно. С рокля като тази не ти трябва нищо друго. Няма да ти кажа колко платих за плата. Приеми го като отстъпка от цената, скъпа.

— Много ти благодаря.

— Помпадур беше направо влюбена в такъв тип платове, но тя, разбира се, не носеше кафяво, дори и да беше толкова хубаво като това златистокафяво. Такава великолепна бродерия! На Жан ѝ отиваха само най-светлите оттенъци на цветовете, нали знаеш, бледолилаво, светлосиньо, ментовозелено. Всяка по-ярка разцветка би я направила за смях пред обществото, а като добавиш и тена и...

Наведох се и посегнах към чашата с шампанско. Имах чувството, че то ще ми потрябва. Докато Люсил бърбеше за най-прочутата си клиентка, загледах критично роклята в голямото огледало на стената. Роклята наистина беше великолепна. Извезаните златисти и кафяви копринени цветя проблясваха на фона на златистокафявото.

— ... толкова очарователен, миличка! — говореше Люсил. — Всяка жена в Ню Орлиънс е готова да падне в краката му, а ти се настани в апартамента му. Надявам се, че е оздравял вече.

— Много по-добре отпреди е, Люсил.

— Какъв късмет, че си се случила там, за да го гледаш! Сигурно е било ужасно изпитание за теб, мила моя.

— Не беше особено приятно — признах аз. — Ако Манди не се беше появила навреме, нямаше да успея да го спася.

— А, да, онази негърка. Ти май ми разказа за нея.

— Тя му слагаше синапени пластири, правеше му лекарства от корени и билки и го караше да ги пие. Миришеха ужасно.

— Представям си!

— Правеше му и лекарства от лимони, мед и оцет. Известно време беше доста неприятно, но сега всичко свърши.

— Обърни се малко наляво, мила. И сега?

— Сега заминавам в Англия при Дерек.

— А, да, магнетичният и мрачен мистър Хоук. Така и не разбрах какво точно е станало между вас, миличка. Двамата уж заминавахте за Англия, за да се ожените, а после ти изникна изведнъж в Ню Орлиънс заедно с Джеръми Бонд.

— Казах ти, Люсил. Разделихме се.

— Разбирам. Разбирам. Кавга между влюбени.

— Нещо такова.

— И смелият Джеръми Бонд те утеши и ободри.

— Помислих си, че ще кажеш нещо такова.

— А сега малко надясно — нареди тя, като обикаляше около мен на колена. — Той знае ли, че още си влюбена в Дерек Хоук?

— Знаеше още отначало. Никога не съм го крила. Дерек е единственият мъж на света, когото съм обичала толкова много. Връзката между нас е по-силна от времето и разстоянието. Обичам го от сърце и душа и той също ме обича. Денят на нашата повторна среща ще бъде най-щастливият ден в живота ми. После никога повече няма да се разделим.

Люсил приключи с иглите по ръбовете и стана. Мина отзад, за да огледа отвсякъде работата си. Изпих си шампанското и оставих чашата. Тя наклони главата си на една страна, присви очи и стисна устни. После ми каза да се обърна бавно.

— Идеално! — обяви тя. — Горе ѝ трябва още няколко бода. Как ти стои под мишниците?

— Добре.

Люсил огледа корсажа, намръщи се и кимна енергично. После отстъпи назад и си сипа още една чаша шампанско. Отидох зад паравана и свалих роклята и фустата. Облякох си копринената рокля на виолетови и сини райета.

— Любовта... — въздъхна Люсил. — Прекрасно е да се влюбиш, а на теб това ти се е случвало често, нали, скъпа? Толкова много

приключения! А жените се самоубиват за мъже като Джеръми Бонд.

— Светът е пълен с идиоти.

— И ти го изоставяш заради някакъв мъж отвъд океана.

— Не го изоставям — казах аз, докато си закопчавах роклята. —

Той и аз просто... — подвоумих се. — Между нас няма нищо, Люсил. Той ми се притече на помощ, когато имах нужда. Платих му съвсем не зле.

Хищните очи на Люсил проблеснаха многозначително.

— Между вас двамата няма нищо, но ти си рискувала живота си, като си се грижила той да оздравее.

— Нямах избор. Той имаше нужда от помощта ми.

— А сега не му ли трябваш? — попита тя, докато стоях пред огледалото и си оправях ръкавите.

— Единственото, което му трябва на Джеръми Бонд в момента, е някой да го ритне внезапно отзад.

— О! Има нещо тук. Знаех си!

— Много грешиш — изрекох аз високомерно. Ядосах се от упорството ѝ. — Кога да се отбия за следващите проби?

— Всичко трябва да е готово за последна проба вдругиден. Скъпа моя, нали знаеш онази тафта на черни и бели райета? Намерих чифт дълги ръкавици от червено кадифе, които ѝ отиват. Ще ти уشيا и шапка с огромна периферия и ще я обвия с черната тафта на бели линии. Великолепни черни и бели пера ще стърчат от нея. Ще има една панделка от червено кадифе. Това ще бъде моят подарък за теб.

Прегърна ме импулсивно. Не ми беше възможно да ѝ се сърдя повече. Тя беше хитра сметкаджийка и клюкарстваща стара мошеничка, която сигурно беше виждала само отдалеч мадам Помпадур. Но в действителност беше способна на благородни постъпки. Независимо от това, дали наистина бе работила за Помпадур, или не, Люсил беше превъзходна шивачка и аз ѝ бях благодарна за всичко, което тя стори за мен през тези години. Прегърнах я в отговор, изпих още една чаша шампанско с нея и излязох от ателието.

Минах напреко през пазара. С удоволствие гледах стеклата се отвсякъде щъкаща нагоре-надолу тълпа. Беше по-оживено и пъстро отвсякога. Домакините оглеждаха купчините от яркочервени ябълки, оранжеви портокали и светлозелени круши и се пазаряха при

сандъците със скариди, змиорки и сребриста риба. Най-пъстро беше при каруците с цветя. Миризмата на току-що опечен хляб и стотиците различни подправки изпълваха въздуха с благоухание. Независимо от това ме обзе необяснима меланхолия.

Спомних си за Дерек. От няколко седмици не си бях позволявала това. Наложих си да го забравя напълно и съсредоточих вниманието си върху Джеръми. Искях той да оздравее. Вече бях изпълнила задачата си. Нетърпението и мъката ме глождеха постоянно, откакто узнах, че той още е жив. Припомних си отново любимото лице с неговите съвършено изваяни черти. Вече живееше в Хоукхаус, но знаех, че победата му е безсмислена и му носи малко утеха, щом е загубил любимата си жена. Скоро, скъпи мой — обещах аз мислено, — скоро ще се съберем пак и очите ти ще се изпълнят с радост и ще бъдем щастливи след толкова прежеждия и изпитания.

Отворих портите и влязох в двора. Прогоних образа му от съзнанието си, тъй като бях решила твърдо да се съсредоточа върху настоящето. Това беше единственият начин да живея, така че да не полудея. Когато влязох в антрето, веднага усетих прекрасен аромат. Манди печеше поредния си кейк с подправки.

Тъкмо го вадеше от фурната, когато влязох в кухнята. Остави го на мивката да се изстуди, въздъхна тежко и прокара ръка по набръчканото си чело с гръб към мен. Не ме забеляза, бръкна в шкафа и извади буркан със сладко от сливи.

— О, Манди — казах аз. — Пак ли изпече кейк? Глезиш го ужасно.

Тя се стресна и извърна назад.

— Миз... миз Мариета. Не чух кога сте влязла. Взехте ли хубавите нови рокли?

— Ще станат след няколко дни. Този кейк изглежда вкусен. Правиш всички тия неща за Джеръми, а аз трупам излишни килограми.

— Не е вярно, миз Мариета. Я се вижте, цялата сте кожа и кости.

Неизвестно защо, тя беше доста неспокойна. Забелязах, че гледа разтревожено. Попитах я дали е станало нещо. Тя се поколеба, избърса си ръцете в престилката и огледа неспокойно стаята. Сякаш търсеше да си намери някаква работа, което ще ѝ позволи да не отговаря на въпроса ми.

— Вие... ще се разтревожите много, миз Мариета.

— Той е излязъл навън, нали?

— Опитах се да го спра. „Още нямате достатъчно сили, мистър Джеръми, му казах аз. Няма какво да скитосвате нагоре-надолу, връщайте се в леглото.“ Той се засмя и каза, че съм глупава и не бива да се суетя около него, сякаш е малко дете.

— Каза ли къде отива?

Манди поклати глава.

— Само ме потупа под брадичката и излезе наперено навън, все едно, че през живота си не се е разболявал. Страшно се разтревожих. Както е отслабнал, ще вземе да падне на улицата.

— Дано! — възкликнах ядно.

— О, не е вярно, не искате това, миз Мариета — почна да протестира тя.

— Щом настоява да се държи като малоумен, заслужава да го сполети най-лошата участ. Не желая да говорим повече по този въпрос, Манди. Вече е време, да приготвим вечерята. Ще ти помогна да опържиш пилетата.

— Няма да ви разреша да пипнете нещо в кухнята, докато сте с тази разкошна копринена рокля — заяви ми тя. — Ако искате да ми помогнете, идете да се преоблечете.

Подчиних се. Смъкнах гневно роклята в спалнята и си облякох светлокафявата памучна рокля с клончета, която Манди бе закърпила умело и изпрала. Казах си, че пет пари не давам какво става с него. Няма да си губя времето с тревоги по Джеръми. На този негодник му е приятно да си мисли, че се измъчвам и си представям всякакви ужаси и нещастия. Първата ми работа утре сутринта ще е да отида до гишето за продажба на билети и да си наема каюта на първия кораб, който заминава за Англия. А Джеръми Бонд дано се задави в някой казан в ада.

Настроението ми не се подобри кой знае колко, когато се върнах в кухнята. Манди изглеждаше неспокойна, докато разрязваше на късчета пилето. Нахвърлих се ожесточено върху него с месарския нож. Потопих парчетата в брашно и яйчено тесто и ги пуснах в тенджерата с нагорещена мас, която беше на печката. Изпитах голямо удоволствие, когато те почнаха да пукат и да цвърчат шумно. Измих броколите и ги сложих да се варят. После се захех да разбърквам тестото за

сладкишите. Манди обърна парчетата от пилето с една дълга вилица и ме загледа как меся тестото.

— Той ще се върне, миз Мариета — изрече тя тихо.

— Не ме интересува — отвърнах ѝ дръзко.

— Вие... миз Мариета, нали няма наистина да заминете за Англия и да го оставите? Няма да се омъжите за другия мъж, нали?

— Разбира се, че ще го направя.

— Но... — тя се подвоуми и се намръщи. — Вие обичате мистър Джеръми.

— Ненавиждам го.

— Не е вярно. Зная, че не е така. Нали видях как се грижите за него и как нежно го гледате. Толкова се безпокояхте, че той няма да оздравее. А после, когато той почна да се оправя, забелязах колко ви стана приятно, когато той ви закачаше. Много се радвахте тогава.

— Глупости!

— Другият мъж... не знам нищо за него, миз Мариета, но съм сигурна, че не го обичате в действителност. И не го харесвате така, както харесвате мистър Джеръми. Може и да си мислите, че го обичате, но...

— Това не те засяга, Манди! — отсякох аз.

Разбира се, веднага съжалих за думите си. Манди ми мислеше доброто. Не биваше да ѝ се сопвам така. Преди да замина за Англия, ще ѝ открия сметка в една от банките в квартала, които допускаха цветнокожи. Манди повече никога няма да се тревожи за издръжката си.

— Мисля, че тестото е вече готово — изрече тя. — Ей сегичка ще сложа сладкишите да се изпекат във фурната.

— Аз ще наредя масата в трапезарията. Щом има сили да скитосва из града, значи ще има сили и да яде на масата. Извинявай, че ти се сопнах, Манди, не беше нарочно.

След двацет минути Джеръми влезе тържествено. Изглеждаше вбесяващо добре. Вятърът беше развявал хубавата му кестенява коса и тя се беше разрошила над челото. Носеше тъмносини панталони и редингот, жилетка от кафяв бродат и шалче от небесносиня коприна. Измършавялото му тяло го правеше да изглежда още по-висок. Нямаше никакви видими признаци, загадъчната му разходка да го е изморила. Външно бликаше от енергия.

— Гладен съм! — обяви той.

Не му обърнах внимание. Това май му се стори забавно. По време на вечерята не отроних и дума, а той си бърбореше весело с Манди и ѝ правеше комплименти за яденето. Когато Манди сложи парче кейк с подправки пред него и го намаза със сладко от сливи, въздъхнах гневно, хвърлих салфетката си и станах от масата. Влязох в дневната и запалих една лампа. Извадих една книга от лавицата и се опитах да почета. След малко дойде Джеръми. Не си дадох труд да вдигам глава от книгата.

— Фантастично ядене — отбеляза той. — Трябваше да останеш за десерта. Кейкът с подправки на Манди е направо божествен.

— Радвам се, че ти е харесал — отвърнах сдържано.

— Говориш така, сякаш ти се иска да се бях задавил с него.

Оставих думите му без коментар. Той се усмихна. Затворих с трясък книгата и я оставих. Той се усмихна още повече.

— Ще ида да помогна на Манди да разчисти масата — казах аз и станах.

— Каза ми да ти предам да не си даваш труд. Тя ще изчисти масата, ще измие чиниите, а ти иди да си починеш. Станало ли е нещо? Изглеждаш ми малко объркана.

Няма да си изпусна пак нервите. Няма да му доставя това удоволствие. Седнах пак на стола, вдигнах най-спокойно книгата и се престорих, че продължавам да чета. Джеръми отиде до масата и се подпря с лакът на покривката ѝ.

— Обзалагам се, че си полудяла от тревога, когато си разбрала, че съм излязъл навън — каза той.

— Твоите постъпки не ме засягат изобщо, Джеръми.

— Нима?

— Изобщо не се интересувам от тях. Опитвам се да чета.

— Скучна книга. Лично аз не успях да я изчета докрай. Прекалено много се говори за морал и няма никакво действие.

Обърнах една страница. Въпреки че не му обърцах никакво внимание, постоянно усещах присъствието му. Той ме гледаше. Това ме караше да се чувствам твърде неудобно, но нямаше да му позволя да разбере това. Измина цяла минута. Взирах се в буквите, без да различавам и една дума. Той почна да губи търпение. Езикът го

сърбеше да ми разкрие къде е ходил. Няма да го питам, пък каквото ще да става.

— Корабът заминава след две седмици — подхвърли той небрежно.

Негодникът успя да ми привлече вниманието. Пак оставих книгата и се обърнах с лице към него.

— Какъв кораб?

— Корабът, който ще ни отведе във Франция. Отбих се до гишетото за продажба на билети. Не бях виждал такава тълпа досега. Ще отплуват само няколко кораба. Местата на повечето от тях са изкупени още отпреди няколко месеца. Наложих ми се да подкупя двама-трима души, разбира се, но в крайна сметка уредих каюта за нас.

— Нас!

— Ще идем във Франция, а после ще се прехвърлим през канала в Англия. Кабината е много уютна, доколкото разбрах. Не успях да осигуря две отделни кабинни, достатъчно разпавих си имах, докато намеря и тази. Ще пътуваме като мистър и мисис Бонд. Това малко извъртане на истината няма да навреди на никого.

Неусетно и за самата себе си бях скочила на крака. Бузите ми пламтяха.

— Ние! Ти какво...

— Наистина ли смяташе, че ще те пусна да пътуваш сама до Англия? По време на такова дълго пътешествие ще ти трябва някой голям и силен мъж, който да се грижи за теб. Ще дойда с теб, Мариета.

— О не, няма!

Джеръми се подсмихна.

— Искаш ли да се обзаложим? — попита той.

Големите бели платна се издуваха от вятъра и носеха „Доброто сърце“ над безкрайното водно пространство, което се къдреше леко подобно на мокра сива коприна. Синият му цвят отдавна беше помръкнал. Времето беше прохладно. Трябваше да си взема пелерина от каютата. Отпуснах ръце на гладкото махагоново перило и се загледах в празнотата. Едва усещах движението на кораба. Огромният му нос разсичаше водата като остър нож. Пасажерите се разхождаха безцелно по палубата и разговаряха тихо. Всички до един бяха елегантно облечени. Билетът за „Доброто сърце“ и без това беше доста скъп, а сега, когато в Америка бушуваше революцията, пътуването беше станало още по-скъпо.

Бях се унесла в мислите си. Чувствах се така, откакто потеглихме преди повече от две седмици. Спомних си безредието и суматоката в онази сутрин. На кея се струпаха стотици хора. Приятели и роднини изпращаха пасажерите с весели и шумни викове или с още по-гръмки ридания. Камбанки и звънци биеха непрестанно. Цареше невероятна бъркотия. Изненадах се, когато видях, че Люсил е дошла, за да ме изпрати. Лукавите ѝ стари очи бяха изпълнени с искрена тъга. Слабото ѝ лице се беше вцепенило и приличаше на маска, а тя се мъчеше да съдържи сълзите си. Прегърна ме толкова сърдечно, че се уплаших да не би ребрата ми да се счупят. Когато се добрах най-сетне до каютата си, намерих в нея една каса с шампанско, огромна кошница с плодове и няколко подаръка в ярки опаковки, които тя беше качила предварително на кораба. Ексцентричната стара мошеничка ще ми липсва.

И Манди ще ми липсва. Тя не дойде на кея. Сбогувахме се в къщата, в която тя ще продължи да живее по време на отсъствието на Джеръми. Сега тя имаше много пари. Отведох я в банката и ѝ открих сметка. Манди почна да протестира и да изтъква, че сумата е прекалено голяма и не ѝ трябва толкова много пари.

Униинето ме спохождаше често, откакто корабът излезе от пристанището, и продължаваше да ме навестява постоянно. Трябваше

да съм въодушевена и да танцувам от радост. Очаквах да не спя от възбуда и от трепетно очакване. Най-накрая напусках Америка и отивах при мъжа, когото обичах. След толкова много години ще се върна в Англия, моята родина, но кой знае защо, ми се струваше, че родина ми е огромната и шумна страна, в която вече никога нямаше да се върна. Последните седем години съвсем не бяха лесни за мен. Бях англичанка по рождение, но след всичко преживяно вече не бях англичанка по дух.

Затърках ръцете си, за да ги стопля. Подвоумих се дали да не се върна в каютата. Небето беше притъмняло още повече. По него имаше аметистови ивици. Извърнах се от перилото и видях, че мадам Жанин Етиен върви бавно по палубата към мен. Настръхнах и я изгледах с такава враждебност, че се стреснах от самата себе си. Мадам Етиен се усмихна самодоволно. Долови враждебността ми. Тя й достави удоволствие, което мадам Етиен не се опита да скрие. Тя беше на трийсет години. Безспорно беше голяма хубавица. Имаше блестящи зелени очи на кафяви точки, лъскава синьо-черна коса и надменно аристократично лице. Отиваше в Париж при богатия си мъж, който беше напуснал Ню Орлиънс преди няколко месеца.

Мадам Етиен ми кимна. Не й отвърнах. Мислено си казах, че покритите й с червило розови устни са прекалено пълни, клепките й са твърде големи, а носът и определено е много дълъг. Независимо от това тя изглеждаше великолепно. Хубавата й лъскава черна коса беше пригладена назад и падаше на вълни по гърба й. Дрехите й бяха истинско произведение на изкуството. В Жанин Етиен имаше нещо особено, което като че ли притежават само някои францужойки — едно неотразимо съчетание от светски чар и агресивна самоувереност. Външността и очите й сякаш заявяваха открито, че тя е жена, изживяла безброй любовни истории. В това нямаше нищо лошо. Причината за гнева и огорчението ми бе това, че последната й афера беше с мъжа, който се водеше официално за мой съпруг.

Тя спря и се усмихна престорено свенливо, но всъщност подигравателно. Парфюмът й имаше екзотично ухание, което стигаше надалеч. Навяваше мисли за стъпкани цветя и спални. Само да имах възможност да сграбча за косата тази нахална уличница и да я хвърля зад борда!

— Добър вечер, мадам Бонд — измърка тя със силен акцент. — Къде е хубавият ви мъж?

— Нямам представа — отвърнах язвително. — Предполагах, че е с вас.

Тя вдигна съвършено оформените си вежди и се престори на изненадана.

— Как! *Avec moi*? Защо мислите така?

— Това май му е станал навик напоследък — подхвърлих аз.

— О, да! Толкова внимателен мъж, толкова мил и вежлив към бедната клетница, която пътува съвсем сама. Играем на карти. Пийваме си шампанско. Той ми помага да убием някак времето.

— Така си и мислех.

Тя пристегна пелерината около рамената си. Изтъкваше най-безсрамно прелестите си и изглеждаше таткова примамливо, че всички мъже на борда мечтаеха да я вкарат в леглото си. Интересно дали е заплела само Джеръми в мрежите си. Със сигурност не. Пътувахме над две седмици, а всеки ден има цели двайсет и четири часа. Как ще ѝ стигне само един мъж за толкова много време!

— Разстроена ли сте? — попита тя.

— Съвсем не. Защо да се разстройвам?

— Други жени биха се възмущавали на ваше място. Обаче вие сте много мъдра. Разбирате жените. Много мило от ваша страна.

Ще ти кажа нещо, скъпа, помислих си аз, ако наистина го желаех, нямаше да имаш и най-малкия шанс да се добереш до него. Всъщност ми правиш услуга, без да го съзнаваш.

— Е, добре — каза тя, — побъбрихме си, както казвате вие, англичаните. Може би ще се видим на вечеря. Ще има филе от морски език, доковото разбрах.

„Дано се задавиш с някоя кост“, пожелах ѝ аз наум, а тя продължи да се разхожда бавно по палубата. Във въздуха остана ароматът от парфюма ѝ. Няколко души се извърнаха, за да ѝ хвърлят един поглед. Очевидно горяха от желание да се насладят на прекрасното ѝ тяло. Един стеснителен рус красавец с книга в ръка тръгна подире ѝ, като се мъчеше да събере смелост, за да я заговори. Жанин спря, погледна го предизвикателно през рамо и зачака. Двата продължиха заедно. Когато Джеръми се прибере в каютата ѝ довечера, нищо чудно да не си намери място в тълпата.

Докато слизах, си мислех, че всичко това в действителност е много забавно. Постъпих глупаво, като ѝ позволих да ме ядоса така. Вярно е, че Джеръми Бонд и аз официално се водехме женени и ни бяха настанили в една и съща доста луксозна каюта, но аз спях сама нощем. Още отначало му дадох да разбере, че ще го убия, ако посмее да легне до мен. Под един от люковете имаше шезлонг. Той спа на него точно четири пъти. Мърмореше и се оплакваше горчиво, че му бил твърде къс, което си беше самата истина. Добавяше, че ако имам поне малко разум, ще дам леглото на него, а аз ще спя на шезлонга, докато не се споразумеем отново. Отхвърлих надменно идеята за новото споразумение и отказах да му отстъпя леглото. От този момент Джеръми спря да спи в каютата. Не го обвинявам за това.

Влязох в нашата каюта. Джеръми го нямаше. Той се отбиваше тук само за да се преоблече. Толкова по-добре. Колкото по-рядко се виждаме, толкова по-добре.

Беше седем часът. Джеръми и аз вечеряхме в осем. Тъй като тапицираната с плюш трапезария побираше само двайсет души едновременно, на всеки пасажер му беше определен час за вечеря — шест, седем или което се смяташе за най-предпочитано — осем. Интересно как Жанин е успяла да се вмъкне в списъка за осем часа. Може би е пожертвала някой диамант. Или по-вероятно е преспала набързо с отговарящия за разпределението корабен офицер. Джеръми естествено беше уредил всичко с подкуп. Просто беше платил колкото трябва, на когото трябва.

Въпреки че роклята, която носех, подходеше напълно на обстановката, реших да се преоблека за вечеря, особено щом се налага да влизам в повторен сблъсък с ужасната мадам Етиен. Прегледах роклите в гардероба, който стоеше разтворен в ъгъла. Избрах си една от тъмночервен атлаз на тесни черни райета и я разстлах на леглото до подходяща фуста. Реших, че те ще произведат нужния ефект. Свалих дрехите, които носех досега, и ги окачих на място. Ще си сложа и дългите ръкавици от черно кадифе, а може и да си сложа на врата малката панделка от черно кадифе. Не, това ще бъде прекалено. Много ще бие на очи. Ръкавиците стигат за целта.

След двайсет минути седях само по фустата от червен тюл на тоалетната масичка и си довършвах гримирането. Сресах си и косата и я вдигнах нагоре, но после реших да я оставя както си беше, за да

изглеждам по-естествено. Тъкмо когато отпушвах шишенцето с парфюма, Джеръми влезе в каютата. Дрехите му бяха малко смачкани, особено рединготът. Шалчето му се беше разхлабило.

— Защо не чукаш? — сопнах му се аз.

— А защо, по дяволите, да съм длъжен да чукам? — отвърна ми той не по-малко сопнато. — Тази каюта е и моя. Няма какво да ми се правиш на скромна. Виждал съм те и преди по фуста.

— Върви по дяволите!

— Май не сме в добро настроение.

— Точно така, не сме.

— Знаеш ли, момиче, станала си ужасно зла и опърничава.

— А вие, мистър, сте станал един груб простак.

— И кой е виновен за това?

— Във всеки случай не аз — подметнах нехайно.

— Значи очакваш да спя на този проклет шезлонг, който е цял половин метър по-къс, отколкото трябва. Държиш се като някоя уплашена девица.

— Никога не съм се държала като уплашена девица. Вярно е, че отказах да спя в едно легло с теб, но...

— Хайде, стига толкова! — изръмжа той и си свали редингота.

— Ако ще се събличаш, иди зад паравана.

— И преди си ме виждала без панталони — отвърна язвително той и си съблече ризата.

Стараех се да не го гледам.

— Да не си решила да съблазниш някого? — попита той.

— Ами, от къде на къде?

— Парфюмът. Гримът. Червената рокля. Да не си хвърлила око на някой от офицерите?

— Няма да обърна внимание на това недостойно предположение, мистър Бонд. По дяволите, не мога да я закопчея...

Той се приближи наперено, бутна настрана ръцете ми и закопча чевърсто и умело миниатюрните, почти незабележими, копченца на гърба.

— Срегнах прелестната мадам Етиен на палубата — подхвърлих аз.

— Да-а?

— Тя ми изглежда самотна.

— Колко жалко — изрече той, докато си нахлузваше панталоните.

— Естествено предположих, че ти си с нея.

— Грешно си предположила.

Извадих дългите ръкавици от черно кадифе и се заех да си ги слагам. Джержъми се гласеше пред огледалото. Помислих си, че е голямо конте, но когато си обу ботушите и си надяна редингота, трябваше да призная, че има наистина много елегантен вид. Нямаше защо да се сърдя на Жанин, че го схруска като бонбон.

— Зная, че си твърде горда, за да ме попиташ къде съм бил, но ако искаш да знаеш, цял ден играх карти в трюма с един от най-богатите пасажери. Спечелих куп пари.

— Колко хубаво — отвърнах язвително. — Сигурно си го измамил.

— Не ми се наложи. Хората на този кораб не знаят нищо за картите. Така — каза той и остави четката. — Готова ли си да тръгваме? Не съм обядвал и умирам от глад.

Излязохме от каютата. Той ме хвана здраво под ръка и ме поведе по коридора. Вървеше бързо и енергично както винаги. Едва не подтичвах, за да не изостана. Хората ни кимнаха учтиво, когато влязохме в трапезарията и се отправихме към нашата маса. Жанин Етиен вечеряше заедно със стеснителния русокос хубавец.

Големият кораб се разлюля леко и се наклони бавно от едната на другата страна. Това обаче не разтревожи никого и не попречи на келнерите да сервират превъзходните ястия учтиво и умело както винаги. Джержъми мълчеше навъсено. Да, трябваше да призная, че неизвестно защо се карахме повече от обикновено, но когато беше в такова настроение, знаех, че е по-добре да не го безпокоя.

— Един човек забеляза стадо китове този следобед — подхвърлих аз, докато сипвах с лъжицата още сос със сирене върху моите аспержи.

— Така ли?

— Доколкото разбрах, били далеч от нас. Мисис Тайлър каза, че приличали на лъскави черни скали, които се носят във водата.

— Колко интересно.

— Този морски език е вкусен. Учудвам се, че е възможно човек да вечеря сред такъв разкош на борда на кораб.

Джеръми само изсумтя. Беше се навъсил повече отвсякога. Почнах да се ядосвам.

— И времето е чудесно — отбелязах аз. — Наистина миналата седмица имаше буря, но не беше силна. Само повя малко вятър и заваля дъжд. Корабът почти не се разлюля. Днес водата беше гладка като стъкло и...

— Абсолютно необходимо ли е да дърдориш непрекъснато?

Това преля чашата. Усетих, че по бузите ми аленеят ярки петна.

— Просто се мъчех да се държа любезно.

— Не съм в настроение да слушам любезности.

— Разбрах вече. Може би не ти харесва компанията ми. Може би ще предпочетеш да си побъбриш с Жанин Етиен.

— Може би.

Понечих да стана. Той се пресегна над масата и ме хвана здраво за китката. Заповяда ми категорично да си изям яденето. Гласът му звучеше заплашително. В сините му очи тлееха буйни огньове. Хората почнаха да ни гледат. Седнах си на мястото и си затърках китката, след като той я пусна.

— Излагаш се. Хората ще си помислят, че мистър и мисис Джеръми Бонд си имат семейна разправия.

— Пет пари не давам какво си мислят. До гуша ми дойде от тебе, Джеръми. Много добре знаеш, че не исках да идваш с мен. Опитах се да те спра. Скоро всички ще разберат, че само се преструваме на женени и им разиграваме театър. А що се отнася до това, какво си мислят хората — какво, по дяволите, смяташ, че си мислят, когато ти прекарваш всяка нощ в каютата на онази ухилена уличница ей там?

— Жанин много те дразни, нали?

— Пет пари не давам какво правиш с нея!

— Жанин Етиен е интересна жена. Няколко пъти играх карти и пих шампанско с нея. Аз съм мъж. Имам гордост. Жената, която обичам, се отнася с мен като с някой прокажен. Приятно ми е да си прекарвам времето с онази, която ме смята за интересен.

— Хич не се превъзнасяй! За жена като нея всяко живо същество с панталони е привлекателно.

— Дори и да е така...

— Нямам намерение да седя тук и да обсъждам любовните ти похождения. Стой при нея по цял ден, щом така искаш. Предполагам,

че ще ѝ хареса.

— Със сигурност ще ѝ хареса — призна той.

Кучият син беше доволен, че е успял да ми развали настроението. Харесваше му да ме дразни. Обземаше го бурна радост, когато видеше, че бузите ми пламтят, а очите ми блестят разярено. Сподавих гнева си и храбро се опитах да спася останките от достойнството си.

Джеръми си изяде морския език. Жанин Етиен излезе от трапезарията. Диамантите ѝ просветваха. Изглеждаше като някаква зелена вихрушка в кадифената си рокля. Русият красавец припкаше подире и като послушен и влюбен до уши ученик. Джеръми не им обърна внимание. Донесоха десерта ни. Той изяде бавно своя. Аз не докоснах моя.

— Така или иначе ти ме изхвърли от нашата каюта — изрече той спокойно и разсъдливо. — Невъзможно е да спя в онзи проклет шезлонг. Наложих ми се да си намеря легло за през нощта. Един офицер, лейтенант Жирдо, с когото играх карти, любезно ми разреши да спя в неговата каюта — той има допълнително легло. Нощем спя там.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам? — запитах студени аз.

— Вярвай, в каквото искаш, Мариета, но те уверявам, че единствената жена на борда на този кораб, с която искам да спя, седи срещу мен в момента.

Посрещнах думите му с мрачно мълчание. Гневът ми се бе изпарил и вече не ми се струваше, че всеки момент ще се разрева. Обзе ме пак предишната меланхолия, но сега тя беше по-силна и ме тревожеше повече от всеки друг път. Имах чувството, че съм съвсем сама и съм се изгубила. Самият живот ми изглеждаше един безнадежден и безсмислен ритуал. Дори мисълта за Дерек не ме изваждаше от тежката депресия, която ме бе налегнала.

— Свърши ли? — попита Джеръми.

Кимнах и излязохме от трапезарията. Когато той понечи да ме върне в каютата, поклатих глава и казах, че искам да се разходя малко на палубата. Той заяви, че ще ми прави компания. Нямах сили да му възразя. Желанието за борба ме беше изоставило. Джеръми каза, че е студено и отиде да ми донесе връхна дреха. Качих се на палубата и сплетох ръце на кръста, докато леденият нощен въздух ме обгръщаше.

Нощта беше обагрена в тъмносиньо, черно и сребристо. Само няколко звезди блещукаха по черното небе. На палубата нямаше други пасажери.

— Нощта не е много подходяща за разходки — каза Джеръми, който се появи зад мен.

— Нямам нищо против. Времето отговаря на настроението ми.

— Чак толкова лошо ли е? — попита той.

Кимнах и той наметна рамената ми с пелерина.

— Потисната ли си? — попита той.

— Чувствам се така, откакто потеглихме — признах тихо.

— Бас държа, че аз съм виновен за това!

Поклатих глава.

— Не си виновен ти, а много неща. Знам, че трябва да съм щастлива, но... — оставих изречението да увисне недовършено във въздуха. Не бях в състояние да обясня какво чувствам.

— Разбирам те, Мариета.

— Така ли?

— Познавам те, момиче. Вече те познавам по-добре от себе си. Надявам се, че и ти ще осъзнаеш какво ти е, преди да е станало твърде късно.

— Думите ти звучат загадъчно.

— Съвсем не — отвърна той. — Просто изглежда така, защото ти не желаеш да видиш какво става в душата ти.

— Казвал си го и по-рано няколко пъти. Каза, че някой ден ще разбере какво желая в действителност. Зная какво искам, Джеръми. Зная коя съм и на кого принадлежа.

— О, момиче, де да беше вярно.

Той говореше тихо и нежно. Вдигнах поглед към него, докато продължавахме да крачим бавно по палубата. Хубавото му лице беше тъжно, очите — тъмни и замислени. Твърдеше, че ме разбира, но всъщност не ме разбираше. Усетих, че и аз в действителност не го разбирам. Само външно беше обаятелен, закачлив и свадлив. Под тази лекомислена външност се криеха дълбини, които изобщо не бях преценила правилно. Един-два пъти се бях докоснала до истинския Джеръми, но така и не направих усилие да го опозная.

— Скоро ще пристигнем във Франция — казах аз.

— Да, дните минават бързо.

— А после идва ред и на Англия.

Джеръми се обърна към мен. Лицето му изглеждаше като изваяно на лунната светлина. Беше напълно безизразно. Той имаше вид на недосегаем.

— Така е — изрече той. Гласът му прозвуча сурово. — Скоро ще пристигнем в Англия, ти ще се събереш с твоя любовник и двамата ще си живеете щастливо след това.

— Джеръми, аз... — Поколебах се. — Защо дойде? Защо?

— Знаеш отговора, Мариета.

— Ти знаеше, че аз...

— Да — отсече той. — Знаех.

— Тогава...

— Надявах се, че ще е възможно да се промени нещо — обясни ми той. — Надявах се, че ще се вразумиш. Сбърках. Глупак съм бил, щом съм се надявал. Не биваше да идвам.

— Съжалявам. Исках...

— Ти не си виновна, Мариета — изрече той ясно. — Всеки от нас сътворява своя собствен ад. Няма кого друг да виним, освен себе си.

Разбрах, че иска да каже още нещо, но се прекъсна. И на мен ми се искаше да добавя нещо. Исках да му кажа мили и мъдри думи, които да улеснят положението и на двама ни, но думите не идваха на езика ми. Стояхме мълчаливо и се гледахме на лунната светлина, а вълните се плискаха в кораба, платната плющяха на вятъра. Тишина и дълбоко спотаени чувства ни разделяха. След малко Джеръми се намръщи и отвърна поглед. „Лека нощ, Мариета“, изрече той.

После изведнъж тръгна надолу и ме остави сама. Не знаех какво да правя, а той ме остави да се мъча сама в моя собствен ад.

Всякакви каруци, карети и талиги се носеха по улиците с ужасяваща скорост. Конете цвилеха, колелетата трополяха по паважа. Минувачи пресичаха стремително потока от превозни средства с риск да загубят, ако не живота си, то поне някой крайник.

Врявата беше невероятна. Уличните продавачи продаваха настойчиво и пронизително своите стоки. Един хубаво облечен джентълмен крачеше енергично по паважа, който беше претъпкан не по-малко от самата улица. Не обръщаше никакво внимание или блъскаше грубо настрана ужасно обезобразените просяци, които молеха за някое пени. Лондон предлагаше силни усещания на жителите и посетителите си. Същевременно беше и град на големи контрасти. Крадци и сводници се блъскаха с банковите чиновници, адвокатите и журналистите. Безвкусно облечени проститутки крачеха нагло край аристократични дами със стърчащи нагоре шапки и шумолящи рокли от атлаз.

Тази гледка въодушевяваше и възбуждаше. Зашеметяваше с ярките си цветове и объркваше. Отвратителни миризми достигаха до ноздрите ми, изумителни гледки приковаваха вниманието ми. Шумът не преставаше и за миг. Всичко това ми бе непознато, защото като гувернантка на децата на лорд Робърт Малори ми бе забранено да излизам извън пределите на изтънчената Монтего Скуеър. Изобщо не бях виждала великолепните сгради и огромните купища от боклуци и мръсотия. Те придаваха на Лондон уникална атмосфера, която не бях познавала досега. Но собственикът на „Уайт Харт“ ми беше обяснил съвсем ясно пътя и бях сигурна, че ще намеря лесно мястото, където даваха карети под наем.

Докато вървах по улиците и около мен се тълпяха просяци, а улични продавачи размахваха различни стоки, ми се прииска да не се бях обличала толкова разкошно. Роклята от тафта с широките ѝ черно-бели райета и колана на кръста от червено кадифе никак не бяха подходящи за това излизане. Същото се отнасяше и за ръкавиците от червено кадифе и шапката, която Люсил ми уши специално за тези

дрехи. Черно-бели пера стърчаха от широката ѝ периферия от черна тафта. Шапката и роклята постоянно бяха изложени на опасност, тъй като жените изхвърляха помията си от прозорците на втория етаж. Освен това пищното облекло ме правеше лесна плячка за просяците и агресивните амбулантни търговци.

Джеръми предложи да уреди заминаването ми, но по-добре, че се заех сама. Категорично не исках той да наеме кочияша, който утре ще ме откара до Хоукхаус.

Джеръми се държеше много учтиво, макар и малко сдържано, след онази нощ на борда на „Доброто сърце“, когато ме остави сама на палубата. После пътуването стана много по-тежко. Времето постоянно се влошаваше. Най-накрая се разрази ужасна буря, която продължи цели три дена. Корабът пострада. Пристигнахме във Франция с една седмица закъснение. Политическите отношения между Франция и Англия бяха заплетени както винаги. Наложих ни се да дадем няколко големи подкупа, за да прекосим благополучно канала. Пътувахме, без да разговаряме, като учтиви непознати. Пристигнахме късно следобед в Лондон и си взехме стая в странноприемницата „Уайт Харт“.

Не отидох да закусям с него сутринта в салона, но той влезе покъсно в стаята ми, застава сковано пред камината и ми предложи студено да ми наеме карета, която да ме откара в Хоукхаус. Гледаше ме хладно с пронизващите си очи. Уведомих го не по-малко учтиво и сдържано, че сама съм в състояние да уредя заминаването. Той ми кимна леко и излезе. Разбрах, че веднага след това е напуснал „Уайт Харт“. Дали имаше приятели в Лондон и някакви делови занимания, с които да се захване? Дали ще го видя отново, преди да потегля утре сутринта?

Надявах се, че няма. И за двамата ни ще бъде много по-лесно, ако той просто стои настрана, докато не потегля на път. Не издържах повече да гледам как се държи официално и ми говори учтиво и възпитано, а вече недружелюбните му очи са изпълнени с болка. Стана истинско мъчение да бъда заедно с него. Делеше ни някаква невидима стена от спомени за миналото, неизречени думи и несподелени чувства. През последните месеци бяхме преживели прекалено много изпитания заедно. В доста отношения го чувствах по-близък от всеки друг мъж, но... всичко това вече свърши. Всъщност ние се сбогувахме онази нощ на „Доброто сърце“.

Потърсих с поглед голям тухлен проход под арка, който да води към мястото за даване на карети под наем. Най-сетне го намерих. Пътници слизаха от една карета, докато аз минавах през двора. Друга карета беше натоварена догоре с багаж. Влязох в офиса. Върте беше претъпкано. Измъчен чиновник даваше заповеди на подчинените си, обръщаше страниците на счетоводната книга и полагаше всички усилия да се справи със словесните атаки на пътниците, които го бяха наобиколили отвсякъде. Зачаках търпеливо отстрани, докато най-накрая всички други си отидоха. Чиновникът ме изгледа войнствено и ме попита какво желая.

— Искам да наема един дилижанс за утре — заявих му аз.

— Цял дилижанс? Искате да наемете цял дилижанс само за себе си?

— Точно така.

— Май имам един. Трябва да проверя. Предупреждавам ви, обаче, че ще ви струва доста пари.

— Нали давате дилижанси под наем на частни лица?

— Е, ако поставяте въпроса така, да, наистина даваме. Ето, имаме тук един. Ако не ви се плаща толкова много, ще ви запиша място за един от дилижансите, които се движат по разписание. Наистина ще пътувате и с други пътници, но няма да ви излезе толкова скъпо.

— Ще платя колкото и да струва.

Той изгледа преценяващо тоалета ми. Цялото му държание се измени. Очите му блеснаха алчно, докато той пресмяташе наум колко да ми поиска. Придаде си официален вид, отвори счетоводната книга и ме запита къде искам да отида с този проклет дилижанс, който да бъде само за мен. Казах му името на селището. Той прокара пръст по списъка от названия на страницата пред него.

— Ще ви трябват шест часа, за да стигнете дотам. Ще тръгнете в осем часа сутринта и ще пристигнете някъде около два следобед. Шест часа на отиване, шест часа на връщане, това прави общо един цял ден за дилижанса и кочияша. Ще ви струва доста пари. — Той премести пръста си по един друг списък и после направи справка в таблицата. — Кочияшът вероятно ще поиска допълнителна сума, за да измине целия този път само с един пътник.

— С удоволствие ще му платя допълнително възнаграждение.

— Май много бързате за там, а?

— Имате ли свободен дилижанс? — попитах рязко.

— Я да видим... хм-м. Огилви е свободен. Но не смятам, че той... — Чиновникът продължи да изучава таблицата. Лицето му ставаше все по-унило. — По дяволите! — възкликна той най-накрая. — Огилви е единственият свободен! Той не става. Всички други момчета желаят да спечелят малко... Може би ще успее да го убеди... — той се намръщи и блъсна настрана таблицата. — Изчакайте тук.

Излезе в двора. Явно беше решил да ми иска двойни или тройни цени само за това, че съм жена и нося скъпи дрехи. Бях сама и сигурно ме смяташе за лесна плячка. Няма значение. Важното е да се добера до Хоукхаус, а цената няма значение. Отвън се чува гневни гласове. Отидох до вратата. Чиновникът спореше ожесточено с един висок мускулест мъж, който носеше излъскани кафяви ботуши и сиво-кафява ливрея.

— Вече ти казах, Арбът — заяви гръмогласно мъжът. — Няма да участвам в нечестните ти сделки. Имам си гордост. Честен съм.

— Но тя се е заринала в пари. И при това бърза. Защо да не ѝ поискаме поне...

Служителят се обърна и видя, че стоя на вратата. За миг загуби и ума, и дума. После въздъхна, поклати глава и се върна в канцеларията. Кочияшът вървеше след него.

— Ето го и самият Огилви — каза чиновникът. — Току-що идва от Оксфорд. Утре е свободен и с удоволствие ще ви откара.

Огилви кимна учтиво. Беше на около трийсет години. Имаше гъста и буйна руса коса, грубовато, но привлекателно лице и небесносини очи, които гледаха изненадващо нежно. Усмихна ми се стеснително. Отвърнах на усмивката му. Веднага го харесах.

— С удоволствие ще ви откарам, мадам — изрече той любезно. — Няма да ви искам допълнителна сума.

Чиновникът изсумтя с явно отвращение. Огилви го изгледа свирепо. Личеше им, че са се разправяли преди малко.

— Предпочитам да платя предварително — казах аз.

— Добра идея — съгласи се Огилви, без да откъсва поглед от служителя.

Чиновникът ми каза цената. Дадох му парите. Той ги взе неохотно, прибра ги и вписа прихода в книгата под зоркия поглед на

едрия кочияш.

— Трябва да тръгнем по-рано, щом ще изминаваме толкова път — предупреди ме Огилви. — Къде да ви кача?

— Пред странноприемницата „Уайт Харт“. Знаете ли къде се намира тя?

Огилви кимна.

— Ще бъда там още преди осем сутринта и ще ви помогна за багажа. Не се безпокойте за нищо, мадам. Щом сте с мен, няма страшно.

— И аз мисля така — отвърнах аз. — Благодаря ви, Огилви. Довиждане до утре.

Чиновникът изсумтя пак, докато излизах от канцеларията. Бях сигурна, че ще се скара с Огилви веднага щом си тръгна. Испитах странно облекчение, докато минавах през оживения двор и вървах под тухления проход. Всичко беше готово. Уредих заминаването без помощта на Джеръми. Утре ще бъда далеч от този шумен и чужд за мен град. Ще пътувам за Хоукхаус. След толкова дълга раздяла най-сетне ще живея с мъжа, когото обичам.

Радвах се, но не чак толкова, колкото очаквах. Странно. Сърцето ми трябваше да танцува от възбуда. В душата ми трябваше да свири празнична музика, а аз да се нося на крилете на радостта. По-късно. И това ще стане, но по-късно, когато действително тръгна на път. Постоянното напрежение от последните няколко седмици с Джеръми беше изчерпило силите ми. Не усещах нищо друго, освен някакво озадачаващо съчетание от безпокойство, раздразнение и нещо, което много приличаше на чувство за вина. Защо той настояваше толкова да ме придружава? Защо изобщо му разреших? Защо не му казах да върви по дяволите? Всъщност казах му го, и то неведнъж, но това не помогна много.

Върнах се в „Уайт Харт“ и се качих в стаите си. Вратата към спалнята на Джеръми зееше. Докато минавах покрай нея, видях Тиби, дребната и жизнерадостна камериерка. Тя му оправяше леглото и си тананикаше нещо в същото време. Значи още не се е върнал. Беше почти четири часът, когато влязох в дневната си.

Защо се чувствам толкова ненамясто в Англия? Защо ми се струва, че съм странник в чужда земя? Та това е родината ми. Тук съм се родила, но... но нещо сякаш ме дърпаше и зовеше към Америка.

Спомних си за Ню Орлиънс и за грубоватия, но прекрасен Тексас. Гледките от тях се бяха запечатали много по-дълбоко в съзнанието ми, отколкото бях предполагала. Не бях забравила за Ем, Рандолф и хубавата им хасиенда. В паметта ми изплува обсипаното със звезди нощно небе. Те заслепяваха очите ми с блясъка си и припламваха високо над мен. Бяха много ярки. Припомних си и нощта, в която ми се стори, че всички звезди на небето избухват в мен... Не, не, няма да мисля за това. Трябва да се стегна и да пропъдя тези спомени от главата си.

Влязох стремително в спалнята и се заех да развързвам вързопите си и малките торби, за да извадя дрехите, с кого ще пътувам утре. Скоро осъзнах, че гледам просто да си убия някак времето. Беше твърде рано, за да сляза в общото помещение за вечеря, а нямах нищо за четене. Сгънах отново последната рокля и завързах последната торба. По коридора се чува стъпки. Джеръми? Влязох в дневната и го зачаках да почука на вратата, но стъпките отминаха по-нататък.

Чаках в напрежение дълги часове. Стъмни се. Слязох да вечерям. От кухнята се долавяха силни благоухания. Само няколко души се хранеха, защото беше още рано. Бях много гладна, но когато ми поднесоха ростбиф и йоркширски пудинг, ядох съвсем малко и се отказах от малиновия сироп. Бях загубила апетит. Не откъсвах поглед от вратата.

Тъкмо излизах навън, когато го видях да влиза във фойето. Вървеше както винаги с големи и енергични крачки. Отстъпих назад, долепих се до вратата и се замолих наум да не ме види. Хубавата му кестенява коса се беше разрошила от вятъра. По бузите му имаше здрава руменина, сякаш бе ходил бързо. Носеше светлосиви панталони и редингот и небесносиньо шалче. Качи се горе и се изгуби от поглед. Изчаках няколко секунди, преди да го последвам. Вратата му беше затворена, когато минах покрай нея. Въздъхнах от облекчение, когато се прибрах в дневната.

Беше почти осем. Може би вече е вечерял. Той познаваше Лондон като петте си пръста. Може би има любим ресторант. Сигурно има и много приятели тук. Жени? Разбира се. Тези обаятелни жени на възраст. Покварените графини. Какво ме интересува? Разбира се, че не ме е грижа къде е ходил и с кого. Сигурно ще дойде и ще почука на вратата ми след малко, за да ме попита къде съм прекарала деня. Ще се

държа много студено и учтиво. Седнах на дивана, придадох си спокоен израз на лицето и зачаках. В десет часа влязох в спалнята и се съблякох. Треперех отвътре и не се чувствах никак сигурна. Облякох си полупрозрачната светлорозовата нощница. Сгънах си внимателно дрехите и загасих всички светлини.

Загледах се в тъмния таван, който постепенно се покриваше със сребристи петна, докато лунните лъчи танцуваха в стаята. Прозорците бяха отворени. В нощта отекна камбанен звън някъде в далечината. Разбрах, че пак няма да заспя. Сигурно беше доста след полунощ, когато станах най-сетне от леглото и отидох до един от прозорците. Отпуснах скръстените си ръце на перваза и се загледах в града. Лондон изглеждаше прекрасен под черното небе. На небето не се виждаше нито една звезда. Дали ще видя някога пак звезди като онези, които грееха в Тексас? Такива звезди... Прогоних мисълта от съзнанието си. Сутринта ще се отправя за последното ми пътуване. След по-малко от двайсет и четири часа ще се озова в прегръдките на мъжа, когото обичам.

Огилви кимна, усмихна се учтиво и метна последния куфар на рамото си, сякаш беше лек като перце. Изнесе го през дневната и затрополи преднамерено шумно по коридора. През прозорците на спалнята нахлуваше ослепителна сребристожълта слънчева светлина. Денят се очертаваше да бъде прекрасен за пътуване. Огилви ме увери в това. Още нямаше осем часът. Бях спала не повече от час и половина през нощта.

Облякох се грижливо, платих си сметката и оставих щедър бакшиш. Нямаше защо да оставам повече тук. Обаче аз още се бавех и не ми се искаше да напускам стаята. Той знаеше, че съм решила да тръгна тази сутрин. Сигурно се е събудил. Сигурно ще дойде поне да се сбогува с мен. Толкова ли му е тежко на душата, че няма сили за една последна любезност? Няма значение, казах си аз. Лично аз предпочитам да се разделим като приятели, но щом иска да стане така, какво пък. Сигурно така е по-добре.

Застанах пред огледалото и се огледах за последен път. Бях си сресала косата до блясък. Направих и прическата си така, че да не се развали от шапката. Почти незабележимият руж подчертаваше високите ми скули и прикриваше донякъде бледността ми. Устните ми бяха обагрени в естествения си тъмнорозов цвят. Дали Дерек ще си помисли, че съм се променила? Дали изпитанията от последната година не са ме белязали завинаги?

Е, поне роклята беше съвършена. Прилягаше идеално по тялото ми. Големият корсаж от черно кадифе имаше дълбоко изрязано четвъртито деколте. Ръкавите бяха дълги и тесни, докато полата, която се издуваше като камбана над половин дузина бронзово оцветени фусти, беше от най-фин атлаз и имаше тесни райета в черно, бронзово, бледолилаво, царско синьо и тюркоазно. Шапката от черно кадифе беше с висок връх и широка спусната надолу периферия. Царствени сини пера се вееха гордо от дясната ѝ страна.

Някъде наблизо една камбана би осем пъти. Невъзможно е да се бавя повече. Излязох от стаята, затворих вратата на дневната зад гърба

си и тръгнах по коридора. Неговата врата беше затворена. Сигурно още спи. Слязох по стълбите, прекосих фойето и излязох навън на павирания двор, където дилижансът ме очакваше.

— Подготвих всичко за пътуването — каза ми Огилви — и лъснах това-онова. Позволих си да донеса кошница с храна за обяд, мадам. По пътя няма прилични ханове. По някое време ще спрем и ще хапнем на пътя, а конете ще си починат малко.

— Добре си го измислил, Огилви.

— Виждате ли онова малко прозорче ей там горе, точно зад мястото на кочияша? То се отваря. Ако ви трябва нещо, ако искате да ми дадете инструкции или да ме питате за нещо, само го отворете и кажете. Ще ви чуя.

— Добре. Предполагам, че сме готови за тръгване.

— О, да — каза той.

Усмихна се и ме хвана за ръка, за да ми помогне да се кача. В този миг Джеръми излезе бавно от странноприемницата и се запъти лениво към нас. Огилви пусна ръката ми. Отдалечи се учтиво и почтително и отиде да погали конете по главите, докато Джеръми идваше към мен. Погледнах го, без да продумам. Не знаех какво да кажа. Той също мълчеше и ме изгледа продължително. Очите му вече не гледаха сдържано. Бяха пълни с нежност, която прикриваше болката му. Стори ми се, че невидима ръка ме хвана за сърцето. Стискаше ме все по-силно, а в гърлото ми заседна буца.

— Значи тръгваш — изрече тихо той най-накрая.

Кимнах и го погледнах в очите. Имаше толкова много неща, които исках да му кажа, но знаех, че вече никога няма да ги изрека. Преглътнах и се опитах да стопя заседналата буца. Успях някак си да си придам спокоен вид и да се държа вежливо и сдържано. Знаех, че това е единствената ми защита срещу кипящите в мен чувства.

— Искам да ти благодаря, Джеръми — казах аз. — За всичко, което стори за мен.

— Няма нужда да ми благодариш — отвърна той. — Ти ме убеди най-накрая да приема половината от парите ти, не си ли спомняш? Заплати ми щедро за извършените услуги.

Замълчахме отново. Стори ми се, че мина цяла вечност.

— Какво ще правиш сега, Джеръми?

— След около една седмица ще напусна Англия. Ще се върна в Америка. В Тексас, точно до имението на Рандолф, се продава голямо парче земя. Ранди ми го показва и ме насърчи да го купя, да си построя дом и да му стана партньор. Казах му, че ще си помисля.

— Искаш да се установиш на едно място?

— Май е крайно време — изрече той. — Не се сещам за подходящо място за тази цел. Спомняш си земята. Нали беше там.

— Не смятам...

— Онази нощ, Мариета. След сватбата.

Споменът ме прободеше като с нож. Извърнах поглед. С отчаяно усилие запазих самообладание. Конете потропваха.

— Радвам се, че ще живееш в Тексас — казах аз. — Ще бъдеш заедно с приятелите си.

— Всъщност ще бъда с Ранди, Крис и Ем. С нетърпение очаквам да ги видя отново. Човек има нужда от приятели около себе си.

— Ще си построиш ли къща?

— Голяма къща — отвърна той и на устните му се появи лека усмивка. — Сега съм богат човек. Мога да си го позволя.

— Пожелавам ти да бъдеш щастлив, Джеръми.

— Още не съм се отказал — изрече той.

— Какво искаш да кажеш?

— Още се надявам да се вразумиш.

— И... виждаш какви са истинските ми чувства!

— Точно така. Не съм се отказал. Ще стоя тук в „Уил Харт“ една седмица. Ще се надявам. Ще чакам, Мариета.

— Джеръми...

Той ме докосна леко по бузата. На устните му се бе появила лека усмивка. Сините му очи гледаха нежно и не се откъсваха от моите, докато той галеше една от дългите къдрици, които се спускаха към рамото ми. Вежливият и сдържан непознат беше изчезнал. Мъжът, който стоеше толкова близо до мен, беше онзи Джеръми, когото бях виждала твърде рядко. Усетих, че се размеквам отвътре. Захапах устните си, и пак извърнах поглед от него.

— Сбогом, Джеръми — изрекох с мъка.

— Ще чакам — повтори той.

Качих се в дилижанса и седнах на задната седалка. Джеръми затвори вратата и се отдалечи. Огилви се качи на своето място. Каза

нещо на конете и дръпна поводите. Дилижансът тръгна на път. Джеръми гледаше с ръце в джобовете. Големият кестеняв кичур закриваше челото му. Сетих се, че го виждам за последен път и болката ме преряза отново като с нож. Извърнах се от прозореца. Нямах сили да понеса тази мисъл. Излязохме бързо от двора и потеглихме по улицата. Веднага потънахме в колоната на утринното улично движение.

Ще го забравя. Веднага щом видях пак Дерек, ще забравя за всичко друго, освен за радостта, с която очаквах този миг толкова отдавна. Щом напуснахме Лондон, се почувствах по-добре. Найлошото беше отминало. Съвсем естествено е да ми е тъжно. Съвсем естествено е да ми се струва, че частица от мен е останала в Америка. Така се чувствах и когато оставих Ем в Тексас, и когато си тръгнах от Ню Орлиънс и се разделих с Люсил и Манди. Една по една главите от книгата на моя живот се затваряха и се превръщаха в минало. И Джеръми принадлежеше вече наминалото. Бъдещето ме очакваше в Хоукхаус.

Огилви забави ход, докато минавахме през някакво малко селище. Пред очите ми се занизаха светлокафяви каменни постройки с отвесни сламени покриви, зеленчукови градини, в които растеше зеле и боб, ковачница и кръчма от масленожълти тухли със същия покрив като на другите сгради.

Ще се науча да обичам тази страна. Рано или късно ще стана като всички друга и ще забравя Америка с хълмистите ѝ равнини. Онази земя беше девствена и току-що заселена. В нея имаше нещо необуздало. Личеше си, че ще изисква много усилия от хората, които се заселят в нея. Джеръми ще се чувства там като у дома си. Той беше предприемчив и пълен с енергия. Притежаваше необходимата упоритост, за да покори на волята си онази страна. Представих си го как язди по равнината, облечен като вакеро. Вятърът духа в лицето му, а косата се вее по главата му. Желаях му всичко хубаво. Надявах се, че и той ще намери щастиято си, така както аз намерих своето.

Дилижансът се клатушкаше леко от една страна на друга, докато изминаваше миля подир миля. Конете препускаха в бавен тръс. Копитата им трополяха равномерно по твърдата пътна настилка. Тилът на Огилви се показваше през малкото прозорче зад седалката на кочияша. Колко ли време е изминало, откакто излязохме от Лондон?

Два часа? Три? Облегнах се на меката кадифена възглавничка и си спомних за една много по-млада жена, която стоеше на подиума за продажба на роби в Каролина. В паметта ми изплува и споменът за високия красив непознат със строги черти, който невъзмутимо предложи най-висока цена. Той спечели търга и отведе жената с фургон в една занемарена къща, заобиколена от памучни полета. Споменът сякаш бе от предишен живот. Все едно, че това се беше случило на някой друг.

Влюбих се в него от пръв поглед. Правех всичко, за да му доставя удоволствие. Готвех му любимите яденета. Цялата къща блестеше от чистота и ухаеше на лимон и пчелен восък. Лъсках му ботушите, кърпех му дрехите и го обичах. Жадувах тялото му, когато се прибирах самичка всяка нощ в тясното си легло. Той се беше озлобил от катастрофално завършилия си първи брак и мразеше всички жени. Не желаше да признае какви чувства пораждам у него, докато най-накрая, безсилен да им се съпротивлява повече, ме облада брутално насила. Негодуваше срещу обичта си към мен дори когато осъзна, че именно любовта е чувството, което бушува в гърдите му. Никога не му ставаше приятно, когато се сещаше, че ме обича, защото смяташе, че тази любов го унижава и го прави уязвим. Бореше се отчаяно срещу нея. Прогони ме неведнъж, а два пъти. Първо, ме продаде на Джеф Роулинс. Доста по-късно ме изостави пак, след като уби Джеф на дуел. Но в края на краищата се върна отново. Най-сетне се примири с факта, че не може да живее без мен.

Колелетата се въртяха, копитата трополяха. Минахме през още едно селце. Всеки миг ме доближаваше все по-близо до мъжа, който още ме смяташе за загинала. Може би трябваше да му изпратя, първо, писмо... не, не, така беше по-добре. Исках да бъда до него, за да отслабя шока от изненадата и за да видя радостта му, когато той се убеди, че очите не го лъжат и стоя в плът и кръв пред него. Ще ме прегърне. Ще ме притисне силно към себе си. Никога повече няма да се разделим, а аз ще го направя щастлив... неописуемо щастлив. Зелените поля постепенно се изгубиха от поглед. На тяхно място се появиха тресавища, които се простираха нашир и дълж от двете страни на пътя. Сивкавокафявата трева придоби бледолилав оттенък на слънчевата светлина. Торфените блата приличаха на продълговати черни езерца.

Слънцето се намираше точно над нас, когато Огилви спря за почивка. Не бях гладна и не обядвах с него.

Скоро пак потеглихме на път. Конете запрепусаха още помощно напред след кратката почивка. След малко тресавищата останаха зад гърба ни, а на тяхно място се появиха хълмове, по които растяха тук-там дървета. Измина един час. Опитах се да сдържа обзелия ме страх и поне привидно да запазя спокойствие. Стигнахме до селото. Огилви спря пред големия хан, който имаше пристройки. Отворих малкото прозорче и му казах, че все някой вътре ще знае пътя за Хоукхаус и ще го упъти. Той слезе и изчезна зад вратата.

Не ме свърташе на едно място от възбуда. Огилви се върна след няколко минути и се качи на седалката си. Седна, извърна се и ми каза през прозорчето:

— Намира се извън селището, на три или четири мили. Ще стигнем там за нула време.

Затворих прозорчето и седнах. Впих нокти в дланите си, докато потегляхме отново на път. Стори ми се, че мина цяла вечност, преди да излезем от селището. Минахме покрай още ниви и през някаква гора. После пътят изви нагоре. Продължихме да пътуваме все така, докато не минахме най-накрая през два дебели портала от червеникавокафяв пясъчник, над които се издигаше декоративна арка от черна стомана. В центъра ѝ имаше един черен ястреб, обграден от всякакви заврънкулки. Вече се намирахме на територията на парка. Огромни дъбове хвърляха сянка върху обраслите с храсти и занемарени ливади. Малко стадо елени пасеше спокойно надалеч и ни изгледа без никакъв интерес. Огилви забави ход. Стори ми се, че пълзим.

Пътят направи завой. Паркът свърши. Сега се намирахме сред симетрично подредени градини. Видях къщата в далечината. Представляваше огромна кафява сграда в елизабетински стил. От всяка страна имаше кули, а между тях се простираше назъбен парапет. Зад него се издигаха покриви на различна височина. Десетки прозорци улавяха следобедното слънце и го отразяваха. Сградата беше стара и грозна, но за мен беше най-хубавата гледка, която съм виждала някога.

Стоях като замаяна, докато Огилви караше покрай лехите с цветя и спря пред стъпалата. Слезе долу и ми помогна да слеза. Втренчих поглед в старинното кафяво здание. Сега, когато бях съвсем близо до него, ми се стори, че то надвисва заплашително над мен. От него

лъхаше на история и традиция. Нямах сили да изкача стъпалата. Не можех. Бяхме пристигнали най-сетне, а аз се бях вцепенила от ужас. Прозорците сякаш ме гледаха обвинително, преценяваха ме надменно и искаха да разберат с какво право идвам тук. Огилви усети какво изпитвам, защото попита тихо дали искам той да повика някого.

— Не... не. Чакай тук, Огилви. Аз... ние ще се погрижим за багажа. Сигурна съм, че ще се намери някой да ти помогне да го свалиш.

— Много добре, мадам.

Краката ми така омекнаха, че едва стигнах до стъпалата. В центъра на огромната дъбова врата имаше голямо чукче от черна стомана с формата на ястребова глава, но още преди да посегна към него, вратата се отвори. Един висок мършав слуга в износена ливрея от царско синьо кадифе и напудрена перука ме загледа с воднистите си питащи очи. Изглеждаше много възрастен — вероятно бе над седемдесетгодишен. Кожата му приличаше на сбръчкан пергамент. Перуката му стоеше малко накриво.

— Да? — запита той.

— Лорд Хоук — казах аз. — Дойдох да видя лорд Хоук.

Слугата задържа вратата отворена и ме въведе в едно грамадно преддверие с избелели ориенталски килими върху паркета. До стената се опираха тежки ракли. Една броня ги пазеше. Огромна стълба от полирано дърво водеше към галерията горе. Слугата ме попита как се казвам. Поклатих глава. Твърде много се вълнувах, за да му отговоря. Той се поколеба и ме огледа от главата до петите. Обхвана с поглед и най-малката подробност от външния ми вид и се отдалечи тихо. Изминаха няколко минути. Стоях в преддверието и се чудех дали ще издържа на напрежението, или ще припадна. После чух стъпки. Обърнах се и видях, че Дерек влиза през вратата.

Той беше висок, строен и хубав като бог. Лицето му беше съвършено изваяно. Косата му беше гарвановочерна и буйна, а сивите му очи гледаха мрачно. Носеше високи лъснати ботуши, плътно прилепнали черни панталони и отворена при врата бяла ленена риза, фина бяла дантела се спускаше от края на бухналите ръкави. Той тръгна бавно към мен с въпросителен поглед в очите. Отначало не ме позна. Наклонената ми шапка закриваше част от лицето ми. Извърнах се леко и се обърнах с лице към него.

Той застина и се вгледа изумено в мен. Лицето му побеля. Поклати глава. Тъмносивите му очи гледаха слисано.

— Господи! — възкликна той. — О, господи!

Пак поклати глава и се втренчи изумен в мен. Зачаках да се втурне към мен, да ме притисне силно в обятията си и да завика от радост. Не помръдна. Продължи да ме гледа втренчено. Опитваше се да осъзнае ситуацията и да овладее чувствата, които сигурно бушуваха в душата му. Мина известно време, преди той да проговори пак. Вече се владееше. Независимо от това гласът му потрепери леко.

— Ми... Мислех, че си загинала.

— Зная. Зная, скъпи. И аз мислех, че си загинал. Доста месеци си мислех, че са те убили. Не исках да живея повече. Но след това узнах, че си още жив и си се върнал в Англия.

Защо не се втурна към мен? Защо не ме прегърна силно и не заплака от радост? Защо стоиш толкова нерешително и гледаш смутено? Устата му се беше присвила в права линия. Голяма бръчка от безпокойство се беше врязала в кожата му между тъмните извити вежди. Не беше доволен. Никак не му беше приятно. Нещо го мъчеше. Докато го гледах, ме обзе странно спокойствие. Разбрах. Но въпреки това не реагирах по никакъв начин.

— Смятах, че си загинала — повтори той. — Не подозирах, че е възможно да си оцеляла. Роджър ми каза. Преди да го убия, той ми разказа, че са те продали на пиратите и...

— И ти не си помръдна пръста да ме потърсиш.

— Мариета, нищо не разбираш. — Ти... Господи! Господи! — Той удари с юмрук в дланта си.

— Дойдох възможно най-бързо — изрекох аз.

— Де да знаех! — възкликна той. — Де да...

Тя слезе бавно по стълбите. Беше невъзмутима, руса и елегантна. Беше истинска благородничка във всяко отношение и несъмнено красавица. Очите ѝ бяха светлосини. Сребристорусата ѝ коса беше свита на хлабав кок на тила ѝ. Носеше широк пеньоар от розово кадифе, който се стесняваше под едрите ѝ гърди и падаше на пищни гънки към краката ѝ. Предназначението му беше да прикрие напредналата ѝ бременност, но не се справяше със задачата си. Дамата спря в подножието на стълбите и ни изгледа въпросително. Явно очакваше той да ме представи.

Дерек се намръщи още повече. Устата му се присви още по-силно. За миг не знаеше как да постъпи. После си пое дълбоко дъх и заговори решително:

— Анджела, това е... това е една моя приятелка. От Америка. Казва се Мариета Денвър. Мариета, жена ми.

— Здравейте — изрече тя приветливо.

— Анджела, с мис Денвър имаме... да обсъждаме делови въпроси.

Тя прие обяснението удивително спокойно.

— Тъкмо отивах в музикалната стая. Може би по-късно и двамата ще дойдете при мен. Помоли мис Денвър да остане за чая, Дерек.

Тя ми се усмихна учтиво. Не подозираше нищо. Беше много очарователна. Бях сигурна, че не ни е подслушвала. В хубавите ѝ очи нямаше и следа от коварство. Помислих, че е идеалната жена за него. Още от рождението си умее да налива чай от сребърен чайник и да бъде стопанка на голям дом като този. Реших, че е извадил голям късмет. Лейди Анджела беше съвършена. Тя ни се усмихна още веднъж и продължи по коридора. Тъмнорозовото кадифе шумолеше тихо. Дерек я гледаше, докато тя не се изгуби от поглед. После се обърна пак към мен.

— Тя е прелестна — казах аз.

— Мариета, чакай да ти обясня. Аз...

— Не ми дължиш никакви обяснения.

— Не я обичам. Никога не съм я обичал. Смятах, че съм длъжен да се оженя и да създам потомък, колкото е възможно по-бързо. Анджела е приятна. Не е взискателна, много е кротка и се задоволява с това, което има. Тя...

— Не искам да слушам нищо повече, Дерек.

— Ако знаеше колко често аз... мислех, че съм попаднал в ада, Мариета. Когато те загубих, мислех, че няма да издържа. Не смятах, че е възможно да се срещнем пак. Обичам те, по дяволите! Още те обичам. И за миг не съм спирал да те обичам. Няма да те пусна да си идеш!

— Мисля, че нямаш избор.

— Ще измислим нещо — в гласа му прозвуча нотка на отчаяние.

— Ние... желая те. Желая те! Не е имало и една нощ откакто те видях

за пръв път да стоиш на онзи подиум, в която да не съм искал да...

Най-сетне той пристъпи към мен. Хвана ме за рамената и ги стисна силно. Погледнах го в очите. Видях страданието в тях и разбрах, че той наистина ме обича. Да, обича ме по своя егоистичен начин и още ме желае. Апартамент в Лондон? Дискретни посещения няколко пъти годишно? Да, ще уредим нещо, и това ще му бъде достатъчно.

— Трябва да поговорим — изрече той настоятелно. — Не тук. Не сега. В хана. Ще дойда довечера в хана веднага щом успея да се измъкна оттук. Вземи си стая там, Мариета. Чакай ме.

Замълчах за миг и после кимнах. Той ме пусна с облекчение. Въздъхна и притисна ръка към челото си. Прихвана ме за ръката, поведе ме към вратата и я отвори. Излязохме навън. Кочияшът стоеше пред къщата. Багажът беше струпан във формата на пирамида върху дилижанса. Огилви галеше един от конете и му говореше дружелюбно. Чу, че вратата се отваря и се обърна. Изправи се и зачака заповеди.

— Иди в хана, Мариета — каза Дерек. — Твоят човек ще ти пренесе багажа и ще ти наеме стая. После го прати да си върви. Ще използваме хана, докато уредим нещо друго.

Не казах нищо. Той стисна толкова силно ръката ми, че трепнах от болка.

— Обичам те, Мариета — каза той. — Обичам те. Имам нужда от теб.

— Знам — промълвих тихо.

Той ме поведе по широките стъпала и отвори вратата на дилижанса. Огилви ме погледна въпросително. Казах му да ме закара в хана. Той кимна и се качи на седалката си. Дерек ме изгледа продължително в очите, без да пуска ръката ми. Накрая ме блъсна доста рязко в дилижанса и затвори вратата. „Тази вечер“, изрече той. Върна се на стъпалата и застана с ръце на хълбоците. Гледаше ни как си тръгваме.

Потеглихме бавно покрай буйно растящите цветя в ярки багри. Минахме и покрай симетрично подредените градини, грижливо оформени още преди двеста години. Пътят постепенно извиваше. Пак видях къщата. Отдалеч изглеждаше малка и приличаше на детска играчка. Беше кафява и грозна. Той още стоеше на стъпалата. Едно неясно розово и сребристорусо петно стоеше до него. Това беше жена

му. Запитах се лениво, какво ли ще й каже. Навлязохме в парка. Къщата вече не се виждаше. Докато минавахме покрай неподрязаните ливади с хубавите дъбове, видях стадото елени. Още пасяха, и пак не си дадоха труд да ни погледнат. Зачаках мъчителната болка.

Не дойде. Трудно ми беше да определя какво чувствам, но не беше мъка. Не беше и скръб. Толкова години, помислих си аз, толкова години го обичах от все сърце и душа. Сега от тази любов няма и помен. Дори не изпитвах чувство на загуба. Отново минахме през портала и навлязохме в гората. Гледах през прозореца и се мръщех, докато се мъчех да определя чувството, което ми убягваше. Когато дърветата свършиха и от двете ни страни се занизаха облените от слънцето нивя, осъзнах, че изпитвам облекчение. Постепенно ме обзе удивително въодушевление.

Вярно е, че го обичах. С годините тази любов се беше превърнала в натрапчива идея дори след като разбрах колко е безсмислена, дори след като осъзнах, че той никога няма да ме обича така, както аз го обичам. Съмненията и страховете бяха почнали да ме мъчат още в Ню Орлиънс. Защото тогава проумях, че той няма намерение да се ожени за мен. Бягах от истината. Вкопчих се в илюзиите си. Дори след като го сметнах за мъртъв, заживях с призрака на тази любов... Даже след като на нейно място се появи друга любов, която беше много по-силна от всичко, което бях изпитвала досега. Тази любов беше толкова прекрасна, лъчиста и въодушевяваща, че изпълни душата ми с ликуваща музика. Упорито не желяех да си призная, че съм влюбена. Едва не я загубих. Едва не... Каква глупачка съм била. Каква глупачка!

Радостни сълзи бликнаха от очите ми, когато разбрах най-сетне какви са истинските ми чувства. Слава богу, още не е твърде късно. Слава богу. Той ме чака, защото е знаел. През цялото време е знаел... Въодушевлението постепенно обхвана цялото ми тяло и ме изпълни с невероятно блаженство. То беше толкова прекрасно. Едва го сдържах. Той ме обича. Той ме обича. И аз го обичам с всяка частица от тялото си. Нямах търпение да му го кажа. Изгарях от нетърпение да се хвърля в обятията му и да го помоля да ми прости. Когато дилижансът влезе в селището и забави ход, зачуках яростно по прозорчето зад главата на Огилви и го отворих.

— Не спирай при хана! — извиках настоятелно. — Карай нататък. Върни ни в Лондон и... И, Огилви, моля те, побързай! Моля те, побързай!

Издание:

Дженифър Уайлд. Обичай ме, Мариета

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 2000

ISBN 954-455-041-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.